

Eternal

ALISON DELAINE

Το Κυνήγι του Έρωτα

ALISON DELAINE

Το Κυνήγι του Έρωτα

Τίτλος πρωτοτύπου:
A WEDDING BY DAWN
by Alison DeLaine

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ANUBIS
ΓΡΑΦΕΙΑ: Σολωμού 39, 10682 Αθήνα, τηλ.: 2169001092
COMPUPRESS AE: Κεντρικά Γραφεία: 2ο χλμ. Λεωφ. Μαρκοπούλου, 19400 Κορωπί, τηλ.: 210 9238672, fax: 210 9216847
Web site: www.anubis.gr, e-mail: anubis@compupress.gr

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ-ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Σολωμού 39, 10682 Αθήνα, τηλ.: 210-3801487, fax: 210-3841095

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ: Αλεξάνδρα Λέτσα
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Γιαννοπούλου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Όλγα Παπακώστα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μαίρη Λυμπέρη
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Μαίρη Λυμπέρη

VENUS ETERNAL – 5

ISBN: 978-960-497-866-3

Στους γονείς μου,
για τη στήριξή τους

Κεφάλαιο 1

Για πενήντα χιλιάδες λίρες, ο Νίκολας Γουόρ δεν νοιαζόταν καθόλου για το πώς ήταν εμφανισιακά η μέλλουσα σύζυγός του.

Έσφιξε το πόμολο της πλαϊνής πόρτας του καπηλειού, με τη νυχτερινή αύρα της Μάλτας στην πλάτη του και μια ορδή από φωνακλάδες μεσογειακούς μπεκρήδες να περνάνε από δίπλα του σπρώχνοντας, και κοίταξε τον Γουίλιαμ Τζάξμπερι. «Είσαι απολύτως σίγουρος;»

Το βλέμμα του Τζάξμπερι έπεσε στο βραβείο τους, τη λαίδη Ίντια Σινκλέρ. Τα χρυσά σκουλαρίκια του έλαμπαν στο μουντό φως των κεριών που ξεχυνόταν από το κατώφλι, και το σκουροκόκκινο βερβερικό σαρίκι του τον έκανε να μοιάζει με σατανικό κουρσάρο. «Θα αναγνώριζα παντού αυτό το τρίκοχο καπέλο» είπε και έσκυψε γρήγορα προς την άλλη πλευρά της πόρτας για να μη φαίνεται. Η ευθυμία έλαμψε στα μάτια του, ανάθεμά τον. Γελούσε πάντα όταν δεν υπήρχε τίποτε αστείο.

Μέσα στο καπηλειό, η μνηστή του Νικ, κουρνιασμένη σε ένα σκαμνί, ήταν απορροφημένη από τη συζήτηση με μια γυναίκα που δεν μπορούσε να ήταν άλλη από τη δεσποινίδα Μίλισεντ Ζερμέν. Η προσοχή της λαίδης Ίντια ήταν στραμμένη σε κάτι –κάποιον;– στην άλλη άκρη της αίθουσας. Το τρίκοχο έκρυβε το πρόσωπό της, όμως ο Νικ έβλεπε ολοκάθαρα ένα χυτό πόδι με στενό κοντό παντελόνι και λευκή κάλτσα. Το μαύρο παπούτσι της με

την αγκράφα χτυπούσε ρυθμικά το πόδι του σκαμνιού.

«Το ξανασκέφτεσαι;» ρώτησε ο Τζάξμπερι με μάτια που έλαμπαν.

«Όχι.» Ένας άντρας δεν το σκεφτόταν δεύτερη φορά όταν είχε να κάνει με μια τραπεζική επιταγή που επιτέλους θα έβαζε τέλος στη δυστυχία του. «Θα μπω από την κεντρική πόρτα. Εσύ μείνε εδώ και περίμενε το σινιάλο μου.» Και τότε...

Θεέ και Κύριε.

Εκείνη γύρισε το κεφάλι της και ο Νικ βρέθηκε να κοιτάζει το προφίλ της από την άλλη άκρη του καπηλειού. Καθώς την παρακολουθούσε, η λαίδη Ίντια έριξε μια ματιά πίσω της και του πρόσφερε μια στιγμιαία αλλά πλήρη θέα του προσώπου της. «Τζάξμπερι, αναθεματισμένε μπάσταρδε, μπορούσες να μου πεις ότι έχει ένα στόμα που θα έκανε οποιονδήποτε άντρα στο Λονδίνο να απλώσει το χέρι στο παντελόνι του.»

Δεν είχε προλάβει καλά καλά να ξεστομίσει αυτά τα λόγια και ο Τζάξμπερι τον έπιασε σφιχτά από το πουκάμισο. «Αν σπιλώσεις ξανά τη λαίδη Ίντια, θα έχεις να κάνεις μαζί μου.» Αυτή τη φορά δεν υπήρχε ευθυμία στα μάτια του.

«Τη σπίλωσα; Εγώ θα ορκιζόμουν πως απλώς έκανα ένα σχόλιο για την ομορφιά της.» Και η ομορφιά ήταν το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν ο Νικ σε μία σύζυγο. Θυμήθηκε την Κλαρίσα –τόσο όμορφη, αλλά ωστόσο τόσο απατηλή– και ένιωσε την ξαφνική επιθυμία να ρίξει μια γροθιά σε κάτι. Στο σαγόνι του Τζάξμπερι, για παράδειγμα.

Ακόμα κι από αυτή την απόσταση και ντυμένη σαν άντρας, η λαίδη Ίντια ήταν αισθησιακή. Οι άντρες σε εκείνο το καπηλειό πρέπει να ήταν ομοφυλόφιλοι ή τυφλοί.

«Θα σου ξεκαθαρίσω ένα πράγμα, Γουόρ.» Τα γαλάζια μάτια του Τζάξμπερι έλαμψαν σαν παγερά ζαφείρια. «Η λαίδη Ίντια είναι παρθένα, και οτιδήποτε συμβεί θα είσαι ευγενικός μαζί της, ακόμα κι αν χρειαστεί να σταθώ

δίπλα στο γαμήλιο κρεβάτι και να παρακολουθώ.»

Ο Νικ χαμογέλασε ειρωνικά. «Θα το απολάμβανες αυτό, έτσι δεν είναι;»

Ο Τζάξμπερι έσφιξε πιο δυνατά το πουκάμισό του. «Πρόσεχε, αλλιώς μπορεί να διαπιστώσεις πως άλλαξα γνώμη γι' αυτή την ανοησία.»

«Αυτή η "ανοησία" δεν απαιτεί την έγκρισή σου.» Αρκετά τον ανέχτηκε. Ο Νικ έσπρωξε τον Τζάξμπερι και προχώρησε προς τα εμπρός.

Οι μέρες των ακόλαστων περιπετειών θα τέλειωναν απότομα για τη λαίδη Ίντια.

***

«Είναι προσβλητικό να αποκαλείς αποκοτιά κάτι τόσο σημαντικό όσο η διακόρευσή μου, Μίλι.» Η Ίντια ήπιε μια γουλιά μπίρα και παρατήρησε έναν σκουρομάλλη ναυτικό με τετράγωνο πιγούνι μέσα στο πλήθος. Τελικά το γεγονός ότι είχαν πατήσει το πόδι τους στη Μάλτα ήταν ευλογημένα ανακουφιστικό για πολλούς λόγους.

«Τίποτα σημαντικό δεν ξεκινάει από ένα καπηλειό στην προκυμαία» είπε η Μίλι.

Η Ίντια αισθάνθηκε το πόδι της να ανεβοκατεβαίνει ξανά ρυθμικά. Το καπηλειό αντηχούσε από συζητήσεις σε όλες τις γλώσσες – γεμάτο ιερόδουλες, σερβιτόρες και άντρες που ήταν πολύ μεθυσμένοι για να διακρίνουν κάτι κάτω από το γιλέκο και το παντελόνι της.

Θα φρόντιζε όμως κάποιος από αυτούς να δει την αλήθεια. Απόψε.

Η Μίλι έσφιξε το τσίγκινο κύπελλό της λες και ήταν εκείνη που σκόπευε να βάλει σε πειρασμό έναν άγνωστο της Μεσογείου. «Αν είσαι έξυπνη» συνέχισε να προειδοποιεί την Ίντια μες στην οχλοβοή «θα διατηρήσεις ανέπαφο το... λουλούδι σου.»

«Το *έξυπνη* είναι απλώς άλλη μια λέξη για το *φρόνιμη,*το *βαρετή* και το *πειθήνια.*» Και για το *μορφωμένη,* το *ειδήμων* και το *εγγράμματη,* όμως αυτός ο ναυτικός ήταν ένας άνθρωπος που δεν θα έδινε δεκάρα αν η Ίντια δεν ήταν τίποτε από όλα αυτά. Γέλασε με κάτι που είπε ο σύντροφός του με τα βαθουλωμένα μάγουλα, αποκαλύπτοντας ένα συναρπαστικό χρυσό δόντι. Η Ίντια έσκυψε πάνω από το τραπέζι, προς το μέρος της Μίλι. «Λες να είναι Αιγύπτιος; Νομίζω ότι θα μου άρεσε να με διακορεύσει ένας Αιγύπτιος.»

«*Εγώ* νομίζω ότι θα κάνω εμετό.»

Η Ίντια ξεφύσηξε και τράβηξε το τρίκοχο πιο χαμηλά στα μάτια της για να μη φαίνεται ότι παρακολουθεί. Αν κάποια έκανε εμετό, μάλλον θα ήταν εκείνη. Η Φράνι, η υπηρέτριά της, την είχε προειδοποιήσει ότι οι καθωσπρέπει γυναίκες έκαναν μερικές φορές εμετό μετά το χάσιμο της παρθενιάς τους.

Η μπίρα ήδη της είχε προκαλέσει ξινίλες, όμως δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει. Της είχε μείνει ελάχιστος καθωσπρεπισμός, οπότε κατά πάσα πιθανότητα θα έφερνε εις πέρας το σχέδιό της χωρίς να ατιμαστεί.

Χα! Το να *ατιμαστεί* ήταν η αρχή και το τέλος τού όλου εγχειρήματος.

Ο Αιγύπτιος ναυτικός σήκωσε το ποτήρι του με μια τεράστια παλάμη που ήξερε καλά από σχοινιά και καραβόπανα. Χρυσός έλαμπε στα δάχτυλα που θα ξεκλείδωναν την τελευταία πόρτα προς την ελευθερία της.

Για χάρη της ελευθερίας θα μπορούσε να αντέξει λίγο εμετό.

Πήρε μια τρεμουλιαστή βαθιά ανάσα που μύριζε έντονα θαλασσινό αλάτι και καπνό ταμπάκου, ναυτικούς και αλκοόλ, και έδωσε μια μπουκιά ψωμιού σε ένα καφετί στικτό κοπρόσκυλο που ζητιάνευε κάτω από το τραπέζι. Τρεις θορυβώδεις άντρες την έσπρωξαν από πίσω, ρίχνοντας λίγη μπίρα στο χέρι της.

Εκείνη την έγλειψε και μετακινήθηκε πάνω στο σκαμνί της, αλλά δεν κατάφερε να σηκωθεί όρθια. «Θα στείλεις τη βάρκα πίσω στην ακτή για μένα;» ρώτησε τη Μίλι.

«Να πάρει ο διάβολος, ΄Ιντια...» Η Μίλι ξεφύσηξε. Κοίταξε συνοφρυωμένη τη φίλη της κάτω από το πελώριο τσαλακωμένο χωριάτικο καπέλο της, με ένα πρόσωπο τόσο προσεκτικά βρομισμένο ώστε έκρυβε σχεδόν εντελώς το φύλο της. «Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό.»

Μπορούσε και θα το έκανε. Τώρα, προτού έχανε τελείως το κουράγιο της. «Θα σε συναντήσω ξανά στο καράβι.»

«Δεν μπορείς να μείνεις μόνη σου εδώ!»

«΄Ιντια...» Στα μάτια της Μίλι η ΄Ιντια είδε όλα τα επιχειρήματα που της είχε ήδη αναφέρει ενάντια σ' αυτό το σχέδιο: τον πόνο, τη σύφιλη, την εγκυμοσύνη.

Ο ναυτικός δεν φαινόταν βίαιος, και η Μίλι, έτσι κι αλλιώς, ορκιζόταν πως όλοι οι άντρες είχαν σύφιλη. ΄Οσο για το τρίτο επιχείρημα...

«΄Εχω το σφουγγάρι με το ξίδι στην τσέπη μου.»

«Για όνομα του Θεού, ΄Ιντια...»

«Είναι ανάγκη να φέρνεις αντιρρήσεις σε όλα; Πάντα;» Οι παλάμες της ΄Ιντια άρχισαν να ιδρώνουν. Πίεσε τον εαυτό της να σηκωθεί όρθια. Ακόμα και τώρα, οι λακέδες του πατέρα της μπορεί ήδη να έπλεαν στη Μεσόγειο ψάχνοντάς την. Θα τους ξαμόλησε αμέσως μόλις θα έμαθε πως εκείνη και η Μίλι είχαν δανειστεί το πλοίο της Κάθριν. Το πιθανότερο ήταν πως θα την έβρισκαν, αλλά δεν θα τους επέτρεπε να τη σύρουν πίσω στην Αγγλία για να παντρευτεί όποιον σιχαμένο, χοντρό κοιλαρά είχε πληρώσει ο πατέρας της για να την πάρει.

Αν οι άντρες του τα κατάφερναν, το πιθανότερο ήταν πως θα κατέληγε και με τα τρία δεινά που φοβόταν η Μίλι.

«Αν σε πάρει το μάτι του ντυμένη έτσι» την προειδοποίησε η Μίλι «δεν θα έχει στο μυαλό του τη διακόρευση – τουλάχιστον, όχι έτσι όπως την εννοείς εσύ.»

«Έχω ένα σχέδιο.» *Συγγνώμη, κύριε,* θα του έλεγε, *είναι έξω κάποιος και θέλει να σας δει.* Μόλις θα έβγαιναν έξω, θα έβγαζε το καπέλο της, θα άφηνε τα ξανθά μαλλιά της να πέσουν στους ώμους της και θα του έλεγε τι ήθελε.

Όταν το άκουσε αυτό, η Μίλι την άρπαξε από το μπράτσο. «Φεύγουμε. Δεν πρόκειται να σου επιτρέψω να διαπράξεις μια τέτοια ανοησία. Είναι ένας παντελώς άγνωστος, που μπορεί να έχει ένα σωρό αηδιαστικές ιδέες...»

«Μη γίνεσαι κουραστική.» Η Ίντια τράβηξε το χέρι της. «Η θεία Φιλ πηγαίνει στο κρεβάτι με όποιον της αρέσει. Δεν μπορεί να είναι τόσο φοβερό και αηδιαστικό.» Μάλλον μπορούσε, αλλά είχε ήδη πει στον εαυτό της να πάψει να θυμάται τις πιο σοκαριστικές λεπτομέρειες που είχε περιγράψει η Φράνι.

«Η διακόρευση της θείας σου έγινε σε ένα νυφικό κρεβάτι» είπε αποδοκιμαστικά η Μίλι.

«Πράγμα που δύσκολα μπορεί να συμβεί σ' εμένα, αφού δεν σκοπεύω να παντρευτώ.»

«Ποτέ δεν θα καταλάβω πώς επιβίωσες ενώ είσαι τόσο χοντροκέφαλη.»

Ο χαρακτηρισμός την πόνεσε περισσότερο απ' όσο σκόπευε η Μίλι. «Ίσως παντρευτώ τον Αιγύπτιο» είπε γελώντας η Ίντια. Μπορεί να ήταν χοντροκέφαλη, αλλά σύντομα θα ήταν μια χοντροκέφαλη την οποία ο πατέρας της δεν θα μπορούσε να παντρέψει με κανέναν απολύτως.

Ένα ιδιαίτερα θορυβώδες τσούρμο σε ένα τραπέζι στην απέναντι γωνία ξέσπασε σε δυνατά γέλια. Ο μελαψός ναυτικός τόνισε τα λόγια του με εκείνο το είδος των θεατρικών χειρονομιών που συνόδευαν πάντα τις εξωτικές γλώσσες.

Η Ίντια έπιασε το τσίγκινο κύπελλό της για να πιει μια τελευταία γουλιά, ελπίζοντας πως μια διακόρευση δεν έπαιρνε πολλή ώρα.

Η Μίλι την άρπαξε από το μπράτσο. «Σοβαρολογώ, Ίντια. Δεν θα λυθεί τίποτα αν καταστρέψεις τον εαυτό σου.»

«Θα λυθεί σίγουρα ένα πράγμα.» Άφησε το κύπελλο στο τραπέζι και στύλωσε το βλέμμα της στο ναυτικό. «Δεν έχω τίποτα να χάσω, αλλά τα πάντα να κερδίσω.» Όλα τα νεύρα της ζωντάνεψαν από ένα ανησυχητικό κύμα προσμονής.

«Δεν έχεις τίποτα να χάσεις; Θα πετάξεις τον εαυτό σου...»

«Ω, πάψε.» Η παρθενιά ήταν η τελευταία αρετή που της είχε απομείνει *για* να πετάξει. Όλα τα υπόλοιπα –οι φίλοι, η φήμη, η δημοτικότητά της– είχαν ήδη εξαφανιστεί. «Είμαι μια γυναίκα των ανοιχτών θαλασσών τώρα, Μίλι. Τι σημασία έχει αν θα δώσω την παρθενιά μου σε έναν ωραίο ναυτικό;»

Όμως ξαφνικά η Μίλι δεν κοιτούσε πια εκείνη. Κοιτούσε πίσω από την Ίντια, και τα μάτια της είχαν γίνει μεγάλα σαν ασημένια νομίσματα.

«Έχει σημασία, λαίδη Ίντια» είπε μια παγερή φωνή πίσω της «γιατί τώρα είσαι αρραβωνιασμένη με μένα.»

Κεφάλαιο 2

Αρραβωνιασμένη.

Η Ίντια γύρισε απότομα και είδε δύο άσπλαχνα πράσινα μάτια που πετούσαν σπίθες πάνω από μια αλαζονική μύτη και ένα βλοσυρό στόμα. Ήταν μάτια τόσο ψυχρά ώστε θα μπορούσαν να ανήκουν σε ένα δήμιο, σε ένα πρόσωπο από εκείνα που ήταν ικανά να τραβήξουν την προσοχή μιας ολόκληρης αίθουσας χορού.

Και δεν ήταν μόνος του. Δίπλα του στεκόταν ο...

«Γουίλιαμ!» Η ελευθερία κατέρρευσε σαν ιστίο στην απανεμιά.

Ο Γουίλιαμ χαμογέλασε πλατιά και σταύρωσε τα μπράτσα στο στέρνο του. «Πολύ απογοητευτικό καλωσόρισμα, Ίντι. Δεν χαίρεσαι που μας βλέπεις;» Η Ίντια σκέφτηκε ότι ίσως κατέληγε να κάνει εμετό με την παρθενιά της ανέπαφη. Ο Γουίλιαμ έστρεψε τα γαλάζια μάτια του στη Μίλι. «Μπα σε καλό σου, Μίλισεντ, χλώμιασες. Τουλάχιστον, έτσι νομίζω. Είναι δύσκολο να καταλάβω με όλο αυτό το... τι *είναι* αυτό το πράγμα στο πρόσωπό σου;» Άπλωσε το δάχτυλό του προς το μάγουλό της, αλλά εκείνη το έσπρωξε μακριά της.

Η Ίντια κοίταξε προς τον Αιγύπτιο ναυτικό. Έπειτα τη Μίλι, της οποίας τα μάτια φανέρωναν ανησυχία – και εκείνη την αναθεματισμένη απαισιοδοξία που ήταν η κατάρα της ύπαρξης της Ίντια. Δεν υπήρχε αμφιβολία για το τι σκεφτόταν η Μίλι: δεν θα ξέφευγαν ποτέ από τον Γουίλιαμ, τον άντρα που είχε διδάξει στη

μέντορά τους πώς να επιβιώνει στις ανοιχτές θάλασσες.

Όμως η Ίντια δεν θα παραιτούνταν. «Χαιρόμαστε πολύ που σε βλέπουμε, έτσι δεν είναι, Μίλι;» είπε ζωηρά. «Και βέβαια χαιρόμαστε. Τι τυχερές που είμαστε. Μίλι, μόλις τώρα δεν έλεγα πόσο πολύ θα ήθελα να είχαμε φίλους στην πόλη; Και να που τώρα είσαι εδώ. Κάθισε μαζί μας, να κάνουμε μια πρόποση για την επιστροφή σου στη Μεσόγειο.» Χρειάστηκε να επιστρατεύσει όλη της τη δύναμη για να μην κοιτάξει το σύντροφο του Γουίλιαμ.

Ο Γουίλιαμ γέλασε. «Πολύ καλά. Θα παίξουμε αυτό το παιχνίδι, αφού το θέλετε.»

Παιχνίδι; Η Μίλι και η Ίντια είχαν ταξιδέψει μαζί με τον Γουίλιαμ στο *Ποζέσιον.*Ήξερε πόσο σημαντική ήταν για εκείνες η ελευθερία τους. Κι ωστόσο νόμιζε ότι αυτό ήταν ένα *παιχνίδι;*

«Για όνομα του Θεού, Τζάξμπερι» μουρμούρισε εκνευρισμένος ο αυτοαποκαλούμενος μνηστήρας.

Με την άκρη του ματιού της η Ίντια μπορούσε να δει ότι ήταν ντυμένος άψογα, συντηρητικά, σαν να είχε βγει μόλις από το Γουεστμίνστερ. Μόνο που κανένας αξιοσέβαστος άνθρωπος δεν θα ήταν αρκετά απελπισμένος ώστε να συμφωνήσει να την παντρευτεί, πράγμα που σήμαινε πως ήταν... τι; Σκλάβος του τζόγου; Κάτοχος ενός κούφιου τίτλου; Έμπορος με ένα βουνό από χρέη;

Ακόμα και τώρα μπορούσε να ακούσει τη φωνή του πατέρα της. *Θα διαλέξεις έναν από αυτούς τους άντρες, Ίντια, αλλιώς θα διαλέξω εγώ για σένα.*

Το καπηλειό φαινόταν να μικραίνει γύρω της. Θα χρειαζόταν μερικά δευτερόλεπτα για να τρέξει μέχρι την άλλη άκρη της αίθουσας, στον Αιγύπτιο, ακόμα μερικά για να αποκαλύψει ότι ήταν γυναίκα, και κάνα δυο στιγμές για να του πει τι χρειαζόταν. Θα έπρεπε να φύγουν από το καπηλειό και να πάνε... πού; Πού θα πήγαιναν;

«Συγχώρησέ με.» Ο Γουίλιαμ γέλασε. Τα χρυσά σκουλα-

ρίκια του έλαμψαν έντονα στο φως των κεριών που τσιτσίριζαν σε έναν σιδερένιο πολυέλαιο. «Βλέπω ότι ο νέος συνάδελφός μου ναυτικός αρχίζει να ανυπομονεί. Δεν έκανα συστάσεις και τα τοιαύτα – έχω πολύ κακούς τρόπους. Λαίδη Ίντια, να σου γνωρίσω τον Νίκολας Γουόρ, λόρδο του Τάγκαρτ.

Η Μίλι γούρλωσε τα μάτια της.

Ο Νίκολας *Γουόρ!* Σε μια στιγμή η Ίντια παρατήρησε τα πάντα, από την κορυφή του άπληστου κεφαλιού του μέχρι τις άκρες των παπουτσιών του. Ο πατέρας της την είχε αρραβωνιάσει με έναν άνθρωπο τόσο απελπισμένο να σώσει την περιουσία του ώστε είχε προσπαθήσει να κλέψει την περιουσία κάποιας άλλης;

«Βλάκα!» είπε περιφρονητικά.

Εκείνο το βλοσυρό στόμα δεν συσπάστηκε καν. «Όπως και να 'χει, λαίδη Ίντια...» έβαλε ήρεμος το χέρι του μέσα στο γιλέκο του, την άφησε να δει μια μικρή δέσμη από χαρτιά και έπειτα τα έβαλε ξανά στην ασφαλή θέση τους «είμαι υποχρεωμένος να σε πληροφορήσω πως θα παντρευτούμε, έπειτα από μια συμφωνία που έκανα με τον πατέρα σου.» Τώρα η άκρη εκείνου του στόματος ανασηκώθηκε ελαφρά και τα άσπλαχνα πράσινα μάτια του πλανήθηκαν φευγαλέα στο μπούστο του πανωφοριού της. «Πράγμα που σημαίνει πως ο μόνος αποδέκτης της αρετής σας θα είμαι εγώ.»

Η Ίντια τον κοίταξε κατάματα. «Οι νεκροί δεν παίρνουν την αρετή καμιάς, *κύριε* Γουόρ.» Δεν του άξιζε ο σεβασμός του τίτλου του. Όλες οι αισθήσεις της ήταν στραμμένες στον Αιγύπτιο, όμως δεν τόλμησε να κοιτάξει προς το μέρος του. Δεν τόλμησε να κοιτάξει ούτε τη Μίλι, που σίγουρα θα κατάφερνε να το σκάσει μέσα στη φασαρία που επρόκειτο να προκαλέσει η Ίντια.

Προτού προλάβει να τη σταματήσει κανείς, τινάχτηκε από το τραπέζι και όρμησε στα τυφλά ανάμεσα στο πλήθος, προς το μέρος του Αιγύπτιου.

«Ίντια!»

Ο θόρυβος του καπηλειού έπνιξε την κραυγή του Γουίλιαμ. Η Ίντια έβγαλε το καπέλο της και ένιωσε την πλεξούδα της να πέφτει στην πλάτη της. Η καρδιά της χτύπησε γρήγορα και χύμηξε στο ναυτικό, αρπάζοντάς τον από το μπράτσο. «Κύριε, πρέπει να με βοηθήσετε. Σας ικετεύω. Σας χρειάζομαι. Θέλω να...» *Να πάρει ο διάβολος, λέξεις! Λέξεις!* «...να με εκθέσετε. Σωματικά.» Το κράμα ενδιαφέροντος και σύγχυσης στο βλέμμα του την έκανε να καταλάβει πως δεν μιλούσε αγγλικά. Το γύρισε απελπισμένη στα ιταλικά. «Ελάτε μαζί μου. Σας χρειάζομαι. Το κορμί μου...» τώρα υπήρχαν ακόμα λιγότερες λέξεις «...σας χρειάζεται το *κορμί* μου.» Τα έξαλλα δάχτυλά της πασπάτεψαν τα κουμπιά του γιλέκου της. Όμως τώρα ήταν φανερό πως ο άντρας κατάλαβε. Το χρυσό δόντι του άστραψε καθώς χαμογέλασε. Το μπράτσο του τυλίχτηκε γύρω της, και η παλάμη του κάλυψε το αριστερό της στήθος. Υπήρχε μια λάμψη στα μάτια του – όχι, δεν της άρεσε αυτή η λάμψη, αλλά ήταν καλύτερη από...

«*Ίντια!*» βρυχήθηκε ο Γουίλιαμ.

«Πρέπει να φύγουμε!» Η Ίντια προσπάθησε να τραβήξει το ναυτικό από το σκαμνί του, όμως εκείνος δεν μετακινήθηκε. Γέλασε και είπε κάτι στους άντρες γύρω του – από πού είχαν ξεφυτρώσει όλοι εκείνοι οι άντρες; Μαυριτανικά. Μιλούσε μαυριτανικά. «Τώρα!» Η Ίντια δεν ήξερε πολλά, όμως ο Ραφίκ ο λοστρόμος φώναζε συνέχεια αυτή τη λέξη όταν ήταν στο πλοίο της Κάθριν.

Πιστεύοντας προφανώς πως υπάκουε στη διαταγή της, ο άντρας την τράβηξε πιο κοντά του και έχωσε το πρόσωπό του στο πλάι του λαιμού της.

«Όχι, όχι εδώ!» Ήξερε τις λέξεις μόνο στα ιταλικά. *Στα μαυριτανικά, στα μαυριτανικά... πώς ήταν στα μαυριτανικά το...*

Όμως ήταν πια πολύ αργά, καθώς ο Νίκολας Γουόρ είχε φτάσει κοντά τους. Άρπαξε το ναυτικό από το μπράτσο.

Εκείνος έσπρωξε την Ίντια και ρίχτηκε στον κύριο Γουόρ. Μια ντουζίνα άντρες κατέφτασαν για να πάρουν τη θέση του ναυτικού, τραβολογώντας την και πασπατεύοντας τα στήθη και τους γλουτούς της. Η Ίντια ούρλιαξε τόσο δυνατά ώστε της ανέβηκε χολή στο στόμα.

Ο σύντροφος του ναυτικού με τα βαθουλωμένα μάγουλα ρίχτηκε στον Γουίλιαμ, καθώς ο ναυτικός κατάφερε μια γερή μπουνιά στο φονικό πρόσωπο του Νίκολας Γουόρ.

Ο Γουίλιαμ και ο άλλος άντρας έπεσαν μαζί πάνω σε μια καρέκλα. Μέσα στο χάος άκουσε τη Μίλι να ουρλιάζει. Η Ίντια πάλεψε απελπισμένα με τους άντρες που την είχαν αρπάξει, όμως δεν μπόρεσε να ξεφύγει. Το πιστόλι της – δεν έπρεπε να τους αφήσει να βρουν το πιστόλι της! Χρησιμοποίησε τον αγκώνα της για να χτυπήσει, να υπερασπιστεί, να κρατήσει μακριά από το καμάρι της τα χέρια που ψαχούλευαν. Ένιωθε το βάρος του στη μέση του παντελονιού της. Προσπάθησε να στηριχτεί στο τραπέζι, αλλά τα χέρια, τα κορμιά, τα ουρλιαχτά και η αποφορά ήταν παντού.

Ο ναυτικός με τα βαθουλωμένα μάγουλα χτύπησε τον Γουίλιαμ στο πλάι του κεφαλιού. Εκείνος σκόνταψε σ' ένα πεσμένο σκαμνί και η Ίντια άκουσε τον εαυτό της να ουρλιάζει ξανά. Δεν έπρεπε να τραυματίσουν τον Γουίλιαμ! Ω Θεέ μου – αυτό έπρεπε να σταματήσει. Το πιστόλι της – θα ήταν άχρηστο απέναντι σ' αυτό τον όχλο ακόμα κι αν κατάφερνε να το τραβήξει.

Ο Νίκολας Γουόρ απογείωσε με μια γροθιά το ναυτικό με το χρυσό δόντι. Ένα χέρι χώθηκε ανάμεσα στα πόδια της και εκείνη προσπάθησε να το σπρώξει, αλλά δεν μπόρεσε.

Ο Γουίλιαμ πετάχτηκε όρθιος κα έριξε μια δεξιά, μια αριστερή και άλλη μια δεξιά γροθιά. Αίμα ανάβλυσε από τη μύτη του ναυτικού με τα βαθουλωμένα μάγουλα. Ο ορυμαγδός μέσα στο καπηλειό ήταν εκκωφαντικός. Ένας άλλος άντρας έριξε μια γροθιά στον Νίκολας Γουόρ, όμως εκείνος έσκυψε και εισέπραξε κάποιος άλλος το χτύπημα. Ένας νέ-

ος καβγάς ξέσπασε και το χάος μεγάλωσε. Χέρια τυλίχτηκαν με τρομακτικό τρόπο γύρω από τη μέση της Ίντια, δυο πόντους πάνω από τη λαβή του πιστολιού.

Και τότε, ξαφνικά, ο Νίκολας Γουόρ την έπιασε από το μπράτσο και την ελευθέρωσε τραβώντας την.

«Από δω!» φώναξε στο αυτί της.

«Η Μίλι...»

«Την έχει ο Τζάξμπερι. Τρέξε, ανάθεμά σε!» Το χέρι του έσφιξε οδυνηρά το δικό της καθώς την τράβηξε έξω από το καπηλειό. Η Ίντια σκόνταψε στο καλντερίμι και προσπάθησε να τον ακολουθήσει καθώς έτρεχαν στο δρόμο. Λίγο αργότερα, την τράβηξε σε ένα θεοσκότεινο σοκάκι και την έσπρωξε πάνω στον τοίχο.

«Μην ξανακάνεις *ποτέ* κάτι τόσο ανόητο» της είπε ξέπνοος, κολλώντας το πρόσωπό του στο δικό της.

«Φύγε αμέσως από τη Μάλτα και σου εγγυώμαι πως δεν θα το ξανακάνω.» Προσπάθησε να τον σπρώξει, αλλά ήταν σαν βράχος.

«Η απερισκεψία σου θα μπορούσε να έχει κοστίσει τη ζωή σ' εμένα και τον Τζάξμπερι – για να *μην* πω για τη μοίρα που θα είχες *εσύ*.» Πήρε μια απότομη, τρεμουλιαστή ανάσα. «Έτσι σκόπευες να προσφέρεις την αρετή σου; Σε ένα καπηλειό με τριάντα ναυτικούς να παίρνουν σειρά ανάμεσα στα πόδια σου;»

Η Ίντια προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της πως έτρεμε από θυμό, όχι από φόβο. «Καλύτερα να επιστρέψεις στην ασφάλεια του λονδρέζικου σαλονιού σου, κύριε Γουόρ» του είπε περιπαιχτικά. «Είναι φανερό πως δεν διαθέτεις την κράση για μεσογειακή ζωή.» Μόνο που ήταν φανερό πως είχε την κράση για όποια ζωή τού άρεσε. Το λιγοστό φως από το δρόμο άφηνε να φανεί ένα σκισμένο κομμάτι του λευκού πουκαμίσου του και η λάμψη του αίματος κοντά στο στόμα του. Η περούκα του είχε χαθεί, και τα σκούρα μαλλιά του πετάγονταν προς όλες τις κατευθύνσεις.

«Ευτυχώς λοιπόν που θα επιστρέψουμε και οι δύο στο Λονδίνο όσο το δυνατόν συντομότερα» της είπε μελιστάλαχτα.

Όχι. Δεν θα επέστρεφαν. Όμως η διαφωνία δεν θα την οδηγούσε πουθενά. «Χάνεις το χρόνο σου εδώ» του είπε ορθά κοφτά, και υπενθύμισε στον εαυτό της πως, αν δεν υπήρχε εκείνος, δεν θα είχε προκύψει κανένας κίνδυνος. «Δεν θα σε παντρευτώ. Πρώτα θα σε σκοτώσω.»

«Τι μου λες!» Τα μάτια του ήταν δύο σκοτεινές κόγχες.

Τα χέρια του την έκαιγαν πάνω από τα μανίκια της. Μύριζε αμυδρά κολόνια – κάτι αψύ και αριστοκρατικό και υπερβολικά ακριβό για κάποιον στη δική του οικονομική κατάσταση. Τα απαλό φως του δρόμου αναδείκνυε τα σμιλεμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του, και ξαφνικά το στομάχι της σφίχτηκε.

Αρραβωνιασμένοι. Εκείνος νόμιζε ότι ήταν το βραβείο του. Ίσως να μην έκανε τόσο λάθος τελικά.

Το πιστόλι της βάραινε τη ζώνη του παντελονιού της. «Ναι. Κι έπειτα απ' ό,τι έκανες στην Κάθριν Κίνλοχ...» άρχισε να λέει η Ίντια.

«Αν ήταν έγκλημα το υπόμνημα για άσκηση δίωξης*, δεν αμφιβάλλω πως η νύφη μου θα με είχε δολοφονήσει μόνη της.»

«Αναλαμβάνω ευχαρίστως την ευθύνη.»

«Τολμηρά λόγια από κάποια που στην πραγματικότητα διέπραξε ένα θανάσιμο έγκλημα εις βάρος τής εν λόγω κυρίας. *Καταλαβαίνεις* πως μπορούν να σε κρεμάσουν επειδή έκλεψες το καράβι της;»

Το πιστόλι της θα έβαζε ένα τέλος σε όλα αυτά, αρκεί να μπορούσε να το αρπάξει και να ρίξει προτού εκείνος προλά-

*ΣτΜ: Bill of Pains and Penalties: Πρόκειται για ειδικό νόμο σε ισχύ από το 1300 έως το 1800 που στερεί τον τίτλο και την περιουσία κάποιου, εξωδικαστικά, με ψηφοφορία στο Κοινοβούλιο.

βαινε να αντιδράσει. Θα είχε στη διάθεσή της μερικά δευτερόλεπτα. Μπορεί να μην είχε την ευκαιρία για τίποτα περισσότερο από μια βολή στο στομάχι.

Της ήρθε ζάλη.

«Απλώς δανειστήκαμε το *Ποζέσιον,* κύριε Γουόρ. Κάθε λεπτό που σπαταλάς μαζί μου είναι ένα λεπτό που θα μπορούσες να αφιερώσεις στην αναζήτηση ενός τρόπου να πληρώσεις τα χρέη σου. Έχεις αρκετή απληστία και εγωπάθεια για δέκα ανθρώπους. Είμαι απολύτως βέβαιη πως σύντομα θα βρεις μια εναλλακτική μέθοδο χρηματικής αρωγής.»

«Πραγματικά, με επαινείς. Ευτυχώς για μένα, η έρευνά μου τέλειωσε τη στιγμή που σε βρήκα σε εκείνο το καπηλειό.»

«Η έρευνά σου, κύριε Γουόρ, θα τελειώσει όταν το κορμί σου θα κείτεται παγωμένο στα πόδια μου.» Πλησίασε το χέρι στο πιστόλι της. «Απαιτώ να με αφήσεις να φύγω. *Τώρα.*»

«Τίποτα στον κόσμο δεν θα με ευχαριστούσε περισσότερο.»

«Τότε...»

«Αλλά είναι προς το συμφέρον μου να σε κρατήσω.»

«Δεν θα δώσω τη συγκατάθεσή μου σε ένα γάμο μαζί σου.» Τον κοίταξε με περιφρόνηση από πάνω μέχρι κάτω και γέλασε με έναν τρόπο που έμοιαζε περισσότερο σαν να πνίγεται. «Ποτέ.»

«Δεν χρειάζομαι τη συγκατάθεσή σου.»

«Τη χρειάζεσαι. Ένας γάμος απαιτεί...»

«Τα μοναδικά πράγματα που θα απαιτήσει ο γάμος μας, λαίδη Ίντια, είναι ένας ιερέας και μια ολοκλήρωση. Ο πρώτος θα είναι αρκετά εύκολο να βρεθεί, και είναι φανερό πως χρειάζεσαι απελπιστικά τη δεύτερη. Όταν γίνουν όλα αυτά, σε διαβεβαιώ πως ο γάμος μας δεν πρόκειται να αμφισβητηθεί – ούτε από μένα, και σίγουρα ούτε από τον πατέρα σου.» Η ανάσα του που μύριζε πορτό χάιδεψε τα χείλη της. «Συγχώρησέ με, αλλά δεν μπορώ να

σκεφτώ κάποιον άλλον που θα ενδιαφερόταν να τον αμφισβητήσει.»

«Θα τον αμφισβητήσω εγώ.» Κοντά, πιο κοντά... σχεδόν κόντευε να πιάσει το πιστόλι της. «Αν με σύρεις πίσω στην Αγγλία –πράγμα που δεν θα καταφέρεις να κάνεις ποτέ– θα καταθέσω αγωγή αμέσως μόλις επιστρέψουμε.»

«Θα μου επιτρέψεις να σου ευχηθώ καλή επιτυχία, καθώς θα κορδώνεσαι μπροστά στους δικαστές με το μωρό μου να στρογγυλεύει την κοιλιά σου.»

Της ξέφυγε άλλο ένα πνιχτό γέλιο. «Είσαι ίδιος με όλους τους άλλους τους οποίους προσπάθησε να μου πασάρει ο πατέρας μου τους τελευταίους μήνες – με έτρωγαν με τα μάτια προτού προσγειωθούν στα άπληστα, χοντρά χέρια τους τα λεφτά του πατέρα μου.» Μόνο που ο κύριος Γουόρ δεν είχε χοντρά χέρια και ήταν ωραίος σαν το διάβολο. Ίσως ο πατέρας της φανταζόταν ότι της έκανε και χάρη.

«Μιλάς λες και κάποιο από αυτά τα χέρια θα έμενε ευχαριστημένο με το κελεπούρι όταν συνειδητοποιούσε τι είχε πιάσει» της είπε.

«Απογοητεύτηκες, κύριε Γουόρ; Σίγουρα ο πατέρας μου δεν θα παρέλειψε να αναφέρει ότι είμαι ναυτικός.»

«Το ανέφερε. Και ότι είσαι κακομαθημένη, αγοροκόριτσο και...»

Όνειδος.

«...όνειδος. Πράγματα που μπορούν όλα να διορθωθούν.»

Ω, ναι. Και ο πατέρας της πίστευε το ίδιο και δες τι είχε καταφέρει.

Αν ήταν να γίνει ένα όνειδος, θα γινόταν από το κατάστρωμα του δικού της καραβιού. Δεν θα επέστρεφε στην Αγγλία, δεν θα την κλείδωναν στην απομόνωση, δεν θα υπήρχαν ατέλειωτα λογύδρια για τα μειονεκτήματά της – και *δεν* θα γινόταν ένας ανεπιθύμητος γάμος.

Τα δάχτυλά της άγγιξαν τη λαβή του πιστολιού. Αν ο Νί-

κολας Γουόρ κατάφερνε να την πάρει, ίσως ήταν προτιμότερο να χρησιμοποιήσει το όπλο στον εαυτό της. Οι συνέπειες αυτού που επρόκειτο να πράξει έκανε τις παλάμες της να ιδρώσουν. «Ό,τι κι αν σου πρόσφερε ο πατέρας μου, θα σου δώσω περισσότερα για να με αφήσεις ήσυχη.»

Εκείνος ανασήκωσε το φρύδι του. «Αν έχεις περισσότερα, τότε είμαι τυχερός, γιατί όταν παντρευτούμε θα τα έχω όλα.»

«Δεν θα παντρευτούμε» του είπε ξερά και έσφιξε τη λαβή του πιστολιού. Το στομάχι της ανακατεύτηκε. Αν του έριχνε, θα γινόταν φυγάς και σίγουρα δεν θα ξανάβλεπε ποτέ την Αγγλία.

Ας ήταν λοιπόν. Έτσι κι αλλιώς, δεν ήθελε να ξαναδεί ποτέ την Αγγλία.

«Αρκετά.» Εκείνος έκανε πίσω κρατώντας το μπράτσο της. «Θα γυρίσουμε στην...» Το βλέμμα του στυλώθηκε στο χέρι της.

Τώρα!

«Δεν θα επιστρέψουμε πουθενά.» Προσπάθησε να τραβήξει το πιστόλι από το παντελόνι της αλλά το χέρι του ήταν ήδη εκεί.

«Δώσ' το μου αυτό!»

«Όχι!» Πάλεψε μαζί του για να οπλίσει.

«Άσ' το προτού...»

«Όχι!» Το πιστόλι εκπυρσοκρότησε με έναν εκκωφαντικό θόρυβο και εκείνος της το τράβηξε από το χέρι.

Η Ίντια προσπάθησε να τρέξει, όμως ο Γουόρ την έπιασε εύκολα και την έσπρωξε πάνω στον τοίχο για άλλη μια φορά. Τώρα τα χέρια του πλανήθηκαν παντού πάνω της – μέσα από το γιλέκο της, ψάχνοντας, πασπατεύοντας, περνώντας πάνω από τους γοφούς, τους γλουτούς, ακόμα και ανάμεσα από τα...»

«Σταμάτα!»

«Και να σε αφήσω να με δολοφονήσεις εν ψυχρώ;» βρυ-

χήθηκε εκείνος, σέρνοντας το χέρι του πάνω σε ένα σημείο που δεν είχε καμιά δουλειά να αγγίζει, και στη συνέχεια χώνοντάς το στις τσέπες της. «Να πάρει ο διάβολος, μ' έριξαν μ' αυτή τη συμφωνία.»

«Πράγματι. Και αν επιμένεις να την τηρήσεις, θα κοιμάσαι για την υπόλοιπη ζωή σου με το ένα μάτι ανοιχτό.»

«Δεν πρόκειται να κάνω κάτι τέτοιο.» Έσφιξε οδυνηρά το μπράτσο της και την τράβηξε από τον τοίχο. «Και τώρα θα πάμε στο δωμάτιό μου στο πανδοχείο, όπου θα περιμένουμε τον Γουίλιαμ και τη συνεργό σου. Δεν θα πεις τίποτα –ούτε λέξη–, εκτός αν θέλεις να σε δέσω και να σε φιμώσω. Έγινα σαφής;»

Κεφάλαιο 3

Το μόνο σαφές πράγμα στον Νικ ήταν πως ο γάμος με τη λαίδη Ίντια δεν θα απείχε πολύ από τον εγκλεισμό σε ένα τρελάδικο.

«Υποθέτω πως έφερες τα πράγματά μου από το καράβι» του είπε. Εξήντα δευτερόλεπτα. Πιθανώς και λιγότερα. Τόσο χρειάστηκε για να αγνοήσει την προειδοποίησή του.

Όχι για πρώτη φορά από τότε που ξεκίνησε αυτό το διαβολεμένο ταξίδι, ο Νικ αναρωτήθηκε αν υπήρχε κάποιος ευκολότερος τρόπος για να βάλει στο χέρι πενήντα χιλιάδες λίρες.

Έστριψαν σε μια γωνία και ευτυχώς μπροστά τους εμφανίστηκε το πανδοχείο. Δεν έδινε δεκάρα για τα αναθεματισμένα πράγματά της. Το σαγόνι του πονούσε, το μάτι του παλλόταν και η εκπυρσοκρότηση του όπλου της του είχε κάψει ένα από τα δάχτυλά του – όλα αμελητέα σε σύγκριση με το πραγματικό πρόβλημα.

«Δεν μπορώ να καταλάβω πώς περιμένεις να προετοιμαστώ για το γάμο μου χωρίς τα πράγματά μου, κύριε Γουόρ» τον κατσάδιασε. «Ή να ταξιδέψω, πράγμα που εγείρει ένα άλλο ερώτημα. Πώς, ακριβώς, σκοπεύεις να με πας πίσω στην Αγγλία; Με πλοίο, ελπίζω. Οι δρόμοι της ηπειρωτικής Ευρώπης έχουν το χάλι τους. Η θεία Φιλ και εγώ κάναμε βδομάδες επί βδομάδων να φτάσουμε στη Βενετία, αλλά βέβαια αυτό έγινε πριν από πολλά χρόνια. Ω, θα ήθελα *πολύ* να δω ξανά τη Βενετία. Και τη

Βιέννη. Όλες τις πόλεις που αρχίζει από *Β* δηλαδή. Ίσως μπορούμε να...»

«*Αρκετά.*»

«Σας ενοχλώ, κύριε Γουόρ;» τον ρώτησε με προσποιητή ανησυχία. «Σας παρακαλώ, να με *συγχωρήσετε.* Ειλικρινά. Οι πολυλογούδες δεν αντέχονται. Είναι πολύ ενοχλητικές. Απ' όλες τις ιδιότητες που μπορεί να βρει κανείς σε έναν άνθρωπο, τολμώ να πω ότι η φλυαρία *πρέπει* να είναι η *λιγότερο...*»

«*Σιωπή.*» Την έσπρωξε μέσα στο πανδοχείο, αγνόησε τον συνοφρυωμένο πορτιέρη, την τράβηξε από το μπράτσο στη σκάλα και κατάφερε να τη σύρει μέσα στο δωμάτιό του.

«Ε, λοιπόν, αφού δεν είχες την προνοητικότητα να μαζέψεις τα πράγματά μου...» Θεέ και Κύριε, θα *έπρεπε* να τη φιμώσει «...πρέπει απλώς να επιστρέψουμε στο *Ποζέσιον.*»

Ο Νικ πήγε στο σημαδεμένο κομό. «Παρακαλώ, ας πάμε κατευθείαν εκεί.» Ο καθρέφτης σ' αυτό το τρίτης κατηγορίας πανδοχείο ήταν σε τόσο κακή κατάσταση ώστε σχεδόν χρειάστηκε να υποθέσει πού ήταν το αίμα καθώς εξέταζε τη ζημιά από τον καβγά στο καπηλειό.

«Ο σαρκασμός είναι άσχημο πράγμα, κύριε Γουόρ. Όλοι το λένε. Θα έπρεπε να είσαι πιο ειλικρινής, αν όχι για μένα, τότε για χάρη της ψυχής σου, γιατί...»

«Λαίδη Ίντια» της είπε απότομα και στράφηκε προς το μέρος της για να τη βλέπει. Εκείνη τον παρατήρησε πονηρά, με μάτια που θα ταίριαζαν καλύτερα σε μια εταίρα. «Για χάρη της δική *σου* ψυχής...» έδειξε τη σαθρή καρέκλα πίσω της «...*κάθισε.*»

Και τότε συνέβη κάτι. Μια αδιόρατη σύσπαση στην άκρη των υπερβολικά ζουμερών χειλιών της. Και έπειτα έκανε μεταβολή και απλώθηκε σε μια φθαρμένη βελούδινη πολυθρόνα σαν άντρας, μόνο που δεν υπήρχε απολύτως τίποτε αρρενωπό πάνω της – ένα γεγονός που τα χέρια του δυσκολεύονταν να ξεχάσουν.

«Μακάρι να σου είχε σπάσει τη μύτη» του είπε, κοιτάζοντάς τον κατάματα.

«Είσαι γοητευτικά συναισθηματική.» Ο Νικ στράφηκε πάλι στον καθρέφτη. Είχε χάσει την περούκα του στο καπηλειό, και τα μαλλιά του –πολύ μακριά για το αναθεματισμένο πράγμα έτσι κι αλλιώς, έπειτα από σχεδόν πέντε εβδομάδες σ' εκείνο το άθλιο πλοίο– ήταν μια σχεδόν μαύρη κυματιστή μάζα. Μέχρι το πρωί θα είχε ένα μαυρισμένο μάτι. Και επιπλέον, ένα ματωμένο χείλι και πονεμένα πλευρά ήταν το τέλειο επισφράγισμα σε έναν ατέλειωτο παροξυσμό ναυτίας.

Όχι. Όχι, το τέλειο επισφράγισμα καθόταν σε μια πολυθρόνα πίσω του και τον παρατηρούσε περιφρονητικά.

Ο Νικ έριξε μια ματιά στο ρολόι τσέπης. Πού στο διάβολο ήταν ο Τζάξμπερι;

«Δεν κατάφερες να καταστρέψεις τη ζωή της Κάθριν για να πληρώσεις τα χρέη σου» του είπε υπεροπτικά, κουνώντας μπρος πίσω το μικρό πόδι της «και αποφάσισες να καταστρέψεις τη δική μου. Δεν θα τα καταφέρεις.»

Να καταστρέψει τη ζωή της Κάθριν... Φυσικά. Η λαίδη Ίντια ήταν αφοσιωμένη στην πρώην καπετάνισσά της, και προφανώς το γεγονός πως η Κάθριν ήταν τώρα νύφη του Νικ δεν είχε μεγάλη σημασία. Όμως η λαίδη Ίντια δεν θα ήθελε να ακούσει πως εκείνος δεν σκόπευε ποτέ να καταστρέψει τη ζωή της Κάθριν Κίνλοχ, και ότι μερικές φορές τις επιλογές που έκανε κάποιος μες στην απόγνωσή του δεν θα τις σκεφτόταν ποτέ υπό άλλες συνθήκες.

Επιλογές όπως το να κυνηγήσει μια νεαρή λέαινα και να την αναγκάσει να τον παντρευτεί.

«Η ζωή σου έχει ήδη καταστραφεί» της είπε.

«Δεν έχει.»

Έχει. Δεν έχει. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως η λαίδη Ίντια ήταν ικανή να συνεχίσει *αυτή* τη συζήτηση για τουλάχιστον μια ώρα.

Την είδε στον καθρέφτη να σηκώνεται από την πολυθρόνα και να τον πλησιάζει. Είχε εκείνο το είδος του καλοσχηματισμένου στόματος με το οποίο θα μπορούσε να αποκτήσει μια περιουσία κάνοντας ακατανόμαστα πράγματα στο Κόβεν Γκάρντεν.

Ο Νικ αρνήθηκε να σκεφτεί τι θα μπορούσε να κάνει η λαίδη Ίντια με αυτά τα χείλη. Το πιθανότερο ήταν πως θα έκανε έναν άντρα υψίφωνο.

«Η *ζωή* μου δεν έχει καταστραφεί, φυσικά» του είπε ατάραχη «αλλά το κορμί μου είναι ένα εντελώς διαφορετικό ζήτημα. Λυπάμαι που θα σε πληροφορήσω, κύριε Γουόρ, πως δεν είμαι παρθένα.» Ακούμπησε το χέρι στην κοιλιά της. «Αυτή τη στιγμή, θα μπορούσα κάλλιστα να είμαι έγκυος. Στο παιδί ενός Αιγύπτιου, αν θέλετε να ξέρετε, αν και για λόγους ακριβολογίας υποθέτω πως θα έπρεπε να πω ενός Οθωμανού – όχι. Όχι, νομίζω πως στην πραγματικότητα ήταν από την Τυνησία, οπότε αν θέλει κανείς να είναι αυστηρά...»

«Εγώ θέλω, λαίδη Ίντια. Θέλω να είμαι αυστηρά ακριβής. Γι' αυτό πρέπει να σου υπενθυμίσω πως ούτε μια ώρα νωρίτερα έλεγες ότι θα πρόσφερες την αρετή σου σε έναν ναυτικό.»

Η λαίδη χαμογέλασε συλλογισμένη. «Η αλήθεια είναι πως δεν θεωρώ κάτι ολοκληρωμένο αν δεν έχει γίνει *τουλάχιστον* τρεις φορές, οπότε –και να έχετε υπόψη πως τώρα είμαι *αυστηρά* ακριβής– η αποψινή βραδιά θα οριοθετούσε την οριστική απώλεια της αρετής μου. Αναφερόμουν δηλαδή στη χαριστική βολή. Στην τρίτη και φαρμακερή φορά, θα μπορούσε να πει κανείς.»

Η κόρη μου είναι μια άγρια στρίγκλα, είχε πει ο Κάντγουελ. Ο άνθρωπος είχε ταλέντο στην ωραιοποίηση των γεγονότων.

«Ε, σ' αυτή την περίπτωση...» Ο Νικ έριξε το πανί που κρατούσε στη λεκάνη δίπλα του και στράφηκε προς το μέρος

της. «Δεν νομίζω να σε ενοχλήσει αν πάρω μια γεύση από αυτό για το οποίο ανυπομονώ μέχρι να γιορτάσουμε το γάμο μας.»

Ο ξαφνικός φόβος στα μάτια της του είπε όλα όσα χρειαζόταν να μάθει για το αν κουβαλούσε στα σπλάχνα της το νόθο παιδί ενός Τυνήσιου ναυτικού.

Εκείνα τα μάτια ήταν γαλάζια – πραγματικά γαλάζια, όχι γκριζογάλανα σαν της Κλαρίσα. Ούτε τα μαλλιά της είχαν τη χλωμή, ξανθή απόχρωση της Κλαρίσα. Ήταν μελένια, τονισμένα με αρκετές αποχρώσεις του ξανθού.

Τον διαπέρασε πόθος. Να πάρει ο διάβολος, ήταν ηλίθιος.

Όμως τα μάτια της τώρα είχαν ένα αισθητά λιγότερο τολμηρό ύφος, οπότε ο Νικ χαμογέλασε. «Βλέπω ότι δεν είσαι τόσο περιπετειώδης όσο ισχυρίζεσαι.»

Εκείνη γέλασε, και το πρόσωπό της μεταμορφώθηκε με έναν τρόπο που δεν βοηθούσε καθόλου. «Κύριε Γουόρ, *έχεις* πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό σου. Έχεις ήδη δει το γούστο μου στους άντρες. Είσαι κάθε άλλο παρά εξωτικός, και πολύ μεγάλος. Δεν θα μπορούσα ποτέ να πέσω στο κρεβάτι με κάποιον τόσο αρχαίο.»

Πενήντα χιλιάδες λίρες. Ο Κάντγουελ υπερεκτιμούσε την αξία της κόρης του. Ή, ανάλογα από την οπτική γωνία, την υποτιμούσε. «Πράγματι. Ένας Θεός ξέρει πώς καταφέρνω και στέκομαι όρθιος με τριάντα τέσσερα χρόνια στην πλάτη μου.»

«Τριάντα τέσσερα!»

«Ευτυχώς, οι δικές μας σχέσεις θα έχουν να κάνουν περισσότερο με οριζόντιες στάσεις.»

«Τριάντα *τέσσερα!*»

«Τρομερό, ε;»

«Είναι σωστό που στέκεσαι όρθιος; Δεν πρέπει να μπαίνεις σε δοκιμασία εξαιτίας μου.» Του έδειξε το σαλονάκι. «Κάθισε, παρακαλώ.»

«Πιστεύω πως είμαι σε πολύ καλή κατάσταση για την ηλικία μου» της είπε ξερά. Μακάρι να κατέγραφε κάποιος αυτή την ανεκτίμητη συζήτηση. «Όσο για το εξωτικός, αν θέλεις θα φορέσω ένα σαρίκι όταν θα πέσω στο κρεβάτι μαζί σου.» Μετάνιωσε γι' αυτά τα λόγια αμέσως μόλις τα ξεστόμισε.

«Πολύ γενναιόδωρη προσφορά, κύριε Γουόρ. Όμως μου προκαλεί ανησυχία η εμπλοκή σε κάτι τόσο κουραστικό όσο το "κρεβάτι" με έναν άνθρωπο της ηλικίας σου. Η θεία μου η Φιλ μου είπε κάποτε για κάποιον λόρδο Γκαρθ που έπεσε ξερός στη μέση ενός...»

«Ο λόρδος Γκαρθ ήταν ογδόντα δύο ετών.» Κάτι σαν γέλιο του ξέφυγε, και πήγε προς την ταξιδιωτική του τσάντα, καθώς ήταν πολύ εύκολο να τη φανταστεί ξαπλωμένη σε εκείνο το κρεβάτι – και ο ίδιος δεν θα έπεφτε ξερός κατά τη διάρκεια της ψυχαγωγίας. Θεέ και Κύριε. Η *θεία Φιλ* της λαίδης Ίντια, η νεαρή χήρα λαίδη Πένινγκτον, θα έπρεπε να προσέχει τι λέει σε άτομα που επηρεάζονταν εύκολα.

«Ανεξάρτητα απ' αυτό, πρέπει να προσέχει κανείς όταν γερνάει» είπε η λαίδη Ίντια. «Δεν θα ήθελα με *τίποτα* να σου συμβεί κάτι.»

Τον έτρωγαν τα χέρια του να ανοίξει την πόρτα και να την πετάξει έξω. Να την αφήσει να επιστρέψει στο κλεμμένο καράβι της και στους λάγνους ναυτικούς της. Να την αναλάβει ο Τζάξμπερι, ενώ ο Νικ επιτέλους θα έπαιρνε έναν ευλογημένο υπνάκο έπειτα από εκείνες τις σατανικές εβδομάδες στη θάλασσα.

Όμως ήταν πολύ βαθιά μπλεγμένος για να κάνει πίσω. Ο Χόλισγουελ του είχε δώσει χρόνο να κυνηγήσει τη λαίδη Ίντια και να εισπράξει τα χρήματα από τον πατέρα της, ναι. Αλλά αν ο Νικ δεν τα κατάφερνε μέχρι τη συμφωνημένη ημερομηνία, ο Χόλισγουελ θα αποκτούσε την κυριότητα του Τάγκαρτ. Οπότε ή θα παντρευόταν τη λαίδη Ίντια, ή θα έχανε το Τάγκαρτ.

Και προτιμούσε να τον πάρει ο διάβολος παρά να χάσει το Τάγκαρτ.

«Σε διαβεβαιώ πως θα πάρω τις απαραίτητες προφυλάξεις» της είπε. «Τουλάχιστον μπορούμε να είμαστε ικανοποιημένοι πως ο γάμος θα είναι σύντομος, αφού είμαι ήδη με το ένα πόδι στον τάφο.»

«Δεν θα υπάρξει...»

«Γάμος. Ναι, καταλαβαίνω απολύτως τη στάση σου. Δυστυχώς, δεν σου πέφτει κανένας λόγος στο ζήτημα.»

«Δεν μπορείς να με αναγκάσεις να δώσω τους όρκους» τον πληροφόρησε.

Με τον κατάλληλο ιερέα και αρκετά χρήματα, θα μπορούσε να απαγγείλει ακόμα και αισχρά τραγούδια από τα καπηλειά. «΄Εχω ένα υπογεγραμμένο συμβόλαιο και διαβεβαιώσεις από τον πατέρα σου ότι μπορώ να κάνω ό,τι είναι απαραίτητο για την πραγματοποίησή του.» ΄Εβγαλε από το γιλέκο του το συμβόλαιο του Κάντγουελ και το ξεδίπλωσε. «Μπορείς να διαβάσεις το συμβόλαιο αν θες, αλλά θα δείξεις κατανόηση που θα το κρατάω όσο το κάνεις. Δεν θα ήθελα να του συμβεί κάτι.»

Η λαίδη ΄Ιντια σούφρωσε την καλοσχηματισμένη μυτούλα της, που θα ήταν τέλεια αν δεν ήταν πασπαλισμένη με φακίδες. «Αυτό το συμβόλαιο δεν σημαίνει τίποτα για μένα.»

«΄Ισως αυτό αλλάξει αν το διαβάσεις.»

«Δεν χρειάζεται να το διαβάσω, γιατί δεν θα συμφωνήσω με τους όρους του.»

«Τότε είναι καλό που οι όροι του δεν απαιτούν τη συμφωνία σου» της είπε και ξανάβαλε το συμβόλαιο στη θέση του. Κοίταξε ξανά το ρολόι του. *Για όνομα του Θεού, Τζάξμπερι...* ΄Ισως ο άνθρωπος να είχε πάει στην εκκλησία αντί να επιστρέψει στο πανδοχείο.

Κοίταξε τη λαίδη ΄Ιντια.

Εκείνη τον παρατηρούσε μισοκλείνοντας τα μάτια της. «Θα σε κάνω να μετανιώσεις την ώρα που αποφάσισες πως

ήμουν η απάντηση στα προβλήματά σου, κύριε Γουόρ.»

«Πίστεψέ με, το έχεις ήδη κάνει.» Άραγε θα τολμούσε να τη σύρει ξανά στους δρόμους ελπίζοντας ότι ο Τζάξμπερι θα περίμενε στην εκκλησία; Κοίταξε εκνευρισμένος την πόρτα. Δεν είχε πολλές επιλογές. «Αρκετά περίμενα. Πάμε να φύγουμε.»

«Να φύγουμε;» Μια σπίθα φόβου φώτισε τα μάτια της. «Πού θα πάμε;»

«Να τελειώσουμε αυτή την ιστορία.» Προχώρησε προς το μέρος της και εκείνη οπισθοχώρησε.

«Γνωριζόμαστε ελάχιστα, κύριε Γουόρ. Σίγουρα θα ήταν ωφέλιμο και για τους δυο μας αν μας δινόταν η ευκαιρία να γνωριστούμε καλύτερα. Για παράδειγμα, πόσο χρεωμένος είσαι σε κάποιον κύριο Χόλισγουελ;»

«Εγώ όμως έχω όλες τις πληροφορίες που χρειάζομαι. Και μπορείς να με ρωτήσεις ό,τι θέλεις στη διαδρομή για την εκκλησία.»

«Ξέρεις, είσαι ελεύθερος να αλλάξεις γνώμη.» Την είδε να πασχίζει γενναία να παραμείνει ψύχραιμη. «Κανείς δεν πρόκειται να σε κακοχαρακτηρίσει αν μου επιτρέψεις να το σκάσω. Μπορείς να σώσεις την περηφάνια σου λέγοντας πόσο ευγνώμων είσαι που *τελικά* το έσκασα, αφού συνειδητοποίησες την κακή σου τύχη αμέσως μόλις με αντίκρισες.»

Για μια στιγμή του φάνηκε τόσο μικρή και τρομαγμένη ώστε λίγο έλειψε να τη λυπηθεί.

Όμως η λαίδη Ίντια δεν ήταν για λύπηση. Ήταν αγοροκόριτσο, πειρατίνα και πολύ επιδέξια στο πιστόλι.

«Είχα καταλάβει την κακή μου τύχη πολύ πριν από αυτό. Όμως δεν έχω καμία πρόθεση να σε αφήσω να δραπετεύσεις.» Ο Νίκολας χαμογέλασε ειρωνικά. «Λαίδη Ίντια, για μένα είσαι εξίσου πολύτιμη με μια επιταγή. Και μπορείς να φανταστείς πόσο καλά θα προστάτευα μια επιταγή.»

***

Αν δεν ήταν ο Νίκολας Γουόρ που την *προστάτευε* τραβώντας την από το μπράτσο για άλλη μια φορά στο δρόμο, η Ίντια δεν ήταν σίγουρη ότι θα μπορούσε να σταθεί όρθια. Τα γόνατά της έτρεμαν ανεξέλεγκτα καθώς προσπαθούσε πανικόβλητη να σκεφτεί έναν τρόπο να τον σταματήσει.

«Δεν είχα φανταστεί έτσι τη μέρα του γάμου μου» του είπε καθώς πλησίαζαν μια σκοτεινή εκκλησία στην άκρη του δρόμου. «Σίγουρα έχουμε χρόνο να βρούμε λίγα λουλούδια. Ή ένα φόρεμα. Δεν μπορεί να πιστεύεις ότι θα παντρευτώ χωρίς ένα καινούργιο φόρεμα. Θα ήταν ταπεινωτικό και για τους δυο μας, και επίσης δεν θέλω να φανταστώ τι θα σκεφτούν οι καλεσμένοι.»

Δεν μπήκε καν στον κόπο να της πει να πάψει. Η Ίντια δεν τόλμησε να κοιτάξει το πρόσωπό του και να αντικρίσει εκείνα τα μάτια. Όχι έπειτα από τον τρόπο που την...

Αναστέναξε. Έπειτα από τον τρόπο που την είχε κοιτάξει. Στο πανδοχείο.

Η Ίντια λίγο είχε λείψει να παρατραβήξει τα πράγματα. Όμως τώρα, κάθε βήμα στο ανώμαλο λιθόστρωτο τον έφερνε πιο κοντά στη νίκη, ενώ εκείνη πιο κοντά στο...

«Διάβολε!» Σταμάτησε απότομα.

«Συνέχισε να περπατάς.»

«Μια στιγμή...»

«Λαίδη Ίντια, κατάλαβέ με καλά» της είπε άγρια. «Δεν με ξεγελάνε τα κόλπα σου. Ή θα περπατήσεις στην υπόλοιπη διαδρομή, ή θα σε πάω σηκωτή.»

«Μα *πρέπει* να με πας σηκωτή» κατάφερε να του πει «αφού πρόκειται για τη μέρα του γάμου μας. Μια γυναίκα περιμένει να είναι ρομαντικός ο γάμος της και είναι θλιβερή η έλλειψη ιπποτισμού του σύγχρονου άντρα, γενικώς. Οι παλιότερες γενιές το αντιμετώπιζαν καλύτερα αυτό το ζήτημα, οπότε υποθέτω πως μπορώ να περιμένω περισσότερα από

σένα. Πράγματι, αν δεν φοβόμουν μήπως πάθεις τίποτα, θα *επέμενα* να με πάρεις στην αγκαλιά σου.»

Εκείνος την αγνόησε και συνέχισε να περπατάει, ενώ η Ίντια προσπάθησε να καθυστερήσει κάνοντας όσο το δυνατόν μικρότερα βήματα. Αν ο Γουόρ και ο Γουίλιαμ είχαν φτάσει την επόμενη μέρα, θα είχε προλάβει να γνωριστεί πολύ προσωπικά με τον Αιγύπτιο ναυτικό, η ιστορία της για τη χαμένη αρετή της θα ήταν αληθινή και όχι φανταστική, και ο Νίκολας Γουόρ δεν θα την ήθελε για σύζυγό του.

Πέρασαν ένα στενό σοκάκι, ένα δρόμο που οδηγούσε στο λιμάνι και έναν που οδηγούσε στις σκιές. Πού είχε πάει τη Μίλι ο Γουίλιαμ; Πρέπει να υπήρχε κάποιος τρόπος διαφυγής. Δεν μπορούσε να τελειώσει έτσι – με τον Γουόρ να την αναγκάσει να τον παντρευτεί, να τη σύρει πίσω στην Αγγλία και να την κλειδώσει κάπου...

Ω Θεέ μου. Τα πόδια της δεν την κράτησαν άλλο και τα γόνατά της χτύπησαν στο λιθόστρωτο.

«Σήκω. Πάνω.»

«Θα σηκωθώ. Και βέβαια θα σηκωθώ. Μόνο περίμενε μια στιγμή...»

Ο Νίκολας δεν περίμενε. Αντιθέτως, τη σήκωσε όρθια τραβώντας την και πέρασε το μπράτσο του γύρω από τους ώμους της. «Περίμενε!» Όμως ήταν πολύ αργά, και η Ίντια πάσχισε μάταια μέσα στα μπράτσα του, που διέψευσαν τους ισχυρισμούς της για την αδυναμία του.

«Με τις ανοησίες σου δεν πρόκειται να κερδίσεις τίποτε άλλο εκτός από το να σε κλειδώσω κάπου» της είπε απότομα. «Όπου θα παραμείνεις μέχρι...»

Να πάψεις να φέρεσαι σαν κακομαθημένο παιδί.

«...να πάψεις να φέρεσαι σαν κακομαθημένο παιδί.»

Ο πανικός τής έκοψε την ανάσα. Ήταν ίδιος ο πατέρας της. Ίδιος. Και γιατί να μην είναι; Ο πατέρας της δεν ήταν εκείνος που τον είχε διαλέξει; *Ανάσανε.* Ανάσανε. Όταν

όμως το έκανε, τα πνευμόνια της γέμισαν από τη μυρωδιά του – από εκείνη την ακριβή κολόνια που ανέδιδε η ζεστή, αντρική επιδερμίδα η οποία χρειαζόταν επειγόντως ξύρισμα.

«Ω κύριε Γουόρ» κατάφερε να πει και ακούμπησε το μάγουλό της στον ώμο του «πόσο ρομαντικός είσαι.» Πίεσε την παλάμη της πάνω στο γρανιτένιο στέρνο του το οποίο δεν είχε καταφέρει να σπρώξει στο σοκάκι. Κάτω από το χέρι της, οι μύες του σφίχτηκαν.

Πόνεσε;

«Ελπίζω να μην είσαι τόσο κακοπαθημένος από τον καβγά στο καπηλειό ώστε να πονάς που με κουβαλάς.» Μετατόπισε λίγο το κορμί της, πέρασε το μπράτσο της γύρω από τη μέση του, έσυρε το άλλο πιο ψηλά στο στέρνο του και το έσφιξε. ΄Ενιωσε τα δάχτυλά του να ανοίγουν πάνω στο πλάι του μηρού της. «Καθόλου, λαίδη ΄Ιντια.»

Τώρα η εκκλησία υψωνόταν λίγο πιο μπροστά τους και η ΄Ιντια διέκρινε τον Γουίλιαμ και –δόξα τω Θεώ– τη Μίλι, να στέκονται δίπλα στην πόρτα.

Αν ήθελε να δραπετεύσει, έπρεπε να σκεφτεί – *σκέψου!* ΄Ηταν δυνατόν να παντρευτούν αν αρνιόταν να πει τα λόγια; Μπορούσε να επικαλεστεί τη συνείδηση του Γουίλιαμ. Να συμπεριφερθεί ήρεμα μέσα στην εκκλησία, περιμένοντας όποια ευκαιρία παρουσιαζόταν.

Υπήρχε ακόμα ελπίδα.

Αυτή η ελπίδα πέθανε όταν αντίκρισε το ταλαιπωρημένο πρόσωπο του Γουίλιαμ. Το σαρίκι του είχε χαθεί κι ακόμα και μες στις σκιές της νύχτας μπορούσε να δει ότι το αριστερό του μάτι ήταν σκούρο κόκκινο. Κρατούσε σφιχτά τη Μίλι από το μπράτσο. «Να πάρει ο διάβολος, είσαι εντελώς ανόητη» είπε στην ΄Ιντια. «Θα μπορούσαμε να είχαμε σκοτωθεί.»

«Άνοιξε την πόρτα» πρόσταξε ο Νίκολας Γουόρ τον Γουίλιαμ, και πέρασε το κατώφλι κουβαλώντας την ΄Ιντια. Μέσα στο σπηλαιώδη ναό, την άφησε σε ένα στασίδι.

«΄Ιντια;» Η γεμάτη αγωνία φωνή της Μίλι φανέρωνε ότι φοβόταν το χειρότερο – πως ο Νίκολας Γουόρ είχε εκμεταλλευτεί την ΄Ιντια μετά το φευγιό τους από το καπηλειό.

«Είμαι μια χαρά, Μίλι. Ο αγαπητός μνηστήρας μου ήταν πολύ περιποιητικός. ΄Ετσι δεν είναι, γλυκέ μου;» Ο Νίκολας Γουόρ δεν της έδωσε σημασία. Κοιτούσε συνοφρυωμένος στο βάθος του ναού, ψάχνοντας για τον ιερέα. Η ΄Ιντια ανακάθισε και κοίταξε με ονειροπόλο βλέμμα τη σκοτεινή εκκλησία. «Είναι υπέροχη. Πάντα ήλπιζα ότι ο γάμος μου θα γινόταν σε μια τέτοια. Δεν είναι τέλεια, Μίλι;»

Περίμενε ότι η Μίλι θα έλεγε στον Γουίλιαμ να πάει στο διάβολο, να αφήσει το χέρι της, όμως εκείνη απλώς στεκόταν άκαμπτη, σφίγγοντας και ξεσφίγγοντας τον καρπό της με το άλλο χέρι. Και τότε της πέρασε από το νου η πιθανότητα ο Γουίλιαμ να ήταν αρκετά θυμωμένος ώστε να κάνει κακό στη Μίλι χωρίς να το σκεφτεί, παρότι ήξερε τι είχε περάσει στο Λονδίνο. Δεν θα έδειχνε κανένα έλεος – μπορεί κάποτε να ήταν στο ίδιο καράβι, όμως η Κάθριν ήταν η πιο στενή φίλη του στον κόσμο, και δεν θα συγχωρούσε εύκολα την ΄Ιντια και τη Μίλι που είχαν αρπάξει το καράβι της.

Κοίταξε επιδεικτικά το χέρι του πάνω στο μπράτσο της Μίλι. «*Εγώ* είμαι η νύφη, Γουίλιαμ. Τουλάχιστον άφησε τη Μίλι να με φροντίσει.»

Ο Γουίλιαμ δεν μετακινήθηκε.

Τα μάτια της Μίλι σάρωσαν την εκκλησία προς αναζήτηση μιας πιθανής εξόδου διαφυγής, όμως είχαν ήδη σκοτεινιάσει από τη βεβαιότητα πως δεν υπήρχε καμία.

Η ΄Ιντια πήρε μια βαθιά ανάσα. «Μέχρι σήμερα η μέρα ήταν όπως θα έπρεπε να είναι μια γαμήλια μέρα. Μάλιστα, ούτε εγώ δεν θα μπορούσα να είχα ονειρευτεί κάτι τόσο αξεπέραστο σε ομορφιά και...» Ο Νίκολας Γουόρ προχώρησε με μεγάλες δρασκελιές προς το ιερό της εκκλησίας. «Και λαμπρότητα.»

Προσπάθησε να συγκρατήσει το ρίγος της, όμως ολόκληρο το κορμί της έτρεμε. Το σιωπηλό συμπέρασμα της Μίλι ήταν σωστό: δεν υπήρχε καμία ελπίδα διαφυγής τώρα πια. Ο Νίκολας Γουόρ θα πρόσφερε χρήματα στον ιερέα και θα παντρεύονταν με μια τελετή παρωδία. Και έπειτα θα επέστρεφαν σε εκείνο το πανδοχείο...

«Γουίλιαμ» είπε χαμηλόφωνα αμέσως μόλις ο κύριος Γουόρ εξαφανίστηκε, και σηκώθηκε όρθια παύοντας να προσποιείται. «Δεν είναι δυνατόν να πάρεις μέρος σε κάτι τέτοιο. Έπειτα απ' όσα έκανε στην Κάθριν; Δεν σημαίνω απολύτως τίποτα για σένα;» Η σκοτεινή εκκλησία που έμοιαζε με τύμβο κατάπιε την ικεσία της. Επικρατούσε νεκρική σιγή, ενώ το φως των κεριών που υπήρχαν διάσπαρτα στο χώρο τρεμόπαιζε απόκοσμα.

Ο Γουίλιαμ ανάγκασε τη Μίλι να καθίσει σε ένα στασίδι. «Τουλάχιστον εκείνος προσπάθησε να αρπάξει από την Κάθριν στο φως της μέρας – σε αντίθεση με εσάς τις δυο, που το σκάσατε μες στη νύχτα.»

«*Δεν χρησιμοποιούσε το καράβι.*»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι μπορούσατε να το κλέψετε» είπε ξερά ο Γουίλιαμ.

«Τουλάχιστον άκουσέ μας!»

«Όπως θα σας ακούσουν αν σας πάω σηκωτές στην Αγγλία και σας κατηγορήσουν για πειρατεία; Θα σας κρεμάσουν.» Ο Γουίλιαμ μπορεί να είχε γελάσει στο καπηλειό –ο Γουίλιαμ *πάντα* γελούσε– αλλά όχι και τώρα, κι αυτό ήταν χειρότερο από οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να κάνει. «Με ωραίο τρόπο ευχαριστήσατε την Κάθριν. Δεδομένων των συνθηκών, θα περίμενα περισσότερη αφοσίωση από σας.» Κοίταξε τη Μίλι. «Ιδιαίτερα από σένα.»

Η Μίλι σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε, εξακολουθώντας να τρίβει μηχανικά τον καρπό της. «Δεν θα επιστρέψω στην Αγγλία» είπε. «Δεν μπορώ. Το ξέρεις ότι δεν μπορώ.»

«Η Μίλι και εγώ ζητάμε συγγνώμη για το καπηλειό» είπε η Ίντια, πιο απελπισμένη τώρα. Κάπου από τα σκοτεινά βάθη του ναού ακούστηκε ο Νίκολας Γουόρ που χτυπούσε πόρτες και φώναζε. «Έτσι δεν είναι, Μίλι; Δεν θέλαμε να κινδυνεύσεις. Και ξέρουμε πως ήταν λάθος να πάρουμε το καράβι...» –αναλόγως πώς το έβλεπε κανείς– «...αλλά το ξαναπήρες...» –εκτός αν εκείνη και η Μίλι κατάφερναν να ανεβούν πάλι στο κατάστρωμά του– «...και η ιστορία παρατράβηξε. Δεν είναι δυνατόν να εγκρίνεις αυτόν το γάμο, Γουίλιαμ. Δεν είναι δυνατόν. Και δεν μπορεί να ήταν αυτή η πρόθεση του πατέρα μου.» Όμως μπορούσε και μάλλον ήταν.

Και τι δεν θα έδινε η Ίντια για να μάθει τι έγραφε το συμβόλαιο. Μακάρι να μην ήταν τόσο χαζή. Μακάρι εκείνα τα βιβλία στη μεγάλη καμπίνα του *Ποζέσιον* να την είχαν ωφελήσει. Όμως ήταν ανόητη και δεν την ωφέλησαν. Ήταν εύκολο να ξεγελάσεις κάποιους ανθρώπους – ο Νίκολας Γουόρ δεν συμπεριλαμβανόταν σε αυτούς. Η Ίντια θα μπορούσε να προσποιηθεί ότι διάβαζε το συμβόλαιο, χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα, και εκείνος θα αντιλαμβανόταν αμέσως πόσο χαζή ήταν.

«Καιρός ήταν να σε βάλει κάποιος στο χέρι» είπε ο Γουίλιαμ. «Θα έλεγα πως είναι καλύτερος ο Νίκολας Γουόρ παρά τα κοράκια που θα τσιμπολογούσαν τη σαπισμένη σάρκα από τα κόκαλά σου στις εκβολές του Τάμεση.»

«Δεν θα επέτρεπες ποτέ κάτι τέτοιο.»

«Δεν βρίσκομαι εδώ για λογαριασμό μου και ο νόμος είναι νόμος.»

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου η εικόνα μιας βρομερής, συνωστισμένης αίθουσας στο ναυτοδικείο έκανε τα πνευμόνια της να παραλύσουν. «Δεν πρόκειται να πω τους όρκους» προειδοποίησε, τρέμοντας περισσότερο τώρα.

«Θα τους πεις, διαφορετικά θα υποστείς τις συνέπειες.»

«Θεέ και Κύριε...» Η Μίλι έκανε μια απότομη κίνηση για

να φύγει από το στασίδι, όμως ο Γουίλιαμ την έπιασε από τον ώμο.

«*Κάθισε.*»

«Προτιμώ να με σκοτώσεις, παρά να με πας πίσω στην Αγγλία» του είπε έξαλλη η Μίλι.

«Και εγώ θα σκοτώσω τον Νίκολας Γουόρ, αν δεν εμποδίσεις αυτόν το γάμο» τον προειδοποίησε η Ίντια. Από το βάθος της εκκλησίας ακούστηκε άλλο ένα χτύπημα, άλλη μια φωνή. «Ξέρεις ότι θα το κάνω.» Δεν θα επέστρεφε στην Αγγλία για να την κλειδώσουν κάπου ξανά – όχι σε μια φυλακή, και όχι ο Νίκολας Γουόρ.

«Είστε και οι δύο ανόητες» γάβγισε ο Γουίλιαμ. «Μίλισεντ...» Πάσχισε να τη συγκρατήσει. «*Αρκετά.*»

Η Μίλι τον κλότσησε. «*Άφησέ με.*»

Η Ίντια πετάχτηκε από το στασίδι. Ο Γουίλιαμ την άρπαξε από το μπράτσο αλλά έτσι χαλάρωσε η λαβή του στη Μίλι. «Γουόρ!» φώναξε.

Σχεδόν αμέσως ο Νίκολας Γουόρ εμφανίστηκε και τράβηξε την Ίντια από τον Γουίλιαμ, ο οποίος τώρα άρπαξε και με τα δύο χέρια την εξαγριωμένη Μίλι που αντιστεκόταν. «Πού είναι ο αναθεματισμένος ιερέας;» γρύλισε ο Γουίλιαμ.

«Δεν είναι κανείς εδώ.»

«Πρέπει να είναι. Να πάρει ο διάβολος...» Έβαλε τα χέρια της Μίλι πίσω από την πλάτη της και κράτησε κάτω το κεφάλι της, ακινητοποιώντας την.

«*Άσε με!*» ούρλιαξε η Μίλι.

«Γουίλιαμ, την πονάς» φώναξε η Ίντια.

«Δεν την πονάω, που να πάρει ο διάβολος.»

«Αν ήταν κάποιος εδώ, θα μας είχε ακούσει μέχρι τώρα» είπε ο Νίκολας Γουόρ, κρατώντας την Ίντια σφιχτά πάνω στο κορμί του. «Υπάρχουν κι άλλες εκκλησίες...»

«Δεν μπορώ να σύρω τη Μίλι στους δρόμους σ' αυτή την κατάσταση. Πρέπει να την πάω στο καράβι.»

«Έχω αφήσει το σάκο μου στο πανδοχείο και προτιμώ

να με πάρει ο διάβολος παρά να φύγω ανύπαντρος απ' αυτό το νησί» είπε απότομα ο Νίκολας Γουόρ.

«Άκου» είπε ο Γουίλιαμ. «Εγώ... Μίλισεντ, σταμάτα!» Την άρπαξε καλύτερα. «Θα πάω ετούτη δω στο καράβι. Θέλεις να παντρευτείς; Τότε μείνε και φρόντισε μόνος σου τις υποθέσεις σου.»

Κεφάλαιο 4

Ω, ναι. Ο Νικ θα φρόντιζε αυτή την αναθεματισμένη υπόθεση και θα το έκανε αμέσως μόλις ξημέρωνε και κατάφερνε να βρει έναν ιερέα.

«Τι κρίμα που ο γάμος μας δεν έγινε όπως είχες ελπίσει» είπε η λαίδη Ίντια καθώς την πήγαινε πίσω στο πανδοχείο. «Όμως δεν πρέπει να απογοητεύεσαι. Μερικές φορές ακόμα και τα καλύτερα σχέδια κάποιου γίνονται κομμάτια για λόγους πολύ ανώτερους απ' αυτούς που μπορούν να κατανοήσουν οι κοινοί θνητοί. Είναι ξεκάθαρο –στο κάτω κάτω μόλις φύγαμε από έναν οίκο λατρείας– πως Κάποιος προσπαθεί να σε κρατήσει στον ίσιο δρόμο, κύριε Γουόρ.»

«Πράγματι. Στον ίσιο δρόμο προς έναν πρωινό γάμο.»

«Έναν *πρωινό* γάμο.» Ο Νικ φαντάστηκε τα γρανάζια να γυρίζουν μέσα σ' εκείνο το ενοχλητικά όμορφο κεφάλι. «Εξαιρετική ιδέα. Πάντα πίστευα πως ένας πρωινός γάμος θα ήταν πολύ γοητευτικός.»

Και να σκεφτεί κανείς πως ο Νικ είχε φανταστεί ότι θα έδινε τους όρκους, θα έστελνε τη λαίδη Ίντια στο καράβι με τον Γουίλιαμ και θα αφιέρωνε μερικές ήσυχες ώρες σ' εκείνο το σβολιασμένο κρεβάτι.

«Φυσικά απόψε θα μου εξασφαλίσεις ένα δικό μου δωμάτιο. Δεν είναι σωστό μια νύφη και ένας γαμπρός να περνούν μαζί τη νύχτα πριν από το γάμο.»

Την αγνόησε.

«Είμαι βέβαιη πως ο πατέρας μου θα θέλει να μάθει ότι

όλα έγιναν όπως πρέπει. Χωρίς τίποτα ανάρμοστο – ο πατέρας πάντα φρόντιζε να κάνουν όλοι αυτό που όφειλαν να κάνουν.» Η Ίντια σκόνταψε και ο Νίκολας την έσφιξε πιο δυνατά για να την εμποδίσει να πέσει. «Δεν θα μου άρεσε καθόλου να σε δω να με κάνεις γυναίκα σου, μόνο και μόνο για να σου αρνηθεί την αμοιβή σου επειδή παράβλεψες έναν απλό κανόνα καλής συμπεριφοράς.»

Οι λέξεις *καλής συμπεριφοράς* από τα χείλη της θα ήταν για γέλια αν η κατάσταση ήταν αστεία, που αυτή τη στιγμή δεν ήταν καθόλου.

«Φυσικά θα είμαι πολύ φρόνιμη. Στο δικό μου δωμάτιο. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τίποτα.»

Ωστόσο, για κάποιον ανεξιχνίαστο λόγο, ο Νικ προσπέρασε τον υπάλληλο στον προθάλαμο και τράβηξε για άλλη μια φορά την Ίντια στη σκάλα που οδηγούσε στο δωμάτιό του.

Με τις πρώτες αχτίδες της αυγής θα έβρισκε δυο ναυτικούς και θα τους πλήρωνε να παραβρεθούν για μερικά λεπτά στην εκκλησία ως μάρτυρες. Αλλά μέχρι τότε, θα ξεκουραζόταν. Δεν θα κοιμόταν βέβαια –δεν ήταν ανόητος, όσο εξουθενωμένος κι αν ήταν– αλλά θα αναπαυόταν. Θα αρκούνταν σ' αυτό.

Έδειξε μια καρέκλα. «Κάθισε.»

«Δεν είμαι σκύλος, κύριε Γουόρ.»

Είχαν περάσει μαζί μια ώρα –ίσως λιγότερο– και ήδη έτρεμε στη σκέψη ότι θα περνούσε την υπόλοιπη ζωή του παντρεμένος μαζί της. «Κάθισε *κάτω,* λαίδη Ίντια» επανέλαβε.

Του χάρισε ένα χαμόγελο που –να πάρει ο διάβολος– τον πλημμύρισε πόθο. Εκείνη έβαλε τα χέρια στους γοφούς της και τον κοίταξε. «Τι θα μου κάνεις αν δεν καθίσω, κύριε Γουόρ; Θα μου βάλεις τις φωνές; Θα με δείρεις; Θεός φυλάξει – όχι. Δεν θα έκανες κάτι τέτοιο.» Γούρλωσε τα μάτια της παριστάνοντας την τρομοκρατημένη και ακούμπησε την παλάμη στην καρδιά της. «Δεν θα *ματαίωνες το γάμο* μας, έτσι δεν είναι, κύριε Γουόρ;»

Εκείνος πήγε στον κομό, σκοπεύοντας να την αγνοήσει, όμως η Ίντια δεν παραιτήθηκε.

«Θα ήταν απογοητευτικό να αλλάξεις γνώμη για το γάμο μας. Ήδη κάνω σχέδια για την κοινή ζωή μας στο Λονδίνο – σουαρέ, συγκεντρώσεις για χαρτιά, δείπνα με *όλους* τους φίλους μου. Και φυσικά θέατρο, όπερα και μουσικές εκδηλώσεις όλων των ειδών. Και περιμένω να με συνοδεύεις για έναν παρατεταμένο και ρομαντικό περίπατο στο πάρκο *τουλάχιστον* τέσσερις φορές την εβδομάδα.» Η Ίντια χτύπησε τα χέρια της. «Ω, κύριε Γουόρ, νομίζω πως ήδη κοντεύω να σε ερωτευτώ.»

Ο Νίκολας είδε στον καθρέφτη τα χείλη της να συσπούνται. Αν κατάφερνε να βγάλει τη νύχτα κλεισμένος μαζί της σ' αυτή την ποντικότρυπα, θα ήταν θαύμα.

Τράβηξε το λαιμοδέτη του, τον χαλάρωσε και στράφηκε προς το μέρος της. «Αλήθεια;»

«Από τη στιγμή που θα παντρευτούμε, δεν θα φύγω ποτέ από το πλευρό σου. Ούτε μια στιγμή.»

«Πολύ συγκινητικό.»

Και πολύ εσφαλμένο. Ο Νικ θα άντεχε το ταξίδι μέχρι την Αγγλία, θα έπαιρνε τα χρήματα και, όταν θα πλήρωνε την υποθήκη του Τάγκαρτ, θα κλείδωνε τη λαίδη Ίντια κάπου όπου δεν θα μπορούσε να βλάψει ούτε τον ίδιο, ούτε τη φήμη του.

«Σου ξεκαθαρίζω ένα πράγμα» της είπε. «Αν δεν θέλεις να σε δέσω, θα καθίσεις. Σε αυτή την καρέκλα» είπε δείχνοντάς την. «Και εγώ θα καθίσω στην άλλη. Θα περάσουμε εκεί την υπόλοιπη νύχτα και το πρωί θα γίνεις γυναίκα μου. Να είσαι σίγουρη γι' αυτό.»

***

Υπήρχε ο κατάλληλος χρόνος και τόπος για την απείθεια, κι αυτός ο χρόνος και ο τόπος έπαψαν να υφίστανται όταν απείλησε ότι θα τη δέσει.

Έτσι η Ίντια κάθισε.

Τα λεπτά έγιναν μια ώρα. Περισσότερο από μια ώρα, αν και ήταν αδύνατον να ξέρει με βεβαιότητα – απλώς έβλεπε τα κεριά σιγά σιγά να μικραίνουν.

Η Ίντια στύλωσε τα μάτια της στον Νίκολας Γουόρ, μην τολμώντας καλά καλά να αναπνεύσει. Δεν ήταν δυνατόν. Έπειτα από τόσες απειλές, τραβολογήματα και δηλώσεις γεμάτες σιγουριά...

Κάθισε απολύτως ακίνητη, παρακολουθώντας τον. Ναι, τον έπαιρνε ο ύπνος.

Από κάπου μακριά, το τραγούδι ενός μεθυσμένου ναύτη ακούστηκε από το ανοιχτό παράθυρο στην άλλη άκρη του δωματίου. Η Ίντια δεν τόλμησε να κοιτάξει προς τα εκεί.

Τα μάτια του Νίκολας έκλεισαν, μόνο και μόνο για να ανοίξουν ξανά και να καρφωθούν πάνω της. «Κοιμήσου» της είπε. Σε εκείνο το σκληρό πρόσωπο με τις πορφυρές μελανιές, τα μάτια του έμοιαζαν με κομμάτια από πράσινο χειμερινό πάγο.

Πολύ κουρασμένο χειμερινό πάγο.

«Προσπαθώ» μουρμούρισε η Ίντια και αναδεύτηκε πάνω στη σβολιασμένη πολυθρόνα. Άφησε τα βλέφαρά της να κλείσουν και να ανοίξουν ξανά, ακριβώς όπως είχε κάνει ο Νίκολας, ώστε να υποθέσει πως και εκείνη αποκοιμιόταν.

Αν υπήρχε ένα πράγμα που είχε διδαχτεί από μια παιδική ηλικία κατά την οποία ήταν απομονωμένη μέχρι που συνέβη το απροσδόκητο, ήταν να περιμένει.

Ύστερα από λίγο έκλεισε εντελώς τα μάτια της. Στο δρόμο από κάτω επικρατούσε ησυχία. Ο μοναδικός ήχος ήταν ο μακρινός παφλασμός των κυμάτων στο λιμάνι. Ένα ελαφρύ αεράκι τής έφερε τη μυρωδιά του Νίκολας.

Αποκοιμιόταν. Ήταν δυνατόν να είναι τόσο ανόητος;

Όχι. Πράγμα που σήμαινε πως είτε προσποιούνταν, είτε ήταν τόσο κουρασμένος όσο φαινόταν.

Τα χέρια της σφίχτηκαν πάνω στα γόνατά της. Μια μα-

τιά που είχε ρίξει νωρίτερα έξω από το παράθυρο της είχε αποκαλύψει ένα λούκι ούτε μισό μέτρο από το δωμάτιό τους. Δεν περίμενε ότι θα παρουσιαζόταν η ευκαιρία.

Μέχρι τώρα.

Μισάνοιξε τα μάτια της και διαπίστωσε ότι τα δικά του εξακολουθούσαν να είναι κλειστά. Οι σκούρες βλεφαρίδες του ακουμπούσαν στην ηλιοκαμένη επιδερμίδα του και τα χείλη του ήταν λιγότερο βλοσυρά. Πέρασε μια στιγμή, έπειτα άλλη μία, όμως εκείνα τα μάτια δεν άνοιξαν ξανά. Οι λεπτές ρυτίδες στις άκρες τους επιβεβαίωναν πως δεν ήταν πια νεαρός, αλλά με ένα πρόσωπο τόσο... Όχι, *αρχαίο* δεν ήταν διόλου κατάλληλη λέξη.

Συναρπαστικό.

Ήταν απίστευτα όμορφος. Δεν μπορούσε να το αρνηθεί κανείς αυτό.

Όμως η Ίντια είχε περάσει πάρα πολύ καιρό απομονωμένη σε δωμάτια, πάρα πολλά χρόνια στο έλεος ενός άντρα που ήταν ανελέητος. Δεν θα αντάλλασσε την άκαμπτη έλλειψη συμπόνιας του πατέρα της με εκείνη ενός συζύγου – όχι τώρα, όχι όταν επιτέλους ήταν κυρίαρχη της ζωής της.

Έσφιξε ανυπόμονα τα δάχτυλα των ποδιών της μέσα στα παπούτσια της ενώ το στέρνο του Νίκολας ανεβοκατέβαινε, λίγο πιο βαθιά με κάθε ανάσα. *Περίμενε. Απλώς περίμενε.*

Πέρασαν μερικά λεπτά.

Κι άλλα λεπτά.

Αργά, προσεκτικά, η Ίντια έγειρε μπροστά. Μια νέα ριπή νυχτερινού αέρα ήταν αρκετά δροσερή ώστε να την κάνει να ανατριχιάσει.

Σηκώθηκε όρθια αθόρυβα, σφιγμένη, και πάσχισε να συγκρατήσει ένα ξαφνικό νευρικό ρίγος καθώς στύλωσε τα μάτια της στον Νίκολας Γουόρ.

Τα χέρια του ήταν ακουμπισμένα χαλαρά πάνω στα γόνατά του. Καμία κίνηση. Τίποτα.

Η Ίντια προχώρησε αργά προς το παράθυρο. Ήταν μαρ-

τύριο να ξέρει ότι το πιστόλι της ήταν χωμένο στο παντελόνι του, όμως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό. Σταμάτησε στο παράθυρο, κοίταξε το πίσω μέρος του κεφαλιού του Νίκολας και ευχήθηκε να παραμείνει κοιμισμένος. Ανάμεσά τους, το κρεβάτι ήταν ανέγγιχτο. Οτιδήποτε μπορεί να συνέβαινε σε εκείνο το μουχλιασμένο στρώμα πίσω του δεν επρόκειτο να συμβεί απόψε. Ή ποτέ άλλοτε.

Αργά, αθόρυβα, έβγαλε έξω το ένα της πόδι.

Αφουγκράστηκε.

Έβγαλε έξω και το άλλο.

Αφουγκράστηκε.

Το μόνο που άκουσε ήταν η καρδιά της που σφυροκοπούσε μέσα στα αυτιά της. *Βιάσου!*

Τεντώθηκε, έπιασε και με τα δύο χέρια το λούκι καθώς τινάχτηκε από το παράθυρο και προσγειώθηκε και με τα δύο πόδια πάνω στο κτίριο. Από το παράθυρο έβλεπε το μπράτσο και το πάνω μέρος του κεφαλιού του Νίκολας.

Ευχήθηκε να παρέμενε κοιμισμένος και άρχισε να κατεβαίνει. Η απόσταση μέχρι το έδαφος δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με τη σκοπιά του ιστίου ενός καραβιού. Κάθε γρατζούνισμα των ποδιών της πάνω στον τοίχο ακουγόταν σαν το σύρσιμο είκοσι πριονιών, όμως βρισκόταν ήδη κοντά στον επόμενο όροφο. Οι ένοικοι του δωματίου ακριβώς κάτω από το δικό τους είχαν αφήσει ανοιχτό το παράθυρο. Ευχήθηκε να μην τους ξυπνούσε ο ήχος των ποδιών της.

Άλλος ένας όροφος και θα βρισκόταν στο έδαφος.

Και τότε από πάνω ακούστηκε μια κραυγή.

«Ίντια!»

Το θυμωμένο γάβγισμα του Νίκολας Γουόρ αντήχησε στη νύχτα μέσα από το δωμάτιο.

Όχι!

Η Ίντια κοίταξε ψηλά, όμως εκείνος δεν είχε βγει στο παράθυρο – όχι ακόμα. Είχε μόνο λίγα δευτερόλεπτα στη διάθεσή της.

«Λαίδη Ίντια!»

Υπήρχε μόνο μια διέξοδος. Βούτηξε προς το ανοιχτό παράθυρο αριστερά της και το πέρασε ακριβώς τη στιγμή που η φωνή του Νίκολας Γουόρ ακούστηκε πιο καθαρά από πάνω.

«Λαίδη Ίντια!»

Κύλησε από το παράθυρο στο πάτωμα, χτυπώντας τον αγκώνα της. Μια γυναίκα τσίριξε. Ένας άντρας φώναξε. Μια μεγαλόσωμη φιγούρα τινάχτηκε από το κρεβάτι καθώς η Ίντια σηκώθηκε όρθια με κόπο και όρμησε σχεδόν στα τυφλά προς την πόρτα.

«*Arretez!*» φώναξε ο άντρας.

«Με συγχωρείτε!» Όχι – γαλλικά! «*Pardonnez!*» Η Ίντια πήδησε πάνω από ένα ανοιχτό μπαούλο. Η γυναίκα στο κρεβάτι ούρλιαξε αρκετά δυνατά ώστε να ξυπνήσει ολόκληρη η πόλη.

Μια πιστολιά ακούστηκε μες στο σκοτάδι. Η Ίντια ούρλιαξε και έπεσε στο πάτωμα ακριβώς τη στιγμή που το βόλι πέρασε σφυρίζοντας δίπλα από το κεφάλι της και χώθηκε στην πόρτα. «Μην πυροβολείτε! *Μην πυροβολείτε!*»

«*Ανρί!*» ούρλιαξε η γυναίκα. «*Tirez! Tirez!*»

«Όχι! *Μην* πυροβολείτε!» Ευτυχώς που ήξερε γαλλικά – ευτυχώς που δεν είχε χρειαστεί να διαβάσει για να τα μάθει. Ακούστηκαν ουρλιαχτά κι από άλλα σημεία του πανδοχείου. Πόρτες κοπάνησαν.

Ένα σπίρτο άναψε. «*Ne bougez pas!*» πρόσταξε ο άντρας.

«Δεν... Δεν θα κουνηθώ!» Η Ίντια κράτησε το κεφάλι της χαμηλωμένο και το πρόσωπό της κολλημένο στα σανίδια του πατώματος. Βαριά βήματα ακούστηκαν από πάνω, έξω από το δωμάτιο. Έπρεπε να φύγει *τώρα,* διαφορετικά η ευκαιρία θα χανόταν. «Έγινε λάθος» είπε στα γαλλικά στον άντρα. «Πρέπει να με αφήσετε να φύγω. Σας παρακαλώ, γρήγορα! Πρέπει να *φύγω!*»

Το φως ενός κεριού έλαμψε στο δωμάτιο. «*Un voleur,*

eh?» Ο άντρας ξεφύσηξε περιφρονητικά. «*Vous allez le regretter.*»

«Δεν είμαι κλέφτρα. Και *λυπάμαι* – λυπάμαι πολύ. Αλλά πρέπει να φύγω!» Η Ίντια έκανε να ανασηκωθεί.

«*Henri, idiot! Tirez!*»

«*Tais-toi!*» Ακούστηκε ένα μανιασμένο θρόισμα, σαν να πάσχιζε να φορέσει τα ρούχα του. Βήματα αντήχησαν έξω από το δωμάτιο. Ένα κρεσέντο από φωνές διαπέρασε τους λεπτούς σαν χαρτί τοίχους. Κάποιος χτύπησε την πόρτα.

«Τι τρέχει εκεί μέσα;» ρώτησε μια θυμωμένη φωνή στα ιταλικά.

«Σας παρακαλώ – πρέπει να με αφήσετε να φύγω από το παράθυρο. Ένας άντρας προσπαθεί να με απαγάγει και εγώ απλώς επιχείρησα να δραπετεύσω...»

«*Σιωπή!* Θα σε τακτοποιήσουν οι αρχές.»

Οι αρχές! «Όχι, πρέπει να με ακούσετε. Δεν είμαι κλέφτρα... Άουτς!» Ο άντρας την τράβηξε απότομα όρθια, χωρίς να την ακούσει καθόλου. «Μένω από πάνω με έναν άντρα που θέλει να με απαγάγει!»

Την έσυρε μέχρι την πόρτα.

«Δεν είμαι κλέφτρα!» Αν ο άντρας καλούσε τις αρχές, η Ίντια θα κατέληγε στη φυλακή.

Ο άντρας άνοιξε διάπλατα την πόρτα. Ο Νίκολας Γουόρ όρμησε στο δωμάτιο έχοντας ξοπίσω του έναν άντρα που δεν μπορούσε να είναι άλλος από τον πανδοχέα. Ακολούθησε ένα συνονθύλευμα από θυμωμένες φωνές – ο πανδοχέας ήταν έξαλλος για την κατεστραμμένη πόρτα, ο Γάλλος οργισμένος από την εισβολή της Ίντια, η γυναίκα ούρλιαζε και είχε χωθεί κάτω από τα σκεπάσματα, ενώ οι θεατές αναφωνούσαν από το διάδρομο.

«Πρέπει να σας ζητήσω να αφήσετε τη σύζυγό μου» είπε στον άντρα στα γαλλικά ο Νίκολας Γουόρ.

«Τη σύζυγό σας!» είπε έκπληκτος ο άντρας.

Αντιμέτωπη με το δίλημμα να τη θεωρήσουν είτε κλέφτρα

είτε σύζυγο του Νίκολας Γουόρ, η Ίντια τραβήχτηκε από το Γάλλο και ρίχτηκε στον κύριο Γουόρ.

«Ω, Νίκολας!» φώναξε και γαντζώθηκε πάνω του. «Πες σ' αυτό τον άνθρωπο πως δεν είμαι κλέφτρα.»

Εκείνος χαμογέλασε βλοσυρά στο Γάλλο. «Σας ζητώ ολόψυχα συγγνώμη. Ανακαλύπτω ότι η σύζυγός μου δείχνει τη δυσαρέσκειά της απέναντί μου με παράδοξους τρόπους. Πολύ φοβάμαι πως η κυρία δεν ήταν τόσο πρόθυμη για το γάμο μας όσο ο πατέρας της.»

«Νίκολας, πώς μπορείς να λες κάτι τέτοιο; Ήμουν απολύτως πρόθυμη μέχρι που έφερες εκείνη... εκείνη τη *φριχτή γυναίκα* στο δωμάτιό μας και προσπάθησες να με αναγκάσεις να... Αχ!» Το χέρι του την έσφιξε οδυνηρά. «Οποιαδήποτε νύφη δεν θα το έσκαγε από το παράθυρο κάτω από τέτοιες συνθήκες;»

«Μπορείτε να φανταστείτε πως όποια τιμωρία κι αν ελπίζετε να της επιβληθεί, την επιβάλλει σε μένα καθημερινά δέκα φορές μεγαλύτερη» είπε ο Νίκολας σκυθρωπά στο Γάλλο και έδειξε το πιστόλι του. «Μάλιστα, ίσως πρέπει να σας ζητήσω να μου κάνετε τη χάρη να βάλετε ένα τέλος στη δυστυχία μου.»

Ο Γάλλος έβγαλε έναν ήχο.

«Ντροπή σου, Νίκολας. Κύριε, έχετε την καλοσύνη να εξηγήσετε στο σύζυγό μου πως η πρώτη νύχτα ενός γάμου πρέπει να είναι ένα προσωπικό γεγονός που αφορά μόνο *δύο* ανθρώπους;»

Το πλήθος ξέσπασε σε γέλια και η Ίντια ευχαρίστησε σιωπηρά τη θεία Φιλ που παραήταν ειλικρινής όταν περιέγραφε τις ερωτικές περιπέτειες των φίλων της.

Ο Νίκολας Γουόρ έβαλε το χέρι στην τσέπη του και έβγαλε μια χρυσή λίρα. «Για την ενόχληση – και πάλι, σας ζητώ ειλικρινά χίλια συγγνώμη και αιτούμαι να μην ειδοποιήσετε τις αρχές.»

Η Ίντια κράτησε την ανάσα της.

Ο Γάλλος κοίταξε το νόμισμα μισοκλείνοντας τα μάτια του και τελικά χαμήλωσε το πιστόλι του, προχώρησε προς τα εμπρός και το άρπαξε. «*Bien.* Πάρτε την από δω.» Ένευσε λες και η Ίντια ήταν ένας σωρός από σκουπίδια στα χέρια του Νίκολας Γουόρ και έπειτα έστρεψε την οργή του στο πλήθος που είχε μαζευτεί. «Όλοι σας, *allez! Allez!*»

Ο Νίκολας Γουόρ την έσυρε αμείλικτα στο συνωστισμένο διάδρομο.

«Αν προτιμάς να σε πυροβολήσουν αντί να με παντρευτείς» του είπε μέσα από τα δόντια της «θα χαρώ να το κανονίσω.»

«Αν μπορέσεις να βρεις έναν τρόπο να δραπετεύσεις από το κελί σου στο καράβι» μούγκρισε μέσα στο αυτί της «σε προκαλώ να το επιχειρήσεις.»

Κεφάλαιο 5

Η Ίντια ήταν ξαπλωμένη σε μια αιώρα και παρακολουθούσε το φως του κεριού να χορεύει στα ξύλινα τοιχώματα, αφήνοντας το μυαλό της να αδειάσει, ενώ η Μίλι στεκόταν όρθια, με το μέτωπο και τα χέρια της ακουμπισμένα πάνω στην πόρτα. Η φυλακή τους ήταν μια καμπίνα στο ίδιο κατάστρωμα με του Γουίλιαμ, μανταλωμένη απέξω με έναν βαρύ ξύλινο σύρτη που η Ίντια είχε δει φευγαλέα καθώς ο Γουίλιαμ τις έσπρωξε και τις δυο μέσα στην καμπίνα.

«Δεν μπορώ να τους αφήσω να με δικάσουν για πειρατεία» είπε η Μίλι. Και έπειτα «Γουίλιαμ!» Η φωνή της τρεμούλιασε καθώς φώναξε και χτύπησε δυνατά την πόρτα. «Γουίλιαμ!»

Η Ίντια είχε μάθει εδώ και πολλά χρόνια πως τα χτυπήματα, τα γρατζουνίσματα και οι φωνές δεν ξεκλείδωναν μια πόρτα.

«Μίλι, σε *παρακαλώ.*» Μια παγερή τολύπα πανικού γλίστρησε μέσα της και η Ίντια τη διέλυσε αμέσως.

Η Μίλι σταμάτησε να φωνάζει. «Είσαι καλά;» ρώτησε ήσυχα.

«Πονάει το στομάχι μου.» Πάντα την πονούσε όταν ήταν κλειδωμένη κάπου, πιθανώς γιατί όταν ήταν κλειδωμένη συνήθως έμενε νηστική.

«Είμαι βέβαιη πως ο Γουίλιαμ θα μας στείλει βραδινό» τη διαβεβαίωσε η Μίλι. Ήξερε τι είχε υπομείνει ως παιδί η

΄Ιντια – απλώς δεν ήξερε όλη την αλήθεια σχετικά με το *γιατί* είχε τιμωρηθεί τόσο αυστηρά.

Και η ΄Ιντια δεν σκόπευε να της πει. Δεν σκόπευε να το πει σε κανέναν, ποτέ, αν ήταν στο χέρι της.

Τουλάχιστον ο Γουίλιαμ δεν θα έμπαινε στην καμπίνα κάθε λίγες ώρες απαιτώντας οργισμένος να κάνει η ΄Ιντια το αδύνατο.

«΄Ηξερα ότι ο πατέρας θα έστελνε σύντομα κάποιον ξοπίσω μου» είπε η ΄Ιντια «αλλά ποτέ δεν φαντάστηκα...» Τι θα σήμαινε αυτό για τη Μίλι. Ειλικρινά, ποτέ δεν είχε σκεφτεί πως όποιος κι αν ήταν εκείνος που θα έστελνε ο πατέρας της θα κατάφερνε να την αιχμαλωτίσει. «Σε παρακαλώ, συγχώρησέ με.»

«Δεν φταις εσύ» είπε η Μίλι και γύρισε να ακουμπήσει πάνω στην πόρτα.

Η παλιά Μίλι, η Μίλι πριν από το Λονδίνο, θα είχε πει κοφτά πως *έφταιγε* η ΄Ιντια. Οι δυο τους λογομαχούσαν συνεχώς στο *Ποζέσιον.* Και εξακολουθούσαν να λογομαχούν. Αλλά μετά το Λονδίνο...

΄Ηταν λες και η Μίλι είχε χτίσει ένα τεράστιο πέτρινο τείχος γύρω της, το οποίο ούτε η ΄Ιντια δεν μπορούσε να διαπεράσει.

΄Ισως αυτό να έκαναν οι άνθρωποι όταν τους ξυλοκοπούσαν σχεδόν μέχρι θανάτου.

«Τα χρήματα» είπε η Μίλι. «΄Ηταν όλα όσα είχα.» Ο τόνος της φανέρωνε πως ήδη πίστευε ότι το κομπόδεμα που είχαν κρύψει στο *Ποζέσιον* είχε χαθεί για πάντα.

«Δεν φύγαμε ακόμα από τη Μάλτα» είπε η ΄Ιντια, πιέζοντας προσεκτικά την κοιλιά με τα δάχτυλά της, προσπαθώντας να ανακουφιστεί από τις κράμπες. «Το *Ποζέσιον* βρίσκεται δίπλα μας.»

Ολόκληρο το σχέδιό τους βασιζόταν στα χρήματα της Μίλι: θα τους επέτρεπαν να κάνουν μια αρχή στη ναυτιλία, γεγονός που θα τους έδινε τη δυνατότητα να έχουν αρκετά

κέρδη ώστε να παρακολουθήσει η Μίλι τη χειρουργική σχολή στη Μάλτα, ενώ η Ίντια θα συνέχιζε τα εμπορικά ταξίδια. Τελικά, η Ίντια θα αγόραζε ένα δικό της καράβι και θα επέστρεφε το *Ποζέσιον* στην Κάθριν.

«Και στο Μπρίστολ να βρισκόταν, το ίδιο θα ήταν, αφού δεν μας είναι χρήσιμο πλέον.»

«*Δεν* βρίσκεται στο Μπρίστολ» είπε εκνευρισμένη η Ίντια. «Βρίσκεται εκατό μέτρα πιο πέρα. Μπορούμε να κολυμπήσουμε εκατό μέτρα. Δεν μπορούμε να κολυμπήσουμε μέχρι το Μπρίστολ.»

«Δεν θα μας δοθεί η ευκαιρία για κολύμπι.»

«Όχι αν δεν την αναζητήσουμε.»

«Το πλήρωμα του Γουίλιαμ θα πηγαινοέρχεται στο καράβι σαν τα μυρμήγκια.»

«Δεν είναι τόσο πολλοί. Αν μπορέσουμε να δραπετεύσουμε όταν βραδιάσει...»

«Έτσι θα είναι πιο επικίνδυνο.»

«Εντάξει» είπε απότομα η Ίντια. «Δεν θα δραπετεύσουμε. Θα μείνουμε για πάντα κλειδωμένες στην καμπίνα, ο Γουίλιαμ κατά πάσα πιθανότητα *δεν* θα μας φέρει βραδινό...» το στομάχι της έκανε μια μικρή σύσπαση «και θα αδυνατίσουμε μέχρι που θα πεθάνουμε από την ασιτία και εκείνος θα πετάξει τα κόκαλά μας στα ψάρια.»

Η Ίντια υπενθύμισε στον εαυτό της πως η Μίλι φοβόταν, πως *πάντα* φοβόταν παρότι σπάνια το παραδεχόταν, και πως ήταν φυσικό να έχει γίνει χειρότερος ο φόβος της έπειτα από όσα είχε υποφέρει στα χέρια του αδερφού της. Παρ' όλα αυτά...

Φαντάστηκε ότι σημάδευε τον Γκάβιν Ζερμέν με το πιστόλι της. Του άξιζε με το παραπάνω.

«Ή μέχρι να σε παντρευτεί ο λόρδος Τάγκαρτ» είπε η Μίλι «και εμένα να με κρεμάσουν ή να με χώσουν στη φυλακή.»

Η Ίντια δεν είχε κάνει όλον αυτό το δρόμο μόνο και

μόνο για να τη συλλάβουν και να τη σύρουν πίσω στην Αγγλία, όπου θα αντάλλασσε τη μια φυλακή με μια άλλη: τον πατέρα της για ένα σύζυγο που θα είχε απόλυτο έλεγχο πάνω της, που θα την έκανε ό,τι του άρεσε, που θα του ανήκε. Που θα ανακάλυπτε πόσο άχρηστη ήταν και θα ντρεπόταν για εκείνη, αλλά που μέχρι τότε θα ήταν αργά.

Όχι. Δεν μπορούσε να αφήσει να συμβεί κάτι τέτοιο. Στη θάλασσα ένιωθε χρήσιμη. Η γνώση ήταν εύκολη. Τα σχοινιά, το πιστόλι... Ο πατέρας δεν θα της επέτρεπε ποτέ να αγγίξει ένα πιστόλι.

«Ξέρεις τι παθαίνουν οι γυναίκες στη φυλακή» είπε η Μίλι.

«Σταμάτα, Μίλι.»

«Το ίδιο πράγμα που θα μας συμβεί αν καταφέρουμε να δραπετεύσουμε αλλά δεν μπορέσουμε να πάρουμε τα χρήματα.»

Η Ίντια ήξερε πολύ καλά τη Μίλι ώστε να γνωρίζει ακριβώς τι σκεφτόταν. «Δεν πρόκειται να καταλήξουμε πόρνες.»

«*Εσύ* δεν θα καταλήξεις... Εσύ θα παντρευτείς το λόρδο Τάγκαρτ.»

«Ούτε γι' αστείο» είπε απότομα η Ίντια, καταφεύγοντας στο θυμό σαν να ήταν σωσίβιο. Τελικά ανακάθισε και ακινητοποίησε την αιώρα αγγίζοντας ελάχιστα με τα δάχτυλα των ποδιών της το πάτωμα. «Δεν αποτύχαμε ακόμα. Βρισκόμαστε πάνω σε ένα καράβι, έτσι δεν είναι;» Δεν ήταν λογικό, αλλά το να βρίσκονται σε ένα καράβι φαινόταν καλύτερο από το να μη βρίσκονται σε αυτό.

Η Μίλι γέλασε κοφτά. «Λες και μπορούμε να αρπάξουμε το καράβι από τον Γουίλιαμ.»

Φυσικά δεν υπήρχε καμία περίπτωση να αρπάξουν το καράβι από τον Γουίλιαμ. «Μπορούμε να πάρουμε μια βάρκα. Αν χρειαστεί, μπορούμε να επιπλεύσουμε με ένα βαρέλι. Ή μπορεί να μας επιτεθούν και να μας αιχμαλωτίσουν.»

«Η λύση σου είναι να μας αιχμαλωτίσουν Βερβερίνοι πειρατές;»

«Απλώς πρέπει να δραπετεύσουμε. Θα επιστρέψουμε στο *Ποζέσιον* προτού προλάβει ο Γουίλιαμ να το ανεφοδιάσει για να μπαρκάρει. Θα ανέβουμε πάνω κρυφά –τη νύχτα αν είναι απαραίτητο– και *θα πάρουμε* τα χρήματα.» Ήδη μισή ντουζίνα νέες σκέψεις συνωστίστηκαν στο μυαλό της Ίντια. «Κάποιος θα μας φέρει το γεύμα, κι αυτός ο κάποιος θα πρέπει να ανοίξει την πόρτα. Κι αυτός ο κάποιος...» ήλπιζε όχι ο Γουίλιαμ «...κατά πάσα πιθανότητα θα είναι άντρας.»

«Και σε τι εξυπηρετεί *αυτό;*»

Πόσο θα την ήθελε ο Νίκολας Γουόρ αν κοιμόταν με κάποιον από το πλήρωμα του Γουίλιαμ; «Αν η ευκαιρία μας για ελευθερία ισούται με τη δυνατότητά μου να καταστρέψω τον εαυτό μου...»

«Συναρπαστικά μαθηματικά!»

«...τότε οι πιθανότητες να...»

«Ο λόρδος Τάγκαρτ θέλει τα λεφτά του πατέρα σου, όχι εσένα. Θα περιμένεις να μας φέρει κάποιος κακομοίρης το χυλό μας, θα κοιμηθείς μαζί του στην αιώρα και θα ανακαλύψεις ότι ο λόρδος Τάγκαρτ εξακολουθεί να σχεδιάζει να σε παντρευτεί και πως είμαστε τόσο μακριά από εκείνα τα χρήματα όσο ποτέ άλλοτε.» Η Μίλι αναστέναξε. «Το πιθανότερο είναι πως δεν θα σου δοθεί η ευκαιρία να καταστρέψεις τον εαυτό σου έτσι κι αλλιώς. Ο λόρδος Τάγκαρτ θα κάνει μόνος του τη δουλειά με την πρώτη ευκαιρία – περίμενε και θα δεις.»

Η Ίντια ζεστάθηκε καθώς θυμήθηκε τον τρόπο με τον οποίο την είχε αγγίξει ο Νίκολας στο σοκάκι. Έτριψε τα μπράτσα της και περπάτησε πέρα δώθε για λίγο. «Τι άλλο μπορώ να κάνω για να τον αποτρέψω;»

«Τίποτα. Θεέ μου, μισώ τους άντρες» είπε πικρόχολα η Μίλι. «Τους μισώ, Ίντια.» Τα συνήθως απαλά καστανά μά-

τια της έγιναν σκληρά και παγερά. «Είναι αλαζονικά καθάρματα, που έχουν την απαίτηση να υποκύπτουν όλοι στα καπρίτσια τους.»

«Πράγματι.»

«Πανούκλα να πέσει σε όλους τους!»

«Θα του δείξω εγώ, Μίλι. Θα δείξω στο λόρδο Τάγκαρτ ακριβώς τι σύζυγο θα έχει αν συνεχίσει αυτή την ιστορία, και πίστεψέ με, θα βρει γρήγορα έναν άλλο τρόπο να ξεπληρώσει το χρέος του.»

Ο Νικ πηγαινοερχόταν στο πάνω κατάστρωμα, νιώθοντας ήδη κάποια ναυτία από το σκαμπανέβασμα του καραβιού, και κοίταξε τη σχεδόν σκοτεινή πόλη όπου εκείνο το ευλογημένα ακίνητο κρεβάτι δεν θα είχε καμία χρησιμότητα πια – τουλάχιστον, όχι γι' αυτόν. Η αδικία της όλης κατάστασης τον έκανε να θέλει να βάλει τα κλάματα. ΄Η να σκοτώσει κάποια.

Αν εκείνη η κάποια δεν ήταν το κλειδί για την οικονομική φερεγγυότητά του, ίσως να το είχε κάνει.

Είχε βγει από το παράθυρο – για όνομα του Θεού, είχε φανεί απρόσεκτος, είχε επιτρέψει στον εαυτό του να αποκοιμηθεί με εκείνη εκεί μέσα. ΄Ηταν τυχερός που δεν του είχε κόψει το λαιμό.

Ακούστηκαν βήματα πίσω του και η φωνή του Τζάξμπερι έσκισε τη νύχτα. «Η ΄Ιντια είπε πως απείλησες να την πυροβολήσεις. Απείλησέ την ξανά με το πιστόλι σου και θα βρεις μόνος σου το δρόμο της επιστροφής για την Αγγλία.»

Ο Νικ δεν έκανε τον κόπο να στραφεί προς το μέρος του. «Τώρα που βρισκόμαστε στο καράβι, δεν θα χρειαστεί να την απειλήσω ξανά.»

«Πίστεψέ το αυτό και *είσαι* ένας αναθεματισμένος ηλίθιος.» Ο Τζάξμπερι γέλασε και σταύρωσε τα μπράτσα του, πηγαίνοντας δίπλα στον Νικ στην κουπαστή.

«Θα ξεκινήσουμε το πρωί, αμέσως μόλις βρω το υπόλοιπο πλήρωμά μου.»

«Δεν βλέπω την ώρα να φτάσουμε στην Αγγλία» μουρμούρισε ο Νικ και σκέφτηκε να πάει με βάρκα στην ακτή για να ξεκουραστεί λιγάκι.

«Τότε να ελπίζεις να είναι ανοιχτοί οι δρόμοι στην Ευρώπη.»

Ο Νικ γύρισε απότομα προς τον Τζάξμπερι. «Τι είναι αυτά που λες;»

«Αλλαγή σχεδίων» απάντησε ο Τζάξμπερι.

Ο Νικ ίσιωσε την πλάτη του. «Ασφαλώς αστειεύεσαι. Θα μας γυρίσεις στην Αγγλία όπως υποσχέθηκες.»

«Με μεγάλη μου χαρά, αν μπορείς να περιμένεις μερικά χρόνια.»

«Άκου δω, Τζάξμπερι.» Ο Νικ κινήθηκε προς το μέρος του. «Η συμφωνία ήταν να με βοηθήσεις να τη βρω και να μας γυρίσεις στην Αγγλία με το καράβι που αναζητούσες. Αμέσως.»

Τώρα η έκφραση του Τζάξμπερι σκλήρυνε. «Σε βοήθησα να τη βρεις, και δεν μ' ενδιαφέρει να κάνω τίποτε άλλο. Είναι πολύ δυσάρεστη υπόθεση, Γουόρ. Θα έπρεπε να σε αφήσω εδώ να τα βγάλεις πέρα μόνος σου, αλλά πρέπει να απομακρύνω αυτές τις δύο από το *Ποζέσιον*. ΄Επειτα απ' αυτό...» Ανασήκωσε τους ώμους του. «Σκέφτομαι να μείνω εδώ για λίγο και να ασχοληθώ με το εμπόριο.»

«Δεν ήταν αυτή η συμφωνία!»

«Στη Μασσαλία θα υπάρχουν πολλοί ιερείς να σε εξυπηρετήσουν.»

Η Γαλλία αποκλειόταν οριστικά και αμετάκλητα. «Ξέρεις πολύ καλά πως ένα ταξίδι μέσω Γαλλίας θα της δώσει χίλιες ευκαιρίες να το σκάσει και να μπλέξει ένας Θεός ξέρει πού.» Και επίσης ένα τέτοιο ταξίδι απαιτούσε να περάσουν από το Παρίσι.

«Δεν είναι δικό μου πρόβλημα αυτό, Γουόρ.»

Είχε περάσει δεκατέσσερα χρόνια αποφεύγοντας το Παρίσι και τον άνθρωπο που ζούσε εκεί – έναν άνθρωπο που

δεν ήθελε ποτέ να συναντήσει. Του οποίου την ύπαρξη προσπαθούσε να ξεχάσει, αλλά δεν μπορούσε.

«Και η δεσποινίς Ζερμέν;»

«Η δεσποινίς Ζερμέν είναι δικό *μου* πρόβλημα. Όχι δικό σου. Πρέπει να πάμε κατευθείαν στην Αγγλία» είπε ξερά, γνωρίζοντας ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε απολύτως αν αρνιόταν ο Τζάξμπερι. «Όπως συμφωνήσαμε.»

«Τότε σου προτείνω να επιστρέψεις στην ακτή και να βρεις κάποιο άλλο καράβι.»

Ο Τζάξμπερι ήξερε πολύ καλά πως αυτό δεν ήταν εφικτό. Στο καράβι του Τζάξμπερι η λαίδη Ίντια ήταν κλειδωμένη με ασφάλεια. Αν κανόνιζε να τους μεταφέρει ένα άλλο πλοίο, θα έπρεπε να προσπαθεί να την ελέγχει χωρίς να γίνει αντιληπτός. Δεν μπορούσε να τη σημαδεύει με το πιστόλι μέσα από το πανωφόρι του σε ολόκληρο το ταξίδι – ιδιαίτερα όχι από τη στιγμή που κατά πάσα πιθανότητα θα ήταν συνεχώς κλινήρης.

Τα πράγματα δεν θα ήταν διαφορετικά στη Γαλλία, όπου θα επέβαιναν σε άμαξες που τραντάζονταν, πηγαίνοντας από το ένα πανδοχείο στο άλλο ενώ εκείνα τα ύπουλα γαλάζια μάτια θα σχεδίαζαν το θάνατο και την καταστροφή σε κάθε στάση, όπου θα είχε κάθε ευκαιρία να ικετέψει, να καλοπιάσει, να κερδίσει υποστήριξη... ακόμα και να χάσει την αρετή της.

Διάβολε.

***

Ήταν ο Γουίλιαμ εκείνος που τους έφερε το πρόγευμά τους το επόμενο πρωί. Και ξανά ο Γουίλιαμ που, μια ώρα αργότερα, ήρθε με άλλα νέα.

«Ο Γουόρ είναι άρρωστος. Αναγκάστηκα να φύγω χωρίς το χειρουργό μου, χάρη σε σας τις δύο, και χρειάζομαι *εσένα...*» έδειξε τη Μίλι «...για να τον φροντίσεις.»

«Θα πεθάνει;» ρώτησε με ελπίδα η Ίντια από την αιώρα.

«Δεν θα πεθάνει.» Ο Γουίλιαμ την κοίταξε διαπεραστικά. «Ούτε από το χέρι σου.»

Αυτό έμενε να το διαπιστώσουν. «Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς.» Έσπρωξε νωχελικά την αιώρα με το δάχτυλο του ποδιού της. «Ποτέ δεν μου πέρασε από το μυαλό η σκέψη να σκοτώσω κάποιον. Είμαι πολύ ικανοποιημένη. Δεν νομίζω ότι έχω απολαύσει κάποιο ταξίδι περισσότερο απ' αυτό, αν θες να ξέρεις...»

«Ανοησίες» είπε εκνευρισμένη η Μίλι, κοιτώντας τον Γουίλιαμ με τις γροθιές της σφιγμένες. «Αν η ασθένεια του λόρδου Τάγκαρτ δεν είναι θανάσιμη, μπορεί να φροντίσει μόνος του τον εαυτό του.»

«Θα μπορούσα να τον φροντίσω *εγώ*» προσφέρθηκε η Ίντια.

Ο Γουίλιαμ γέλασε κοφτά. «*Εσύ* θα μείνεις όσο πιο μακριά από τον Γουόρ επιτρέπει αυτό το καράβι. Και *εσύ...*» έδειξε ξανά τη Μίλι «...θα φροντίσεις τον Γουόρ, αλλιώς δεν θα βγεις έξω από αυτή την καμπίνα. Θα βρεις στο αναρρωτήριο ό,τι χρειάζεσαι.»

Ακούστηκε μια σύντομη οχλαγωγία από το διάδρομο και δύο ναύτες μετέφεραν με κόπο τα μπαούλα της Ίντια και της Μίλι στην καμπίνα και τα άφησαν να πέσουν στο πάτωμα με γδούπο.

«Μη σας μπουν ιδέες» τις προειδοποίησε όταν έφυγαν οι ναύτες. «Έχω ψάξει τα μπαούλα. Δεν υπάρχει μέσα τίποτα πιο επικίνδυνο από ένα... ε, θα έλεγα ένα μισοφόρι, αλλά καμιά από τις δυο σας δεν έχει. Εσύ καλύτερα να βάλεις κάτι ζεστό» είπε στην Ίντια. «Θα σε στείλω πάνω.»

«Αλήθεια;» Η υπόσχεση της ελευθερίας τη συνεπήρε και η Ίντια πετάχτηκε από την αιώρα.

«Αισθάνομαι μεγαλόψυχος. Και μου λείπει ένας άντρας. Ο λοστρόμος μου έχει αυστηρές οδηγίες να μη σε αφήσει ούτε στιγμή ήσυχη.»

Η ΄Ιντια τον κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια της. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι ο Νίκολας Γουόρ συμφώνησε να μας αφήσεις να βγούμε από αυτή την καμπίνα.» Μελέτησε την έκφρασή του για την παραμικρή ένδειξη πως υπήρξε κάποια φιλονικία, πως ίσως ο Γουίλιαμ να είχε γίνει σύμμαχός τους.

«Δεν είναι του Γουόρ το καράβι» είπε εκείνος ανέκφραστος. «Δεν μπορείτε να πέσετε στη θάλασσα χωρίς να σας δει κάποιος, και αν προσπαθήσετε, δεν πρόκειται να βγείτε από αυτή την καμπίνα μέχρι να φτάσουμε στη Γαλλία.»

«Στη Γαλλία;» είπε απότομα η Μίλι.

«Δεν θα σαλπάρουμε για την Αγγλία;» ρώτησε η ΄Ιντια. Νέα ελπίδα την πλημμύρισε τόσο γρήγορα ώστε της ήρθε ζαλάδα.

«Για τη Μασσαλία» είπε ο Γουίλιαμ. «Και όταν κατέβετε από το καράβι, θα είστε πρόβλημα του Γουόρ, όχι δικό μου.»

«Δεν πιστεύω να με *παρατήσεις* μαζί του; Στη *Γαλλία;*»

«Ναι. Και τώρα βιαστείτε. Ο Γουόρ έχει πανιάσει από τη ναυτία, σηκώθηκε αέρας και θα ανεβάσουμε πανιά.»

Κεφάλαιο 6

Ναυτία. Περίμεναν να περάσει τη ζωή της δεσμευμένη με έναν άντρα που υπέφερε από ναυτία; Τις επόμενες δύο μέρες, η Ίντια παρακολουθούσε τον Νίκολας Γουόρ να βγαίνει από την καμπίνα για σύντομα διαστήματα στο πάνω κατάστρωμα, όπου στεκόταν με τα χέρια γαντζωμένα στην κουπαστή και τους αγκώνες του ακίνητους, κοιτώντας τον ορίζοντα, πασχίζοντας κόντρα στην κίνηση του καραβιού – εκείνο το έξοχο λίκνισμα που έκανε το ξύλο και τα σκοινιά να τρίζουν και τίναζε στον αέρα θαλασσινές ψιχάλες οι οποίες νότιζαν το πρόσωπό της.

Από το κάτω κατάστρωμα η Ίντια τον είδε να βγαίνει ξανά, να ανεβαίνει τα σκαλοπάτια χωρίς να φοράει περούκα, καπέλο ή σαρίκι. Τα σκούρα μαλλιά του ανέμισαν από την αύρα και έλαμψαν στη λιακάδα. Χωρίς το γιλέκο, το πουκάμισό του ξεχώριζε λευκό σαν τα πανιά κόντρα στη θάλασσα που λαμπύριζε. Ο Νίκολας Γουόρ ισορροπούσε αξιοθαύμαστα παρά το πρόβλημά του. Η Ίντια τον παρακολούθησε να στηρίζεται στην κουπαστή, κι ακολούθησε τη γραμμή του μπράτσου του μέχρι τον ώμο. Γνώριζε ήδη πως ήταν εξίσου δυνατός με οποιονδήποτε ναύτη πάνω στο καράβι.

Τράβηξε ένα σκοινί μαζί με τον Τόμι, ένα από τα νεαρότερα μέλη του πληρώματος του Γουίλιαμ, που χασκογέλασε. «Νάτο πάλι το αφεντικό, παγαίνει να αδειάσει το στομάχι του στη θάλασσα.»

Αν υπήρχε ένα πράγμα που *δεν* είχε κάνει ο Νίκολας

Γουόρ –δόξα τω Θεώ– ήταν να αδειάσει το στομάχι του στη θάλασσα. «Δεν τον πρόσεξα» είπε ψέματα η Ίντια.

«Δεν έχει δουλειά πάνω σε καράβι αυτός ο άνθρωπος.»

Χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να μην κοιτάξει. Ο πειρασμός ήταν θέμα νοσηρού ενδιαφέροντος, τίποτα περισσότερο. Ποια γυναίκα δεν θα χάζευε έναν άντρα που απειλούσε να την παντρευτεί με το ζόρι; Κοίταξε τον Τόμι, που ήταν πάρα πολύ νέος για τους σκοπούς της, και έπειτα τους υπόλοιπους ναύτες.

Κανένας από το πλήρωμα του Γουίλιαμ δεν ήταν τόσο συναρπαστικός όσο ο Αιγύπτιος. Ήταν όλοι σαν τους περισσότερους ναυτικούς – βρόμικοι, άξεστοι και φωνακλάδες. Η Ίντια είχε τα μαλλιά της πιασμένα ψηλά, το τρίκοχό της κατεβασμένο χαμηλά και το γιλέκο της καλά κουμπωμένο. Προς το παρόν. Όμως κάτω από το πουκάμισό της, τα ελεύθερα στήθη της πίεζαν τα ρούχα που δεν ήταν φτιαγμένα για τη φιλοξενία τους, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή.

Σε μια δυο μέρες, θα διάλεγε έναν από εκείνους τους ναύτες και θα ενορχήστρωνε ένα τετ α τετ, όπως θα έλεγε η θεία Φιλ. Υπήρχε κάποιος Λορέντζο που δεν ήταν τόσο φρικτός όσο οι υπόλοιποι. Και ήταν Ιταλός, όχι τόσο εξωτικός όσο ο Αιγύπτιος, αλλά μετρούσε κάπως.

Ο Νίκολας Γουόρ παρέμεινε στην κουπαστή για τα συνήθη δεκαπέντε λεπτά περίπου και έπειτα εξαφανίστηκε. Θα πήγαινε πάλι στη μεγάλη καμπίνα του Γουίλιαμ – ήταν εκεί νυχθημερόν από τότε που είχαν σαλπάρει, παρά την αδιαθεσία του.

Και πράγματι, όταν η Ίντια κατέβηκε λίγο αργότερα για να βρει τη Μίλι, ο Γουόρ ήταν εκεί. Σταμάτησε στο διάδρομο, αθέατη στις σκιές, και τον παρακολούθησε να μελετάει ένα μεγάλο ρολό χαρτιού που είχε ξεδιπλώσει πάνω στο τραπέζι και το είχε στερεώσει με βιβλία σε κάθε γωνία.

Ένας χάρτης;

Τα μάτια της ακολούθησαν τη γραμμή του μπράτσου του

μέχρι τη μεγάλη παλάμη που ήταν απλωμένη και το δυνατό δάχτυλο με το οποίο καθοδηγούσε τη μελέτη του.

Μνηστήρας. Η λέξη διαπέρασε καυτή το μυαλό της.

Σύζυγος. Η πολύ πραγματική πιθανότητα ορθώθηκε μπροστά της.

Παρατήρησε τις φαρδιές πλάτες με το απλό σκούρο γιλέκο που προτιμούσε ο Νίκολας Γουόρ. Τη σκληρή γραμμή του σαγονιού του, τη σκιά από τα γένια στο μάγουλό του, τη γωνία της μύτης του που ήταν αρκετά ακανόνιστη ώστε να θεωρείται αριστοκρατική. Μια ήρεμη, επίμονη έλξη την έκανε να θέλει να τον κοιτάζει... και συνέχισε να τον κοιτάζει.

Σαν να καθόταν στον ώμο της η θεία Φιλ, μια γελαστή φωνή εισέβαλε στις σκέψεις της. *Θα έλεγα πως αυτός εδώ ξέρει πώς να συμπεριφέρεται σε ένα τετ α τετ.*

Ο Νίκολας Γουόρ ξεφύσηξε. Η Ίντια σφίχτηκε. Έτριψε το λαιμό του και έκλεισε τα μάτια του. Έπειτα έπιασε ένα βιβλίο που είχε περισσότερα χαρτιά χωμένα ανάμεσα στα εξώφυλλά του παρά σελίδες. Κράτησε μερικές σημειώσεις με ένα μολύβι και έστρεψε ξανά την προσοχή του στο χάρτη.

Φαινόταν δυστυχισμένος.

Κοίταξε συνοφρυωμένος το χάρτη, έδειξε κάτι με το δάχτυλό του και κράτησε μερικές ακόμα σημειώσεις σε ένα φύλλο χαρτιού. Μακάρι να ήταν τόσο εύκολο όσο φαινόταν. Τι θα σκεφτόταν αν ήξερε πως εκείνη δεν μπορούσε να γράψει ούτε μια πρόσκληση για τσάι;

Ίσως αποφάσιζε πως ήταν ακατάλληλη για σύζυγος και τη γύριζε στη Μάλτα. Το πιθανότερο ήταν πως θα αισθανόταν ντροπή για εκείνη, θα καταριόταν τη συνεχόμενη κακή τύχη του και θα την παντρευόταν έτσι κι αλλιώς.

Ο Νίκολας σήκωσε το κεφάλι του και την εντόπισε στο διάδρομο.

Της κόπηκε η ανάσα. Έπειτα πίεσε τον εαυτό της να μπει στην καμπίνα, καθώς η εναλλακτική λύση ήταν να το βάλει στα πόδια.

«Είμαστε στη Μεσόγειο Θάλασσα» τον πληροφόρησε ζωηρά. «Νότια της Σαρδηνίας. Θα περάσουμε δίπλα από...» Δεν ήταν χάρτης. Ήταν το πελώριο σχέδιο μιας μηχανικής κατασκευής – έμοιαζε με μύλο.

«Τι θέλεις.» Το είπε σαν δήλωση, όχι σαν ερώτηση και έτριψε το μέτωπό του. Την κοίταξε σαν να ήθελε να τη δολοφονήσει – ή πιθανότατα να ξεράσει πάνω της, αν έκρινε από τη χλωμή απόχρωση της επιδερμίδας του.

«Ιδανικά, θα ήθελα να επιστρέψω στη Μάλτα» του είπε παρότι ήταν φανερό πως είχε εξαντληθεί η υπομονή του και είχε τα χάλια του. «Αν δεν γίνεται στη Μάλτα, βολεύομαι και με την Ιταλία.»

«Αν δεν έχεις κάτι έξυπνο να πεις, τότε σου συνιστώ να επιστρέψεις στα καθήκοντά σου.»

«Ω, έχω πολλά έξυπνα πράγματα να πω, κύριε Γουόρ. *Πάρα* πολλά έξυπνα πράγματα. Και μην ανησυχείς – θα είμαστε μαζί μια ολόκληρη ζωή, θα τα ακούσεις όλα μέχρι το τελευταίο.» Πήδηξε πάνω στο τραπέζι και κάθισε, ζαρώνοντας τη γωνία του σχεδίου του.

«Κατέβα κάτω.»

Αντιθέτως, εκείνη ακούμπησε τα δάχτυλα των ποδιών της στην άκρη της καρέκλας του και μελέτησε το σχέδιο. «Αν σχεδιάζεις να κάνεις περιουσία κατασκευάζοντας ένα μύλο, δεν έχεις ανάγκη τα χρήματα του πατέρα μου.»

Την αγνόησε, μέτρησε κάτι και σημείωσε τον αριθμό σε ένα διάγραμμα.

Εκείνη έγειρε πιο κοντά. «Τρία και ένα όγδοο.»

Έστρεψε το βλέμμα του πάνω της και την κοίταξε ανέκφραστος.

«Ήταν τρία και ένα όγδοο» του είπε. «Εσύ έγραψες τρία.»

«Εκτίμηση ήταν.» Ω, ναι, αναμφισβήτητα τώρα υπήρχε μια σπίθα εκνευρισμού.

«Εκτίμηση. Α, καταλαβαίνω. Συγχώρησέ με. Στα καρά-

βια δεν κάνουμε *εκτιμήσεις,* διαφορετικά καταλήγουμε στην Αλεξάνδρεια αντί στην Αθήνα.» Έσμιξε τα φρύδια και έγειρε το κεφάλι της στο πλάι. «Δεν φαντάζομαι απλώς να εκτίμησες το μέγεθος του χρέους σου, έτσι δεν είναι; Γιατί δεν θα ήθελα να ζήσω στερημένα, ακόμα κι όταν τσεπώσεις τα χρήματα του πατέρα μου.»

«Κατέβα κάτω» επανέλαβε εκείνος. «Τώρα.»

«Έχεις μπει σε μεγάλο κόπο για να κερδίσεις το χέρι μου. Πολύ αξιοθαύμαστο αυτό.»

Εκείνος περίμενε να υπακούσει την εντολή του.

«Πρέπει να πω ότι είναι απερίγραπτα κολακευτικό» συνέχισε η Ίντια «να με κυνηγάς με τόσο θερμή αφοσίωση κι αυτά τα κουταβίσια μάτια. Είναι ολοφάνερο πως με αγαπάς μέχρι τρέλας.»

«Λαίδη Ίντια.» Ο Νίκολας έγειρε προς τα εμπρός. «Παρότι καίγομαι αέναα για το κορμί και την ψυχή σου, παρότι υποφέρω από το μαρτύριο του έρωτα, παρότι μετά βίας συγκρατώ το ξεστρατισμένο μυαλό μου για να μη συνθέτει αυθόρμητα σονέτα προς τιμήν σου...» σηκώθηκε και ακούμπησε τα χέρια του στο τραπέζι, δεσπόζοντας από πάνω της «... πρέπει να σου ζητήσω *να μετακινηθείς από αυτό το τραπέζι,* διαφορετικά θα σε μετακινήσω εγώ.»

«Σώπα!»

Το πρόσωπό του βρισκόταν μόλις λίγα εκατοστά μακριά από το δικό της. «Ένα.»

Ένα;

Το βλέμμα του άγγιξε τα χείλη της, σύρθηκε στα στήθη της και επέστρεψε στα μάτια της. «Δύο.»

«*Μετράς,* κύριε Γουόρ;» Η καρδιά της χτύπησε πιο γρήγορα. Εκείνα τα μάτια δεν έμοιαζαν καθόλου με κουταβίσια. Ήταν αρπακτικά και φλέγονταν από σκέψεις που θα έκαναν τη θεία Φιλ να ακούγεται σαν κάποια που διάβαζε ρομαντικό μυθιστόρημα.

«Συγκρατήσου, κύριε Γουόρ.» Κατέβηκε από το τραπέζι

με τρεμάμενα πόδια, αλλά αρνήθηκε να τραβήξει το βλέμμα της από το δικό του. «Είναι φοβερά ανάρμοστο να είναι κανείς ανοιχτό βιβλίο.»

«Αν δεν με είχαν κατακλύσει ο έρωτας και η λατρεία» της είπε, εξακολουθώντας να βρίσκεται πολύ κοντά της «σίγουρα θα ήμουν ικανός για μεγαλύτερη διακριτικότητα.» Το καράβι σκαμπανέβασε από ένα κύμα και εκείνος αρπάχτηκε από το τραπέζι, σφίγγοντας το σαγόνι του.

«Μάλλον η ναυτία σ' έχει κατακλύσει» του είπε χλευαστικά. Παγιδευμένη στο χώρο ανάμεσα στο κορμί του και το τραπέζι, ένιωθε την αδιόρατη ευωδιά της κολόνιας του να ταλανίζει κάθε της ανάσα. «Αν αισθάνεσαι τόσο χάλια, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν βρίσκεσαι σε ένα κρεβάτι αντί να κάθεσαι εδώ.»

«Για τον ίδιο λόγο που παρατηρείς κάθε άδειο βαρέλι και κάθε σκουπίδι πάνω σ' αυτό το καράβι.» Επέστρεψε στην καρέκλα του και κάθισε.

«Κύριε Γουόρ, αν αυτός ο μύλος μπορεί να με βοηθήσει να δραπετεύσω από έναν ανεπιθύμητο μνηστήρα, πρέπει να μου το εξηγήσεις αμέσως.»

Εκείνος πήρε το χάρακά του και έκανε σιωπηλός άλλη μια μέτρηση. Τη σημείωσε.

Ένα και τρία όγδοα.

Η Ίντια πήγε στην πόρτα. Στράφηκε προς το μέρος του. «Μη με προσβάλλεις υπονοώντας ότι έχουμε έστω και το παραμικρό κοινό κίνητρο» του είπε, στηρίζοντας το χέρι της στο πλαίσιο της πόρτας. «Εγώ απλώς θέλω την ελευθερία μου, ενώ *εσύ* υποκινείσαι από...»

Επιθυμία να δραπετεύσει; Να δραπετεύσει από τι;

«...την απληστία.»

Τον άφησε συνοφρυωμένη και επέστρεψε στο πρυμναίο κατάστρωμα.

***

Μερικές ώρες αργότερα, ο Νικ στεκόταν στο κατάστρωμα, κοιτώντας τον ορίζοντα όπως του είχε συστήσει η δεσποινίς Ζερμέν, λέγοντάς του ότι βοηθούσε ενώ δεν βοηθούσε, και αναρωτιόταν πώς στο δαίμονα θα άντεχε μια ολόκληρη ζωή παντρεμένος με τη λαίδη Ίντια, μισώντας το γεγονός πως δεν είχε άλλη επιλογή.

Να πού είχαν καταλήξει όλα: σε έναν συμφωνημένο γάμο. Όχι... σε ένα γάμο διά της βίας. Αναμφισβήτητα διά της βίας. Η λαίδη Ίντια είχε δίκιο τουλάχιστον σ' αυτό. Σε ένα γάμο *διά της βίας* με μια νεαρή γυναίκα η οποία είχε ξεστρατίσει τόσο πολύ από τις συνηθισμένες προσδοκίες ώστε πλέον με το ζόρι λογιζόταν κυρία.

Ένα κύμα ναυτίας τον σάρωσε και χαμήλωσε το κεφάλι. Έπρεπε να δεχτεί πως η ζωή του δεν θα ήταν αυτή που είχε ελπίσει, και πως θα ήταν καλά αν κατάφερνε να σώσει το Τάγκαρτ.

Η ναυτιλιακή επιχείρησή του ήταν «πεθαμένη» – είχε καταστραφεί από τις καταιγίδες και τους πειρατές σε διάστημα δύο μηνών. Το μόνο που παρέμενε ήταν το χρέος του, και η προθεσμία που είχε συμφωνήσει με τον Χόλισγουελ εξέπνεε ταχύτατα. Ο Χόλισγουελ είχε δώσει «μεγαλόψυχα» στον Νικ αρκετό χρόνο για να κυνηγήσει τη λαίδη Ίντια και να εισπράξει την προίκα –ο Νικ προτιμούσε να το σκέφτεται έτσι– από τον πατέρα της. Αν όμως ο Νικ δεν τα κατάφερνε σε... Θεέ μου, σε ακόμα λίγες εβδομάδες... ο Χόλισγουελ θα έπαιρνε το Τάγκαρτ. Αυτή ήταν η συμφωνία: περισσότερος χρόνος για να ξεπληρωθεί το χρέος, με το ίδιο το Τάγκαρτ ως υποθήκη.

Έπειτα απ' αυτό θα έμεναν πολύ λίγα και εκείνος έπρεπε να τα εκμεταλλευτεί κατά το δυνατόν. Δεν θα ρίσκαρε άλλη μια επένδυση στις θάλασσες. Έπρεπε να έχει τα σχέδια για τον καινούργιο μύλο έτοιμα μέχρι να φτάσουν στο Λονδίνο, πράγμα που σήμαινε ότι έπρεπε να ετοιμάσει σχέδια για κάθε μύλο και να παρουσιάσει στοιχεία για το πόσο

γρήγορα ο νέος συνεταιρισμός –αν οι υπόλοιποι συμφωνούσαν να τον σχεδιάσουν– θα έδινε κέρδος.

Το κέρδος δεν θα ήταν μεγάλο. Μετά βίας θα έφτανε για να γίνουν όλες οι επισκευές που χρειαζόταν απεγνωσμένα το Μέγαρο Τάγκαρτ και να πληρώνεται το κόστος ζωής της λαίδης Ίντια, ώστε να διατηρείται στο επίπεδο που άρμοζε στη σύζυγο ενός ευγενή. Ήδη είχε αναγκαστεί να πουλήσει το σπίτι του στο Λονδίνο, πράγμα που σήμαινε ότι δεν είχε πού να στεγάσει τη λαίδη Ίντια όσο θα βρίσκονταν στην πόλη, εκτός από το σπίτι του Τζέιμς ή της Ονόρια.

Τι σόι άντρας θα στέγαζε τη σύζυγό του με τα αδέρφια του;

Τη *σύζυγό* του.

Η σκέψη έκανε την ανάσα του να κοπεί – έμοιαζε σχεδόν με τη σκέψη ότι θα περνούσε ολόκληρη την υπόλοιπη ζωή του στη φυλακή. Αυτός ο διά της βίας γάμος επηρέαζε και τις δύο πλευρές. Τον περισσότερο καιρό κατάφερνε να μη σκέφτεται όλα εκείνα που θα έχανε από τη στιγμή που θα παντρευόταν τη λαίδη Ίντια. Όμως μερικές φορές...

Θεέ μου, ήταν ανόητος που επιθυμούσε κάτι το οποίο οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είχαν καν.

Κάτι σαν το γάμο του αδερφού του, του Τζέιμς – ένα γάμο συντροφικότητας, πάθους, στοργής.

Με αγαπάς μέχρι τρέλας.

Δεν μπορούσε καν να φανταστεί ότι θα αγαπούσε ποτέ τη λαίδη Ίντια μέχρι τρέλας. Όμως μπορούσε πολύ καλά να φανταστεί ότι της *έκανε* έρωτα, πράγμα που τον εξόργιζε ακόμα περισσότερο – κυρίως με τον Τζάξμπερι, που την είχε αφήσει να βγει από εκείνη την καμπίνα ενώ θα έπρεπε να είχε μείνει κλειδωμένη. Δεν έπρεπε να της επιτρέπεται να περιφέρεται στο καράβι. Να κάθεται στο τραπέζι, να του προσφέρει τη θέα των χυτών μηρών της, αγκαλιασμένων από εκείνο το κοντό παντελόνι. Να γέρνει

μπροστά έτσι ώστε τα στήθη της –Θεέ μου, τα στήθη της– να κινούνται ελεύθερα κάτω από το πουκάμισό της και να σπρώχνουν το ύφασμα, μετά βίας κρυμμένα κάτω από το γελοίο γιλέκο της.

Ακόμα και τώρα, η υψωμένη φωνή της ακούστηκε κάπου κοντά στην πλώρη του καραβιού.

Σήκωσε το κεφάλι του και την είδε να σκαρφαλώνει στα ξάρτια. Να πάρει ο διάβολος! Ο Κάντγουελ θα πάθαινε αποπληξία αν μπορούσε να τη δει να τριγυρνάει σαν κοινός ναύτης. Και ο Νικ...

Θα την ανάγκαζε να τον παντρευτεί, θα τσέπωνε τα χρήματα που του είχε τάξει ο πατέρας της, θα την πήγαινε στο Τάγκαρτ... και έπειτα τι; Θα καθόταν να τη βλέπει να κρέμεται από τους πολυελαίους σαν γορίλας; Να τρέχει ολόγυρα στο κτήμα ντυμένη με γιλέκο και κοντό παντελόνι;

Ένα τεράστιο κύμα τράνταξε το καράβι και ο Νικ άρπαξε την κουπαστή καθώς το στομάχι του ανακατεύτηκε. *Βαθιές ανάσες, βαθιές ανάσες...* Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα και η ναυτία υποχώρησε. Έψαξε στην τσέπη του για το κομμάτι ζαχαρωμένης πιπερόριζας που του είχε δώσει η δεσποινίς Ζερμέν.

Βήματα ακούστηκαν πίσω του. «Σκέφτεσαι ένα καλό γαλλικό κρασί;»

«Δίνε του, Τζάξμπερι.» Ο Νικ δεν μπήκε στον κόπο να στραφεί προς το μέρος του Γουίλιαμ. Όμως έριξε μια ματιά στη λαίδη Ίντια, που χειριζόταν ένα σκοινί του ιστίου. Πολύ ψηλά στα ξάρτια, πήρε το μάτι του μακριά πόδια και σφιχτούς γλουτούς αγκαλιασμένους από ένα παλιό κοντό παντελόνι. Μια πτώση και η ευκαιρία να βάλει στο χέρι πενήντα χιλιάδες θα χανόταν.

Ο Τζάξμπερι χαμογέλασε. «Τουλάχιστον απολαμβάνεις τη θέα.»

***

Αν το φεγγάρι δεν ήταν μισογεμάτο, η Ίντια δεν θα κατάφερνε να δει το παραμικρό στην καμπίνα του Νίκολας Γουόρ. Αν ήταν γεμάτο, το φως θα ήταν υπερβολικά πολύ.

Η κοιμισμένη φιγούρα του ήταν ένας σκούρος σωρός πάνω στο κρεβάτι καθώς πέρασε από δίπλα ακροπατώντας. Στην άλλη άκρη της καμπίνας βρισκόταν ανοιχτό το μπαούλο του, με το πανωφόρι και το γιλέκο του ριγμένα στο χείλος του. Η Ίντια προχώρησε αργά προς τα εκεί, σταματώντας για να σιγουρευτεί ότι η αναπνοή του ήταν αργή και σταθερή. Μία από τις σανίδες του πατώματος έτριξε από το λίκνισμα του καραβιού. Ο Νίκολας δεν ξύπνησε.

Δεν υπήρχε τίποτα μέσα στο πανωφόρι του. Ούτε στο γιλέκο του, ανάθεμά τον. Πρέπει να είχε κρύψει το συμβόλαιο μέσα στο μπαούλο του. Το φεγγαρόφωτο ήταν πολύ απαλό για να της επιτρέψει να δει κάτι παραπάνω από μια μαύρη τρύπα, οπότε έχωσε το χέρι της μέσα και πασπάτεψε στα τυφλά, ψάχνοντας για χαρτί. Τα δάχτυλά της άγγιξαν λινό. Μετάξι. Μαλλί. Βελούδο που κάλυπτε κάτι – νομίσματα! Δεν ήταν πορτοφολού, αλλά αυτό το κράτησε στο μυαλό της. Στο κάτω κάτω, θα έλεγε κανείς ότι ο Νίκολας Γουόρ της χρωστούσε.

Ένα βιβλίο κι έπειτα άλλο ένα. Τα ψάρεψε από το μπαούλο και ξεφύλλισε τις σελίδες, αλλά δεν έπεσαν χαρτιά από μέσα. Ψαχούλεψε κι άλλο. Δέρμα – ένα παπούτσι. Άλλο ένα. Παγωμένο μέταλλο...

«Ό,τι κι αν ψάχνεις, λαίδη Ίντια» ακούστηκε μια βλοσυρή φωνή από το κρεβάτι «δεν θα το βρεις.»

Να πάρει, να πάρει, να πάρει! Πήρε μια κοφτή ανάσα και γύρισε απότομα το κεφάλι της, την ίδια στιγμή που τα δάχτυλά της άγγιξαν το παγωμένο μέταλλο. Εκείνος δεν είχε κουνηθεί, και ήταν πολύ σκοτεινά για να δει ότι τα μάτια του ήταν ανοιχτά, αλλά προφανώς ήταν. Ψηλάφησε το μέταλλο – ένα πιστόλι! Το έσφιξε στα δάχτυλά της και χαμογέλασε.

«Ίσως όχι, αλλά θα το βρεις εσύ για μένα.» Σηκώθηκε γρήγορα όρθια, παίρνοντας το πιστόλι μαζί της και στρέφοντάς το στο κρεβάτι.

«Δεν νομίζω.»

«Υποθέτω πως θα μου πεις πως το όπλο δεν είναι γεμάτο, αλλά είμαι σίγουρη πως μπορώ να βρω το μπαρούτι σου και να το γεμίσω, προτού προλάβεις να μου ορμήσεις για να με εμποδίσεις.»

Εκείνος βόγκηξε και ξάπλωσε ανάσκελα. «Η απειλή σου είναι μια ευλογημένη ανακούφιση.»

Η Ίντια κάθισε ανακούρκουδα, εξακολουθώντας να είναι στραμμένη προς το μέρος του, και ψαχούλεψε για το μπαρούτι και τα βόλια. «Είναι η δεύτερη φορά στη σύντομη γνωριμία μας που εκφράζεις την επιθυμία να δεις τη ζωή σου να τελειώνει. Καθόλου ευγενές συναίσθημα.»

Ο Νίκολας μετακινήθηκε προς την άκρη του κρεβατιού. «Έχω πάψει από καιρό να... είμαι ευγενής.»

Πρώτα κατέβασε το ένα πόδι του από το κρεβάτι και έπειτα το άλλο. Η Ίντια δεν είχε βρει ακόμα τα βόλια και το μπαρούτι. «Μείνε εκεί που είσαι» τον προειδοποίησε.

«Διόλου αποτελεσματική απειλή υπό τις παρούσες συνθήκες.»

«Θα σε χτυπήσω αν χρειαστεί.»

«Αλήθεια;»

«Ναι.»

«Με το πιστόλι, υποθέτω.»

Η Ίντια δεν το είχε σκεφτεί αυτό, αλλά: «Ναι.»

Τώρα ήταν όρθιος. Να πάρει ο διάβολος, πού ήταν τα βόλια και... το κέρας με το μπαρούτι! Το έπιασε και το έβγαλε από το μπαούλο και έπειτα έχωσε πάλι μέσα το χέρι της για τα βόλια. Αυτή τη φορά τα βρήκε αμέσως.

«Αχά!» είπε και απομακρύνθηκε κι άλλο από τον Νίκολας, προς τον κομό, ενώ εκείνος στηρίχτηκε στην άκρη του κρεβατιού. «Τα βρήκα. Αν θέλεις να γλιτώσουμε χρόνο και

κόπο, μπορείς απλώς να μου πεις πού είναι το συμβόλαιο και θα πάω να το πάρω.»

«Α, το συμβόλαιο.»

Η Ίντια μπορούσε να γεμίσει ένα όπλο ακόμα και στον ύπνο της. Ο Νίκολας έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός. Εκείνη έβαλε τα βόλια στο όπλο. «Ναι, το συμβόλαιο.»

«Καταλαβαίνεις, φυσικά, πως δεν θα αλλάξει τίποτα αν το καταστρέψεις.»

Η Ίντια έγειρε το κέρας με το μπαρούτι και έσπρωξε δυνατά τη βέργα του όπλου. Ο Νίκολας είχε διασχίσει τη μισή καμπίνα. «Αυτό μένει να διαπιστωθεί.» Έτσι ήλπιζε. Τουλάχιστον, αν ο Γουόρ δεν είχε αντίγραφο του συμβολαίου, δεν μπορούσε να αποδείξει πως είχε τη συγκατάθεση του πατέρα της για το γάμο. Έστρεψε το όπλο πάνω του. «Βρες το συμβόλαιο και δώσ' μου το.»

Εκείνος έφτασε στον κομό με τον καθρέφτη. «Πολύ καλά. Αλλά πρέπει να μετακινηθείς για να ανοίξω το συρτάρι.»

Η Ίντια έκανε ένα βήμα πίσω. Στο απαλό φεγγαρόφωτο τον παρακολούθησε να απλώνει μέσα το χέρι του, προσέχοντας να μην τον πλησιάσει αρκετά ώστε να της αρπάξει το πιστόλι από το χέρι. Εκείνος πήρε ένα έγγραφο αλλά δεν της το πρόσφερε.

«Ορίστε» είπε. «Μπορείς να το πάρεις.»

«Δώσ' το μου.»

«Έλα να το πάρεις.»

«Χα!» Την περνούσε για ηλίθια. «Δεν θα πέσω στην παγίδα σου.»

«Ούτε εγώ θα υποκύψω στις απειλές σου. Πράγμα που μας οδηγεί... πού; Υποθέτω πως θα μου ρίξεις, έπειτα θα σκίσεις το συμβόλαιο και θα σκουπίσεις το αίμα μου με τα κομμάτια.»

«Αν σου ρίξω, δεν θα χρειαστεί να σκίσω το συμβόλαιο.»

Ο Νίκολας αρπάχτηκε από τον κομό και πίεσε με το άλλο χέρι το στομάχι του. «Ο διάβολος να πάρει αυτά τα κύματα.»

Άραγε θα έκανε εμετό εκεί; Τώρα; «Δώσ' μου το συμβόλαιο και γύρισε στο κρεβάτι σου.»

«Δεν νομίζω ότι μπορώ.»

Ω, Θεέ μου. Θα έκανε. «Γρήγορα!»

Εκείνος διπλώθηκε. «Χριστέ μου...»

«Όχι!»

Ο Νίκολας έγειρε μπροστά, αλλά το μόνο που πετάχτηκε προς το μέρος της ήταν το χέρι του, που πήρε το πιστόλι από το δικό της. Την άρπαξε με το άλλο χέρι και την κράτησε γερά, ισιώνοντας τώρα την πλάτη του, ενώ πέταξε το πιστόλι πάνω στον κομό.

«Βλάκα!»

«Νομίζω πως αυτό έχει ήδη αποδειχτεί.»

«Άφησέ με.»

«Δεν είμαι εντελώς ηλίθιος.»

Δεν μύριζε εμετό. Μύριζε ζαχαρωμένη πιπερόριζα, που του είχε δώσει η Μίλι για να ηρεμήσει το στομάχι του. Τα χέρια του ήταν ζεστά και την κρατούσαν σφιχτά από τα μπράτσα. «Ελπίζω να μη σκοπεύεις να συνεχίσεις να μπαίνεις κρυφά στα δωμάτια των ανθρώπων μετά το γάμο μας» είπε ξερά εκείνος. «Θα ήταν κρίμα να αναγκαστώ να σε κρατήσω κλειδωμένη κάπου για την υπόλοιπη ζωή σου.»

Το ίδιο θα της συνέβαινε αν είχε μείνει με τον πατέρα της. «Θα χρειαστείς έναν οχυρωμένο πύργο για να με κρατήσεις αιχμάλωτη» τον προειδοποίησε. «Ή ένα μπουντρούμι.» Δεν θα καθόταν να την κλείσουν κάπου ξανά – ούτε αυτός, ούτε ο πατέρας της, ούτε ο Γουίλιαμ, ούτε κανένας άλλος.

Ο Νίκολας έπαψε να τη σφίγγει και κατέβασε τις παλάμες του λίγο πιο κάτω στα μπράτσα της. «Ίσως πρέπει να χτίσω έναν πύργο μόνο για σένα.» Στο απαλό φεγγαρόφωτο η Ίντια είδε τα χείλη του να συσπούνται και ανατρίχιασε.

«Με τις πενήντα χιλιάδες λίρες που θα πάρεις από τον

πατέρα; Νόμιζα ότι τα περισσότερα από αυτά θα πάνε στον κύριο Χόλισγουελ.»

«Πράγματι.» Οι αντίχειρές του μετακινήθηκαν ανάλαφρα, χαϊδεύοντας το σημείο εκείνο όπου τα μπράτσα της πίεζαν τα στήθη της και...

Ω! Η αίσθηση του αγγίγματός του στο πλάι του στήθους της τη διαπέρασε σαν φωτιά, και για μια στιγμή της κόπηκε η ανάσα.

«Εγώ...» Ξαφνικά δυσκολεύτηκε να σχηματίσει τις λέξεις. «Εγώ δεν θα θεωρούσα ότι θα άξιζε τον κόπο μακροπρόθεσμα. Υπέμεινες εβδομάδες στη θάλασσα ενώ είναι φανερό πως δεν αντέχεις ούτε πέντε λεπτά τα κύματα. Τώρα θα πρέπει να αντέξεις μερικές εβδομάδες ακόμα. Είσαι πρόθυμος να διαπράξεις μια παράνομη πράξη – να αναγκάσεις κάποια να σε παντρευτεί διά της βίας *δεν* νομιμοποιεί ένα γάμο, κύριε Γουόρ– και επιπλέον, ακόμα κι όταν ξεπληρώσεις το χρέος σου, θα πρέπει να υποστείς εμένα.» Οι αντίχειρές του ταξίδεψαν πιο χαμηλά, γύρω από τις καμπύλες της. Εκείνη ξεροκατάπιε. «Θα με έχεις την υπόλοιπη ζωή σου, χρονικό διάστημα αρκετά μεγάλο παρά την προχωρημένη ηλικία σου. Θα το μετανιώσεις πικρά, σε διαβεβαιώ.»

«Δεν αμφιβάλλω.»

«Ένας λογικός άντρας θα άλλαζε γνώμη για το γάμο του μαζί μου.» Το καράβι λικνίστηκε, έτριξε. Έξω, η νυχτερινή θάλασσα τιναζόταν πάνω στο σκαρί. Τα στήθη της Ίντια βάρυναν από ένα παράξενο είδος πόνου.

«Ας ξεκαθαρίσουμε κάτι, λαίδη Ίντια. Δεν *επιθυμώ* να σε παντρευτώ. *Πρέπει* να σε παντρευτώ.» Το χάδι του χάραξε κύκλους. Ένα νεύρο δονήθηκε σε ένα σημείο πολύ πιο χαμηλό, πολύ πιο μυστικό. «Κανένα από τα απερίσκεπτα κόλπα σου δεν πρόκειται να το αλλάξει αυτό.»

«Ω, ναι. Γνωρίζω πολύ καλά ότι θα είμαι το θύμα της δεινής κατάστασής σου» είπε ξέπνοη. Το άγγιγμά του τη νανού-

ριζε, την έκανε να επιθυμεί περισσότερα, την έβαζε σε πειρασμό για εκείνον με τρόπους στους οποίους δεν μπορούσε να αντισταθεί εντελώς.

«Αν προτιμάς να το βλέπεις έτσι...» είπε ο Νίκολας.

«Αυτός είναι ο *μόνος* τρόπος να το δω.» Έπρεπε να τραβηχτεί μακριά του. Τώρα. Όμως οι αισθήσεις που δημιουργούσε ο Νίκολας Γουόρ την κρατούσαν καθηλωμένη, ριζωμένη στο πάτωμα, υπερβολικά πρόθυμη να συζητήσει μαζί του. «Τουλάχιστον κάνε μου την τιμή να μου εξηγήσεις για ποιο πράγμα θες να με θυσιάσεις.»

«Σε φαντάζομαι δεμένη σαν γουρούνι και ξαπλωμένη πάνω σε έναν αρχαίο παγανιστικό βωμό.» Και *ω*... οι αντίχειρές του χάιδεψαν ανάλαφρα τις θηλές της, στέλνοντας καυτές αισθήσεις κατευθείαν σε ένα σημείο ανάμεσα στα πόδια της. Ο Νίκολας έγειρε πιο κοντά της και χαμήλωσε τη φωνή του. «Μιλάμε για *γάμο,* λαίδη Ίντια – για ένα απλό συμβόλαιο. Με αντάλλαγμα την προστασία μου, συμφωνείς να μη με ντροπιάσεις.»

Οι λέξεις διαπέρασαν το θολωμένο από την ηδονή μυαλό της την ίδια στιγμή που τα στήθη της πονούσαν από τον πόθο. Η Ίντια τραβήχτηκε από πάνω του. «*Αυτή* είναι η άποψη που έχεις για το γάμο;» Η φωνή της ήταν βραχνή, βαριά από την επιθυμία που είχε συσσωρευτεί.

«Νομίζω ότι είναι η άποψη των περισσότερων ανθρώπων.»

Δεν ήταν η δική της άποψη. Όχι ότι είχε την *παραμικρή* άποψη για το γάμο – αντιθέτως. Την πλημμύρισε τρόμος, αγγίζοντας παγερά την επιθυμία που έφλεγε την επιδερμίδα της. «Χρειάζομαι κάποιον να με προστατεύσει *από σένα*» είπε με δυσκολία. «Όσο για το αν θα σε ντροπιάσω... ίσως έπρεπε να το σκεφτείς προτού συμφωνήσεις να παντρευτείς μια νεαρή γυναίκα περπατημένη όσο εγώ. Δεν θα επιστρέψω εύκολα σε μια ζωή με σαλόνια και κεντητά μαξιλαράκια.»

Τα ίδια είχε πει και στον πατέρα της στο Λονδίνο, όμως δεν της είχε δώσει σημασία. Μια κόρη παντρεμένη ήταν μια κόρη δαμασμένη... ή έτσι πίστευε εκείνος. Και το ίδιο θεωρούσε κι ο Νίκολας Γουόρ.

«Είναι ολοφάνερο ότι χρειάζεσαι προστασία από τον *εαυτό σου*» είπε ήρεμα ο κύριος Γουόρ. «Δεν είναι άξιο απορίας που ο πατέρας σου κατέφυγε σε μέτρα απελπισίας. Αλλά να ξέρεις ένα πράγμα...» Η φωνή του έγινε σκληρή. «Δεν θα ντροπιάσεις το Τάγκαρτ, λαίδη Ίντια. Δεν θα το επιτρέψω εγώ.»

Δεν θα ντροπιάσεις αυτή την οικογένεια, Ίντια... Η ηχώ από την παιδική της ηλικία λίμνασε παγερά στο στομάχι της. Δεν θα το περνούσε ξανά αυτό – δεν μπορούσε. «Απ' ό,τι φαίνεται, είναι πολύ αργά γι' αυτό» είπε χλευαστικά. Στα μάτια του Νίκολας Γουόρ έλαμψε επικίνδυνα ο θυμός. «Αν επιμένεις να παντρευτούμε με το ζόρι, υποθέτω πως εγώ θα είμαι απλώς άλλη μια ντροπή για το Τάγκαρτ. Τι θα συμβεί αν δεν μπορέσεις να ξεπληρώσεις το χρέος σου στον κύριο Χόλισγουελ;» ρώτησε περιπαικτικά.

«Ω, θα το ξεπληρώσω» της απάντησε ξερά. «Το ζήτημα είναι απλώς αν θα πληρωθεί με την προίκα που θα πάρω από το γάμο μας ή με το ίδιο το Τάγκαρτ – και ο Χόλισγουελ δεν θα στρώσει *ποτέ* τον χοντρό, αυτάρεσκο πισινό του στην κεφαλή του τραπεζιού του Τάγκαρτ.» Την έδειξε με το δάχτυλό του. «Ακόμα κι αν χρειαστεί να σύρω τα όμορφα οπίσθιά σου μπροστά σε έναν ιερέα και να βάλω ένα παπαδοπαίδι να σου ανοιγοκλείνει το στόμα για να δώσεις τους όρκους. Αυτός ο γάμος *θα* γίνει.»

«Και μετά κατηγορείς *εμένα* για απρεπή συμπεριφορά.»

Κούνησε ενοχλημένος το χέρι του. «Για όνομα του Θεού! Δεν έχεις να χάσεις τίποτα, αντιθέτως να κερδίσεις τα πάντα.»

«Να *κερδίσω;*»

«Με κόστος μερικούς όρκους χωρίς νόημα, θα έχεις το

όνομα των Τάγκαρτ και θα ζήσεις όπως θα ήθελε να ζήσει κάθε νεαρή γυναίκα. Και σε δέκα χρόνια τουλάχιστον ένα *μέρος* της κοινωνίας θα έχει ξεχάσει τα καμώματά σου. Δεν έχουν πολλές αυτή τη δυνατότητα για αποκατάσταση.»

«Δεν έχω ανάγκη από αποκατάσταση.» Η Ίντια πίεσε τον εαυτό της να γελάσει. «Εσύ όμως θα έχεις, κύριε, αν δεν αλλάξεις γνώμη σύντομα για το μεγάλο λάθος που πας να κάνεις.»

«Ω, δεν θα το έλεγα λάθος» της είπε. Τα μάτια του που βρίσκονταν στη σκιά χαμήλωσαν στα στήθη της και έμειναν εκεί. Η ανάσα της κόπηκε, και οι ευαίσθητες θηλές της ζωντάνεψαν από νέο, ανεπιθύμητο πόθο. «Ειδικά αν πρόκειται να βρίσκω τέτοια ηδονή στα ακροδάχτυλά μου» πρόσθεσε βραχνά ο Νίκολας Γουόρ.

Μια μεθυστική λαχτάρα αναδεύτηκε μέσα της. Δεν έπρεπε να τον είχε αφήσει να την αγγίξει. Όμως ήταν πολύ αργά για να το πάρει πίσω, και ήταν ολοφάνερο πως μπορεί να μην επιθυμούσε να την παντρευτεί, αλλά ήθελε κάτι άλλο.

Η Ίντια πίεσε τα πόδια της να κουνηθούν και πήγε στην πόρτα. «Καληνύχτα, κύριε Γουόρ.» Το καράβι μπάταρε από ένα μεγάλο κύμα και εκείνη γύρισε και του χαμογέλασε. «Καλόν ύπνο.»

Κεφάλαιο 7

Η Ίντια βγήκε στο διάδρομο και προχώρησε σιγά σιγά προς την καμπίνα της, προσπαθώντας να αγνοήσει το γεγονός ότι το κορμί της δονούνταν ακόμα από την επίδραση του αγγίγματος του Νίκολας Γουόρ.

Να κερδίσει... Εκείνος πίστευε ότι θα *κέρδιζε* αν τον παντρευόταν, παρότι είχε ξεκαθαρίσει απολύτως τις προσδοκίες του.

Ω, Θεέ μου. Ξαφνικά, σταμάτησε στη μέση του διαδρόμου. Έγειρε στον τοίχο έξω από την καμπίνα της προσπαθώντας να συνέλθει, νιώθοντας τα στήθη της με έναν τρόπο που δεν τα είχε αισθανθεί ποτέ πριν. Όμως ακόμα περισσότερο σκεφτόταν τα πράγματα που της είχε πει ο Νίκολας Γουόρ και το γεγονός ότι εκείνη δεν μπορούσε ποτέ μα ποτέ να επιτρέψει να γίνει αυτός ο γάμος.

Ήξερε όλα τα πράγματα που θα έκανε ένας άντρας προκειμένου να αποφύγει να ντροπιαστεί.

Τα καμώματά σου... Να πώς την έβλεπε. Δεν έβλεπε τα επιτεύγματά της, τις ικανότητές της. Ήδη ντρεπόταν που θα την έκανε σύζυγό του – όπως ντράπηκε ο πατέρας της όταν εκείνη επέστρεψε στο Λονδίνο και την κλείδωσε στα διαμερίσματά της.

Φανταζόταν πώς θα της φερόταν ο Νίκολας Γουόρ αν ανακάλυπτε το μεγαλύτερο ελάττωμά της. Μόνο που δεν *χρειαζόταν* να φανταστεί, γιατί είχε μια ολόκληρη παιδική ηλικία ανάλογων αναμνήσεων.

Μπορείς να εξιλεωθείς, Ίντια –και επίσης να φας το δείπνο σου– αμέσως μόλις αποφασίσεις να προσπαθήσεις και να μου διαβάσεις εκείνες τις στροφές του Πόουπ. Το γεγονός ότι η προσπάθεια δεν έφερνε ποτέ αποτέλεσμα δεν είχε καμία σημασία για τον πατέρα της.

Ούτε για τον Νίκολας Γουόρ θα είχε. Όταν θα μάθαινε ότι δεν μπορούσε να διαβάσει, θα προσπαθούσε να την πιέσει όπως είχε κάνει ο πατέρας της, και να της στερήσει κάθε ευχαρίστηση. Κι αυτό δεν θα έπιανε, γιατί όσο σκληρά κι αν προσπαθούσε η Ίντια *ποτέ* δεν έπιανε. Και θα την εμπόδιζε να ντροπιάσει το Τάγκαρτ κρατώντας την κρυμμένη, και το Τάγκαρτ θα γινόταν η φυλακή της, όπως είχαν γίνει τα δωμάτια της παιδικής της ηλικίας.

Το στομάχι της σφίχτηκε. Έπρεπε να κάνει κάτι – *απόψε.* Όμως το μοναδικό πρόσωπο που πιθανώς μπορούσε να τη σώσει τώρα ήταν ο Γουίλιαμ.

Ναι. Ναι – μπορούσε να μιλήσει στον Γουίλιαμ. Να του πει τα πάντα – να τον κάνει να καταλάβει πόσο επιτακτική ανάγκη ήταν να αναλάβει η ίδια τη μοίρα της. Θα του υποσχόταν οτιδήποτε με αντάλλαγμα τη συγχώρεσή του. Ίσως έτσι ο Γουίλιαμ να άφηνε εκείνη και τη Μίλι να γίνουν μέλη του πληρώματός του, και τότε θα είχαν προστασία αντί να χρειάζεται να πασχίζουν μόνες τους. Και θα ήταν όπως παλιά, τότε που αρμένιζαν με την Κάθριν...

«*Ίντια!*» Η φωνή της Μίλι ακούστηκε ψιθυριστή στο σκοτεινό διάδρομο.

Η Ίντια στράφηκε. «Μίλι;»

Η Μίλι ήρθε τρέχοντας από το σκοτάδι και άρπαξε το μπράτσο της. «Έλα... Έλα γρήγορα!»

«Τι συνέβη;»

Η Μίλι δεν απάντησε. Η Ίντια έτρεξε ξοπίσω της στο διάδρομο μέχρι την καμπίνα του Γουίλιαμ, πέρασε το κατώφλι και...

Ω, Θεέ μου. «Τι έκανες;»

«Δεν ξέρω... Δεν *ξέρω!*»

Η Ίντια γονάτισε δίπλα στον Γουίλιαμ, που ήταν πεσμένος ακίνητος στο πάτωμα.

«Δεν είναι τόσο άσχημο όσο φαίνεται...»

«Πώς είναι δυνατόν να μην είναι τόσο άσχημο όσο φαίνεται;» Ω, Θεέ μου! Ω, *Θεέ* μου! Η Ίντια τον ταρακούνησε.

«Όχι! Μην προσπαθείς να τον συνεφέρεις!»

«Πρέπει!» Η Ίντια αφουγκράστηκε την ανάσα του. Ναι! Ο Γουίλιαμ ανέπνεε.

«Όχι, δεν πρέπει.» Η Μίλι την άρπαξε από το μπράτσο και προσπάθησε να τη σηκώσει. «Ίντια, *αυτή* μπορεί να είναι η ευκαιρία μας. Δεν ήθελα να το κάνω, αλήθεια, αλλά δεν θα δραπετεύσουμε με κανέναν άλλο τρόπο... το ξέρεις αυτό. Ακόμα κι αν δραπετεύσουμε, τι θα γίνει; Αν όμως πάμε το καράβι πίσω στη Μάλτα, μπορούμε να καταλάβουμε ξανά το *Ποζέσιον...*»

«Δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στη Μάλτα. Όταν τον βρει το πλήρωμα σε αυτή την κατάσταση, θα μας σκοτώσουν.» Ψηλάφησε το πίσω μέρος του κεφαλιού του και βρήκε ένα καρούμπαλο μουσκεμένο από ζεστό αίμα. Το στομάχι της σφίχτηκε επώδυνα. «Ανταρσία; Πώς μπόρεσες; Θα μας σκοτώσει ο ίδιος όταν συνέλθει!»

«Όχι αν τον κλειδώσουμε εδώ μέσα.»

«Δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό! Όχι στον *Γουίλιαμ!*»

«Ξεχνάς ότι ήρθε εδώ με εντολές της Κάθριν;»

«Ξέρεις πολύ καλά ότι το πλήρωμα δεν θα δεχτεί ποτέ την αρχηγία μας.»

«Δεν άκουσες τα παράπονα καθώς επιβιβαστήκαμε; Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι αφοσιωμένοι στον Γουίλιαμ. Τους προσέλαβε πριν από δύο μήνες. Νόμιζαν ότι θα μείνουν μια εβδομάδα στη Μάλτα, αλλά αντιθέτως βρέθηκαν πίσω στη θάλασσα ύστερα από μια μόνο μέρα. Πίστεψέ με, η υπόσχεση της επιστροφής στη Μάλτα θα τους κάνει σκυλάκια μας. Όμως σε περίπτωση που δεν γίνουν έτσι τα πράγματα...»

Έδειξε στην Ίντια ένα πιστόλι, βόλια και μπαρούτι.

Το μέταλλο έλαμψε στο φεγγαρόφωτο που έμπαινε από τα παράθυρα της καμπίνας του Γουίλιαμ. Η Ίντια κοίταξε το πιστόλι. Και έπειτα τη Μίλι.

«Δεν μπορώ να το κάνω αυτό, Μίλι, έπρεπε να μου το *πεις* πρώτα.»

«Δεν ήταν κάτι που σχεδίασα!»

«Θα γίνουμε πειρατίνες. *Αληθινές* πειρατίνες.»

Τα χέρια της Μίλι έτρεμαν. Άφησε γρήγορα το πιστόλι και τα βόλια σε μια καρέκλα. «Δεν έχει πάθει κάτι σοβαρό.»

«Ναι» είπε σαρκαστικά η Ίντια. «Αυτός *ακριβώς* είναι ο ορισμός της πειρατείας. Από τη στιγμή που κανείς δεν παθαίνει κάτι σοβαρό...»

«Δεν θα κλέψουμε το καράβι του Γουίλιαμ.» Η Μίλι φαινόταν τρομακτικά αποφασισμένη. «Απλώς θα το γυρίσουμε πίσω στη Μάλτα και στη συνέχεια θα το επιστρέψουμε.»

«Αν πάμε πίσω στη Μάλτα με τον Γουίλιαμ και τον Νίκολας Γουόρ, δεν θα μπορέσουμε να τους κρατήσουμε περιορισμένους μέχρι να δραπετεύσουμε. Θα μας συλλάβουν προτού προλάβουμε να ρίξουμε άγκυρα έξω από τη Βαλέτα.»

«Τότε θα τους αφήσουμε κάπου προτού φτάσουμε στη Μάλτα.»

Της Ίντια της κόπηκε η ανάσα. Το να τους αφήσουν κάπου ήταν διαφορετικό από το να τους κρατήσουν ασφαλείς στο καράβι.

«Τι θα κάνουμε όταν συνέλθει ο Γουίλιαμ;» ρώτησε.

«Υπάρχουν πράγματα που μπορώ να του δώσω για να παραμείνει ήρεμος...»

«Μίλι, δεν *μπορούμε* να το κάνουμε αυτό.»

«Έχεις κάτι καλύτερο να προτείνεις;»

Ναι. Μπορούσαν να ξυπνήσουν τον Γουίλιαμ και να τον ικετέψουν να δείξει έλεος. Όμως ακόμα κι ο Γουίλιαμ είχε όρια και ήδη τα είχαν περάσει αρπάζοντας το *Ποζέσιον* από την Κάθριν.»

Τώρα δεν υπήρχε γυρισμός.

Η Μίλι βιάστηκε να περιποιηθεί το τραύμα του Γουίλιαμ ενώ η Ίντια κρατούσε το κεφάλι του με χέρια που έτρεμαν. «Υπάρχει περίπτωση να συνέλθει και να νομίσει ότι έπεσε και χτύπησε το κεφάλι του;» ρώτησε.

Η Μίλι απάντησε με ένα βλέμμα.

«Τον *προκάλεσες;*»

«Πήγα να του κάνω μια *ερώτηση.*»

«Και τον έριξες *αναίσθητο.*»

«Δεν μου άρεσε η απάντησή του! Κράτα πιο ψηλά το κεφάλι του.»

Τα χαλαρωμένα χαρακτηριστικά του Γουίλιαμ ήταν τρομακτικά. «Τι θα γίνει αν πεθάνει; Πώς είσαι σίγουρη ότι δεν θα πεθάνει;»

«Πάψε να κάνεις ερωτήσεις και βοήθησέ με να βάλω ένα μαξιλάρι κάτω από το κεφάλι του!»

«Σε τι θα μας ωφελήσει ένα μαξιλάρι;» Σε τίποτα. Ένα μαξιλάρι δεν θα τους βοηθούσε σε *τίποτα.* Όμως η Ίντια έβαλε ένα έτσι κι αλλιώς κάτω από το κεφάλι του Γουίλιαμ και άρπαξε το όπλο και τα βόλια.

***

Ο Νικ ξύπνησε από το δυνατό χτύπημα ενός σφυριού.

Τι στο διάβολο...

Ανασηκώθηκε μες στο σκοτάδι, συνειδητοποιώντας ταυτόχρονα ότι το σφυροκόπημα ακουγόταν από την πόρτα του. Πετάχτηκε από το κρεβάτι και προσπάθησε να την ανοίξει, αλλά κάτι τη συγκρατούσε από την άλλη πλευρά.

Μπανγκ! Μπανγκ! Μπανγκ!

«Τι στο διάβολο σημαίνει αυτό;» Καμία απάντηση. «Τζάξμπερι! Τζάξμπερι, άθλιο κάθαρμα, *άνοιξε την αναθεματισμένη πόρτα!*»

Το σφυροκόπημα σταμάτησε και δεν ήταν ο Τζάξμπερι εκείνος που απάντησε.

«Πώς νιώθεις τώρα που είσαι εσύ κλειδωμένος κάπου, κύριε Γουόρ;» ακούστηκε πίσω από την πόρτα η τραγουδιστή φωνή της λαίδης Ίντια.

Το μυαλό του πήρε στροφές. «Πού είναι ο Τζάξμπερι;»

«Ο Γουίλιαμ δεν είναι δική σου δουλειά. Από δω και πέρα είμαι εγώ η καπετάνισσά σου.»

«Πες μου τι συνέβη στον Τζάξμπερι.» Η λαίδη Ίντια και πιθανώς η δεσποινίδα Ζερμέν δεν θα μπορούσαν να είχαν καταλάβει το καράβι αν δεν...

«Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για την ασφάλειά σου, κύριε Γουόρ, αρκεί να μη μας προκαλέσεις κάποιο πρόβλημα. Θα σε αφήσουμε στη Σικελία – θα είναι αρκετά εύκολο να επιστρέψεις στην Αγγλία από κει.»

Το αίμα του Νικ πάγωσε. «Ο Τζάξμπερι είναι νεκρός;»

«Δεν προτίθεμαι να απαντήσω σε καμία ερώτηση. Θα παραμείνεις στην καμπίνα σου. Φυσικά, στην κατάσταση που είναι η υγεία σου αυτό δεν πρόκειται να σε βλάψει. Όμως σκοπεύω να κρατήσω προληπτικά την πόρτα κλειδωμένη.»

«Δηλαδή θα με αφήσεις στη Σικελία και μετά τι θα γίνει; Εσύ και η δεσποινίδα Ζερμέν θα αρμενίσετε στη Μεσόγειο με κλεμμένο καράβι; Από τη στιγμή που περνάει κανείς το όριο της πειρατείας, δεν μπορεί να γυρίσει πίσω.»

«Αν σου πω ότι σκοπεύω να περάσω πλήρως αυτό το όριο, θα θέλεις λιγότερο να με παντρευτείς; Φαντάσου τι ντροπή θα είναι για το Τάγκαρτ να έχει για οικοδέσποινα μια πειρατίνα.» Ο Νικ δεν έκανε τον κόπο να απαντήσει. «Ε, καλά» είπε έπειτα από μια στιγμή η Ίντια. «Το περίμενα. Όμως σκέψου, κύριε Γουόρ, πόσα θα μπορούσες να βγάλεις *εσύ* από την πειρατεία. Περισσότερα από πενήντα χιλιάδες, θα έλεγα.»

«Εσύ και η δεσποινίδα Ζερμέν είστε ήδη νεκρές, λαίδη

΄Ιντια. Και όλοι οι υπόλοιποι εκεί έξω...» Σκέφτηκε το πλήρωμα και φώναξε πιο δυνατά, για την περίπτωση που άκουγε κανείς. «Φαντάζεστε ότι δεν θα θεωρηθείτε πειρατές;»

«Απολαύστε το ταξίδι σας, κύριε Γουόρ» του φώναξε η ΄Ιντια και άκουσε τα βήματά της να ξεμακραίνουν στο διάδρομο.

΄Εμεινε να κοιτάζει την πόρτα.

΄Ενα κύμα ναυτίας σάρωσε το στομάχι του και ανάσανε βαθιά μέχρι που πέρασε. ΄Επειτα έτρεξε στον κομό για άλλο ένα κομμάτι ζαχαρωμένης πιπερόριζας και προχώρησε τρικλίζοντας προς το δοχείο στη γωνία της καμπίνας.

Θεέ μου, μισούσε τα καράβια. Απεχθανόταν αυτά και όλα όσα αντιπροσώπευαν.

Το φεγγαρόφωτο αρκούσε ίσα ίσα για να βλέπει. Παραμέρισε το δοχείο με το πόδι του, πιάστηκε από τον τοίχο για ισορροπία, και πήρε το πιστόλι που είχε κρύψει εκεί. ΄Εβαλε μέσα ένα βόλι και ξανάβαλε το πιστόλι πίσω από το δοχείο με τα υπόλοιπα βόλια και το μπαρούτι. Δεδομένων των συνθηκών, ένα επιπλέον πιστόλι κρυμμένο κάπου μπορούσε να αποδειχτεί πολύ χρήσιμο.

Επέστρεψε στο κρεβάτι, βουλιάζοντας στο στρώμα, και κοίταξε το ταβάνι ενώ το στομάχι του απειλούσε με άλλη μια ανταρσία.

Σε διάστημα... πόσο, μισής ώρας; Περισσότερο; Από κει που χάιδευε τα στήθη της, να *πάρει* ο διάβολος, βρέθηκε αιχμάλωτος στην καμπίνα του με τον Τζάξμπερι πιθανότατα νεκρό. Δεν ήταν δυνατόν να τον έχουν σκοτώσει. ΄Ηταν;

΄Ο,τι κι αν είχαν κάνει, η λαίδη ΄Ιντια δεν θα είχε την ευκαιρία αν εκείνος είχε ενημερώσει τον Τζάξμπερι και την είχε πάει ξανά στην καμπίνα της όπως έπρεπε να είχε κάνει και ο ίδιος, αντί να στέκεται εκεί αιχμαλωτισμένος από τις θηλυκές καμπύλες κάτω από το πουκάμισό της. Το ότι είχε απλώσει τα χέρια του πάνω της ήταν εσφαλμένη

κρίση ανυπολόγιστων διαστάσεων. Ωστόσο, ίσα που την είχε αγγίξει – πολύ λιγότερο από όσο θα ήθελε, και πολύ περισσότερο από όσο θα έπρεπε.

Κι εκείνη είχε ανταποκριθεί. Να πάρει η ευχή, ο Νικ είδε ακριβώς τη στιγμή που είχε συμβεί αυτό. Είδε τον τρόπο που μισάνοιξαν τα χείλη της, πρόσεξε το πώς έχανε τα λόγια της όταν εκείνος χάιδευε τα γεμάτα, βαριά στήθη της.

Του ξέφυγε ένα πνιχτό γέλιο. ΄Ισως *αυτός* να ήταν ο τρόπος να τη δαμάσει. Θεέ και Κύριε.

Το καράβι σκαμπανέβασε από ένα τεράστιο κύμα και ο Νικ κρατήθηκε για να μην πέσει από το κρεβάτι.

Είχε θεωρήσει τη λαίδη ΄Ιντια ανόητη και ηλίθια. Είχε θελήσει –είχε *ανάγκη*– να πιστέψει ότι ήταν αλήθεια. ΄Ομως αυτό ήταν τόσο εσφαλμένο όσο και το ότι την άγγιξε. Υπήρχε κάτι άλλο σε εκείνα τα μάτια απόψε – κάτι που στη Μάλτα λόγω βιασύνης δεν το είχε προσέξει, ή που ίσως ήταν απρόθυμος να αναγνωρίσει: μια ζοφερή σκιά.

Κάτι σατανικό;

΄Οχι. ΄Ηταν η ζοφερή σκιά της απόγνωσης που έβλεπε κανείς στα μάτια των χαμινιών του δρόμου. Μόνο που η λαίδη ΄Ιντια δεν ήταν χαμίνι. ΄Ηταν η κακομαθημένη κόρη ενός κόμη.

Και ήταν πειρατίνα. Και βάσει της συμφωνίας που είχε κάνει ο Νικ με τον πατέρα της, μνηστή του.

Αν ήταν έξυπνος, θα την άφηνε να τον κατεβάσει στη Σικελία και θα ήταν ευγνώμων που δεν θα την έβλεπε ποτέ ξανά.

΄Ομως δεν ήταν έξυπνος. Χρωστούσε σχεδόν πενήντα χιλιάδες λίρες. Και εκείνη μπορεί να ήταν απελπισμένη, αλλά ξεχνούσε ένα πράγμα.

Πως και εκείνος ήταν.

Κεφάλαιο 8

Τα έβγαλαν πέρα μια μέρα, και μετά άλλη μία, και μετά άλλη μία, μέχρι που η Ίντια άρχισε να αναρωτιέται μήπως τελικά τα κατάφερναν. Κατάλαβαν πως ο Γουίλιαμ ήταν καλά όταν άρχισε να κοπανάει την πόρτα και να φωνάζει προτού περάσει η πρώτη νύχτα.

Ο μαραγκός είχε πλανίσει αρκετά κάθε πόρτα ώστε να χωράνε από κάτω πιάτα με φαγητό και δίσκοι γεμάτοι νερό, όπως θα έδινε κανείς σε μια γάτα.

«Ανησυχώ που δεν έχει ακουστεί τίποτα από την καμπίνα του Γουίλιαμ από το πρωί» είπε η Ίντια στη Μίλι, καθώς το φως του ήλιου που βασίλευε ξεχυνόταν στη μεγάλη καμπίνα του καπετάνιου στο τέλος της τρίτης μέρας.

«Περίμενες ότι θα χτυπούσε την πόρτα χωρίς να σταματήσει ποτέ;»

«Δεν ξέρω *τι* να περιμένω.» Η Ίντια έτριψε τα μπράτσα της και άρχισε να πηγαινοέρχεται μπροστά από τα παράθυρα.

«Μέχρι αύριο το μεσημέρι θα έχουμε φτάσει στη Σικελία» είπε εκνευρισμένη η Μίλι. Ήδη ο αέρας είχε μαλακώσει και ήξεραν κι οι δύο πως θα ήταν τυχερές αν έφταναν στη Σικελία μέχρι το επόμενο βράδυ. «Θα τους κατεβάσουμε από το καράβι και θα βρίσκονται στη στεριά σε κάνα δυο ώρες. Δεν πρόκειται να τους συμβεί τίποτα.»

«Μακάρι να μπορούσα να πω το ίδιο και για μας» είπε ξερά η Ίντια.

Μέχρι το μεσημέρι της επόμενης μέρας, ο αέρας είχε πέσει εντελώς και δεν φαινόταν το παραμικρό σημάδι πως θα σηκωνόταν ξανά.

Η Ίντια έγλειψε το δάχτυλό της και το σήκωσε ψηλά με αγωνία, αλλά η μοναδική αίσθηση ήταν η ζεστή μεσογειακή λιακάδα. «Τίποτα.»

«Θα φυσήξει ξανά» είπε η Μίλι, τρίβοντας αφηρημένα τον καρπό της.

«Αισιοδοξία είναι αυτό που ακούω;»

«Ρεαλισμός» απάντησε κοφτά η Μίλι. «Κάποια στιγμή πρέπει να σηκωθεί αέρας.»

Όμως από πάνω τους τα ιστία κρέμονταν χαλαρά, ενώ το καράβι έπλεε ήρεμα σε μια θάλασσα με αδιόρατα ρυτιδώματα στην επιφάνειά της. Από κάτω, το πλήρωμα χουζούρευε στο κατάστρωμα μην έχοντας τίποτα να κάνει εκτός από το να παρακολουθεί εκείνη και τη Μίλι να στέκονται ανήμπορες στο πάνω κατάστρωμα και να περιμένουν την αύρα να κουνήσει τα πανιά.

Η Ίντια πήρε το μονοκυάλι του Γουίλιαμ και παρατήρησε τη μακρινή πράσινη κορδέλα που ήταν η Σικελία.

«Το πλήρωμα έχει γίνει νευρικό» είπε μέσα από τα δόντια της η Μίλι.

«Το *ξέρω.*» Η Ίντια έριξε μια επιφυλακτική ματιά προς την πλώρη, όπου πενήντα άντρες οι οποίοι ελέγχονταν μόνο από την επιθυμία τους να επιστρέψουν στα καπηλειά της Βαλέτα είχαν πάψει να χουζουρεύουν και τώρα πηγαινοέρχονταν ανυπόμονα. Το βλέμμα της διασταυρώθηκε με το βλέμμα του λοστρόμου. Πρότεινε το πιγούνι της όπως έκανε πάντα η Κάθριν και ικανοποιήθηκε όταν εκείνος κοίταξε αλλού.

Η Ίντια κοίταξε άλλη μια φορά τη Σικελία. «Πόσο μακριά υπολογίζεις ότι είναι;»

«Πολύ μακριά. Αν τους βάλουμε στη βάρκα από τώρα, θα είναι δολοφονία.»

«Έχεις δίκιο... Θα σηκωθεί ξανά αέρας. Πρέπει να σηκωθεί.» Η Ίντια το είπε περισσότερο για να καθησυχάσει τον εαυτό της. «Ίσως πρέπει να διατάξω να ανοίξουν άλλο ένα βαρέλι.»

«Τρίτο βαρέλι; Θα μεθύσουν όλοι.»

«Αλλά θα είναι απασχολημένοι.»

«Α, ναι. Αυτή είναι η τέλεια... Θεέ και Κύριε!» Η Μίλι έβαλε την παλάμη πάνω στο στήθος της και έσφιξε δυνατά τον καρπό της. «Ίντια, δες εκεί!»

Στην πλώρη, οι είκοσι επτά άντρες του πληρώματος είχαν μαζευτεί όλοι μαζί, σχηματίζοντας ένα πηγαδάκι. Χωρίς τον παφλασμό των κυμάτων και το τίναγμα των ιστίων, οι φωνές μεταφέρονταν εύκολα στο πάνω κατάστρωμα και ήταν δυσαρεστημένες.

Η Ίντια άγγιξε το πιστόλι της. «Αν γίνει ανταρσία...» Λίγα θα μπορούσαν να κάνουν εκείνη και η Μίλι για να τους σταματήσουν.

Η Μίλι κοίταζε το τσούρμο τρομαγμένη. «Δεν μπορούν να κάνουν περισσότερα από μας αν καταλάβουν το πλοίο. Κανείς δεν μπορεί να ελέγξει τον αέρα.»

Η Ίντια σκέφτηκε τον καβγά στο καπηλειό της Βαλέτα και ρίγησε παρά τη ζεστή λιακάδα. Θα χρειάζονταν μόνο λίγα δευτερόλεπτα για να γίνει χαμός πάνω στο καράβι, και το πλήρωμα μπορούσε να τις πετάξει στη θάλασσα ή απλώς να τις σκοτώσει και να τελειώνει. Ή να κάνει ακόμα χειρότερα.

Από κάπου κάτω από το κατάστρωμα ακούστηκε ο ήχος μιας μικρής έκρηξης. Η Ίντια έστρεψε την προσοχή της στη Μίλι. «Πυροβολισμός.»

«Ποιος μπορεί να πυροβολεί;» ρώτησε πανικόβλητη η Μίλι.

Κι άλλος πυροβολισμός.

Λίγο μετά –πολύ σύντομα για να έχει προλάβει κάποιος να ξαναγεμίσει το όπλο του– κι άλλος.

Η Ίντια μέτρησε γρήγορα κεφάλια. «Όλοι οι άντρες εί-

ναι στο κατάστρωμα.» Πράγμα που σήμαινε ότι ήταν ο Γουίλιαμ... *και* ο Νίκολας Γουόρ. «Να πάρει ο διάβολος... Αυτοί είναι!»

Μπανγκ!

Φόβος πλημμύρισε τη φωνή της Μίλι. «Δεν μπορούμε να τους αφήσουμε να δραπετεύσουν. Δεν μπορούμε!» Τα αλλόφρονα μάτια της στυλώθηκαν στο κατάστρωμα από κάτω. «Τι συμβαίνει;»

Το τσούρμο διαλύθηκε, και ολόκληρη η ορδή των αντρών ξεκίνησε για το πάνω κατάστρωμα.

Μπανγκ!

Η Ίντια υπολόγισε την απόσταση, αλλά δεν θα κατάφερνε να περάσει ανάμεσά τους και να φτάσει στη σκάλα για να δει ποιος έριχνε. Και πού. Όμως υπέθεσε πως ο στόχος ήταν η πόρτα. Ένα δυνατό χτύπημα –πολύ πιο δυνατό απ' όσο μπορούσε να καταφέρει μια γροθιά– την επιβεβαίωσε.

Η καρδιά της σφυροκοπούσε. Η Μίλι είχε απόλυτο δίκιο: δεν μπορούσαν να επιτρέψουν στον Γουίλιαμ να δραπετεύσει. Η Ίντια τράβηξε το πιστόλι την ίδια στιγμή που η Μίλι τράβηξε εκείνο που είχε πάρει από τον Γουίλιαμ, έτρεξαν μαζί προς τη σκάλα και σημάδεψαν τους άντρες που είχαν μαζευτεί στο πρυμναίο κατάστρωμα.

«Τι σημαίνουν όλα αυτά;» φώναξε προς το μέρος τους η Ίντια.

«Απλώς θέλουμε να μιλήσουμε για τον αέρα» φώναξε ο λοστρόμος, κάνοντας το πρώτο βήμα με μια ντουζίνα άντρες ξοπίσω του.

«Μην πλησιάζετε άλλο!» Η Μίλι έστρεψε το όπλο της στο στέρνο του λοστρόμου.

Ακούστηκε άλλος ένας πυροβολισμός από κάτω. Κι άλλα δυνατά χτυπήματα. Αν δεν κατέβαιναν γρήγορα, σύντομα θα ανέβαιναν ο Γουίλιαμ και ο Νίκολας Γουόρ.

«Δεν έχουμε να συζητήσουμε τίποτα, όπως πολύ καλά ξέρετε» είπε στους άντρες η Ίντια. «Θα ξεκινήσουμε αμέ-

σως μόλις φυσήξει.» Τα αγριεμένα πρόσωπα υπερτερούσαν αριθμητικά. «Επιστρέψτε αμέσως στις θέσεις σας κι όταν ξεκινήσουμε, θα υπάρχει περισσότερο ρούμι για όλους!»

Μπανγκ! Άλλος ένας πυροβολισμός από κάτω.

«Κάντε πίσω» διέταξε η Ίντια. «Δεν ακούτε τους πυροβολισμούς; Αν δεν πάω κάτω αμέσως, θα σας κρεμάσουν όλους από τα ξάρτια για πειρατεία, όταν δραπετεύσει ο κάπτεν Τζάξμπερι.» Ω Θεέ μου, Ω *Θεέ* μου! Μαζί τους θα κρεμούσαν την ίδια και τη Μίλι.

«Δεν κλειδώσαμε εμείς τον καπετάνιο» φώναξε κάποιος.

Οι άντρες δεν έκαναν πίσω. Αντιθέτως συγκεντρώθηκαν στη σκάλα. Η Ίντια συνειδητοποίησε πολύ αργά ότι έπρεπε να είχε χρησιμοποιήσει το όπλο της όταν ακόμα ήταν μαζεμένοι στο πρυμναίο κατάστρωμα. «Μη με προδώσετε» φώναξε. «Ένας από σας θα πεθάνει – ποιος θα είναι;» Ήλπιζε μόνο ότι δεν θα ήταν η ίδια – η ίδια και η Μίλι, λίγα δευτερόλεπτα από τη στιγμή που θα έριχνε. Αν όμως περίμενε...

Κι άλλα χτυπήματα από κάτω. Και σπασίματα.

Ο ήχος ξύλου που τσακιζόταν.

Ένας μεγαλόσωμος ναύτης έκανε ένα βήμα μπροστά, και η Ίντια έστρεψε το πιστόλι προς το μέρος του. «Προσφέρεσαι να πεθάνεις για τους υπόλοιπους;»

Ο άντρας σταμάτησε.

Ζεστός ιδρώτας έσταξε από τον κρόταφο στο σαγόνι της. Αδιέξοδο. Η μονότονη θάλασσα έλαμπε πίσω από τους άντρες μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι. Το καράβι δεν έβγαζε κανέναν ήχο.

Ακούγονταν μόνο φωνές από κάτω. Αντρικές φωνές.

Και βαριά, σταθερά βήματα.

«Ίντια...» Η φωνή της Μίλι ήταν χρωματισμένη με τρόμο.

«Ξέρω.»

«Πρέπει να πέσουμε στη θάλασσα.»

«Και μετά τι;»

Ξαφνικά η προσοχή του πληρώματος στράφηκε πίσω

τους, στις σκάλες – στο πρυμναίο κατάστρωμα. Έπεσε ένας πυροβολισμός και επικράτησε χάος. Έριξε και η Μίλι. Ένας άντρας ούρλιαξε και το πλήρωμα τους όρμησε. Για μια στιγμή η Ίντια είχε στο οπτικό της πεδίο το στέρνο ενός άντρα – το στέρνο του Λορέντζο. Μια φωνή μέσα στο κεφάλι της ούρλιαξε, *Φόνισσα!* Με το δισταγμό της, η στιγμή χάθηκε. Θυμωμένα χέρια την άρπαξαν, της απέσπασαν το πιστόλι και την έσπρωξαν άγρια προς τη σκάλα. Πάνω από τις φωνές άκουσε τη Μίλι να ουρλιάζει.

Και έπειτα... «*Αρκετά!*» Η εκκωφαντική διαταγή του Γουίλιαμ ακούστηκε πάνω από όλα.

Στην αρχή τον αγνόησαν μες στη φρενίτιδά τους. Όμως εκείνος ανέβηκε σπρώχνοντας στο πάνω κατάστρωμα, φωνάζοντάς τους να σταματήσουν. Ακριβώς πίσω του βρισκόταν ο Νίκολας Γουόρ – με ένα πιστόλι.

Οι άντρες του πληρώματος εξηγούσαν, σπρώχνοντας την Ίντια και τη Μίλι προς το μπροστινό μέρος του πλήθους, φωνάζοντας «Τις πιάσαμε, κάπτεν» και «Σκοτώστε τις πειρατίνες!»

Αμέσως μετά βρέθηκαν μπροστά στον Νίκολας Γουόρ και σε έναν Γουίλιαμ που η Ίντια μετά βίας αναγνώρισε ως τον καλόκαρδο ναυτικό που γνώριζε επί χρόνια. Η οργή είχε κάνει τα μάτια του παγερά, το πρόσωπό του ανέκφραστο. Ίσα που τους έριξε μια ματιά προτού κατέβει στο πρυμναίο κατάστρωμα. Προχώρησε αγέρωχα προς μια πελώρια κουλούρα από σκοινί, έπιασε τη μια άκρη και άρχισε να τυλίγει.

Ο Νίκολας Γουόρ τον ακολούθησε. «Τι στο διάβολο νομίζεις ότι κάνεις;»

Τώρα το τσούρμο έσπρωχνε και μαζεύτηκε στο κάτω μέρος της σκάλας, τραβώντας μαζί του την Ίντια και τη Μίλι. Η Ίντια δεν έβλεπε πια τον Γουίλιαμ, όμως πρόλαβε να δει τη θηλιά να παίρνει σχήμα στα χέρια του.

Ένας βρυχηθμός ακούστηκε από το πλήθος – φωνές που ούρλιαζαν «Κρεμάστε τις!» και «Στα ξάρτια!»

Ο κόσμος συρρικνώθηκε και έγινε μια μικρή κόκκινη κουκίδα στο οπτικό πεδίο της Ίντια. Ιδρώτας έτρεχε στο πρόσωπό της. Χέρια –αντρικά χέρια– που μετά βίας πρόσεχε την άγγιζαν.

Τα ουρλιαχτά της Μίλι ακούγονταν μέσα από μια ομίχλη που τα έπνιγε.

«Τρελάθηκες;» ρώτησε ο Νίκολας Γουόρ. «Δεν μπορείς να τις σκοτώσεις.»

Ο Γουίλιαμ τον αγνόησε και συνέχισε να τυλίγει. Το συνήθως γελαστό στόμα του ήταν βλοσυρό, και η Ίντια τον γνώριζε αρκετά καλά για να ξέρει ότι δεν ήθελε να τις σκοτώσει.

Πάρε ανάσα. Πάρε *ανάσα!* Πάσχισε να βρει την ψυχραιμία της, να σταθεί στο ύψος της αντί να παραδοθεί στην υστερία. Όμως ο Γουίλιαμ μπορούσε δικαίως να τις σκοτώσει, και θα το έκανε, γιατί ήταν ο μοναδικός τρόπος να αποδείξει την εξουσία του μπροστά στο πλήρωμα.

Ο Νίκολας Γουόρ τράβηξε την Ίντια από τα χέρια του ναύτη. «Δεν θα δολοφονήσεις τη σύζυγό μου, Τζάξμπερι.»

«Δεν είμαι...» Η διαμαρτυρία ανέβηκε στα χείλη της παρά το φόβο που ένιωθε.

Ο Νίκολας Γουόρ την έκανε να σωπάσει με ένα βίαιο τράβηγμα. «Πάψε!» της ψιθύρισε άγρια στο αυτί. «Για μια φορά στην αναθεματισμένη ζωή σου.» Κι έπειτα είπε μανιασμένα: «Η σύζυγός μου είναι δική *μου* ευθύνη. Θα επιβάλλω *εγώ* την τιμωρία της για ό,τι έκανε.» Την κοίταξε με την πιο φρικτή έκφραση και πρόσθεσε δυνατά: «Και σας διαβεβαιώ ότι θα είναι αυστηρότατη.»

Η ομίχλη τρόμου καθάρισε αρκετά ώστε να αντιληφθεί η Ίντια τι έκανε ο Νίκολας Γουόρ: προσπαθούσε να προσφέρει στον Γουίλιαμ έναν τρόπο να αλλάξει γνώμη.

Την έσυρε προς τον Γουίλιαμ εν μέσω φωνών που ούρλιαζαν «Κρεμάστε τις!»

Την τράβηξε ακόμα πιο κοντά του. «Όταν τον απειλήσω,

ικέτεψε για τη ζωή σου» της είπε μέσα από τα δόντια του. «Και προετοιμάσου.»

Για ποιο πράγμα;

Ο Νίκολας Γουόρ σήκωσε το όπλο του και σημάδεψε τον Γουίλιαμ. «Δεν θα αγγίξεις τη γυναίκα μου. Θα την πάρω κάτω και θα την τιμωρήσω όπως της αξίζει.»

Ικέτεψε. «Γουίλιαμ, σε *παρακαλώ...*»

«*Σιωπή!*» Το χέρι του Νίκολας Γουόρ τινάχτηκε και η ράχη της παλάμης του τη χτύπησε στο πρόσωπο. Η δύναμη του χτυπήματος την έριξε στο κατάστρωμα εν μέσω λυσσαλέων επευφημιών από το πλήρωμα.

Να προετοιμαστεί για το *χαστούκι.* Καυτός πόνος διαπέρασε το μάγουλό της και δεν χρειάστηκε να προσποιηθεί ότι έκλαιγε.

Ο Γουίλιαμ σταμάτησε να τυλίγει το σκοινί. Την κοίταξε και γέλασε σαν να μην υπήρχε τίποτα πιο διασκεδαστικό στον κόσμο. «Μπορεί να υποφέρει για λίγες στιγμές» είπε στο πλήρωμα, κρατώντας ψηλά τη θηλιά «ή να υπομείνει μια ολόκληρη ζωή τιμωρίας. Πολύ καλά, Γουόρ. Δεν θα μπω ανάμεσα σε έναν άντρα και τη σύζυγό του. Πάρ' την κάτω και κάνε ό,τι χειρότερο μπορείς. Όμως φρόντισε να μην την ξαναδώ μέχρι να φτάσουμε στη Μασσαλία, διαφορετικά δεν θα είμαι υπεύθυνος για ό,τι συμβεί.»

Ο Νίκολας Γουόρ την τράβηξε από το κατάστρωμα. Όμως τώρα ο Γουίλιαμ έστρεψε την προσοχή του στη Μίλι.

«Όχι!» ούρλιαξε η Ίντια. «Μίλι!»

Βουβά δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπο της Μίλι. Καθώς ο Γουίλιαμ πλησίασε, τα γουρλωμένα καστανά μάτια της στριφογύρισαν με τρόμο σαν ζώου που διαισθανόταν τη σφαγή.

«Πάψε» πρόσταξε ο Νίκολας Γουόρ στο αυτί της.

«Γουίλιαμ, σε *παρακαλώ!* Ξέρεις τι έχει περάσει! Το είδες με τα ίδια σου τα μάτια!» Ο Νίκολας Γουόρ την ταρακούνησε άγρια, σέρνοντάς την προς τη σκάλα. Εκείνη αντι-

στάθηκε με μανία. «*Μίλι!*» Ας τη χτυπούσε ξανά ο Νίκολας Γουόρ – δεν είχε σημασία. «Θα τελειώσεις αυτό που άρχισε ο αδερφός της;» ούρλιαξε, κλαίγοντας τόσο πολύ που πνίγηκε. «Αυτό θα κάνεις;»

Όμως τώρα ο Νίκολας Γουόρ την είχε πάει στη σκάλα και την έσπρωξε. Εκείνη πιάστηκε για να μην πέσει ενώ προσπαθούσε απεγνωσμένα να παραμείνει στο κατάστρωμα. «Δεν μπορώ να την αφήσω» είπε με αναφιλητά. «Πρέπει να μείνω!»

Ο Νίκολας Γουόρ την κράτησε σφιχτά. «Δεν θα μείνεις να το δεις αυτό. *Τσακίσου κάτω.*»

«Μίλι!»

***

Η Μίλι κοίταξε τον Γουίλιαμ, μην μπορώντας να μιλήσει. Μην μπορώντας να αισθανθεί. Ήταν σαν να τον παρακολουθούσε από κάπου αλλού να έρχεται προς το μέρος της. Πίσω του, η θηλιά κειτόταν σαν νεκρό φίδι πάνω στην κουλούρα του σκοινιού.

Υπήρχε μια καυτή αίσθηση στο πρόσωπό της. Καυτή και υγρή.

Δάκρυα.

Είδε τον εαυτό της να κλαίει σαν να τον παρατηρούσε από το πάνω κατάστρωμα.

Ήχοι έφταναν στ' αυτιά της – τόσο πολλοί ήχοι. Φωνές, φωνές, φωνές. Ουρλιαχτά – τα ουρλιαχτά της Ίντια καθώς ο Νίκολας Γουόρ την έσερνε μακριά.

Έπρεπε να πει κάτι, *οτιδήποτε* για να αλλάξει γνώμη στον Γουίλιαμ, για να δείξει τουλάχιστον ότι δεν φοβόταν, αλλά η γλώσσα της δεν υπάκουε.

Συγχώρεσέ με.

Οι λέξεις στριφογύριζαν στο μυαλό της, αναζητώντας μια διέξοδο, αλλά το στόμα της δεν άνοιγε.

«Γουίλιαμ, όχι!» ούρλιαζε η Ίντια. Μετά βίας κατανοητή, μετά βίας καταληπτή. «Μίλι!»

Η Μίλι κοίταξε τον Γουίλιαμ και είδε τον αδερφό της τον Γκάβιν. Ήρθε καταπάνω της όπως παλιότερα, και δεν υπήρχε τρόπος να τον σταματήσει. Μπορούσε μόνο να προετοιμάσει τον εαυτό της για τα χτυπήματα. Αυτή τη φορά, δεν χρειαζόταν να αναρωτηθεί αν θα πέθαινε. Κατά περίεργο τρόπο, σκέφτηκε τη σχολή στη Μάλτα, την οποία δεν θα έβλεπε ποτέ, και νέα δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της.

Ο Γουίλιαμ σταμάτησε μπροστά της και εκείνη πίεσε τον εαυτό της να τον κοιτάξει στα μάτια. Τον αγαπημένο Γουίλιαμ, που είχε μείνει δίπλα στο κρεβάτι της με την Κάθριν και τη Φιλομένα όταν κειτόταν σχεδόν νεκρή από τις γροθιές του Γκάβιν. Της είχαν δείξει μόνο καλοσύνη. Όμως εκείνη δεν μπορούσε να ζήσει με τη φιλανθρωπία τους – δεν μπορούσε.

Και έτσι τους έκλεψε.

Τα χείλη του Γουίλιαμ τραβήχτηκαν πίσω και σταύρωσε τα μπράτσα στο στέρνο του. Το πλήρωμα άρχισε να φωνάζει.

Κρέμασέ την!

Κρέμασέ την!

Κρέμασέ την!

Όμως εκείνος τους έκανε νόημα να σωπάσουν και απέρριψε γελώντας το αίτημά τους. «Κοιτάξτε πόσο μικροκαμωμένη και εύθραυστη είναι» φώναξε. «Αφού επέτρεψα στον εαυτό μου να ξεγελαστεί από αυτή τη γυναίκα, *εγώ* είμαι εκείνος που πρέπει να κρεμαστεί για την αδυναμία του.»

Ένας βρυχηθμός διαμαρτυρίας ακούστηκε από το πλήρωμα. Το στόμα της Μίλι ήταν τόσο στεγνό ώστε δεν μπορούσε καν να γλείψει τα χείλη της.

«*Σιωπή!*» φώναξε ο Γουίλιαμ. «Θα σας δώσω την ικανοποίησή σας.» Κοίταξε τη Μίλι. Σε εκείνα τα γαλάζια μάτια η Μίλι είδε ένα κράμα οργής και θλίψης. «Φέρτε το μαστίγιο.»

Κεφάλαιο 9

Φέρτε το μαστίγιο.

Η εντολή έκανε τον Νικ να ριγήσει και προκάλεσε υστερία στην Ίντια. Του ήρθε αναγούλα – χειρότερη από εκείνη που μπορούσαν να του προκαλέσουν οποιαδήποτε κύματα. Ο Τζάξμπερι το είχε παραξηλώσει. Ναι, είχαν διαπράξει πειρατεία, αλλά δεν είχε τραυματιστεί κανείς.

Εκτός από τον Τζάξμπερι δηλαδή.

Έσυρε την Ίντια που κλοτσούσε και ούρλιαζε προς την καμπίνα του, την οποία προσπέρασε όταν είδε τη διαλυμένη πόρτα που είχε πυροβολήσει και κάνει κομμάτια για να δραπετεύσει. Την πήγε στη δική της καμπίνα.

«Άφησέ με! Πρέπει να πάω πάνω!» Στριφογύρισε στα χέρια του, κλοτσώντας και τινάζοντας βίαια το κορμί της. «Άφησέ με να φύγω, κάθαρμα!»

«Μείνε ακίνητη!» γάβγισε εκείνος. «Θες να πας πάνω, να σε μαστιγώσει και σένα;»

«Ναι... *Ναι!*» Η προειδοποίηση έγινε ιδέα πίσω από εκείνα τα πανικόβλητα γαλάζια μάτια. «Θα πάρω τη θέση της Μίλι!»

«Μην είσαι ανόητη!» Η σκέψη της Ίντια κάτω από το μαστίγιο του Τζάξμπερι τον έκανε να αισθανθεί την ανάγκη να την προστατέψει, κάτι το οποίο είχε ορκιστεί ότι δεν θα ένιωθε ποτέ ξανά έπειτα από την προδοσία της Κλαρίσα. Βλαστήμησε και έκλεισε την πόρτα με μια κλοτσιά.

«Δεν μπορεί να τη μαστιγώσει. *Δεν* μπορεί!» Η Ίντια

ελευθερώθηκε και όρμησε προς την πόρτα, όμως εκείνος την άρπαξε. Τίναξε τη γροθιά της και τον πέτυχε στον ώμο.

«Αρκετά!» Την άρπαξε από τα μπράτσα.

«Η Μίλι κόντεψε να πεθάνει κι εκείνος το *ξέρει. Είδε* πώς ήταν όταν ξεμπέρδεψε μαζί της ο αδερφός της. Φύγε από μπροστά μου!»

«*Δεν* θα ανέβεις εκεί πάνω.»

Η Ίντια συνέχισε να πασχίζει. «Κρετίνε! Πρέπει να με χτυπήσεις ξανά για να με εμποδίσεις!»

«Μη με βάζεις σε πειρασμό!» Όμως ένας Θεός ήξερε ότι με δυσκολία πίεσε τον εαυτό του να το κάνει την πρώτη φορά, κι αν η ζωή της δεν εξαρτιόταν από αυτό...

Ένα ουρλιαχτό που έκανε το αίμα τους να παγώσει ακούστηκε από πάνω τους.

«*Μίλι!*»

Με κάποιον τρόπο ο Νικ κατάφερε να συγκρατήσει την Ίντια.

«Θα τη σκοτώσει!» ούρλιαξε εκείνη. Η οργή έβαφε κατακόκκινα τα μάγουλά της κάτω από ένα ποτάμι δακρύων. Βρισκόταν πολύ κοντά στην κατάρρευση – φαινόταν στα μάτια της. Αδυναμία. Ανημπόρια. Τρόμος.

«Δεν θα τη σκοτώσει. Ο ίδιος ο Τζάξμπερι της έσωσε τη ζωή – δεν μπορεί να μην το είδες αυτό. Δεν μπορεί να κάνει περισσότερα αν θέλει να διατηρήσει τον έλεγχο του καραβιού. Το ξέρεις αυτό, όπως το ξέρω και εγώ.»

Ακούστηκε άλλη μια φρικιαστική κραυγή.

«Δεν μπορώ να το αντέξω!» Η Ίντια τον άφησε και κάλυψε τα αυτιά της. «Δεν μπορώ!»

Ο Νικ έπιασε το κεφάλι της με τα χέρια του, όπως θα έκανε κανείς αν μάλωνε ένα παιδί, και σιγουρεύτηκε ότι οι παλάμες του κάλυπταν τις δικές της πάνω από τα αυτιά της.

Δεν ήταν αρκετό. Χρειαζόταν κάτι παραπάνω – κάποιον θόρυβο που θα μπλόκαρε τους απαίσιους ήχους.

«Είναι καιρός να τα παρατήσεις» φώναξε. Ίσως αυτό

αρκούσε. «Όλες αυτές τις αναθεματισμένες ανοησίες, το να κλέβεις καράβια και να αρμενίζεις στην υφήλιο. Είσαι πολύ τυχερή που υπάρχει κάποιος ο οποίος θέλει να σε παντρευτεί. Δεν απέχεις πολύ από το γεροντοκορισμό...»

Κι άλλη κραυγή.

«...και όλοι ξέρουν πώς η δυνατότητα μιας κοπέλας για γάμο μειώνεται δραματικά με κάθε μήνα που περνάει, άσχετα από όλες αυτές τις βλακείες σχετικά με την παρθενία. Αλλά φυσικά είσαι πολύ αφελής για να ξέρεις τι συνεπάγεται *αυτό.*»

Εκείνη απλώς τον κοίταξε ανοιγοκλείνοντας τα μάτια της, οπότε ο Νικ συνέχισε να φωνάζει, πιο δυνατά –έτσι ήλπιζε– από την αηδιαστική φασαρία του καταστρώματος.

«Θα έπρεπε να σε αφήσω να φύγεις. Να πας πίσω στον πατέρα σου, που μπορεί να βρει κάποιον άλλον ηλίθιο πρόθυμο να σε παντρευτεί! Θα το προτιμούσες αυτό; Κάποιον χοντρό, γέρο έκφυλο με ανώμαλα γούστα...» Θεέ και Κύριε, τι έλεγε; «Που θα θέλει να σου κάνει πράγματα τα οποία οι περισσότερες πόρνες δεν θα έκαναν. Κάποιον πραγματικά *αρχαίο.* Και *τότε* θα διαπίστωνες τι σημαίνει ξεπεσμός του αντρικού κορμιού, και θα ήθελα πολύ να δω τα μούτρα σου όταν θα το αντίκριζες για πρώτη φορά *αυτό...»*

Τα γαλάζια μάτια της Ίντια στυλώθηκαν πάνω του με τρόμο και απόγνωση καθώς άκουγε τις φωναχτές ανοησίες του.

«Όμως φυσικά δεν θα τα δω, γιατί θα παντρευτούμε αμέσως μόλις πατήσουμε το πόδι μας στη Γαλλία...»

Οι άντρες φώναξαν ακόμα πιο δυνατά στο κατάστρωμα. Δάκρυα ανάβλυσαν στα μάτια της Ίντια. Ω Θεέ μου – χρειαζόταν κάποιον άλλο τρόπο να της τραβήξει την προσοχή, οπότε έκανε το μόνο πράγμα που μπόρεσε να σκεφτεί και που ήταν σίγουρος ότι θα την έκανε έξαλλη.

Τη φίλησε.

Ήταν ένα επιθετικό φιλί που εγγυημένα θα την εξόργι-

ζε. Βύθισε τα δάχτυλά του στα μαλλιά της, κρατώντας τις παλάμες του πάνω στα αυτιά της, και την κατέκτησε τόσο απόλυτα ώστε δεν θα της έμενε καμία απορία για τα φιλιά όταν θα τέλειωνε.

Δεν προχώρησε σιγά σιγά, δεν έκανε τίποτα με το πάσο του.

Απλώς την καταβρόχθισε –ω, Χριστέ μου, η γεύση της ήταν καλύτερη απ' όσο είχε φανταστεί– και την ανάγκασε να ενωθεί μαζί του. Και το μετάνιωσε όταν εκείνη το έκανε, γιατί τα χείλη της ήταν τόσο απαλά και αισθησιακά όσο φαίνονταν. Και ήταν πολύ αργά όταν συνειδητοποίησε πως δεν μπορούσε να το κάνει αυτό και να το ξεχάσει αργότερα, ούτε είχε την παραμικρή ιδέα για το τι έπρεπε να πράξει στη συνέχεια, αν αυτό δεν προκαλούσε την οργή της.

Που δεν την προκάλεσε, γιατί η Ίντια δεν αντιστάθηκε, ούτε κλότσησε, ούτε προσπάθησε να τον δαγκώσει. Έγειρε πάνω του. Τον άφησε να την καταβροχθίσει.

Άλλο ένα βασανισμένο ουρλιαχτό ακούστηκε από το κατάστρωμα.

Και ο Νικ δεν μπορούσε να το κάνει άλλο πια αυτό, γιατί λεηλατούσε την αθώα γλώσσα της, και η άμαθη ανταπόκρισή της τον σκότωνε, και το κορμί του δεν είχε συνείδηση. Δεν έδινε δεκάρα για τα βασανιστήρια και τα μαστιγώματα. Ανταποκρινόταν στην Ίντια, και τίποτε δεν θα μπορούσε να ήταν πιο εσφαλμένο.

Τραβήχτηκε μακριά, ανασαίνοντας πιο βαριά απ' όσο θα έπρεπε. Στα αποσβολωμένα γαλάζια μάτια της είδε σύγχυση, οργή, απόγνωση και –να πάρει ο *διάβολος*– πόθο.

Στόχευσε κατευθείαν στην οργή. «Με το που θα πατήσουμε το πόδι μας στη Γαλλία» της είπε σκληρά «θα γίνεις δική μου. Και *τότε* θα ανακαλύψεις την πραγματική σημασία του...»

«*Δεν με νοιάζει.*» Αντί να τρέξει στην πόρτα, η Ίντια τον άρπαξε από το πουκάμισο και προσπάθησε να τον ταρακου-

νήσει. «Δεν της αξίζει αυτό – πρέπει να κάνεις κάτι! Πρέπει! Το μόνο που ήθελε ήταν να γίνει γιατρός, να πάει σε εκείνη την αναθεματισμένη σχολή...»

«Τι; Σε ποια σχολή;»

«Στη χειρουργική σχολή. Στη Μάλτα. Το μόνο που ήθελε ήταν να γίνει γιατρός, αλλά τότε η Κάθριν επέστρεψε στην Αγγλία εξαιτίας της *ηλίθιας άσκησης δίωξης* που έκανες...» τώρα του αντιστεκόταν «...και η Μίλι πήγε στο σπίτι της, και ο αδερφός της κόντεψε να τη σκοτώσει επειδή είχε αρμενίσει με την Κάθριν, και πρέπει να *κάνεις κάτι* για...»

Κι άλλο ουρλιαχτό. Τι θα γινόταν αν ο Τζάξμπερι ήταν τόσο εξοργισμένος ώστε τη σκότωνε στ' *αλήθεια;*

«...*να τον σταματήσεις!* Θα κάνω *οτιδήποτε...* Θα σε παντρευτώ αμέσως μόλις φτάσουμε στη Γαλλία. Δεν θα διαμαρτυρηθώ, δεν θα αντισταθώ, αν *πας πάνω και σταματήσεις το μαστίγωμα!*»

Ήταν μια υπόσχεση απελπισίας την οποία δεν θα κρατούσε ποτέ. Όμως ο Τζάξμπερι το είχε παρατραβήξει, και οι ήχοι που ακούγονταν από το κατάστρωμα ήταν κάτι παραπάνω από όσο μπορούσε να αντέξει – πέρα από το γεγονός πως αν συνέβαινε κάτι στη δεσποινίδα Ζερμέν, η ζωή με την Ίντια θα ήταν μια «ξεχωριστή» κόλαση.

Όμως εκείνα τα απελπισμένα γαλάζια μάτια τον κοίταζαν σαν να ήταν η μοναδική της ελπίδα στον κόσμο –Θεέ μου, πόσο ηλίθιος ήταν– και δεν είχε σημασία πια το γεγονός ότι η Ίντια δεν ήταν τόσο ευάλωτη όσο φαινόταν. «Μείνε εδώ» της είπε τελικά. «Μην *κουνηθείς.*»

Άνοιξε την πόρτα, αλλά όταν βγήκε στο διάδρομο άκουσε οχλαγωγία στη σκάλα. Κατέβαιναν κάτω. Ο Τζάξμπερι κρατούσε τη δεσποινίδα Ζερμέν από το μπράτσο. Οι άντρες στριμώχτηκαν στην κορυφή της σκάλας και ο Τζάξμπερι τους γάβγισε να επιστρέψουν στα πόστα τους, διαφορετικά θα πάθαιναν τα ίδια.

Η δεσποινίδα Ζερμέν φορούσε ακόμα το πουκάμισό

της, όμως έσφιγγε το γιλέκο στο στήθος της. Οι αρθρώσεις των χεριών της ήταν λευκές πάνω στο μαύρο ύφασμα, και το πρόσωπό της ήταν τραβηγμένο και πανιασμένο. Ο Τζάξμπερι ίσα που έριξε μια ματιά στον Νικ καθώς πέρασε από δίπλα του και διέταξε τη δεσποινίδα Ζερμέν να μπει στην καμπίνα όπου περίμενε η Ίντια. Το πίσω μέρος του πουκαμίσου της ήταν σκισμένο σε λωρίδες και μουλιασμένο από το αίμα.

Ο Τζάξμπερι διέταξε έναν θαλαμηπόλο να φέρει αλοιφές και επιδέσμους από το αναρρωτήριο και να πει στον μαραγκό του καραβιού να έρθει και να επιδιορθώσει την κλειδαριά.

Ο Νικ δεν χρειαζόταν να ρωτήσει αν ήταν απαραίτητο αυτό. Οι αναμενόμενες κραυγές και τα χτυπήματα από το εσωτερικό της καμπίνας δεν ακούστηκαν ποτέ, και η σιωπή ήταν χειρότερη κι από το πιο άσχημο ξέσπασμα της Ίντια.

«Αρχίζει να σηκώνεται αέρας» του είπε ο Τζάξμπερι. Φαινόταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος από τη στιγμή που είχαν ξεκινήσει το ταξίδι τους, και δεν υπήρχε ούτε ίχνος της συνηθισμένης ευθυμίας του. «Θα αφήσω εσένα και την Ίντια στη Μασσαλία, Γουόρ – ένας από τους άντρες θα σας πάει με τη βάρκα στην ακτή.»

«Και η δεσποινίδα Ζερμέν;»

Ο Τζάξμπερι έσφιξε τα χείλη του. «Δεν είναι δική σου δουλειά η δεσποινίδα Ζερμέν.»

Και βέβαια ήταν. Την τελευταία μισή ώρα είχε γίνει ξεκάθαρο πως *ήταν* δική του δουλειά – τουλάχιστον αν ήλπιζε ότι θα κρατούσε ποτέ υπό έλεγχο την Ίντια. Όσο επικίνδυνες κι αν ήταν οι δυο τους μαζί, το να προσπαθήσει να κουμαντάρει την Ίντια σε περίπτωση που τη χώριζαν από τη δεσποινίδα Ζερμέν θα ήταν σχεδόν ανέφικτο.

Ίσως όμως υπήρχε ένας τρόπος να το χρησιμοποιήσει αυτό προς όφελός του, κι αν η κατάσταση ήταν όπως υποψιαζόταν, θα είχε και κέρδος.

***

Η Μίλι μπήκε στην καμπίνα παραπατώντας, και η Ίντια έχασε τη φωνή της. Ήταν φρικτό. Δεν υπήρχε περίπτωση η Μίλι να ξαπλώσει στην αιώρα, οπότε η Ίντια άρπαξε ένα μαξιλάρι και μια κουβέρτα και άρχισε να τα στρώνει στο πάτωμα.

«Άφησέ με να καθίσω στην καρέκλα» ψιθύρισε η Μίλι.

Η Ίντια ετοίμασε την καρέκλα και τη βοήθησε να καθίσει στην άκρη. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για κλάματα –θα έκανε τη Μίλι να νιώσει χειρότερα–, αλλά αναφιλητά που δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τράνταξαν το στήθος της. «Συγχώρησέ με.» Έκανε πίσω, φέρνοντας τη γροθιά στο στόμα της, προσπαθώντας να ανακτήσει την ψυχραιμία της. Όμως η θέα της Μίλι σκισμένης σε κομμάτια και η ανάμνηση των φοβερών ουρλιαχτών της ήταν ανυπόφορη. «Δεν κατάφερα να τον σταματήσω... Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα.» Και έπειτα είπε: «Θα τον σκοτώσω.» Την πλημμύρισε η οργή και έτρεξε στην κλειδωμένη πόρτα. «Θα σκοτώσω τον Γουίλιαμ με τα ίδια μου τα χέρια!» Οι σκληρές σανίδες έγδαραν το δέρμα της καθώς χτυπούσε με τις γροθιές της. «Μ' ακούς, Γουίλιαμ; Θα σε σκοτώσω!»

«Ίντια, *σταμάτα.*»

Η βραχνή φωνή της Μίλι τη σταμάτησε απότομα. Τα χέρια της Ίντια κοκάλωσαν πάνω στο ξύλο και έμεινε εκεί, ανασαίνοντας βαριά, με τα χέρια πιεσμένα ανήμπορα πάνω στις σανίδες. Δεν ήθελε να σταματήσει. Όμως δεν υπήρχε τίποτα περισσότερο να κάνει.

Ακούμπησε το μέτωπό της στην πόρτα και ένιωσε τις σκλήθρες να αγκυλώνουν το δέρμα της. «Τι μπορώ να κάνω;»

«Δεν έχει μείνει τίποτα να κάνουμε.»

Έπρεπε να υπάρχει κάτι. *Έπρεπε.* Τελικά η Ίντια έφυγε από την πόρτα.

«Ω, Μίλι – επέστρεψες.» Η Ίντια δεν το άντεχε. Κοίταξε αλλού. «Ήθελα να πεθάνω όταν σε άκουγα.»

«Εκείνος μου είπε να ουρλιάξω» είπε ήρεμα η Μίλι. «Προτού αρχίσει. Μου είπε να ουρλιάξω σαν να μου ξεκολλούσαν τα μέλη από το κορμί μου, και θα σταματούσε στα πέντε μαστιγώματα.»

«Για να ικανοποιήσει τους άντρες» συνειδητοποίησε η Ίντια.

Η Μίλι ένευσε καταφατικά. Δάκρυα θυμού έτρεξαν από τα μάτια της και η ήρεμη φωνή της τρεμούλιασε. «Δεν ήθελα να ουρλιάξω. Δεν το έκανα όταν με χτύπησε ο Γκάβιν – ούτε μια φορά.» Το πρόσωπό της έκαιγε από θυμό και ντροπή. «Θα προτιμούσα να φάω είκοσι μαστιγώματα και να παραμείνω ήσυχη. Αλλά ήξερα...» Τώρα άρχισε να κλαίει. «Ήξερα ότι μπορούσα να πεθάνω... με είκοσι.»

Και ο Γουίλιαμ το ήξερε.

Όσο φρικτή κι αν ήταν η κατάσταση, θα μπορούσε να ήταν πολύ χειρότερη. Και ο Γουίλιαμ θα είχε κάθε δικαίωμα. *Ήταν* πειρατίνες. Σε οποιοδήποτε άλλο καράβι, τα κορμιά τους θα κρέμονταν από τα ξάρτια.

Η Ίντια κάθισε βαριά στο κρεβάτι, έγειρε μπροστά και έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια της.

Παραπήγαιναν όλα αυτά, δεν άντεχε άλλο. Δεν μπορούσε να κάνει τη ζωή που έκαναν όλοι οι άλλοι, και δεν θα την άφηναν να κάνει τη μόνη ζωή που ήθελε. Ο Νίκολας Γουόρ δεν είχε κανένα δικαίωμα να καταστρέψει αυτά που τόσο σκληρά είχε προσπαθήσει να καταφέρει – όχι ότι θα τα κατάφερνε ποτέ, ή ότι εκείνη και η Μίλι δεν θα είχαν αποτύχει εντελώς ακόμα και με ένα νέο πλήρωμα.

Όμως δεν είχε τίποτε άλλο. Τίποτε.

Η Μίλι ρούφηξε τη μύτη της. «Σε τιμώρησε πολύ άσχημα;»

«Όχι.» Πήρε μια βαθιά ανάσα για να συνέλθει. «Όχι,

δεν το έκανε.» Και μετά βίας άντεχε να σκεφτεί αυτά που *εί-χε κάνει* ο Νίκολας Γουόρ.

Πώς ένιωσε με τα μπράτσα του γύρω της. Όταν έγειρε πάνω του. Όταν την τράβηξε κοντά του και –Ω, Θεέ μου– τη *φίλησε*. Βαθιά μέσα της υπήρχε μια αίσθηση ότι δεν ήταν μόνη της, και πως με κάποιον τρόπο εκείνος μπορούσε να κάνει τη φρίκη να εξαφανιστεί και όλα να γίνουν μια χαρά.

Είχε νιώσει... προστατευμένη.

«Υποθέτω πως αποφάσισε ότι η κατάσταση ήταν από μόνη της μια τιμωρία» είπε, τρίβοντας ένα νύχι καθώς μια νέα αίσθηση κουλουριάστηκε μέσα της, τρυπώνοντας σε κρυφά μέρη που η Ίντια πάντα φρόντιζε να μην μπορεί να βρει κανείς.

«Το μάτι σου θα είναι μαύρο μέχρι το πρωί» είπε η Μίλι.

Είχε ήδη κλείσει από το πρήξιμο, και το πρόσωπο της Ίντια παλλόταν και πονούσε εκεί όπου την είχε χτυπήσει. «Δεν θα μπορούσε να με παντρευτεί και να πάρει τα χρήματα του πατέρα μου αν με σκότωνε ένας όχλος που στασίασε» είπε. Ο Νίκολας Γουόρ απλώς υπερασπίστηκε την ελπίδα του για τα χρήματα που θα λάμβανε αν την παντρευόταν – δεν υπερασπίστηκε την ίδια για το δικό της καλό.

Μόνο που δεν χρειαζόταν να της καλύψει τα αυτιά και να προσπαθήσει να την εμποδίσει να ακούσει τη φρίκη της τιμωρίας της Μίλι.

Το είχε κάνει όμως.

Και τώρα δεν μπορούσαν να αλλάξουν τα πράγματα και να πάψει να αισθάνεται πώς ήταν να έχει κάποιον να την υπερασπίζει, όποιος κι αν ήταν ο λόγος που το έκανε.

Η Μίλι αναστέναξε βαθιά και έκλεισε τα μάτια της. «Ίσως πρέπει να διαπραγματευτείς μαζί του.»

«Να *διαπραγματευτώ;* Δεν πρόκειται να δεχτεί τίποτα λιγότερο από ένα γάμο, Μίλι.» *Τη στιγμή που θα πατήσουμε το πόδι μας στη Γαλλία, θα γίνεις δική μου*. Αυτό είχε πει.

Και εκείνη του είχε απαντήσει ότι δεν την ένοιαζε.

Δεν ήταν αλήθεια αυτό.

Του είχε πει ότι θα έκανε *οτιδήποτε*. Ακόμα κι ότι θα τον παντρευόταν.

Δεν μπορεί να την είχε πιστέψει.

«Αν συμφωνήσεις να πάψεις να του αντιστέκεσαι...» η Μίλι αναστέναξε «...ίσως συμφωνήσει να σου δώσει κάποια από εκείνα τα χρήματα και να σου επιτρέψει να ζήσεις ανεξάρτητα.»

«Ω, ναι! Και θα ανακαλέσει αυτή τη συμφωνία αμέσως μόλις βάλει τα χρήματα στο χέρι.» Μπορούσε ακόμα να τον γευτεί. Η επιδερμίδα κάτω από τα χείλη της έκαιγε ακόμα λιγάκι από το τρίψιμο του αξύριστου πιγουνιού του, και ένιωθε τα χείλη της κάπως πονεμένα. «Θα δραπετεύσουμε αμέσως μόλις φτάσουμε στη Μασσαλία» είπε στη Μίλι. «Θα βρούμε έναν τρόπο να επιστρέψουμε γρήγορα στη Μάλτα, προτού προλάβει ο Γουίλιαμ να ετοιμάσει το *Ποζέσιον* για να μπαρκάρει. Μπορούμε ακόμα να το κλέψουμε κάτω από τη μύτη του – ή τουλάχιστον, να ανέβουμε πάνω κρυφά για να πάρουμε τα χρήματά σου.»

«Δεν θα το κάνουμε» είπε με τρεμάμενη φωνή η Μίλι. «Γιατί αμέσως μόλις φτάσουμε στη Μασσαλία, ο λόρδος Τάγκαρτ θα σε πάρει μακριά και το πιθανότερο είναι πως δεν θα ειδωθούμε ποτέ ξανά.»

***

Η Μίλι ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στην καμπίνα που την είχε μεταφέρει ο Γουίλιαμ, με την πλάτη της στη φωτιά. Είχε αποφασίσει να επιστρατεύσει όση αποφασιστικότητα μπορούσε, αλλά το μόνο που είχε απομείνει μέσα της ήταν ένα κενό χάσμα.

Το καράβι λικνιζόταν σε μια νεογέννητη αύρα, κινούμενο σταθερά προς τη Γαλλία.

Σε κάνα δυο μέρες θα βρισκόταν μόνη στη Μασσαλία –

θα έμενε πίσω, όταν ο λόρδος Τάγκαρτ θα έπαιρνε μακριά την Ίντια. Θα αναγκαζόταν να πουλάει το κορμί της σε ναυτικούς γεμάτους αρρώστιες, βγάζοντας λίγες πένες κάθε φορά. Αυτή η προοπτική τυλίχτηκε γύρω από τα πνευμόνια της, δυσκολεύοντας την αναπνοή της πάνω στο μαξιλάρι που μύριζε μούχλα.

Ένα δάκρυ κύλησε στο πλάι της μύτης της και έσταξε στο στρωματόπανο. Μια ανίερη σκέψη εισέβαλε σαν δάχτυλο μαύρης ομίχλης στις σκέψεις της.

Δηλητήριο.

Θα ήταν γρήγορο. Εύκολο.

Και επίσης ένα φρικτό, φοβερό αμάρτημα. Είχε σημασία όμως αυτό τώρα;

Ο ήχος της μπάρας που ανασηκωνόταν τράβηξε την προσοχή της στην πόρτα. Σκούπισε γρήγορα τα δάκρυά της και βλαστήμησε όταν η κίνηση έκανε τα τραύματά της να πονέσουν. Βλαστήμησε ξανά όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο λόρδος Τάγκαρτ.

«Άσε με» του είπε. «Δεν σε θέλω εδώ.»

«Έχω μια πρόταση να σου κάνω» της είπε ξερά και έκλεισε πίσω του την πόρτα.

«Τίποτε απ' όσα έχεις να πεις δεν με ενδιαφέρει.» Δεν είχαν σημασία όσα συνέβησαν αφότου έφυγαν από τη Μάλτα... Αν δεν ήταν ο λόρδος Τάγκαρτ και το καταραμένο υπόμνημά του, η Κάθριν δεν θα είχε φύγει ποτέ από τη Μεσόγειο για να πάει στην Αγγλία. Θα βρίσκονταν ακόμα στο *Ποζέσιον* και σύντομα η Μίλι θα είχε ό,τι χρειαζόταν για να παρακολουθήσει τη Σχολή Χειρουργικής.

«Αυτό μένει να το διαπιστώσουμε.» Ο Νίκολας Γουόρ μιλούσε μ' εκείνο τον ήρεμο τόνο που τον χαρακτήριζε – σαν να μην μπορούσε να τον ενοχλήσει τίποτα, ούτε καν η θέα των τραυμάτων της. «Όταν φτάσουμε στη Μασσαλία, σκοπεύω να νοικιάσω μια άμαξα και να επιστρέψω στην Αγγλία ταξιδεύοντας βόρεια μέσω Γαλλίας. Είμαι σίγουρος πως η

λαίδη Ίντια θα επιχειρήσει να δραπετεύσει.» Σταμάτησε, παρατηρώντας την. «Είμαι έτοιμος να σε πάρω μαζί μας, αν με βοηθήσεις κατά τη διάρκεια του ταξιδιού.»

«Να πας στο διάβολο.»

«Σε αντάλλαγμα, θα σου προσφέρω εκατό λίρες και μια συστατική επιστολή με το όνομά μου που θα σε παρουσιάζει ως προσωπική γνωστή μου. Μπορώ να γράψω πως είμαι ο προστάτης σου.»

Τώρα η Μίλι τον κοίταξε διαπεραστικά.

Να πας στο διάβολο. Αυτά ήταν τα λόγια που έπρεπε να του πει. Αντιθέτως, σκέφτηκε ότι μπορεί να έκανε εμετό.

«Αρνείσαι; Πολύ καλά.» Ο Νίκολας Γουόρ γύρισε να φύγει.

«Περίμενε.» Η φωνή της πρόδιδε πολλά.

Εκείνος στράφηκε προς το μέρος της. Σταύρωσε τα μπράτσα του. Στάθηκε κοιτώντας την με εκείνα τα παγερά μάτια –η Ίντια είχε δίκιο σ' αυτό– ενώ το μυαλό της έπαιρνε ξέφρενες στροφές.

«Τι εννοείς λέγοντας να σε *βοηθήσω;*»

«Είμαι βέβαιος πως στο ταξίδι μου μέσω Γαλλίας η λαίδη Ίντια θα κάνει τη μια τρέλα μετά την άλλη επιχειρώντας να το σκάσει. Θέλω να ματαιώσεις όλες αυτές τις προσπάθειες και να την ενθαρρύνεις προς μια πιο προσοδοφόρα κατεύθυνση.»

Προσοδοφόρα για εκείνον, τουλάχιστον.

Η Μίλι θα έπρεπε να πει, *Πώς τολμάς να φαντάζεσαι ότι θα προδώσω την Ίντια; Δεν έχω ακούσει ποτέ ξανά κάτι τόσο προσβλητικό.* Αντιθέτως είπε: «Η Ίντια δεν με ακούει σχεδόν ποτέ.»

«Καταλαβαίνω ότι αυτό που προτείνω ενέχει ρίσκο. Μπορεί να αποφασίσεις να τη βοηθήσεις να δραπετεύσει.»

Αλλά ο λόρδος Τάγκαρτ δεν πίστευε ότι θα το έκανε, επειδή ήξερε πόσο πολύ απελπισμένη ήταν, και δεν σκόπευε να μην το εκμεταλλευτεί αυτό.

Όμως *έπρεπε* να το κάνει. Για το καλό της Ίντια, *έπρεπε* να το κάνει.

Η Μίλι ένιωσε ακόμα χειρότερα. «Και συ μπορεί να αθετήσεις το λόγο σου μόλις πάρεις τα χρήματα.»

«Πράγματι. Όμως θα είναι προς το συμφέρον μου να βρίσκεσαι μια ήπειρο μακριά από τη γυναίκα μου.»

Εκτός αν η Μίλι έβρισκε έναν τρόπο να πάρει την Ίντια μαζί της. «Και τι θα γίνει αν τελικά η Ίντια καταφέρει να δραπετεύσει;»

«Είμαι σίγουρος ότι η Ίντια δεν θα πάει πουθενά χωρίς εσένα. Και συγχώρησέ με, αλλά δεν είσαι σε θέση να περιφέρεσαι στην εξοχή της Γαλλίας.» Το βλέμμα του έπεσε στην πλάτη της, σκλήρυνε για μια στιγμή και τα ρουθούνια του πετάρισαν αδιόρατα. Αν η Μίλι δεν τον ήξερε, θα σκεφτόταν ότι δεν ενέκρινε την τιμωρία του Γουίλιαμ.

Θα την πάρω κάτω και θα την τιμωρήσω όπως της αξίζει. Όμως δεν είχε τιμωρήσει καθόλου την Ίντια. Μήπως περίμενε να φτάσουν στη Γαλλία;

«Φυσικά θα πληρώσω τα έξοδά σου κατά τη διάρκεια του ταξιδιού» πρόσθεσε ο λόρδος Τάγκαρτ.

Πίστευε ότι η σχολή σήμαινε περισσότερα από τη φιλία της Ίντια.

Δεν σήμαινε. Δεν σήμαινε. Αλλά... Θεέ και Κύριε. Η Ίντια δεν μπορούσε να γλιτώσει με κάποιον τρόπο από αυτόν το γάμο. Στο τέλος θα γινόταν αυτό που ήθελε ο λόρδος, κι όταν γινόταν, η Μίλι θα έμενε μόνη και άφραγκη.

«Αν σε βοηθήσω...» Ξαφνικά ένιωσε τα χείλη της στεγνά σαν χαρτί και τα έγλειψε. «Θα μου υποσχεθείς πως δεν θα την κλειδώσεις ποτέ;»

«Να την κλειδώσω;» Ο λόρδος έσμιξε τα φρύδια του.

«Στα διαμερίσματά της. Δεν πρέπει να την κλειδώσεις – το μισεί περισσότερο από οτιδήποτε άλλο.»

«Δεν θα της επιτρέψω να παρεκτραπεί και να με ρεζιλέψει» της είπε ξερά.

«Πρέπει να μου υποσχεθείς.»

Η Μίλι άκουσε τη φωνή της, να διαπραγματεύεται μαζί του, αλλά δεν της φάνηκε αληθινή.

Όμως με αυτά που της πρόσφερε... θα μπορούσε να ντυθεί με αντρικά ρούχα, να παρακολουθήσει τη σχολή και να επιτύχει ένα επίπεδο ανεξαρτησίας που θα ήταν αδύνατον να κατορθώσει ως γυναίκα.

Σκέφτηκε την Ίντια και ποια θα ήταν η *δική της* ζωή αν παντρευόταν τον Νίκολας Γουόρ. Και τις εναλλακτικές λύσεις, δηλαδή να πετάξει η Ίντια την αρετή της σε έναν ναυτικό σε ένα καπηλειό και να την πάρουν ως πλήρωμα σε καράβι, όπου θα ανακάλυπταν ότι είναι γυναίκα την πρώτη φορά που κάποιος από τους ναυτικούς θα ένιωθε την επιθυμία να σοδομίσει έναν νεαρό θαλαμηπόλο.

Ή η Ίντια μπορούσε να παντρευτεί τον Νίκολας Γουόρ, να ανέχεται τις γροθιές του κάθε τόσο, και να κοιτάζει αλλού όταν εκείνος θα ριχνόταν στις υπηρέτριες. Κάποιες είχαν χειρότερη μοίρα. Τουλάχιστον θα είχε χρήματα, ένα σπιτικό.

Ωστόσο... «Είτε παντρευτείτε είτε όχι, πρέπει να ξέρεις ότι δεν θα παραμείνω απαθής όσο θα την εκμεταλλεύεσαι στο διπλανό δωμάτιο.»

Η επιφυλακτική έκφρασή του μετατράπηκε αμέσως σε θυμό. «Δεν πρόκειται να *εκμεταλλευτώ* τη λαίδη Ίντια.»

«Σοβαρά; Πώς αλλιώς σκοπεύεις να ολοκληρώσεις αυτόν το γάμο που είσαι τόσο πρόθυμος να κάνεις;»

«Η γνώμη σου για μένα είναι χειρότερη απ' όσο φανταζόμουν» της είπε ξερά.

Ήταν άντρας και μάλιστα ευγενής. Και βέβαια ήταν κακή η γνώμη της. Τον κοίταξε και περίμενε μια υπόσχεση την οποία θα ήταν απίθανο να κρατήσει.

«Σε διαβεβαιώ» της είπε παγερά «πως το ενδιαφέρον μου για τη λαίδη Ίντια είναι καθαρά οικονομικό.»

Ω, ναι. Η Μίλι είχε δει αυτό το καθαρά οικονομικό ενδι-

αφέρον να καίει στα μάτια του όταν κοίταζε την Ίντια.

Συλλογίστηκε τη μοίρα της Ίντια. Και τη δική της μοίρα. Και πώς θα ήταν αν κατάφερναν να δραπετεύσουν.

«Μπορώ να υπολογίζω στη βοήθειά σου ή όχι;» τη ρώτησε ο λόρδος.

Πήγαινε στο διάβολο. Οι λέξεις κόλλησαν στη γλώσσα της.

«Μπορείς.» Ήταν η χειρότερη φίλη σε ολόκληρο τον κόσμο.

Κεφάλαιο 10

Η Μασσαλία ήταν συνωστισμένη και απίστευτα ζεστή για να φοράει κανείς βαρύ πανωφόρι, όμως η δυσφορία ήταν μικρό τίμημα τώρα που η επιτυχία βρισκόταν τόσο κοντά. Φυσικά η χρήση της λέξης *επιτυχία* ήταν ευφημισμός.

Ο Νικ κρατούσε με το ένα χέρι την Ίντια από το μπράτσο και με το άλλο το πιστόλι μέσα στην τσέπη του. Πιθανώς να ήταν μια περιττή προφύλαξη. Και η συνείδησή του διαρκώς του υπενθύμιζε εκείνο το φριχτό απόγευμα, και πόσο μικρή και ευάλωτη ήταν η τρομοκρατημένη λαίδη Ίντια.

Όμως θα ήταν ανόητος αν ξεχνούσε τι είχε συμβεί στο καράβι πριν από μια εβδομάδα. Η λαίδη Ίντια και η δεσποινίς Ζερμέν ήταν πειρατίνες, τελεία και παύλα. Και τώρα που ήταν μόνος με αυτές τις δυο, θα ήταν απερίσκεπτος αν σκεφτόταν οτιδήποτε άλλο εκτός από το πόσο εύκολα είχαν καταφέρει να πάρουν τον έλεγχο εκείνου του καραβιού – και πόσο ακόμα πιο εύκολα θα μπορούσαν να εξουδετερώσουν τον ίδιο αν δεν ήταν προσεκτικός.

Είχε πενήντα χιλιάδες λόγους για να βρίσκεται σε επιφυλακή.

Προχωρούσαν στους δρόμους – η λαίδη Ίντια αλλόκοτα σιωπηλή στη μέση, η δεσποινίς Ζερμέν βλοσυρή σαν συνοδός νεκροφόρας στο άλλο πλευρό της. «Διασχίστε το δρόμο» τις πρόσταξε. Η έλλειψη διαμαρτυρίας από τη λαίδη Ίντια του προκάλεσε νευρικότητα.

Εκείνη η χοντρή κοτσίδα κρεμόταν στην πλάτη της, γυα-

λίζοντας σαν χρυσάφι στη λιακάδα. Η λεπτεπίλεπτη μυτούλα της ήταν στραμμένη πεισματικά προς τα εμπρός, και το στόμα της – Θεέ μου, δεν τολμούσε να σκεφτεί το στόμα της. Μια ξεθωριασμένη μελανιά φαινόταν ακόμα στο μάγουλο και το μάτι της – μια μελανιά, υπενθύμισε άλλη μια φορά στον εαυτό του για να κατευνάσει τις ενοχές του, που αντιπροσώπευε τη μόνη πραγματική συνέπεια που είχε υποστεί η Ίντια για ένα έγκλημα που υπό άλλες συνθήκες θα είχε λήξει με το θάνατό της.

Τις οδηγούσε προς την πρώτη εκκλησία που είδε και πρόσταξε τον εαυτό του να πάψει να σκέφτεται τι είχε συμβεί εκείνη τη μέρα. Περισσότερο απ' όλα, να πάψει να σκέφτεται τον τρόπο που η λαίδη Ίντια είχε υπολογίσει σε εκείνον για βοήθεια, και τον τρόμο στα μάτια της, ο οποίος τον είχε πλήξει εκεί όπου ήταν πιο ευάλωτος. Ήταν έτοιμος να επέμβει στον τρόπο που επέβαλλε πειθαρχία ο Τζάξμπερι – ένα εντελώς απερίσκεπτο εγχείρημα.

Αλλά θα το έκανε. Για εκείνη.

Όπως ήταν κάποτε έτοιμος να θυσιάσει την τιμή του για την Κλαρίσα, η οποία –όπως αποδείχτηκε– δεν έδινε πεντάρα για εκείνον, ούτε ήθελε τη βοήθειά του. Αυτή η ευαισθησία απέναντι στις γυναίκες που υπέφεραν ήταν ένα προσωπικό ψεγάδι που καλά θα έκανε να διορθώσει προτού ξεχνιόταν για μια στιγμή και η λαίδη Ίντια κατάφερνε να δραπετεύσει. Γιατί η σιωπή της μόνο ένα πράγμα μπορούσε να σημαίνει.

Είχε κάποιο σχέδιο.

«Μην ουρλιάξεις» είπε χαμηλόφωνα καθώς τη συνόδευσε στο εσωτερικό της εκκλησίας. Μέσα ήταν σκοτεινά και πολύ πιο δροσερά. Χρειάστηκε μια στιγμή για να προσαρμοστούν τα μάτια του.

Η λαίδη Ίντια δεν έβγαλε λέξη. Όμως δεν σκόπευε να δώσει τους όρκους χωρίς μάχη – στοιχημάτιζε τη ζωή του γι' αυτό. Αναμφίβολα, σχεδίαζε να απευθυνθεί στον ιερέα για

βοήθεια. Πράγμα που σήμαινε πως θα γίνονταν μάρτυρες ενός θαυμάσιου παραδείγματος για τη δύναμη του χρήματος.

Μια ντουζίνα άνθρωποι ήταν σκορπισμένοι στα στασίδια. Αλλά μπροστά, απασχολημένος με κάτι μέσα σε ένα επιχρυσωμένο κουτί, βρισκόταν ο άνθρωπος που αναζητούσε ο Νικ.

Οι τρεις τους προχώρησαν στο διάδρομο, και ο Νικ τράβηξε την προσοχή του ιερέα. «Μπορώ να σας μιλήσω ιδιαιτέρως;» ρώτησε στα γαλλικά.

Ο ιερέας έγειρε το κεφάλι του και έδειξε μια πόρτα στις σκιές. «Bien sûr, mon fils.»*

Ακολούθησαν τον ιερέα σε ένα μικρό δωμάτιο στην αριστερή πτέρυγα του ναού. Η πόρτα έκλεισε πίσω τους με ένα ευδιάκριτο «κλικ» και έπειτα ο ιερέας στράφηκε στον Νικ. «Τι μπορώ να κάνω για σας;»

«Αυτή η γυναίκα κι εγώ γνωριστήκαμε κάτω από ασυνήθιστες περιστάσεις» άρχισε να λέει ο Νικ «και θέλουμε...»

«Αυτός ο άνθρωπος θέλει να με αναγκάσει να τον παντρευτώ.» Να το, με τέλεια γαλλικά κατευθείαν από εκείνα τα σαγηνευτικά χείλη. «Σας ικετεύω» συνέχισε σταθερά η λαίδη Ίντια «να δώσετε σε μένα και τη φίλη μου καταφύγιο στην εκκλησία σας. *Σας παρακαλώ.* Πρέπει να μας βοηθήσετε.»

Ο ιερέας κοίταξε συνοφρυωμένος τον Νικ. «Είναι αλήθεια αυτά;»

Ο Νικ έριξε στην Ίντια ένα –ήλπιζε– κατάπληκτο και πληγωμένο βλέμμα. Δεν θα τον ξεφορτωνόταν τόσο εύκολα. «Αγάπη μου, τι είναι αυτά που λες;» Έβγαλε το συμβόλαιο από το γιλέκο του και το έδωσε στον ιερέα. «Σας ζητώ συγγνώμη» του είπε. «Εγώ και αυτή η γυναίκα έχουμε συμβόλαιο να παντρευτούμε, και φαντάζομαι ότι πρόκειται για νευρικότητα της τελευταίας στιγμής...»

* Σ.τ.μ.: «Φυσικά, τέκνο μου.»

«Κρατάει ένα πιστόλι στο πλευρό μου.»

«Ένα πιστόλι!» Το βλέμμα του ιερέα έπεσε στο άλλο χέρι του Νικ, που ήταν χωμένο μέσα στο βαρύ πανωφόρι του.

Ο Νικ τράβηξε το χέρι του, αφήνοντας το πιστόλι στην τσέπη. «Καλπάζουσα φαντασία.»

Ο ιερέας κοίταξε συνοφρυωμένος το συμβόλαιο. «Δεν ξέρω καλά αγγλικά» ομολόγησε «αλλά φαίνεται να γράφει...»

«Αυτό το συμβόλαιο είναι πλαστογραφημένο» τον πληροφόρησε η λαίδη Ίντια. «Το έγραψε μόνος του αυτός ο άνθρωπος, ελπίζοντας να με παντρευτεί και να αποσπάσει χρήματα από τον πατέρα μου.»

«Και πάλι σας ζητώ συγγνώμη» είπε ο Νικ στον ιερέα. «Τίποτε δεν θα μπορούσε να απέχει περισσότερο από την αλήθεια.» Στράφηκε στη λαίδη Ίντια και μουρμούρισε: «Αγάπη μου, τι είναι αυτά; Έπειτα από τη χθεσινή νύχτα, νόμιζα πως... Αλλά συγχώρησέ με. Αυτό που συνέβη μεταξύ μας είναι προσωπικό ζήτημα.»

Εκείνη τον αγριοκοίταξε με τα δολοφονικά γαλάζια μάτια της. «Τίποτα δεν συνέβη ανάμεσά μας, όπως πολύ καλά γνωρίζεις.»

Ο Νικ έφερε στο μυαλό του το φιλί τους και άφησε την επίδραση του να φουντώσει στο βλέμμα του καθώς την κοίταξε. «Δεν συνέβη;»

Η σπίθα εκείνης της ανάμνησης έβαλε φωτιά στα μάτια της και τα μάγουλά της πήραν μια ιδιαίτερα ελκυστική απόχρωση του ροζ.

Ο Νικ χαμογέλασε απολογητικά στον ιερέα, την ίδια στιγμή που πολεμούσε μια νέα επίθεση πόθου. «Όπως αναμφίβολα καταλαβαίνετε, η κατάσταση απαιτεί μια κάποια διακριτικότητα.»

Ο ιερέας κοίταξε το τρίκοχο της λαίδης Ίντια, το πανωφόρι και το κοντό παντελόνι της για έκτη ή έβδομη φορά, και ο Νικ βλαστήμησε την απόφασή του να επισκεφθούν μια μοδίστρα μετά το γάμο και όχι πριν.

Έβαλε το χέρι στην τσέπη του και έβγαλε ένα μικρό πουγκί με νομίσματα το οποίο αντιπροσώπευε ένα τμήμα του ποσού που του είχε δώσει ο πατέρας της Ίντια ως έξοδα ταξιδιού. Ο ιερέας παρατήρησε το πουγκί με τον τρόπο που είχε ελπίσει ο Νικ ότι θα το παρατηρούσε.

«Δεν θα δώσω τους όρκους» είπε δύστροπα η λαίδη Ίντια. «Δεν μπορείς να με αναγκάσεις. Σας παρακαλώ» ικέτεψε τον ιερέα «εσείς είστε άνθρωπος του Θεού – δεν είναι δυνατόν να πάρετε μέρος σε κάτι τέτοιο.»

Πάνω από το κεφάλι της λαίδης Ίντια, ο Νικ στύλωσε το βλέμμα του στη δεσποινίδα Ζερμέν και της έριξε μια, όπως ήλπιζε, πρόδηλη ματιά: *Κάνε κάτι να βοηθήσεις.* Εκείνη κοίταξε αλλού, και ο Νικ αποφάσισε να της φρεσκάρει τη μνήμη για τη συμφωνία τους με την πρώτη ευκαιρία. Έστρεψε ξανά την προσοχή του στον ιερέα.

«Πράγματι, η κατάσταση φαίνεται πολύ ασυνήθιστη.» Ο ιερέας άπλωσε το χέρι του για το πουγκί με τα νομίσματα.

«Τα αναθεματισμένα χρήματά σου δεν μπορούν να με αναγκάσουν να μιλήσω» προειδοποίησε η λαίδη Ίντια.

Ο ιερέας έσφιξε στο χέρι του το πουγκί και έπειτα έκανε μεταβολή. Με το ποσό που του είχε δώσει ο Νικ, δεν ήταν ανάγκη να πει ούτε μια λέξη η λαίδη Ίντια.

Ο ιερέας πήγε σε ένα ερμάριο και γύρισε ένα κλειδί, ανοίγοντας ένα μικρό χώρισμα. «Δεδομένης της πολύ ασυνήθιστης φύσης αυτού του γάμου» άρχισε να λέει αργά «θα χρειαστεί φυσικά να συμβουλευτώ τον επίσκοπο για την ορθότητα του ζητήματος προτού γίνει οτιδήποτε.» Κοίταξε λοξά τον Νικ. «Δεν φαντάζομαι να έχετε αντίρρηση γι' αυτό, έτσι δεν είναι, μεσιέ;»

Ναι, και βέβαια είχε αντίρρηση. Ο Νικ έσφιξε τα δόντια του. «Δεν βλέπω την αναγκαιότητα...»

«Σας παρακαλώ, συμβουλευτείτε τους συναδέλφους σας» τον διέκοψε με θέρμη η Ίντια. «Σίγουρα θα έχετε ένα ελεύθερο δωμάτιο, ένα μικρό καταφύγιο όπου η φίλη μου κι εγώ

θα μπορέσουμε να βρούμε άσυλο μέχρι να το κάνετε.»

«...τη στιγμή που ο χρόνος είναι ζωτικής σημασίας» συνέχισε ο Νικ. «Πράγμα που, φυσικά, υπέθεσα ότι καταλάβατε.»

Ο ιερέας έριξε μια ολοφάνερα επικριτική ματιά στη λαίδη Ίντια. «Πολύ φοβάμαι, ματμαζέλ, πως δεν έχουμε διαθέσιμο ένα τέτοιο δωμάτιο.» Και έπειτα είπε στον Νικ «*Ουί,* μεσιέ. Σας καταλαβαίνω απολύτως. Αν μου πείτε πού μένετε, θα σας ενημερώσω μόλις το συζητήσω με τον επίσκοπο.»

«Δεν χρειάζεται. Φεύγουμε.» Ο Νικ έκανε ένα βήμα μπροστά και άπλωσε το χέρι του για το πουγκί.

«Σας εύχομαι καλό ταξίδι» είπε ο ιερέας, αγνοώντας τον και βάζοντας το πουγκί στο ερμάριο. «Και είθε να σας ευλογεί ο Κύριος για τη γενναιόδωρη δωρεά στην ταπεινή εκκλησία μας.» Έκλεισε το πορτάκι και γύρισε το κλειδί.

Να πάρει η ευχή. «Φοβάμαι πως με παρεξηγήσατε» είπε ψυχρά ο Νικ, ξέροντας πολύ καλά πως ο ιερέας δεν είχε παρεξηγήσει τίποτα.

Εκείνος χτύπησε τα χέρια του. «Σας ζητώ συγγνώμη. Θέλετε να μιλήσω με τον επίσκοπο τελικά;» Χαμογέλασε. «Το φαντάστηκα πως δεν θέλετε. Θα σας συνοδεύσω στην πλαϊνή πόρτα.»

***

«Πόσες φορές πρέπει να αποτύχεις για να καταλάβεις ότι αυτό που κάνεις είναι αχρείο και εσφαλμένο;» Πίσω στο δρόμο, η Ίντια δεν ήταν σίγουρη αν έπρεπε να πανηγυρίσει ή να πανικοβληθεί.

Δεν είχε γίνει γάμος και ο Νίκολας Γουόρ μόλις είχε χάσει ένα σημαντικό χρηματικό ποσό. Όμως εκείνης της είχε μείνει μόνο ένα σχέδιο και ήταν το πιο τρομακτικό απ' όλα.

«Στη θέση σου δεν θα θεωρούσα ακόμα ότι νίκησα» της είπε. «Αυτή δεν ήταν η μοναδική εκκλησία στη Γαλλία.»

«Το ερώτημα» του αντιγύρισε με πανούργο ύφος «είναι πόσα πουγκιά έχεις την πολυτέλεια να χάσεις.» Καλή ερώτηση και η απάντηση ήταν όχι πολλά.

Προχώρησαν στο δρόμο, αποφεύγοντας ανθρώπους, σκυλιά και χειράμαξες που πηγαινοέρχονταν. Την κρατούσε σφιχτά από το μπράτσο, και το πρόσωπό του –το πρόσωπο που η Ίντια σκεφτόταν υπερβολικά πολλή ώρα όσο ήταν φυλακισμένη στην καμπίνα της– ήταν πέτρινο. Μέσα από το χοντρό πανωφόρι του, το πιστόλι ήταν στραμμένο κατευθείαν πάνω της.

Πράγμα που έκανε ακόμα πιο απογοητευτικό το γεγονός πως έπειτα από εκείνες τις φριχτές στιγμές πριν από μια εβδομάδα –με τον αληθινό τρόμο του Νίκολας Γουόρ και τις ειλικρινείς προσπάθειές του να βοηθήσει– ήταν αδύνατον να τον δει όπως τον έβλεπε πρώτα.

«Πού πηγαίνουμε τώρα;» τον ρώτησε.

«Να αγοράσουμε μερικά ρούχα της προκοπής για σένα» της απάντησε.

Η Ίντια μετά βίας κατάφερε να κρύψει τον πανικό της. «Προτιμώ αυτά που έχω.»

«Φυσικά.» Ο Νικ τις οδήγησε στην απέναντι πλευρά του δρόμου και η Ίντια είδε την επιγραφή ενός μοδιστράδικου.

Από τη στιγμή που θα φορούσε φόρεμα, η ικανότητά της να τρέξει μακριά του θα μηδενιζόταν.

Ο πολυσύχναστος δρόμος έσφυζε από δραστηριότητα – ήταν η τέλεια κάλυψη για να το σκάσει. Μία και μόνο προσπάθεια θα ήταν αρκετή για εκείνη και τη Μίλι προκειμένου να χαθούν ανάμεσα στο πλήθος. Όμως η Μίλι δεν ήταν σε θέση για ελιγμούς στους δρόμους, ούτε για σκαρφάλωμα σε τοίχους, ούτε για οτιδήποτε άλλο θα χρειαζόταν να κάνουν προκειμένου να το σκάσουν από τον Νίκολας Γουόρ.

Γι' αυτό το σχέδιό σου δεν είναι να το σκάσεις.

Όχι. Σκόπευε να αποκτήσει τον έλεγχο με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο. Τα είχε σκεφτεί όλα κατά τη διάρκεια εκείνων των ατέλειωτων ωρών στην καμπίνα της, όμως ο

σχεδιασμός ήταν διαφορετικός από την πράξη, και τώρα που ήταν αντιμέτωπη με την πραγματικότητα...

«Περίμενε!» Η Ίντια σταμάτησε και ακούμπησε το χέρι στο στομάχι της. Ίσως αν εξασφάλιζε μερικά λεπτά για να σκεφτεί...

«Τι συμβαίνει πάλι;»

«Μου έρχεται αναγούλα.»

«Ναι, καλά.»

«Συμβαίνει κάθε πρωί.» Κοίταξε τη Μίλι. *Πρέπει να κάνουμε κάτι!* «Λες να είμαι...»

«Τι είναι αυτά που λες;» ρώτησε ο Νίκολας Γουόρ.

Τον κοίταξε, χαϊδεύοντας απαλά με το χέρι την κοιλιά της. «Κύριε Γουόρ, πρέπει να σε πληροφορήσω πως αν με παντρευτείς τώρα, είναι σχεδόν σίγουρο πως θα ντροπιάσω εσένα και το σπίτι σου.»

Μισόκλεισε τα μάτια του και την τράβηξε απότομα προς το μέρος του. «Δεν είσαι έγκυος.»

«Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι.»

«Τολμώ να πω πως μπορούμε.»

«Υπήρχε ένας Ιταλός ναύτης στο καράβι του Γουίλιαμ. Ο Λορέντζο.»

«Τον οποίο, φυσικά, προσκαλούσες στην κλειδωμένη καμπίνα σου με κάθε ευκαιρία για ατέλειωτες ώρες υπέροχου έρωτα.»

«Σε παρακαλώ, κύριε Γουόρ, αν πρόκειται να περιγράψεις τη δεξιοτεχνία του Λορέντζο στον έρωτα, τουλάχιστον *προσπάθησε* να είσαι δίκαιος.» Ο Νίκολας Γουόρ την κρατούσε από το μπράτσο, όμως τώρα η Ίντια έπιασε το χέρι του με το δικό της και έγειρε πάνω του, κοιτώντας με ονειροπόλο βλέμμα στο βάθος του δρόμου, όπου τη συγκεκριμένη στιγμή ουρούσε ένας γάιδαρος.

Υπήρχε ένα σοκάκι, η ανοιχτή πόρτα ενός καταστήματος, ένα πελώριο κάρο γεμάτο σανό... Όμως τίποτα δεν ήταν χρήσιμο.

Ο Νίκολας Γουόρ γύρισε το κεφάλι του την ίδια στιγμή που το γύρισε και εκείνη, και ξαφνικά βρέθηκε λίγα εκατοστά από το πρόσωπό του. Τα πράσινα μάτια του χαμήλωσαν στα χείλη της. Το βλέμμα της ακολούθησε το παράδειγμα του, κατηφορίζοντας στα δικά του, τα οποία θυμόταν καλά, πολύ καλά.

«Τι ανακούφιση να ξέρω ότι δεν θα χρειαστεί να πάρω προφυλάξεις για την απειρία σου την πρώτη μας νύχτα μαζί» μουρμούρισε εκείνος.

Ένα ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά της και προσγειώθηκε στην κοιλιά της, πολύ χαμηλά. «Ω Θεέ μου... Κύριε Γουόρ!» Γέλασε. «Τώρα είμαι διπλά σίγουρη πως δεν θα φτάσεις ποτέ τον Λορέντζο.»

«Κι *εγώ* είμαι βέβαιος πως, όντας ο καλοκάγαθος άνθρωπος που είμαι, μπορώ να πειστώ να παραβλέψω το παραστράτημά σου.»

Άνοιξε την πόρτα του μοδιστράδικου και την έσπρωξε μέσα.

***

«Θα τον έχω του χεριού μου σε χρόνο μηδέν» είπε η Ίντια στη Μίλι στην πίσω αίθουσα του μοδιστράδικου, προσπαθώντας να ακουστεί πιο αισιόδοξη –και λιγότερο νευρική– απ' όσο αισθανόταν. Η μοδίστρα έδωσε μια σειρά από οδηγίες και έκανε νόημα στην Ίντια να πάει σε έναν ψηλό καθρέφτη, ενώ η Μίλι καθόταν στην άκρη μιας καρέκλας που είχε υφάσματα ριγμένα στη ράχη της.

Για χάρη της Μίλι –για χάρη και των δυο τους– το σχέδιό της έπρεπε να πετύχει.

«Μα ήδη βλέπω ότι κοντεύεις να τα καταφέρεις» είπε η Μίλι κάπως σκυθρωπά, και μόρφασε λιγάκι καθώς μετατοπίστηκε πάνω στο κάθισμά της.

«Κορόιδευε όσο θες. Μόνο σκέψου τι θα έκανε η

θεία Φιλ αν *ήθελε* να το σκάσει από έναν άντρα.»

«Η Φιλομένα; Να θέλει να το *σκάσει* από έναν άντρα;»

«*Voilá!*»* αναφώνησε η μοδίστρα, ρίχνοντας ένα αχνογάλανο φόρεμα στα χέρια της βοηθού της, έπειτα ένα πράσινο και στη συνέχεια ένα καθημερινό ριγέ γκρίζο.

«Θα έπαιρνε το πάνω χέρι αποπλανώντας τον» είπε η Ίντια.

«Θεέ και Κύριε! Δεν μπορεί να σκέφτεσαι να...» Η Μίλι σταμάτησε απότομα.

Ναι. Ακριβώς αυτό σκεφτόταν η Ίντια. Και αυτό σχεδίαζε – αλλά μόνο ως τελευταία λύση. Λύση απελπισίας.

«Θα τον αποπλανήσω, Μίλι, θα τον κάνω να τρώει από την παλάμη του χεριού μου, κι έπειτα θα μπορέσουμε να κάνουμε την κίνησή μας.»

Παρακολούθησε στον καθρέφτη καθώς η βοηθός της μοδίστρας τη βοηθούσε να βγάλει τα αγαπημένα της αντρικά ρούχα και να φορέσει μια απλή καμιζόλα. Σκέφτηκε τον Νίκολας Γουόρ, που περίμενε στο μπροστινό μέρος του καταστήματος, και ξαφνικά αισθάνθηκε σαν να στεκόταν δίπλα της και να την παρατηρούσε στον καθρέφτη καθώς ήταν μόνο με την καμιζόλα, ενώ η μοδίστρα μετρούσε τα μπράτσα, τα πόδια, τη μέση και τους γοφούς της.

«Ήδη ξέρω ότι θα πιάσει» πρόσθεσε. Ο Νίκολας Γουόρ δεν είχε καταφέρει να αντισταθεί να την αγγίξει εκείνη τη νύχτα στην καμπίνα του, και ήταν ντυμένη. Ένα φόρεμα δεν θα ήταν τόσο σεμνό όσο η αντρική πουκαμίσα που φορούσε εκείνο το βράδυ.

«Δηλαδή το σχέδιό σου είναι...» άρχισε να λέει αργά η Μίλι καθώς η βοηθός της μοδίστρας έδενε τις κορδέλες του κορσέ της «...ότι θα τον αποπλανήσεις και ξαφνικά θα υπακούει σε κάθε διαταγή σου;»

«Θα είναι ανίσχυρος» τη διόρθωσε η Ίντια και προσπά-

*Σ.τ.Μ. «Ορίστε!»

θησε να το πιστέψει. «Έτσι δεν λέει η θεία Φιλ; Πως ένας άντρας καθίσταται ανίσχυρος μπροστά στα στήθη μιας γυναίκας;» Κοίταξε τα στήθη της και χαμογέλασε. Ουσιαστικά ξεχύνονταν μέσα από τις μπαλένες.

«Δεν νομίζω ότι εννοούσε τόσο ανίσχυρος όσο θα ήταν αν του έριχνες μια πιστολιά» είπε καυστικά η Μίλι.

«Μια ευκαιρία να καταστεί ανίσχυρος –ή με την προσοχή αρκετά αποσπασμένη ώστε να μπορέσουμε να δραπετεύσουμε– είναι προτιμότερη από καμία ευκαιρία.» Μολονότι εκείνη τη νύχτα στην καμπίνα του, καθώς στεκόταν εκεί, ενώ τα χέρια του ταξίδευαν πάνω της, είχε καταστεί η ίδια ανίσχυρη.

Η ανάμνηση ζωντάνεψε, καίγοντας την επιδερμίδα της με ανανεωμένη νοσταλγία, και τώρα η Ίντια σκέφτηκε πόσο κτητικά την είχε φιλήσει, και πόσο όμορφα αισθανόταν επειδή την κρατούσε τόσο σφιχτά και...

«Ας *ελπίσουμε* ότι θα λειτουργήσει τόσο γρήγορα όσο μια πιστολιά» είπε. «Κάθε στιγμή καθυστέρησης απλώς μας απομακρύνει από έναν εύκολο τρόπο να διαφύγουμε.» Και αυτό ήθελε, να διαφύγει – όχι την αίσθηση της αγκαλιάς του Νίκολας Γουόρ. Μπορεί να είχε υποκύψει λιγάκι τότε, αλλά τώρα ήξερε τι να περιμένει, και δεν θα γινόταν αδύναμη ξανά.

«Θα το κάνω όσο θα είμαστε ακόμα κοντά στη Μασσαλία, έτσι ώστε να μπορέσουμε πιο εύκολα να ανέβουμε σε κάποιο καράβι.» Παρακολούθησε στον καθρέφτη καθώς η μοδίστρα καρφίτσωνε πάνω της ένα φόρεμα που, αν ήταν στο σπίτι του πατέρα της, δεν θα ήταν κατάλληλο ούτε για την υπηρέτριά της. Το φόρεμα πήρε μορφή με καλούπι τη σιλουέτα της. Τα στήθη της στέκονταν ψηλά πάνω από το γαλάζιο επιστήθιο που ήταν καρφιτσωμένο στον κορσέ, ενώ ο σκελετός του φορέματος έκανε την πιο ανοιχτή γαλάζια φούστα να φουσκώνει στους γοφούς της, τονίζοντας τη μέση της.

«Δεν φαντάζομαι να του προσφέρεις στ' αλήθεια την παρθενιά σου» είπε με αμφιβολία η Μίλι.

Να του προσφέρει...

Η Ίντια αναστέναξε. Ένιωθε ένα ρίγος νευρικότητας βαθιά μέσα της, πολύ διαφορετικό από εκείνο που είχε αισθανθεί στο καπηλειό της Μάλτας. «Ίσως το κάνω» είπε. «Εξαρτάται από την... κατάσταση.» Η Μίλι την παρακολουθούσε στον καθρέφτη με θλιμμένα μάτια, και η Ίντια επιστράτευσε την αποφασιστικότητά της. «Κι αυτή τη φορά δεν θα ακούσω τις αντιρρήσεις σου. Αν η προσφορά της παρθενιάς μου στον Νίκολας Γουόρ μας εξασφαλίσει έναν τρόπο διαφυγής...» μια αδιόρατη ζεστασιά χάιδεψε την επιδερμίδα της «...τότε απλώς θα το δω ως δυο τρυγόνια μ' ένα σμπάρο.»

Ναι, έτσι ακριβώς θα το έβλεπε. Θα έδινε την παρθενιά της σε εκείνο τον Αιγύπτιο ναυτικό στη Μάλτα... Δεν θα είχε μεγάλη διαφορά αν την πρόσφερε στον Νίκολας Γουόρ.

Η Μίλι σκούπισε τις παλάμες της στο κοντό παντελόνι της. «Τότε, σ' αυτή την περίπτωση...» Έπαιξε με το κουμπί στο μανίκι του πανωφοριού της.

Η Ίντια περίμενε. «Σ' αυτή την περίπτωση, τι;»

Η Μίλι την κοίταξε στον καθρέφτη και πρότεινε λιγάκι το πιγούνι της. «Θα έλεγα πως αν πρόκειται να το κάνεις *αυτό,* είναι προτιμότερο να μη χρονοτριβήσεις.»

«Δηλαδή *δεν* έχεις αντίρρηση;»

«Φυσικά έχω αντίρρηση. Απλώς...» Η Μίλι πασπάτεψε το μανίκι της λίγο ακόμα, και η Ίντια κατάλαβε τι σκεφτόταν. Ούτε η Μίλι μπορούσε να βρει μια εναλλακτική λύση.

«Απλώς τίποτα. Δεν πρέπει να αισθάνεσαι ένοχη. Ξέρεις πόσο ανυπομονούσα να ξεφορτωθώ αυτή την εκνευριστική παρθενιά.» Πεταλούδες φτεροκόπησαν στο στομάχι της καθώς η μοδίστρα καρφίτσωσε μια πιέτα κοντά στο γοφό της.

«Στο σύζυγό σας θα αρέσει πολύ αυτό το φόρεμα» είπε η μοδίστρα στην Ίντια στα γαλλικά.

«Δεν θέλω απλώς να του αρέσει» παρατήρησε η Ίντια με όσο περισσότερη αυτοπεποίθηση μπορούσε, αγνοώντας την

παρανόηση της μοδίστρας. Έστρωσε με τα χέρια της το ύφασμα στα πλευρά και τους γοφούς, παρατηρώντας επίμονα το είδωλό της. «Θέλω να τον πιάσει ζάλη.» Κυριολεκτικά.

Η μοδίστρα ανασήκωσε το λεπτό, σκούρο καστανό φρύδι της. «Σ' αυτή την περίπτωση...» Έκανες μερικές γρήγορες αλλαγές στον κορσέ και το επιστήθιο της Ίντια έτσι ώστε, αν δεν υπήρχε το στενό δαντελένιο τελείωμα, θα φαινόταν μια υποψία θηλής.

Η Ίντια χαμογέλασε στο είδωλό της. Ω, ναι. Αμέσως μόλις την έβλεπε ο Νίκολας Γουόρ, η αποπλάνηση θα ήταν εξασφαλισμένη· Και *τότε* θα έβλεπαν ποιος είχε τον έλεγχο και ποιος δεν τον είχε.

***

Περίμεναν στο πίσω μέρος ενώ η μοδίστρα και τρεις βοηθοί έκαναν γρήγορα τις διορθώσεις σε αυτό και σε δύο άλλα φορέματα. Λίγο αργότερα η μοδίστρα τη βοήθησε να ντυθεί, ενώ η βοηθός της έπιασε τα μαλλιά της Ίντια σε ένα απλό σινιόν αντί για τη συνηθισμένη κοτσίδα της. Η Ίντια βοήθησε τη Μίλι κατ' ιδίαν να φορέσει ένα από τα δύο φορέματα που είχε προτιμήσει να μην της έρχονται τέλεια ώστε να μη χρειαστεί να αποκαλύψει την τραυματισμένη πλάτη της με μια πρόβα. Η Ίντια έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη και έπειτα έκανε μεταβολή, σίγουρη ότι το αχνογάλανο φόρεμα θα έκανε όλα όσα έπρεπε να κάνει.

Η μοδίστρα άνοιξε την πόρτα για το μπροστινό μέρος του καταστήματος και η Ίντια βγήκε από το δωμάτιο με τη Μίλι ξοπίσω της. Ο Νίκολας Γουόρ, που στεκόταν μπροστά στην είσοδο και κοίταζε έξω από το τζάμι, γύρισε.

Το βλέμμα του τη σάρωσε από την κορυφή ως τα νύχια και η έκφρασή του σκοτείνιασε. «Όχι.»

Η Ίντια ένιωσε τα γόνατά της να τρέμουν ελαφρώς, όμως πίεσε τον εαυτό της να τον πλησιάσει. «Μα, κύριε Γου-

όρ» είπε γλυκά «νόμιζα ότι ήθελες να ντύνομαι σαν γυναίκα.» Τράβηξε προς τα πίσω τους ώμους της και το βλέμμα του χαμήλωσε.

Η επιδερμίδα της ανταποκρίθηκε με ένα μυρμήγκιασμα.

«Σκεπάσου.» Τώρα την κοίταζε κατευθείαν στα μάτια και φαινόταν έξαλλος.

«Δεν νομίζω.» Όποια επίδραση κι αν υποτίθεται ότι έπρεπε να έχουν τα στήθη μιας γυναίκας σε έναν άντρα, μέχρι στιγμής δεν έπιανε. Και σίγουρα δεν θα έπιανε αν σκεπαζόταν.

«Και το δεύτερο φόρεμα έτσι είναι;» γάβγισε εκείνος στη μοδίστρα.

«*Ουί* μεσιέ.»

«Διορθώστε το. Και φέρτε στην κυρία μια εσάρπα γι' αυτό εδώ.»

«Μα δεν θέλω να...»

«*Φέρτε μια εσάρπα.*»

Μία από τις ράφτρες ήδη έφερνε ένα αραχνοΰφαντο ύφασμα. Ο Νίκολας Γουόρ το άρπαξε από το χέρι της και το πρόσφερε στην Ίντια. «Βάλ' το πάνω σου.»

«Όχι.» Η Ίντια πήρε μια ανάσα που κόντεψε να βγάλει εντελώς τα στήθη της από το ντεκολτέ.

«Αν δεν το βάλεις» της είπε ξερά, σφίγγοντας το ύφασμα στη γροθιά του «θα σου το βάλω εγώ.»

Τον κοίταξε ανασηκώνοντας το φρύδι της καθώς μια φλέβα παλλόταν άγρια στη βάση του λαιμού της. «Παρακαλώ, κύριε Γουόρ. Η βοήθειά σου είναι παραπάνω από ευπρόσδεκτη.»

Αμέσως ο Νίκολας Γουόρ πέρασε το ύφασμα γύρω από το λαιμό της και το σταύρωσε μπροστά στο μπούστο της. Οι ράχες των χεριών του άγγιξαν την επιδερμίδα της καθώς έπιασε τις άκρες της εσάρπας στα δάχτυλά του και τα πνευμόνια της έπαψαν να συνεργάζονται. Η έκφρασή του είχε γίνει αναμφισβήτητα ζοφερή. Ό,τι κι αν εννοούσε η θεία Φιλ

για τα στήθη μιας γυναίκας, δεν έπιανε στον Νίκολας Γουόρ. Υποτίθεται ότι δεν έπρεπε να την κοιτάζει έτσι. Υποτίθεται ότι έπρεπε να...

Του τρέχουν τα σάλια. Αυτές τις λέξεις χρησιμοποιούσε μερικές φορές η θεία Φιλ.

«Δεν πρόκειται να μείνει εκεί» κατάφερε να του πει. «Θα πρέπει να το στερεώσεις καλά.»

Σήκωσε τα μάτια του και την παρατήρησε για μια στιγμή με τα χέρια του να αιωρούνται πάνω από την άκρη του κορσέ της. «Αλήθεια;»

Η Ίντια ήδη ένιωθε τα στήθη της βαριά από τον πόθο και ήταν πολύ, πάρα πολύ δύσκολο να αναπνεύσει. Όμως δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να παραιτηθεί. «Εκτός, φυσικά, αν *θέλεις* να λυθεί.»

Υπήρξε μια λάμψη – μια φευγαλέα έκρηξη έντασης προτού αγγίξει τα μάτια του η ευθυμία. «Ω, λαίδη Ίντια» είπε και έχωσε την εσάρπα μέσα στον κορσέ της. Της πιάστηκε η αναπνοή καθώς τα δάχτυλά του γλίστρησαν πάνω από τις ορθωμένες θηλές της, που ήταν παγιδευμένες από την πίεση των σφιχτών μπαλένων, μια πίεση την οποία μαλάκωσε το αραχνοΰφαντο ύφασμα. «Εννοείται πως *δεν* θα ήθελα με τίποτα...» ο Νικ έσπρωξε πιο βαθιά τα δάχτυλά του «...να συμβεί κάτι τέτοιο.»

Η Ίντια δεν μπορούσε να σκεφτεί, δεν μπορούσε να μιλήσει, δεν μπορούσε να νιώσει τίποτε άλλο εκτός από την επιτακτική ανάγκη να συνεχίσει να την αγγίζει με αυτό τον τρόπο ο Νίκολας Γουόρ. Μόνο που στέκονταν στο μοδιστράδικο και η Μίλι βρισκόταν τρία μέτρα πιο πέρα, κοιτάζοντας επιδεικτικά έξω από τη βιτρίνα, και να πάρει ο διάβολος, *υποτίθεται* ότι δεν έπρεπε να επιθυμεί το άγγιγμά του...

Και εξίσου ξαφνικά, εκείνος τράβηξε τα χέρια του.

Η Ίντια προσπάθησε να μιλήσει, αλλά το στόμα της είχε στεγνώσει. Έγλειψε τα χείλη της. Το βλέμμα του χαμήλωσε. Το πρόσωπό του φαινόταν τραβηγμένο, και τα πράσινα μά-

τια του είχαν πάρει φωτιά. Και τότε η μοδίστρα μπήκε στην αίθουσα με το δεύτερο φόρεμα, το οποίο τώρα είχε μια επιπλέον λωρίδα δαντέλας στο πάνω μέρος του επιστήθιου, κι ο Νίκολας Γουόρ στράφηκε από την άλλη.

«Περίφημα, μαντάμ» είπε. «Α... θα ήθελα και ένα μεγάλο κομμάτι από την πιο φαρδιά κορδέλα σας...»

Κεφάλαιο 11

Πενήντα χιλιάδες λίρες με αντάλλαγμα τη λογική του. Αυτή θα ήταν η συμφωνία.

Η εξοχή της Γαλλίας πέρασε μέσα σε μια ομίχλη. Ελαιώνες και αμπελώνες αγκάλιαζαν το τοπίο. Μια μεσαιωνική ακρόπολη ήταν κουρνιασμένη στην κορυφή ενός λόφου. Η νοικιασμένη άμαξα τρανταζόταν τόσο άσχημα ώστε ο Νικ με δυσκολία διάβαζε τις λέξεις που χοροπηδούσαν στη σελίδα του ανοιχτού βιβλίου πάνω στα γόνατά του. Το προσχέδιο στο κάθισμα δίπλα του γλιστρούσε συνεχώς στο πάτωμα, και ακριβώς απέναντί του –φωλιασμένα αναπαυτικά κάτω από την αναθεματισμένη αραχνοΰφαντη εσάρπα– τα στήθη της Ίντια τραγουδούσαν τη μελωδία των Σειρήνων στον ανδρισμό του.

Ο Νικ έπρεπε να επιμείνει –να *απαιτήσει*– να φορέσει ξανά το κοντό παντελόνι και το γιλέκο της. Αλλά όχι, μες στην άπειρη σοφία του είχε αποφασίσει ότι η Ίντια έπρεπε να ντύνεται σαν γυναίκα. Και με κάποιον τρόπο, ανάμεσα στη «ληστεία» στην εκκλησία και στο φιάσκο της νέας γκαρνταρόμπας της, είχαν πάει από το *Θα σε σκοτώσω στον ύπνο σου* στο *Σε παρακαλώ, άγγιξέ με.*

Παναγία Παρθένα!

Μετατόπισε το βιβλίο πάνω στα γόνατά του. Συγκεντρώθηκε στις λέξεις. Παρ' όλα αυτά, μπορούσε να σκεφτεί μόνο τις σκληρές θηλές της πάνω στα δάχτυλά του. Όχι ότι αυτές οι σκέψεις ήταν κάτι καινούργιο... Σκεφτόταν εκείνες τις

απαλές, χυμώδεις σφαίρες από το βράδυ που η Ίντια είχε μπει κρυφά στην καμπίνα του.

Πρέπει να το στερεώσεις.

Η Ίντια δεν περίμενε ότι θα το έκανε στ' αλήθεια.

Εκείνος δεν περίμενε ότι θα το έκανε στ' αλήθεια.

Και τώρα το μόνο που ήθελε ήταν να της βγάλει τον κορσέ και να γεμίσει τα χέρια του με τη σάρκα της. Όμως η Ίντια δεν ήταν επιδέξια στη διακριτικότητα, και το παιχνίδι της παραήταν προφανές. Πίστευε ότι μπορούσε να του αποσπάσει την προσοχή με τα θηλυκά χαρίσματά της. Ίσως φανταζόταν ότι εκείνη και η δεσποινίδα Ζερμέν θα κατάφερναν να το βάλουν στα πόδια όσο εκείνος θα ήταν παραζαλισμένος από τους σπασμούς του πάθους.

«Ο κόσμος θα με δει έτσι και θα καταλάβει ότι με έχουν απαγάγει» προειδοποίησε τώρα η Ίντια, σηκώνοντας τους δεμένους καρπούς της. Όπως είχε αποδειχτεί, μια κορδέλα φάρδους οχτώ πόντων ήταν εκπληκτικά καλή για δέσιμο.

Ο Νικ ήταν ανόητος που ένιωθε ακόμα κι αυτή την υποψία ενοχής επειδή την είχε δέσει. Το μάγουλό του ακόμα τον έκαιγε εκεί όπου τον είχε γρατζουνίσει – μια γρήγορη επιστροφή στο *Θα σε σκοτώσω στον ύπνο σου.* Το βλέμμα που του έριχνε τώρα θα μπορούσε να σκοτώσει ένα ολόκληρο σύνταγμα στρατού.

«Με ένα μανδύα γύρω σου δεν θα δουν τίποτα» της είπε. Δίπλα της, η δεσποινίδα Ζερμέν καθόταν κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο, με το κορμί της σε μια άβολη στάση για να μη χτυπάει η τραυματισμένη πλάτη της πάνω στο κάθισμα σε κάθε χαντάκι.

Η λαίδη Ίντια τον αγριοκοίταξε. «Θέλω να χρησιμοποιήσω το ουροδοχείο.»

«Όχι, δεν θέλεις.»

Δεν του είπε τίποτα, οπότε ο Νικ έστρεψε ξανά την προσοχή του στο βιβλίο.

Πέρασαν δεκαπέντε λεπτά χωρίς άλλη λέξη. Τριάντα.

Μια ώρα, καθώς ο ήλιος βυθίστηκε πιο χαμηλά στον απογευματινό ουρανό χάρη στην καθυστερημένη αναχώρησή τους από τη Μασσαλία. Όμως ο Νικ δεν μπορούσε να ρισκάρει μια νυχτερινή παραμονή στο λιμάνι – όχι με αυτές τις δύο γυναίκες. Θα ταξίδευαν όσο πιο μακριά μπορούσαν στην εξοχή και θα έβρισκαν ένα πανδοχείο για τη νύχτα, μακριά από την αναθεματισμένη θάλασσα.

Περνούσαν από μια γραφική κοιλάδα όταν ξαφνικά η λαίδη Ίντια σηκώθηκε όρθια.

«Νομίζω ότι θα μου άρεσε να βλέπω προς την αντίθετη κατεύθυνση» είπε.

«Κάθισε κάτω.»

«Μα η κοιλάδα πίσω μας είναι τόσο όμορφη με το ηλιοβασίλεμα.» Η Ίντια ταλαντεύτηκε λιγάκι, καθώς στεκόταν με δεμένους αστραγάλους.

«Κάθισε *κάτω.*» Η άμαξα τραντάχτηκε και η Ίντια έπεσε φαρδιά πλατιά στο κάθισμα δίπλα του. Το βιβλίο του γλίστρησε στο πάτωμα ενώ εκείνη πάσχιζε να ανασηκωθεί. Τελικά ανακάθισε, ανεμίζοντας λιγάκι τους δεμένους καρπούς της. Η μια άκρη της εσάρπας είχε ελευθερωθεί, και τώρα ο Νικ έβλεπε την κορυφή μιας ρόδινης θηλής να τον κρυφοκοιτάζει πίσω από το ανοιχτογάλαζο δαντελένιο τελείωμα.

«Κύριε Γουόρ» του είπε, προσπαθώντας να βολευτεί δίπλα του με έναν τρόπο που περιλάμβανε μετατοπίσεις στο κάθισμα έτσι που ολόκληρη η δεξιά πλευρά του κορμιού της τριβόταν πάνω του «αν πρόκειται να παντρευτούμε, νομίζω πως είναι σωστό να εκμεταλλευτούμε κάθε ευκαιρία για να γνωριστούμε καλύτερα, ειδικά από τη στιγμή που το κόρτε μας θα είναι πολύ σύντομο.» Αυτό έμοιαζε ύποπτα με προσπάθεια αποπλάνησης, και αν ήταν, το ταξίδι προς το Παρίσι μόλις είχε πάρει μια τροπή προς το χειρότερο. «Είναι πολλά τα ζευγάρια που σπάνια έχουν την ευκαιρία να γνωριστούν καλά πριν από το γάμο –ιδιαιτέρως εννοώ, μακριά από ενοχλητικά βλέμματα–, αλλά χάρη στη μοναδικότητα

της κατάστασής μας, μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε.» Τον κοίταξε από τόσο κοντά ώστε μπορούσε να διακρίνει τις φακίδες στη μύτη της.

Ω, ναι. Είχαν κάνει πάλι έναν πλήρη κύκλο.

«Δεν αμφέβαλα ούτε στιγμή ότι μπορούμε» της είπε, έχοντας πλήρη επίγνωση ότι *δεν* ήταν μόνοι –η πάντα πρόθυμη να βοηθήσει δεσποινίδα Ζερμέν συνέχιζε να κοιτάζει έξω από το παράθυρο απέναντί τους– και έχοντας ακόμα πιο πλήρη και επώδυνη επίγνωση του δεξιού στήθους της λαίδης Ίντια που πίεζε το μπράτσο του.

«Πες μου τα όνειρά σου, κύριε Γουόρ. Θέλω να μάθω τα πάντα για σένα – εντελώς τα *πάντα*. Δεν θέλω να υπάρχουν μυστικά ανάμεσά μας. Δεν πρέπει να υπάρχει τίποτα για τον καθένα από τους δυο μας που να μην έχει βγει στο φως. Να μην υπάρχει βυθός που να μην έχει εξερευνηθεί.» Ο Νικ νόμισε ότι άκουσε τη δεσποινίδα Ζερμέν να πνίγεται.

Η Ίντια έγλειψε τα χείλη της ολοφάνερα ασυναίσθητα, και ο Νικ δεν ήξερε αν έπρεπε να γελάσει ή να κλάψει. Θεέ μου, και τι δεν θα έδινε για να νιώσει εκείνα τα χείλη γύρω από το...

«Πράγματι» κατάφερε να πει. Θα τους έπαιρνε μέρες να φτάσουν στο Παρίσι. Μέρες κατά τις οποίες θα έπρεπε να υπομένει τις προσπάθειές της να τον αποπλανήσει – προσπάθειες που ήταν ακόμα πιο μεθυστικές καθώς η λαίδη Ίντια δεν είχε ιδέα τι έκανε.

Το βλέμμα του στυλώθηκε στο δικό της και αμέσως το μετάνιωσε, γιατί πίσω από τον προσποιητό θαυμασμό της υπήρχε μια λαχτάρα που δεν κατάφερνε να κρύψει.

Αν ο Νικ ήθελε...

Θα μπορούσε να κερδίσει το παιχνίδι που έπαιζε η λαίδη Ίντια. Είχε πολύ μεγαλύτερη εμπειρία στην *εξερεύνηση βυθών* απ' όσο εκείνη, και αν έπαιζε σωστά –αν άντεχε να παίξει– θα μπορούσε να την τσακώσει στη δική της παγίδα.

***

Ο ήλιος δεν είχε βασιλέψει ακόμα όταν ο Νικ τελικά δεν μπορούσε να αντέξει άλλο. Η ώρα ήταν μόλις πέντε – θα μπορούσαν να βρίσκονται τουλάχιστον τρεις ώρες πιο κοντά στην Αγγλία αν συνέχιζαν. Όμως, ο διάβολος να πάρει, έπρεπε να βγει από εκείνη την άμαξα. Αμέσως.

Χτύπησε το καμπανάκι και πρόσταξε τον αμαξά να σταματήσει στο επόμενο πανδοχείο, που αποδείχτηκε ότι βρισκόταν είκοσι λεπτά πιο πέρα, σε ένα γραφικό χωριουδάκι το οποίο θα ήταν ένα όμορφο μέρος για να περάσει κανείς μερικές μέρες με μια πρόθυμη συντροφιά. Αντιθέτως, ο Νικ βρέθηκε να εξετάζει τους πέτρινους τοίχους του πανδοχείου για λούκια και να αξιολογεί τα μπαλκόνια από σφυρήλατο σίδερο έξω από κάθε δωμάτιο.

Κατευθύνθηκαν πίσω από το πανδοχείο, στο προαύλιο για τις άμαξες, και επιτέλους σταμάτησαν. Ο μανδύας της Ίντια βρισκόταν δίπλα του στο κάθισμα και ο Νικ τον πήρε ακριβώς τη στιγμή που ένας υπηρέτης απέξω άνοιξε την πόρτα της άμαξας.

«Σήκω πάνω» πρόσταξε ο Νικ, μπλοκάροντας την πόρτα με το κορμί του ώστε να μη δει κανείς πως τα χέρια της ήταν δεμένα.

Όταν εκείνη σηκώθηκε όρθια, η εσάρπα άνοιξε και του πρόσφερε απρόσκοπτη θέα –η οποία καθόλου δεν βοηθούσε– του χωρίσματος ανάμεσα στα στήθη της. Τύλιξε το μανδύα γύρω από την Ίντια και αναρωτήθηκε πώς θα άντεχε το υπόλοιπο ταξίδι.

«Δεν θα μπορέσω να περπατήσω με τους αστραγάλους μου δεμένους» γουργούρισε εκείνη. «Πρέπει να με μεταφέρεις.»

Περίφημα. Και ήταν πολύ αργά τώρα για να τη λύσει χωρίς να τραβήξει την προσοχή στο γεγονός πως ήταν δεμένη. Ήδη ένας υπηρέτης βοηθούσε τη δεσποινίδα Ζερμέν να

βγει από την άμαξα σε ένα μικρό χάος από σκυλιά που γάβγιζαν, υπηρέτες που έπαιρναν τα μπαούλα της από την οροφή της άμαξας και δυο παιδιά που προσφέρθηκαν να μεταφέρουν πανωφόρια και σάκους.

«Μια κραυγή αν βγάλεις...» της υπενθύμισε ο Νικ, τραβώντας την στην πόρτα.

«Δεν θα μπορέσω να πηδήξω έξω.»

«Μπονσουάρ, κύριε, μπορώ να πάρω το πανωφόρι σας;» Ένα μικρό αγόρι τράβηξε το γιλέκο του Νικ, ένα άλλο πάσχιζε με έναν μικρότερο σάκο που είχαν αφήσει οι υπηρέτες στο έδαφος, ενώ ένα μαλλιαρό μπασταρδόσκυλο μύριζε το πόδι του Νικ.

«Κύριε Γουόρ, χάνω την ισορροπία μου.»

Γουφ! Γουφ! Γουφ!

Η λαίδη Ίντια μετακινήθηκε προς το εσωτερικό της άμαξας. «Έλα εδώ» την πρόσταξε. Εκείνη αντιστάθηκε.

Αρκετά ως εδώ. Ο Νικ έχωσε το χέρι του στο γιλέκο του και έριξε σε κάθε αγόρι από ένα νόμισμα. Έπειτα άρπαξε τη λαίδη Ίντια από τους ώμους, πέρασε το μπράτσο του κάτω από τα γόνατά της και την έβγαλε σηκωτή από την άμαξα.

«Ω, σ' *ευχαριστώ,* κύριε Γουόρ» μουρμούρισε εκείνη. «Φοβόμουν τόσο πολύ μήπως πέσω από την άμαξα, αλλά βλέπω ότι είσαι σωστός ιππότης.» Τώρα ο Νικ βρισκόταν αρκετά κοντά ώστε να μυρίζει το εξωτικό άρωμά της που ήδη υποπτευόταν πως ήταν κάποιο ξένο σαπούνι που χρησιμοποιούσε η λαίδη Ίντια. Ούτε ο μανδύας, ούτε ο κορσές, ούτε το φόρεμά της ήταν αρκετά για να τον εμποδίσουν να νιώθει κάθε καμπύλη της πάνω του καθώς περπατούσε.

Ένας υπηρέτης κράτησε την πόρτα και ο Νικ μπήκε με το πλάι, μιλώντας στον πανδοχέα πιο απότομα απ' όσο θα ήθελε. «Η σύζυγός μου δεν αισθάνεται καλά. Έχετε κάποιο δωμάτιο το οποίο μπορεί να χρησιμοποιήσει όσο θα μιλάω μαζί σας;»

Σε λίγο βρίσκονταν στον πάνω όροφο και ο πανδοχέ-

ας γύρισε το κλειδί της πόρτας ενός μικρού δωματίου με ένα πελώριο κρεβάτι.

Η καρδιά της Ίντια χτυπούσε έξαλλα όταν η πόρτα έκλεισε πίσω τους. Αυτή ήταν η στιγμή που περίμενε – η στιγμή που χρειαζόταν.

Και ήδη κόντευε να αποτύχει.

Ήταν η κατάλληλη στιγμή να πει κάτι τσαχπίνικο, κάτι σαγηνευτικό, όμως το γεγονός ότι βρισκόταν στην αγκαλιά του Νίκολας Γουόρ της προκαλούσε όλα εκείνα τα επικίνδυνα συναισθήματα που είχε νιώσει στο καράβι και το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν το πόσο πολύ ήθελε να συνεχίσει να την κρατάει έτσι.

Αυτό απλώς αποδείκνυε πόσο χαζή ήταν. Ο Νίκολας Γουόρ την κρατούσε έτσι επειδή δεν ήθελε να δραπετεύσει, όχι επειδή ήθελε να την έχει στην αγκαλιά του.

Την άφησε κάτω, μπροστά στο τζάκι – αργά, έτσι που κάθε σημείο του κορμιού της άγγιξε κάθε σημείο του δικού του κορμιού προτού τα πόδια της ακουμπήσουν στο πάτωμα. Και συνέχισε να τη σφίγγει πάνω του, και η αίσθηση εξακολουθούσε να αγγίζει ένα μέρος μέσα της που ήθελε απεγνωσμένα να αποκλείσει.

«Τώρα μπορούμε να βγάλουμε τις κορδέλες» κατάφερε να πει.

«Δεδομένου ότι κατά πάσα πιθανότητα πέρασες όλο το ταξίδι ετοιμάζοντας ένα νέο σχέδιο απόδρασης, νομίζω ότι θα τις αφήσω στη θέση τους.»

Πικάντικο. Πες κάτι πικάντικο! «Μα σίγουρα μπορούμε να διασκεδάσουμε περισσότερο χωρίς αυτές.»

«Οι κορδέλες δεν εμποδίζουν τη διασκέδαση, λαίδη Ίντια» μουρμούρισε εκείνος.

Δεν την εμπόδιζαν; Ο Νίκολας κράτησε τα χέρια του στα μπράτσα της και τα ανεβοκατέβασε αργά με έναν τρόπο που προκάλεσε ρίγος στη ραχοκοκαλιά της. Τα μάτια του αναζήτησαν το πρόσωπό της.

Η ΄Ιντια κοίταξε μέσα τους και χάθηκε για λίγο. ΄Ηταν όμορφα μάτια – καταπράσινα, πλαισιωμένα από σκούρες βλεφαρίδες και σκούρα φρύδια και, εκείνη τη στιγμή, γεμάτα πόθο.

Για *εκείνη*.

Μια καυτή έκρηξη κατέκαψε σημεία των οποίων ελάχιστη επίγνωση είχε μέχρι τότε. Σήκωσε τους δεμένους καρπούς της και προσπάθησε να βάλει τα χέρια της πάνω στο στέρνο του, όμως δεν μπορούσε να τους γυρίσει, έτσι τους σήκωσε λίγο και τόλμησε να χαϊδέψει το σαγόνι του. «Μα με δυσκολεύουν πολύ να σε αγγίξω» του είπε. Πεταλούδες φτερούγισαν τρελά στην κοιλιά της.

Κάτι επικίνδυνο άστραψε στα μάτια του και ένα χαμόγελο ανασήκωσε τις άκρες των χειλιών του. «Δεν δυσκολεύουν όμως εμένα να *σε* αγγίξω.» ΄Εσυρε ένα δάχτυλο στο πλάι του λαιμού της και κατά μήκος της κλείδας της. «Μμμ...» μουρμούρισε. «Πρέπει να πω πως έκανα λάθος για την αναγκαιότητα της εσάρπας.» ΄Επιασε το ύφασμα και το τράβηξε αργά.

Της κόπηκε η ανάσα. «Προσπάθησα να σου το πω.» Είδε τα μάτια του να απολαμβάνουν τις καμπύλες της και μια μεθυστική έξαψη της έσφιξε το στήθος.

Αυτό θα ήταν πιο εύκολο από όσο νόμιζε. Ο Νίκολας Γουόρ το απολάμβανε. Τη *ήθελε*. Δεν χρειαζόταν την εμπειρία της θείας Φιλ στους άντρες για να το καταλάβει.

Η ΄Ιντια ένιωθε την παρουσία του κρεβατιού στον απέναντι τοίχο, και τα χέρια του να ανεβοκατεβαίνουν στα πλευρά της, αγγίζοντας το πλάι του στήθους της. Το στέρνο του που ανεβοκατέβαινε, τον εκκωφαντικό ήχο των παλμών στ' αυτιά της.

΄Εσυρε το δάχτυλό της στα χείλη του. ΄Ηταν κρουστά. Ζεστά.

Φίλησε το ακροδάχτυλό της και το έπιασε με τα δόντια του.

Η Ίντια συγκράτησε ένα αγκομαχητό, ενώ μια γλώσσα φωτιάς έφτασε από την κοιλιά στο λαιμό της.

Ο Νίκολας Γουόρ έσυρε τα χείλη του πάνω σε κάθε της δάχτυλο, ενώ τα χέρια του πέρασαν ανάλαφρα πάνω από τις κορυφές του στήθους της. Το άγγιγμά του την τρέλαινε – δεν βύθισε τα δάχτυλά του μέσα στον κορσέ της αυτή τη φορά, όμως οι θηλές της πονούσαν από την επιθυμία της να το κάνει.

«Θα χρειαστώ βοήθεια για να βγάλω το φόρεμά μου το βράδυ» είπε ξέπνοη, παρότι ήταν αναμενόμενο να τη βοηθήσει η Μίλι.

«Αλήθεια;» Εκείνα τα δάχτυλα μετακινήθηκαν πιο μακριά από τα στήθη της, όχι πιο κοντά, και άρχισαν να χαϊδεύουν απαλά το λαιμό και τους ώμους της. Ο Νίκολας έγειρε το κεφάλι του και άγγιξε πεταχτά με τα χείλη του το σημείο κάτω από το λοβό του αυτιού της.

Η Ίντια ρίγησε.

«Κρυώνεις;» της ψιθύρισε στο αυτί.

«Όχι.»

Κατέβασε τα χέρια του χαμηλά στην πλάτη της και έσυρε τα χείλη του κατά μήκος του σαγονιού και του λαιμού της. Έκλεισε τη μέση της μέσα στις παλάμες του και έπειτα τις ανέβασε αργά προς τα πάνω, μέχρι που η Ίντια τις ένιωσε να καλύπτουν τα στήθη της. Όμως ο αναθεματισμένος κορσές τα κρατούσε αιχμάλωτα και εμπόδιζε κάθε πραγματική αίσθηση.

Ανάμεσα στους μηρούς της παλλόταν ευαίσθητη σάρκα. Ένιωθε τη δίοδό της –το μέρος που η Φράνι είχε πει πως θα διαπερνούσε ένας σύζυγος– ζεστή και ανοιχτή. Ακόμα και το άγγιγμα των μηρών της μεταξύ τους είχε μετατραπεί σε οδυνηρό βασανιστήριο.

Γύρισε το πρόσωπό της για να τον φιλήσει, όμως εκείνος μετακινήθηκε και ακούμπησε τα χείλη του πάνω στο άλλο μάγουλό της. Της ξέφυγε άθελά της ένας αναστεναγμός απογοήτευσης.

Εκείνος τραβήχτηκε λίγο πίσω. Το βλέμμα που της έριξε θα μπορούσε να βάλει φωτιά στη θάλασσα. «Συγγνώμη» της είπε ξέπνοα. «Σε πόνεσα;»

«Όχι, εγώ...» *Εγώ τι;* Δεν μπορούσε να του πει ότι ήθελε να...

Τι ήθελε;

Θέλω να αγγίξεις ξανά τα στήθη μου, όπως έκανες πριν. Και να με φιλήσεις όπως έκανες στο καράβι.

Ο Νίκολας έκανε ένα βήμα πίσω. «Καλύτερα να πάω να κανονίσω με τον πανδοχέα» είπε.

«Πρέπει;» *Αγκάλιασέ με. Σε παρακαλώ, απλώς αγκάλιασέ με.*

Ένα χαμόγελο άγγιξε τις άκρες των χειλιών του. «Ε, δεν μπορούμε να τον αφήσουμε να μας πετάξει έξω νυχτιάτικα.»

«Όχι. Και βέβαια όχι.» Χαμογέλασε, αλλά το κορμί της ήταν τεντωμένο από τις τόσο πολλές επιθυμίες και ένιωσε τα χαμόγελο να τρέμει στα χείλη της. «Θα περιμένω.»

Μα πού είχε το μυαλό της; Υποτίθεται ότι *δεν* έπρεπε να θέλει εκείνη *εκείνον.*

Η πόρτα έκλεισε πίσω από τον Νίκολας, και η Ίντια κάθισε προσεκτικά σε μια καρέκλα δίπλα στο τζάκι. Τα δεμένα χέρια της έτρεμαν πάνω στα γόνατά της.

Υποτίθεται πως *εκείνος* έπρεπε να θέλει *εκείνη* – και την ήθελε. Η γνώση αυτή την πλημμύριζε με ανάγκη την οποία με δυσκολία μπορούσε να περιγράψει. Ήθελε να την αγγίξει ο Νίκολας, ήθελε να τη φιλήσει. *Εκείνη.*

Σε πόνεσα; Η τρυφερή ερώτησή του ακούστηκε ψιθυριστά μέσα στο μυαλό της και σφηνώθηκε κάπου πίσω από την καρδιά της. Άραγε τον ένοιαζε στ' αλήθεια μήπως την είχε πονέσει;

Θεέ και Κύριε... Και βέβαια δεν τον ένοιαζε. Τα χέρια και τα πόδια της ήταν δεμένα. Είχε στρέψει ένα πιστόλι πάνω της στη Μασσαλία!

Δεν θα ντροπιάσεις το Τάγκαρτ, λαίδη Ίντια. Δεν θα το

επιτρέψω εγώ. Εκείνα ήταν τα λόγια που έπρεπε να θυμάται, κάθε στιγμή κάθε μέρας, αν χρειαζόταν. Έπρεπε να παραμείνει ψύχραιμη, γιατί ο πόθος του μπορούσε να οδηγήσει στην ελευθερία της.

Όταν θα επέστρεφε, η Ίντια θα εκμεταλλευόταν στο έπακρο εκείνο τον πόθο για να πάρει ξανά το πάνω χέρι. Και έπειτα θα πρόσφερε επιτέλους την παρθενιά της – και για αντάλλαγμα θα λάμβανε τη δουλική προσοχή του Νίκολας Γουόρ.

***

Ο Νικ έκλεισε την πόρτα πίσω του και, στον μικροσκοπικό διάδρομο, έγειρε στον τοίχο και έκλεισε τα μάτια του.

Θεέ και Κύριε. *Θεέ και Κύριε.*

Το κοντό παντελόνι του τον στένευε εξαιτίας της επιθυμίας. Ένιωθε απόλυτο πόθο, σαν εκείνον που είχε να αισθανθεί από τα σχολικά του χρόνια.

Το σχέδιό του έπιανε. Ω, ναι, έπιανε πολύ καλά, αλλά με πολύ υψηλό κόστος.

Γιατί και της λαίδης Ίντια το κόλπο έπιανε.

Ήθελε να ανοίξει με μια κλοτσιά την πόρτα και να την κυλήσει στο κρεβάτι, από κάτω του. Να της βγάλει εκείνες τις αναθεματισμένες κορδέλες ώστε να μπορέσει να περάσει τα μπράτσα της γύρω του και να κάνει όσα φανταζόταν ο Νικ ότι θα έκανε.

Όμως δεν μπορούσε να το κάνει αυτό. Ακόμα κι αν το γεγονός ότι δεν θα το έκανε θα τον σκότωνε – που μάλλον θα τον σκότωνε.

Ήταν σε πλεονεκτική θέση και θα την εκμεταλλευόταν πλήρως. Θα τυραννούσε τη λαίδη Ίντια μέχρι που από τον πόθο να μετατραπεί στα χέρια του σε ένα ζυμάρι που θα ικέτευε.

Σκέφτηκε εκείνα τα πελώρια γαλάζια μάτια, γεμάτα πό-

θο, ερωτήσεις και αντίληψη που τώρα μπουμπούκιαζε, να τον κοιτάζουν *–εκείνον,* τον Νίκολας Γουόρ, ορκισμένο εχθρό της και μάστιγα της γης– αναζητώντας ικανοποίηση.

Όμως *δεν* θα την ικανοποιούσε.

Και βέβαια όχι.

Ο Νικ αναστέναξε. Πήρε μια ανάσα. Απομακρύνθηκε από τον τοίχο και κατέβηκε να βρει τον πανδοχέα.

Θα σκεφτόταν το Τάγκαρτ, τα χρήματα και θα την άφηνε να καίγεται και να ικετεύει για περισσότερα.

***

Δεν είχαν περάσει ούτε πέντε λεπτά όταν ένα χτύπημα στην πόρτα την έβγαλε απότομα από τις σκέψεις της.

«*Oui?*»

Μια υπηρέτρια μπήκε κρατώντας στην αγκαλιά της ξύλα. «Για την αποψινή φωτιά, μαντάμ.»

Δεν ήταν εκείνος. Η Ίντια άφησε την τρεμάμενη αναπνοή της να βγει. «*Merci.*»

Θα χρειάζονταν μια ζεστή φωτιά. Γιατί θα ήταν γυμνοί. Δεν θα ήταν; Αισθάνθηκε τα μάγουλά της να καίνε, λες και η υπηρέτρια είχε διαβάσει τις σκέψεις της.

«Ω!» φώναξε η υπηρέτρια, χάνοντας την ισορροπία της καθώς έσκυψε μπροστά για να γεμίσει το δοχείο για τα ξύλα. Τα ξύλα έπεσαν από τα χέρια της σε ένα σωρό, στα πόδια της Ίντια. Εκείνη κινήθηκε προς τα εμπρός για να βοηθήσει, ξεχνώντας τα δεσμά της, και αμέσως έπεσε στο πάτωμα.

«Μαντάμ! Είστε καλά; *Oh, lá...* τα χέρια σας. Τα πόδια σας!» Η υπηρέτρια μπουσούλησε προς το μέρος της για βοήθεια και άρπαξε τους δεμένους αστραγάλους της Ίντια. «*Qu'est-ce que c'est?*» φώναξε, έντρομη.

«*C'est rien.* Απλώς...» Ο Νίκολας Γουόρ μπορεί να επέστρεφε από στιγμή σε στιγμή. «Δεν είναι τίποτα» επανέλαβε,

προσπαθώντας να κρύψει τους αστραγάλους της κάτω από το φόρεμά της. «Μια χαρά είμαι.»

«Τίποτα! *Mais, non!*» Ήδη η υπηρέτρια τραβούσε τον κόμπο της κορδέλας με την οποία ήταν δεμένα τα πόδια της Ίντια. «Δεν υπάρχει λόγος να φοβάστε, μαντάμ. Θα σας βοηθήσω.»

«Όχι, παρακαλώ... Δεν είναι αυτό που...»

Η υπηρέτρια αγνόησε τις διαμαρτυρίες της με ένα επιφώνημα τη στιγμή που ο κόμπος χαλάρωσε. «Τα χέρια σας... γρήγορα!»

«Μα δεν μπορώ...» Άλλη μια στιγμή και τα χέρια της ήταν ελεύθερα.

Αν ο Νίκολας Γουόρ έμπαινε μέσα και την έβρισκε λυμένη, δεν θα είχε διάθεση για αποπλάνηση. Θα καταστρεφόταν ολόκληρο το σχέδιό της. Όμως η υπηρέτρια δεν άκουγε.

«*Venez!* Γρήγορα! Η σκάλα του υπηρετικού προσωπικού θα σας βγάλει έξω. Ξέρω ένα μέρος όπου μπορείτε να μείνετε – μη φοβάστε!»

Δεν θα έπιανε ποτέ. Θα έπιανε;

Μήπως είχε άλλη επιλογή τώρα; Και η Μίλι;

«Μαντάμ!» Η υπηρέτρια την άρπαξε από το χέρι και την τράβηξε.

«*Mon amie,* δεν μπορώ να την αφήσω πίσω.»

«Θα της πω πού πήγατε. Γρήγορα τώρα. Γρήγορα!»

Έτρεξαν στο διάδρομο. Η Ίντια κοίταξε πίσω της, αλλά ο Νίκολας Γουόρ δεν εμφανίστηκε. Ο διάδρομος ήταν άδειος. Κατέβηκαν τρέχοντας τη σκάλα υπηρεσίας και εκείνη μισοπίστευε πως με κάποιον μαγικό τρόπο θα την περίμενε κάτω, όμως υπήρχε μόνο ένας άδειος διάδρομος που έβγαζε σε μια πλαϊνή πόρτα. «Ορίστε» είπε η υπηρέτρια, λύνοντας το σκούφο και την ποδιά της. «Φορέστε αυτά.» Κάλυψε τα μαλλιά της Ίντια με το σκούφο, έδεσε τις άκρες κάτω από το πιγούνι της και έπειτα την ποδιά γύρω από τη μέση της. «Πηγαίνετε στο

αβαείο. Το είδατε καθώς ερχόσασταν εδώ, έτσι δεν είναι;»

Το αβαείο – ναι. Ναι, είχε δει ένα αβαείο.

«Θα είστε ασφαλής εκεί. Πηγαίνετε – *Vite!*» Η υπηρέτρια την τράβηξε από την πλαϊνή πόρτα στο προαύλιο για τις άμαξες, όπου έκαναν το γύρο του κτιρίου σε πλήρη θέα.

Ω, Θεέ μου. Ω, *Θεέ μου.* Μπορούσαν να τις δουν ανά πάσα στιγμή.

΄Ετρεξαν στο δρόμο.

«Από δω» είπε η υπηρέτρια, δείχνοντας προς την κατεύθυνση απ' όπου είχαν έρθει το απόγευμα. «Θα σας πάω... Ω!» Σταμάτησε απότομα και κούνησε το χέρι της σε έναν άντρα που οδηγούσε ένα κάρο με σανό. «*Lá!*» Τράβηξε την ΄Ιντια προς τα εμπρός, μιλώντας στον άντρα τόσο γρήγορα ώστε εκείνη έπιανε μόνο λέξεις. Νεαρή γυναίκα... φοβερή σκληρότητα... αδερφή... κρεβάτι... αβαείο...

«*C'est mon cousin, Jervase*» εξήγησε γρήγορα, ενώ σταγόνες βροχής τις μούσκευαν. «*Vite!*»

Ο Ζερβάζ. Δεν υπήρχε χρόνος να αξιολογήσει τίποτα η ΄Ιντια, εκτός από τα σκούρα μάτια του και ένα βιαστικό χαμόγελο, προτού η υπηρέτρια την τραβήξει, τη σπρώξει προς το κάρο και, ουσιαστικά, προς το κάθισμα. «*Vite!*» είπε η υπηρέτρια. «Θα σας πάει κάπου όπου μπορείτε να κρυφτείτε.»

Ο Ζερβάζ άρπαξε το χέρι της ΄Ιντια και την τράβηξε πάνω στο κάρο και κάτω από το μπράτσο του με το βαρύ καφέ πανωφόρι. Το κάρο τινάχτηκε μπροστά, η υπηρέτρια έτρεξε πίσω στο προαύλιο για τις άμαξες και έτσι, τόσο γρήγορα, η ΄Ιντια ήταν ελεύθερη.

Κεφάλαιο 12

«Μη φοβάσαι, ματμαζέλ. Η Μαρτίν πάντα σώζει κάτι και θα σώσουμε και σας... από ένα σύζυγο σκέτο τύραννο, ίσως;» Χωμένη κάτω από το βαρύ πανωφόρι του Ζερβάζ, η Ίντια τιναζόταν πάνω στον άντρα και στο ξύλινο κάθισμα ενώ ψιλόβρεχε και τα γαϊδούρια προχωρούσαν με κόπο στη λάσπη.

«Όχι.» Και έπειτα, όταν το φρύδι του ανασηκώθηκε με ενδιαφέρον «*Oui.* Ναι, ο σύζυγός μου. Είναι φοβερός τύραννος.»

Εκείνος γέλασε, μαντεύοντας εύκολα ποια ήταν η αλήθεια και ποιο το ψέμα. «Θα σε πάω ασφαλή στο αβαείο... ματμαζέλ.»

«*Non* – όχι στο αβαείο.» Η Ίντια σκέφτηκε πως θα ήταν το πρώτο μέρος όπου θα την αναζητούσε ο Νίκολας Γουόρ.

«*Non?*»

«Σίγουρα θα ψάξει εκεί. Ο άνθρωπος του αδερφού μου.» Έτσι κι αλλιώς ο Ζερβάζ δεν είχε πιστέψει πως ήταν παντρεμένη, οπότε προτίμησε μια ιστορία που ήταν πιθανότερο να προκαλέσει συμπόνια. «Δεν θα είναι εύκολο να του κρυφτώ. Θα ψάξει παντού.»

Ο Ζερβάζ ανασήκωσε με ενδιαφέρον το σκούρο φρύδι του. «Ο άνθρωπος του αδερφού σου.»

«Η αδερφή μου και εγώ ζούσαμε στη Μασσαλία με τη θεία μας. Αλλά ο αδερφός μου δεν το εγκρίνει. Έστειλε το δεξί του χέρι να μας βρει και να μας πάει διά της βίας στην πατρίδα. Φύγαμε από τη Μασσαλία μόλις σήμερα το από-

γευμα. Η αδερφή μου είναι ακόμα μαζί του στο πανδοχείο. Προσπάθησα να πω στην ξαδέρφη σου πως δεν μπορούσα να φύγω χωρίς εκείνη, αλλά ήταν πολύ αργά. Αν με βρει, θα γίνει έξαλλος. Κανείς δεν μπορεί να ξέρει τι θα κάνει.»

Ο Ζερβάζ έβγαλε έναν ήχο, αλλά ήταν αδύνατον για την Ίντια να καταλάβει αν πίστεψε την ιστορία της. Αν ο Νίκολας Γουόρ δεν την έβρισκε έπειτα από μια δυο μέρες, ή τρεις, ή πέντε... ή μια εβδομάδα... για πόσο θα την κυνηγούσε μέχρι να τα παρατήσει;

Αν τα παρατούσε, σίγουρα θα εγκατέλειπε τη Μίλι σ' αυτό εκεί το χωριό. Πράγμα που σήμαινε πως αν ήταν πράγματι δυνατόν να κρυφτεί, το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να περιμένει.

Μόνο που σε μια τόσο μικρή κοιλάδα, θα ήταν δύσκολο να κρυφτεί. Και για πενήντα χιλιάδες λίρες, δεν ήταν πιθανόν να παρατήσει το κυνηγητό ο Νίκολας Γουόρ.

«Μη φοβάσαι, ματμαζέλ» μουρμούρισε ο Ζερβάζ, μετακινώντας το κορμί του λίγο πιο κοντά της – λες και ήταν δυνατόν αυτό. «Θα σε πάω στης αδερφής μου. Δεν θα της αρέσει, αλλά...» Ανασήκωσε τους ώμους του. «Θα έχει ένα μέρος για σένα και ίσως κάποια δουλειά...» χαμογέλασε «...αν δεν σε πειράζει να αρμέγεις αγελάδες.»

Ήδη το μυαλό της Ίντια επεξεργαζόταν την πιθανότητα: να κρυφτεί σε μια φάρμα μεταμφιεσμένη σε αγρότισσα ενώ θα περίμενε τον Νίκολας Γουόρ να παραδεχτεί ότι πράγματι είχε δραπετεύσει... ή ενώ θα προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο να πάρει τη Μίλι από το πανδοχείο.

«Φυσικά, υπάρχει πολύς χώρος στο σπίτι μου» συνέχισε ο Ζερβάζ. Τα σκούρα μάτια του ταξίδεψαν στη μύτη της, στα χείλη της. «Αλλά φοβάμαι πως θα προσβληθείς αν σου προσφέρω καταφύγιο εκεί.»

Και ξαφνικά η Ίντια κατάλαβε τι ευκαιρία είχε τώρα.

Έπρεπε να την εκμεταλλευτεί. Θα έδιωχνε μια και καλή μακριά τον Νίκολας Γουόρ, έτσι δεν είναι; Υπήρχε μεγαλύ-

τερη ντροπή από το να σε κερατώσει η γυναίκα που σκόπευες να παντρευτείς; Το πρόβλημα ήταν...

Δεν ήθελε να πετάξει την παρθενιά της σε αυτό τον άγνωστο. Ήθελε...

Όχι. *Δεν* μπορεί να το ήθελε αυτό.

Η προσφορά της παρθενιάς της στον Νίκολας Γουόρ θα ήταν μια θυσία μόνο για στρατηγικούς σκοπούς. Όχι επειδή το *ήθελε.*

Μόνο που μισή ώρα νωρίτερα, περίμενε την επιστροφή του ενώ το κορμί της πονούσε και μυρμήγκιαζε, και το *ήθελε.*

Να προσφέρει την παρθενιά της. Σε εκείνον. Στον Νίκολας Γουόρ.

Ξεροκατάπιε. «Θα είμαι μια χαρά στης αδερφής σου.»

Εκείνος άπλωσε το χέρι του και άγγιξε μια βροχοσταλίδα που κυλούσε στη μύτη της. «Κρίμα.»

Είκοσι λεπτά αργότερα μπήκαν στη λασπερή αυλή ενός αγροκτήματος, όπου μια κοντόχοντρη, ροδαλή γυναίκα βγήκε να τους προϋπαντήσει.

«*Oh, c'est pas vrai!*» αναφώνησε η γυναίκα, κοιτώντας θυμωμένη την Ίντια. «Άλλη μια από τις *putains* σου;»

«*No, non!*» Φώναξε ο Ζερβάζ κάνοντας μια οργισμένη χειρονομία. Ήδη είχε κατέβει από το κάρο και τραβούσε την Ίντια από το κάθισμα ενώ εξηγούσε. «Είπα στη Μαρτίν ότι θα της έβρισκα ένα ασφαλές μέρος να μείνει.»

«*Ici?* Τι μέρος νομίζεις ότι είναι εδώ;» Η γυναίκα κοίταξε την Ίντια από την κορυφή μέχρι τα νύχια, μισοκλείνοντας τα μάτια της όταν αντίκρισε το βρεγμένο ντεκολτέ της.

«Μην είσαι ανόητη, Κολέτ» είπε απότομα ο Ζερβάζ. «Δώσε στο κορίτσι φαγητό και ένα κρεβάτι στον αχυρώνα.»

Η Ίντια έκανε ένα βήμα πίσω και έπεσε πάνω στον Ζερβάζ. «Ίσως θα ήταν προτιμότερο να...»

«*Non, non!*» είπε εκείνος, διακόπτοντάς την. «Θα μείνεις εδώ.» Την έσπρωξε προς την αδερφή του. «Από πότε αρνείσαι στον κόσμο τη φιλοξενία σου; Ο καθένας θα έβλεπε ότι

το καημένο το κορίτσι χρειάζεται βοήθεια. Φαγητό» επανέλαβε. «Και χώρο στον αχυρώνα.»

Η γυναίκα έσφιξε τα χείλη της. «Μια νύχτα» είπε κοφτά. «*Une seule. Et après-c'est fini!*»

Ο Ζερβάζ άρπαξε την αδερφή του από τους ώμους και της έδωσε φιλιά και στα δυο στρογγυλά μάγουλά της. «*Merci,* Κολέτ.»

«*Va t'en!*» Η Κολέτ τον έδιωξε. «Άντε, φύγε!»

Ο Ζερβάζ χαμογέλασε θριαμβευτικά στην Ίντια.

«Και εσύ» είπε η Κολέτ και στράφηκε στην Ίντια. «Αν κλέψεις έστω και ένα άχυρο, θα σε πάω στις Αρχές.»

«Ίσως άλλαξες γνώμη τώρα που είδες πού θα περάσεις το βράδυ.» Ο Ζερβάζ χαμογέλασε στην Ίντια.

Ναι, άλλαξα γνώμη. Γιατί όχι; Ήταν αυτό που είχε σχεδιάσει από την αρχή και θα έλυνε πολλά προβλήματα. Όμως είπε: «Μια χαρά είναι εδώ. Σ' ευχαριστώ.»

Χαζή!

Η αδερφή του Ζερβάζ φαινόταν έτοιμη να αλλάξει *εκείνη* γνώμη.

«Ματμαζέλ, με σκοτώνεις.» Τα σκούρα μάτια του Ζερβάζ πλανήθηκαν πάνω της. «Αλλά θα περάσω να σε δω αργότερα, να σιγουρευτώ ότι έχεις βολευτεί.»

Η αδερφή του σήκωσε τα χέρια της ψηλά. «*Mais, non! Non!*» φώναξε, διώχνοντάς τον. «Δεν θα κάνεις τα παιχνίδια σου εδώ. *Va-t-en! Va-t-en!*»

Ο Ζερβάζ έκλεισε το μάτι στην Ίντια και έφυγε.

***

Ο Νικ μπορεί να χαρακτήριζε τη λαίδη Ίντια τρελή, όμως στην πραγματικότητα *εκείνος* ήταν ο τρελός. Διασχίζοντας με το άλογο όλη την κοιλάδα, ρωτώντας όποιον έβρισκε μπροστά του αν είχε δει μια νεαρή γυναίκα να ταξιδεύει μόνη... κατά πάσα πιθανότητα προκαλούσε τη μεγαλύτερη

αναταραχή που είχε δει εδώ και χρόνια αυτό το μέρος της Γαλλίας. Σταματούσε στο ένα αγρόκτημα μετά το άλλο –όχι ότι υπήρχαν πολλά– αναζητώντας τη λαίδη Ίντια.

Αν την ήξερε καλά, θα μπορούσε να ήταν χωμένη κάπου στο δάσος, κουλουριασμένη μέσα σε έναν κούφιο κορμό.

Κόντευε να βραδιάσει, και ήταν μια εξαιρετικά κουραστική μέρα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, άρχισε να βρέχει. Άλλη μια προσπάθεια, και θα σταματούσε γι' απόψε – αλλά όχι οριστικά. Αν η λαίδη Ίντια νόμιζε ότι μπορούσε να δραπετεύσει από αυτή την κοιλάδα και να επιστρέψει στη Μασσαλία, ήταν πολύ γελασμένη.

Οδήγησε το άλογό του σε ένα λασπωμένο μονοπάτι στο πλάι του δρόμου, όπου ένα μικρό πέτρινο σπίτι στεκόταν κουρνιασμένο στην πλαγιά ενός λόφου στην άκρη ενός ελαιώνα, σχεδόν αόρατο στο φως που χανόταν. Πιο πέρα, ένα άδειο κάρο για σανό βρισκόταν μπροστά σε έναν ασύμμετρο πέτρινο αχυρώνα.

Ύστερα από δυο χτυπήματα, άνοιξε την πόρτα ένας σκουρομάλλης άντρας.

«Μπονζουάρ» είπε ο Νικ. «Με συγχωρείτε για την ενόχληση, αλλά ψάχνω για την αδερφή μου που το έσκασε. Φοβάμαι για την ασφάλειά της, μόνη καθώς είναι αυτή τη βροχερή νύχτα. Μήπως την είδατε;» Σήκωσε το χέρι του μέχρι το ύψος του ώμου του. «Είναι περίπου τόσο ψηλή, με ξανθά μαλλιά.»

Ο άντρας τού έκανε νόημα να μπει μέσα. «*Venez, venez.*»

Ανυπόμονος, ο Νικ έφυγε από τη βροχή. Σταγόνες από το βαρύ πανωφόρι του έπεσαν στο ξύλινο πάτωμα.

«Μια νεαρή γυναίκα μόνη;» επανέλαβε ο άντρας, τρίβοντας το σαγόνι του. «*Non. Non, je n'ai rien vu.*»

Του Νικ δεν του διέφυγε ότι ο άντρας τον κοίταξε γρήγορα από την κορυφή μέχρι τα νύχια. «Είστε απολύτως σίγουρος;»

«Θα είχα προσέξει μια γυναίκα σαν αυτή που περιγρά-

ψατε. Παρακαλώ, καθίστε.» Έδειξε στον Νικ ένα χιλιοσημαδεμένο τραπέζι κοντά σε ένα πελώριο τζάκι στο πλάι του μεγάλου δωματίου. «Η αδερφή σας είναι, είπατε;» ρώτησε, σκαλίζοντας τη φωτιά με μια σιδερένια μασιά.

«Ναι. Φαντάζεστε την ανησυχία μου.»

«*Mais oui.* Πράγματι είναι μια σοβαρή κατάσταση. Είμαι τυχερός που δεν έχω αδερφές. Μόνο μπελάδες προκαλούν. Ο ένας από αυτούς είναι οι αιώνιοι καβγάδες για να αποκρούεις τους άντρες.»

Ο Νικ φαντάστηκε την αδερφή του την Ονόρια, που θα γελούσε με τη σκέψη πως εκείνος θα απέκρουε έναν άντρα. *Μπα! Νίκολας, ένα τίναγμα του δαχτύλου μου και θα εξαφανιστεί σαν ενοχλητικό κουνούπι.*

Η λαίδη Ίντια, από την άλλη... Ακόμα και τώρα θα μπορούσε να είναι χωμένη σε ένα αγροτόσπιτο και να δίνει την παρθενιά της σε έναν Γάλλο οινοποιό.

Να πάρει η ευχή.

«Είστε αναστατωμένος» παρατήρησε ο άντρας, ρίχνοντας μια ματιά στα χέρια του Νικ. Ο Νικ ξέσφιξε τις γροθιές του. «Καθίστε... Θα βάλω λίγο κρασί.»

«Όχι. Σας ευχαριστώ. Πρέπει...» Τι; Να επέστρεφε στο πανδοχείο; Να συνέχιζε την έρευνα, αδιαφορώντας για το σκοτάδι, τη βροχή και τις ισχνές πιθανότητες να τη βρει προτού ξημερώσει;

«Καθίστε» είπε ξανά ο άντρας. Ήδη έριχνε ένα δριμύ, σκούρο κόκκινο κρασί σε δύο χοντρά ποτήρια. Έσπρωξε ένας προς τον Νικ.

Ο Νικ δίστασε για μια στιγμή ακόμα, αλλά τελικά κάθισε. Εκεί που είχαν φτάσει, μερικά λεπτά δίπλα στη φωτιά για να στεγνώσει δεν θα άλλαζαν τίποτα. Το κρασί ήταν απολαυστικό κι ακούμπησε τους αγκώνες του στο τραπέζι και αναστέναξε. «*Μερσί*» είπε στον άντρα. «Νομίζω ότι ήταν ακριβώς αυτό που χρειαζόμουν.»

Ίσως ήταν τυχερός αν δεν έβρισκε ποτέ τη λαίδη Ίντια.

Ίσως το πεπρωμένο να είχε επέμβει την κατάλληλη στιγμή.

«*De rien, de rien*.» Ο άντρας έβγαλε ξανά το φελλό από το μπουκάλι και κάθισε απέναντι από τον Νικ. «Ζητώ συγγνώμη, δεν συστήθηκα.» Άπλωσε το χέρι του. «Λέγομαι Ζερβάζ Φαβρό.»

***

Η Ίντια καθόταν στη σκοτεινή σοφίτα για το σανό με τη βροχή να χτυπάει στη σκεπή και τη νύχτα ακόμα στις πρώτες ώρες της, τυλιγμένη με μια δύσοσμη παλιά κουβέρτα που δεν κατάφερνε να την προφυλάξει από τα ρεύματα. Ένα φλιτζάνι τσάι θα ήταν ό,τι έπρεπε, αλλά με το να το φαντάζεται απλώς έκανε τα πράγματα χειρότερα. Η κριθαρόσουπα και το μαύρο σκληρό ψωμί που της είχε δώσει απρόθυμα η αδερφή του Ζερβάζ ήταν σωστή αμβροσία – όμως από τότε είχαν περάσει τουλάχιστον δύο ώρες. Τώρα το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να περιμένει να ξημερώσει.

Τα σποραδικά συρσίματα στο σανό φανέρωναν ότι δεν ήταν μόνη. Έσφιξε κι άλλο την κουβέρτα γύρω της και δάγκωσε το χείλι της.

Θα επιστρέψω για να βεβαιωθώ ότι έχεις βολευτεί.

Της ήρθε η τρελή επιθυμία να βάλει τα γέλια. Να βολευτεί; Άχυρα την τσιμπούσαν σε μέρη που ποτέ δεν...

Ένας θόρυβος ακούστηκε απέξω και η Ίντια κοκάλωσε. Κράτησε την ανάσα της. Αφουγκράστηκε, φοβούμενη την επιστροφή του Ζερβάζ.

Ύστερα από κάμποσα δευτερόλεπτα, άφησε την ανάσα της να βγει.

Μέχρι τώρα ο Νίκολας Γουόρ θα είχε ανακαλύψει την απουσία της. Τον φαντάστηκε να επιστρέφει στο δωμάτιο, περιμένοντας να τη βρει εκεί, προσδοκώντας να τελειώσουν ό,τι είχαν αρχίσει. Θα γινόταν έξαλλος. Μπορεί να κατηγο-

ρούσε τη Μίλι και να την έδενε όσο εκείνος θα έψαχνε στην εξοχή για την ΄Ιντια. Εκτός...

Δεν θα έβλαπτε τη Μίλι. Και το γεγονός ότι δεν θα την έβλαπτε –η ΄Ιντια ήταν σχεδόν σίγουρη γι' αυτό– απλώς την έκανε να αναρωτηθεί *γιατί* δεν θα την έβλαπτε. Και γιατί, τουλάχιστον όσον αφορούσε τη Μίλι, δεν ήταν τόσο ανελέητος όσο περίμενε η ΄Ιντια. Είχε πάρει τη Μίλι μαζί τους ενώ δεν ήταν ανάγκη. Της είχε αγοράσει ακόμα και φορέματα. Η ΄Ιντια θα μπορούσε να τον είχε αγκαλιάσει γι' αυτό, μόνο που ο μοναδικός λόγος για τον οποίο τα έκανε όλα αυτά ήταν για να αναγκάσει την ΄Ιντια να κάνει ένα γάμο-φυλακή.

Η βροχή έπεφτε απαλά στη σκεπή. Αν δεν ήταν εκείνη η υπηρέτρια, η ΄Ιντια τώρα θα βρισκόταν στο δωμάτιό του και θα του έδινε την παρθενιά της. Και τι σημασία θα είχε αν το ήθελε; Αν τον ποθούσε;

Ο πόθος απλώς θα έκανε το συμβάν πιο ευχάριστο. Καμία δεν ήθελε να δώσει την παρθενιά της σε κάποιον απαίσιο άντρα.

Αυτό δεν σήμαινε ότι πρέπει να μαλακώσει η γνώμη της για εκείνον.

Ούτως ή άλλως, όλα αυτά δεν είχαν σημασία τώρα πια. Είχε δραπετεύσει και το πρώτο πράγμα που θα έκανε το πρωί ήταν να σκεφτεί πώς θα τραβούσε την προσοχή της Μίλι. Και σύντομα, θα επέστρεφαν γρήγορα στη Μασσαλία.

***

Λίγα λεπτά ακόμα και θα έφευγε. Είχε αποδειχτεί πως ένα ποτήρι κρασί ήταν ακριβώς αυτό που χρειαζόταν. Μάλλον δύο ποτήρια. ΄Η... να πάρει η ευχή. Είχε χάσει το μέτρημα.

«*Encore?*» ρώτησε ο Ζερβάζ, κρατώντας ένα μπουκάλι –το τρίτο μπουκάλι;– πάνω από το ποτήρι του Νικ.

Ο Νικ ένευσε καταφατικά. Ναι, ακριβώς αυτό χρειαζόταν και όχι μια αναθεματισμένη στρίγκλα να τον τρελαίνει. «Είναι τρελή» δήλωσε.

«Όλες οι γυναίκες είναι τρελές, σωστά; Όπως και εμείς, επειδή τις αγαπάμε.»

«Αγάπη!» Ο Νικ ήπιε κι άλλο κρασί.

«*Oui.*» Ο Ζερβάζ χαμογέλασε πλατιά. «Αγαπάμε τα στήθη τους, τους γοφούς τους.» Στράγγιξε το ποτήρι του. «Τους μηρούς τους που μας καλοδέχονται.»

«Θεέ μου, ναι.» Όχι. Μια εικόνα της λαίδης Ίντια να τον καλοδέχεται στους μηρούς της τον έκανε να ρουφήξει το μισό ποτήρι. «Και τι δεν θα έδινα για να ανοίξω εκείνους τους μηρούς.»

«Τους μηρούς της αδερφής σας;»

Της αδερφής του; Ο Νικ μούγκρισε και κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. Ήπιε κι άλλο κρασί. «Είπα ψέματα» ομολόγησε, ενώ εικόνες για το πώς μπορεί να ήταν εκείνοι οι μηροί χόρεψαν μέσα στο κεφάλι του.

«Ε;» Ο οικοδεσπότης του σκούπισε το στόμα του με τη ράχη του χεριού του.

«Το κορίτσι δεν είναι αδερφή μου.»

Ο Ζερβάζ γέλασε και έγειρε πάνω στο τραπέζι. «Και εγώ είπα ψέματα» είπε και ήπιε άλλη μια γουλιά από το απαίσιο ζουμί που αποκαλούσε κρασί. «Βρίσκεται στη σοφίτα με το σανό της δικής *μου* αδερφής αυτή τη στιγμή που μιλάμε.»

«Στης αδερφής σου!» Ο Νικ προσπάθησε να σηκωθεί όρθιος αλλά χτύπησε το γόνατό του στο τραπέζι. Να πάρει ο διάβολος, ήταν σουρωμένοι. «Στη σοφίτα με το σανό;» Η σκέψη της Ίντια να κοιμάται σε ένα σωρό από σανό τού φάνηκε αβάσταχτα αστεία και άρχισε να γελάει. Γέλασε και ο Ζερβάζ και σύντομα ο Νικ πάσχιζε να ξαναβρεί την αναπνοή του. «Θεέ και Κύριε, είναι λιγότερο απ' όσα της αξίζει να πάθει.»

«Ωραία κοπέλα» είπε κάπως ψευδά ο Ζερβάζ. «Σκοπεύω να την επισκεφθώ απόψε.»

«Πρέπει να με πας εκεί τώρα.» Όμως αμέσως συνειδητοποίησε τι εννοούσε ο Ζερβάζ. «Να την επισκεφθείς;»

Ο άντρας χαμογέλασε πλατιά. «Δεν ήταν τόσο ενθαρρυντική όσο ήλπιζα, αλλά είμαι σίγουρος ότι μπορώ να την πείσω.»

«Αλήθεια;» Ο υπαινιγμός στριφογύρισε στον εγκέφαλό του, προσπαθώντας να βολευτεί κάπου. Σίγουρα η λαίδη Ίντια θα καλοδεχόταν την ενθάρρυνση. Δεν προσπαθούσε να χάσει την παρθενιά της από τη στιγμή που τη γνώρισε;

«Όμως, αν είσαι ήδη ο εραστής της...» Ο Ζερβάζ σταμάτησε, περιμένοντας την επιβεβαίωση.

Ο Νικ μούγκρισε και φαντάστηκε ότι το έκανε αλήθεια – απόψε, στον αχυρώνα της αδερφής του Ζερβάζ.

«Καβγαδάκι, ε;» Τον παρότρυνε ο Ζερβάζ.

«Είναι πολύ καβγατζού.» Πάρα πολύ. Ίσως ήταν προτιμότερο να την αφήσει να φύγει. Τι ήταν το Τάγκαρτ, στο κάτω κάτω, εκτός από ένα παλιό σπίτι γεμάτο ρεύματα, καμινάδες που μπούκωναν και στέγη που έσταζε;

«Αυτές οι γυναίκες είναι πάντα φωτιά στο κρεβάτι.» Ο Ζερβάζ ήπιε κι άλλο κρασί και χαμογέλασε. «Θα νιώθει πολλή μοναξιά και θα κρυώνει σε εκείνο τον αχυρώνα.»

«Πράγματι.» Ο Νικ το φαντάστηκε με ικανοποίηση, καθώς το κρασί κυλούσε μεθυστικό και γλυκό πάνω στη γλώσσα του. Έπρεπε να ξεχάσει το Τάγκαρτ, να ξεχάσει τη λαίδη Ίντια, να ξεχάσει τα χρήματα του πατέρα της. Να στείλει στο διάβολο όλο αυτό το μπέρδεμα και να μείνει εκεί.

Ήπιε άλλη μια γουλιά κρασί. Ίσως γινόταν οινοποιός.

Ο Ζερβάζ έγειρε πάνω στο τραπέζι με μια λάμψη στα μάτια. «*Viens* – πάμε να βρούμε τη νεαρή ερωμένη σου, *oui;*»

Ο Νικ κοπάνησε το ποτήρι του στο τραπέζι. «*Oui.*»

***

Κάποιος βρισκόταν στον αχυρώνα.

Η Ίντια κοκάλωσε μέσα στη βρόμικη παλιά κουβέρτα και αφουγκράστηκε, ενώ τα άχυρα διαπερνούσαν το φόρεμά της και μια ριπή παγερού, υγρού αέρα ψιθύρισε ανάμεσα από τις ρωγμές του τοίχου. Πρέπει να ήταν μεσάνυχτα. Το φεγγαρόφωτο έλαμπε από τα χωρίσματα ανάμεσα στις σανίδες, όμως ήταν πολύ σκοτεινά για να δει κάτι περισσότερο από σκιές. Παρ' όλα αυτά παρέμεινε ακίνητη, χωρίς να τολμάει να κρυφοκοιτάξει από τη σοφίτα, για την περίπτωση που ο άγνωστος κοίταζε πάνω ταυτόχρονα και, επιπλέον, για την περίπτωση που αυτός ήταν ο Νίκολας Γουόρ.

Κάτι που ήταν παρανοϊκό, γιατί δεν θα την έβρισκε ποτέ εκεί. Θα έπρεπε να χτυπήσει όλες τις πόρτες στην κοιλάδα.

Πράγμα που, δεδομένης της αποφασιστικότητάς του, μπορεί και να το έκανε.

Ακούστηκε ένα πασπάτεμα, μια χαμηλή φωνή, λίγα γέλια – φως! Πήρε μια κοφτή ανάσα για να συγκρατήσει ένα φτέρνισμα. Ακούστηκαν κι άλλες πνιχτές φωνές, μια αντρική και μια γυναικεία. Δεν μπορούσε να ήταν ο Νίκολας Γουόρ. Η Ίντια χαλάρωσε λιγάκι και τόλμησε να ρίξει μια κλεφτή ματιά από την άκρη της σοφίτας...

Ω, Θεέ μου!

Τραβήχτηκε απότομα, ανάσανε και ρούφηξε σκόνη. Ήταν ο κτηματίας και... μια γυναίκα που σίγουρα *δεν* ήταν η γυναίκα του.

Ω, Θεέ μου.

Κι άλλα γέλια, κι άλλοι ψίθυροι, κι άλλοι... *ήχοι.* Δεν έπρεπε να κοιτάξει. Δεν έπρεπε να κοιτάξει ούτε γι' αστείο.

Κοίταξε.

Ο κτηματίας και η γυναίκα ήταν ενωμένοι σε ένα έξαλλο φιλί. Άραγε σκόπευαν στ' αλήθεια να... Εκεί; Στον αχυρώ-

να; Σκούρες μπούκλες έπεφταν στους ώμους της γυναίκας, λουσμένες στο φως ενός κεριού που τρεμόπαιζε μέσα σε ένα φανό. Ο κτηματίας άρπαξε τη γυναίκα από τη μέση και εκείνη γέλασε καθώς της τράβηξε την μπλούζα και...

Έπρεπε να κοιτάξει αλλού. *Προσπάθησε* να κοιτάξει αλλού. Όμως όσο περισσότερο προσπαθούσε, τόσο δεν μπορούσε να τραβήξει τα μάτια της από τη σκηνή, καθώς ο κτηματίας βούλιαξε με τη γυναίκα σε ένα σωρό από σανό.

Ήταν ντροπή να παρακολουθεί. Αίσχος. Όμως η σκηνή από κάτω την κρατούσε καθηλωμένη. Μισοφόρι και παντελόνι μπερδεμένα. Ένα γυναικείο βογκητό. Δυο λευκοί γλουτοί που ανεβοκατέβαιναν ανάμεσα σε ένα ζευγάρι λυγισμένα γόνατα.

Το τρίξιμο και το σύρσιμο της πόρτας του αχυρώνα.

Περισσότερο φως. Κι άλλος φανός...

Άνθρωποι!

Η γυναίκα ούρλιαξε. Ο κτηματίας σηκώθηκε άρον άρον από πάνω της τη στιγμή που η σύζυγός του και δυο άντρες μπήκαν στον αχυρώνα.

Ήταν ο Ζερβάζ και...

Ο Νίκολας Γουόρ!

Η Ίντια οπισθοχώρησε μπουσουλώντας στο σανό. Από κάτω, ξέσπασε ένας φοβερός καβγάς ανάμεσα στη σύζυγο του κτηματία, τον κτηματία και τη γυναίκα. Δυνατές τσιρίδες πλημμύρισαν τον αχυρώνα, διανθισμένες από τις κραυγές του κτηματία. Ω, Θεέ μου. Ω, Θεέ μου. Αν καθόταν αρκετά ήσυχη, ίσως ξεχνούσαν ότι βρισκόταν εκεί.

Όμως πρέπει ήδη να είχαν πει στον Νίκολας Γουόρ πού βρισκόταν, διαφορετικά γιατί τον είχαν φέρει στον αχυρώνα;

Αθόρυβα, απεγνωσμένα, προσπάθησε να καλυφθεί με σανό. Κάθε χούφτα τής φαινόταν ότι θρόιζε πιο δυνατά από την προηγούμενη. Γρήγορα! Γρήγορα!

Ακούστηκε ένα τρίξιμο. Κι άλλο ένα. Η σκάλα!

Ω, Θεέ μου! Βούτηξε με το κεφάλι στο σωρό –στη σκόνη, τα τρωκτικά, τις ψείρες και ό,τι άλλο– αλλά ήταν πολύ αργά.

«Ποτέ δεν παύεις να με συναρπάζεις, λαίδη Ίντια.»

Κεφάλαιο 13

Η Ίντια ανακάθισε με άχυρα να κρέμονται από παντού πάνω της. Ο Νίκολας Γουόρ στεκόταν στην κορυφή της σκάλας, κοιτώντας στη σοφίτα.

Η Ίντια κοίταξε τη σκάλα και αναρωτήθηκε αν θα κατάφερνε να τη σπρώξει.

Το στόμα του Νίκολας Γουόρ ήταν μια βλοσυρή γραμμή καθώς σκαρφάλωσε τα υπόλοιπα σκαλιά και βγήκε στη σοφίτα. Από κάτω, η οχλαγωγία ξεθώριασε καθώς οι αντίπαλοι βγήκαν έξω από τον αχυρώνα – έχοντας ξεχάσει προφανώς τους επισκέπτες. Η Ίντια είδε τον Νίκολας Γουόρ να προχωράει προς το μέρος της και κατάλαβε πως έπειτα από αυτό δεν θα μπορούσε να το σκάσει, εκτός...

«Ω, κύριε Γουόρ... Νίκολας... χαίρομαι τόσο πολύ που σε βλέπω ώστε νιώθω την ανάγκη να σε αποκαλώ Νίκολας. Πόσο ανακουφίστηκα που με βρήκες!» Πέρασε τα μπράτσα της γύρω του. «Όταν έφυγες από το δωμάτιο ήρθε η υπηρέτρια με ένα φόρτωμα ξύλα, τα οποία έριξε κάτω και φυσικά έτρεξα να τη βοηθήσω. Όμως δεν μπόρεσα και είδε τις κορδέλες, και προτού καταλάβω τι συνέβη, με έλυσε. Φοβήθηκα τόσο πολύ ότι θα θύμωνες ώστε δεν τόλμησα να μείνω, και ουσιαστικά με έσυρε στη σκάλα υπηρεσίας και από κει έξω, όμως *ήθελα* να μείνω, κύριε Γουόρ. Ήθελα πάρα πολύ να μείνω.»

«Όπως ήθελα και εγώ πάρα πολύ να μείνεις.» Την αγκάλιασε και εκείνος, δυνατά, και την έσφιξε πάνω στο κορμί του.

Και όλα όσα είχε νιώσει η Ίντια στο πανδοχείο επέστρεψαν δριμύτερα.

Για μια στιγμή η ανακούφιση που ισχυρίστηκε ότι ένιωσε έγινε πολύ πραγματική. Ξεροκατάπιε, έχοντας επίγνωση κάθε σημείου όπου τα κορμιά τους ακουμπούσαν το ένα το άλλο.

Αποπλάνηση. *Αποπλάνηση.* Αυτός ήταν ο σκοπός. Η απόδραση είχε αποτύχει, και τώρα η Ίντια βρισκόταν πάλι εκεί όπου ήταν όταν έφτασαν στο πανδοχείο.

Και όπως είχε συμβεί στο πανδοχείο, το κορμί της ζωντάνεψε κάτω από τα χέρια του που πλανιόνταν στην πλάτη της, με τη ζεστή ανάσα του που χάιδεψε ανάλαφρα την επιδερμίδα της καθώς άγγιξε με το πρόσωπο του τα μαλλιά στον κρόταφό της. «Αν οι συνθήκες δεν το είχαν απαγορεύσει» είπε ξέπνοη «σίγουρα θα βρισκόμουν στο δωμάτιο όταν επέστρεψες. Για να συνεχίσω την προσπάθεια να γνωριστούμε καλύτερα.» Οι αισθήσεις της πλημμύρισαν από τη μυρωδιά του – την υποψία της κολόνιας του, τη ζεστή αρρενωπή αψάδα που τον χαρακτήριζε. Και του... κρασιού. Μύριζε πολύ έντονα κρασί. «Αλλά ο ξάδερφος της υπηρέτριας έτυχε να περνάει εκείνη τη στιγμή με το κάρο για το σανό...»

«Ο Ζερβάζ;»

Ήξερε για τον Ζερβάζ; «Ναι, έτσι τον έλεγαν. Και όταν ανέβηκα στο κάρο, δεν μπορούσα να τον πείσω να με κατεβάσει ξανά.»

«Το φαντάζομαι.»

Μόνο τότε συνειδητοποίησε η Ίντια πως εκείνος μιλούσε κάπως αργά. Τραβήχτηκε πίσω και προσπάθησε να τον δει στο σκοτάδι. «Κύριε Γουόρ, είσαι μεθυσμένος;»

Υπήρχε αρκετό φως για να δει τη λάμψη των λευκών δοντιών του. «Ο φίλος σου ο Ζερβάζ φτιάχνει ένα εξαιρετικά δυνατό κρασί. Επίσης έχει μεγάλη γλώσσα.»

Εκείνη ξεροκατάπιε. «Αλήθεια;»

«Μάλλον δεν με περίμενες εδώ απόψε.»

«Δεν τολμούσα να σε περιμένω έπειτα απ' ό,τι συνέβη.» Η αίσθηση των χειλιών του στο πρόσωπο και το λαιμό της ήταν παραδεισένια. «Αλλά ήλπιζα.» Τώρα σχεδόν το πίστευε αυτό.

Όχι όμως και ο Νίκολας. Γέλασε. «Εγώ νομίζω πως ήλπιζες απόψε να σε αγγίξει ένας οινοποιός.»

«Μη λες ανοησίες» του είπε βιαστικά. «Πώς μπορείς να φαντάζεσαι κάτι τέτοιο, τη στιγμή που έχεις διαπιστώσει πόσο σε ποθώ;» Τόλμησε να αγγίξει ανάλαφρα με τα χείλη της το σαγόνι του, διαπίστωσε ότι η επιδερμίδα του ήταν ζεστή και τραχιά και, ω... ήταν αλήθεια. *Πράγματι* τον ποθούσε. «Όπως ξέρω ότι ποθείς κι εσύ εμένα» πρόσθεσε βραχνά.

Ναι – μπορούσε να ξεκινήσει ξανά από εκεί όπου είχε σταματήσει στο πανδοχείο.

Ακούστηκε το απαλό, βαθύ γέλιο του. «Ω, λαίδη Ίντια, ό,τι κι αν φαντάζεσαι ότι θέλω να σου κάνω, δεν είναι ούτε ένα κομμάτακι της συνολικής εικόνας.»

«Τότε ζωγράφισέ την για μένα, Νίκολας» του είπε ξέπνοη.

«Θα σε σοκάρει.»

Δεν θα τη σόκαρε, χάρη στη Φράνι, αλλά: «Τόσο το καλύτερο.»

«Πολύ καλά» μουρμούρισε εκείνος πάνω στο αυτί της. «Θέλω να σε γευτώ.» Αμέσως η Ίντια θυμήθηκε το φιλί τους στο καράβι. «Θέλω να φιλήσω τα στήθη σου μέχρι οι θηλές σου να σκληρύνουν ανάμεσα στα χείλη μου.» Η Ίντια πήρε μια κοφτή ανάσα. «Πώς σου φαίνεται το σοκ μέχρι τώρα;»

Τα λόγια του την άγγιξαν σαν χέρια –σαν *χείλη*– και οι θηλές της σκλήρυναν και πόνεσαν μέσα από τον κορσέ, όπως όταν ο Νίκολας Γουόρ την είχε αγγίξει στο μοδιστράδικο. Μετά βίας ανάσαινε. «Συγγνώμη, Νίκολας, αυτό θα μου προκαλούσε σοκ;»

Ακούστηκε κι άλλο μεθυσμένο γέλιο. «Κι έπειτα θέλω να σε ξαπλώσω ανάσκελα, να σου ανοίξω τους μηρούς...» η

Ίντια σκέφτηκε την ερωμένη του κτηματία «...και να γευτώ τους χυμούς σου.» Τα λόγια του έσκασαν σαν πυροτεχνήματα ανάμεσα στα πόδια της. Τη γέμισε φιλιά στο πλάι του λαιμού και το κορμί της πήρε φωτιά.

«Θέλω να εξερευνήσω κάθε απολαυστική μικρή εσοχή» είπε εκείνος και η Ίντια ένιωσε τη γλώσσα του πάνω στο δέρμα της. «Θέλω να τινάξω τη γλώσσα μου πάνω στο μικροσκοπικό...» τίναγμα «...μπουμπούκι της ηδονής σου...» τίναγμα «...και να σε τρελάνω μέχρι να φωνάξεις το όνομά μου και έπειτα να γευτώ το εσωτερικό του κορμιού σου καθώς θα έρθεις σε οργασμό.»

Οργασμό; Η Φράνι δεν είχε πει τίποτα για οργασμό. Ούτε για... μπουμπούκια της ηδονής. Ούτε για γλώσσες, ούτε για γεύσεις ή...

Ο Νίκολας την έσπρωξε πάλι στο σανό και ουσιαστικά έπεσε από πάνω της. Σήκωσε τη φούστα της και έβαλε από κάτω το χέρι του. Άγγιξε το εσωτερικό των μηρών της, προκαλώντας της ένα χείμαρρο αισθήσεων εκεί που ενώνονταν.

Έπιανε... η αποπλάνηση.

«Αυτό είναι όλο;» κατάφερε να του πει.

«Προς Θεού, όχι.» Έτριψε τη μύτη του στο λαιμό της και *–ω!–* τα δάχτυλά του ανακάλυψαν τη μυστική σάρκα της, και ακολούθησε ηδονή τόσο έντονη ώστε η Ίντια έβγαλε μια μικρή κραυγή. Ο Νίκολας τη χάιδεψε διαγράφοντας μικρούς κύκλους που της έκοψαν την ανάσα. Τα πόδια της άνοιξαν σαν από δική τους βούληση, και αρπάχτηκε από τους ώμους του λες και διαφορετικά θα πνιγόταν. «Ακόμα δεν έχω περιγράψει το καλύτερο μέρος.» Έμεινε ακίνητος. Τραβήχτηκε πίσω. «Ίσως όμως δεν θέλεις να το ακούσεις.»

Ανάμεσα στα πόδια της, ήταν νοτισμένη, υγρή, παλλόταν με το άγγιγμά του. Με δυσκολία ανέπνεε, δεν άφηνε τον εαυτό της να σκεφτεί *πού* την άγγιζε. «Ίσα ίσα» του είπε. «Περίγραψέ το.»

΄Ενα χαμηλό βογκητό ξέφυγε από τα χείλη του πάνω στο λαιμό της. Η ΄Ιντια τρίφτηκε πάνω στο χέρι του, θέλοντας – έχοντας ανάγκη– *κάτι.*

«Πολύ καλά.» Τα δάχτυλά του σύρθηκαν άλλη μια φορά στο εσωτερικό των μηρών της τρελαίνοντάς την, ενώ το σημείο που άγγιζε πριν –το μπουμπούκι της ηδονής;– κόντευε να εκραγεί. «Θέλω να ανέβεις πάνω μου, λαίδη ΄Ιντια. Να καθίσεις στους γοφούς μου, με τα γυμνά στήθη σου να πέφτουν στο πρόσωπό μου, και τον ανδρισμό μου να σε διαπερνά.»

Μια εικόνα αυτού που είχε περιγράψει ζωντάνεψε ξαφνικά στο μυαλό της. Τώρα τα δάχτυλά του επέστρεψαν, αλλά σε ένα νέο σημείο, και ξαφνικά τον ένιωσε να την ανοίγει, να σπρώχνει το δάχτυλό του μέσα της, λίγο στην αρχή, έπειτα λίγο ακόμα, διαπερνώντας την κι άλλο. Πιο βαθιά.

Ο Νίκολας στηρίχτηκε στον αγκώνα του, δεσπόζοντας από πάνω της. Άφησε τα χείλη του πάνω στα δικά της, αγγίζοντάς τα ανάλαφρα. «΄Ετσι» ψιθύρισε, και βύθισε ολόκληρο το δάχτυλό του μέσα της. Φάνηκε να τη γεμίζει, και η ΄Ιντια αναδεύτηκε εξαιτίας της αίσθησης, θέλοντας... *περισσότερα.*

«΄Ετσι» είπε και εκείνη, ξετρελαμένη από κάποια ακατανόητη ανάγκη.

«Αλλά όχι έτσι» είπε ο Νίκολας πάνω στα χείλη της και τράβηξε το δάχτυλό του. Αργά. ΄Επειτα το έσπρωξε ξανά μέσα, βαθιά. «Πιο πολύ έτσι.» ΄Εξω και έπειτα πάλι μέσα. «Και έτσι.» ΄Εξω. «Και έτσι.» Μέσα.

«*Νίκολας.*» Το όνομά του της ξέφυγε μαζί με ένα βογκητό. Το μυαλό της χανόταν, στριφογύριζε, άδειαζε από όλα, εκτός από την ηδονή που της προκαλούσε. Ανασήκωσε τους γοφούς της, πιέζοντας το κορμί της για να νιώσει περισσότερο το άγγιγμά του, ενώ ταυτόχρονα ήταν κολλημένη πάνω του και κάτι μέσα της φούσκωσε...

Μεγάλωσε...

«΄Ισως πρέπει να το κάνω αμέσως» είπε εκείνος.

Σφίχτηκε... «Ναι.»

«Εδώ.»

Συστάλθηκε... «Ναι... *Ω!*»

Εξερράγη.

Απόλυτη ηδονή σάρωσε το κορμί της κατά κύματα. Η Ίντια φώναξε, και ο Νίκολας κάλυψε το στόμα της με το φιλί του, βυθίζοντας τα δάχτυλά του βαθιά μέσα της ενώ παλλόταν γύρω τους και ολόκληρο το κορμί της ρίγησε, σφίχτηκε και τραγούδησε.

Και η Ίντια δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα, εκτός από το ότι τώρα θα του έδινε την παρθενιά της, και πως ήθελε περισσότερα από ποτέ, γιατί υπήρχε κάτι μέσα της που εξακολουθούσε να χρειάζεται...

«Αλλά δεν θα το κάνω.» Ο Νίκολας έβγαλε έναν ήχο που έμοιαζε με απογοήτευση. «Γιατί αποφάσισα πως τελικά δεν σε θέλω.»

Δεν... «Μα *εγώ* σε θέλω.» Ω Θεέ μου – τι έλεγε; Αναδεύτηκε και προσπάθησε να τον τραβήξει πιο κοντά, ανήμπορη να σκεφτεί οτιδήποτε άλλο εκτός από *Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ άγγιξέ με ξανά.*

«Αλήθεια;» Τα χείλη του τη χάιδευαν καθώς μιλούσε, αλλά τα χέρια του την είχαν εγκαταλείψει. Η σάρκα ανάμεσα στους μηρούς της πονούσε, λαχταρούσε... Όμως εκείνος τράβηξε τα φουστάνια της προς τα *κάτω.* «Το θέμα, λαίδη Ίντια... είναι πως αποφάσισα ότι δεν αξίζεις τόσους μπελάδες.» Σηκώθηκε στα γόνατα, ανάμεσα στα πόδια της. «Είμαι σίγουρος ότι θα σου αρέσουν τα νέα.»

«Θα μου αρέσουν...»

«Πενήντα χιλιάδες δεν είναι αρκετή αποζημίωση για γυναίκες σαν εσένα, ακόμα κι αν μπορούσα να σου κάνω ό,τι ήθελα και μερικά ακόμα.» Σηκώθηκε όρθιος και αυτή τη φορά το γέλιο του ήταν λίγο πιο σκληρό. «Ούτε *εκατό* χιλιάδες δεν θα ήταν αρκετές.»

«Τι είναι αυτά που λες;» Η Ίντια ανακάθισε στο σανό.

«Μπορείς να φύγεις, είσαι ελεύθερη από μένα.» Ο Νίκολας υποκλίθηκε. «Χάρηκα για τη γνωριμία.»

Ελεύθερη από...

Αμέσως μετά το...

Ο Νίκολας ανέβηκε στη σκάλα και η Ίντια μπουσούλησε προς το μέρος του. «*Φεύγεις;*»

«Αντίο, λαίδη Ίντια» φώναξε εκείνος, έχοντας φτάσει σχεδόν στη μέση της σκάλας. «Καλό ταξίδι.»

***

Αντίο;

Καλό ταξίδι;

Η Ίντια τον παρακολούθησε να φεύγει από τον αχυρώνα, πολύ παραζαλισμένη από τις αισθήσεις για να κάνει κάτι παραπάνω από το να κοιτάζει τη σκοτεινή φιγούρα του να εξαφανίζεται πέρα από τις πόρτες. Το κορμί της δονούνταν. Μέσα της, χαμηλά και βαθιά, η ολοκλήρωση και η ανάγκη είχαν ενωθεί σε μια καυτή αγκαλιά. Ευαίσθητη σάρκα φλεγόταν και παλλόταν, λες και το μόνο ζωντανό σημείο πάνω της ήταν αυτό ανάμεσα στα πόδια της.

Το σημείο που είχε αγγίξει εκείνος.

Που το είχε χαϊδέψει.

Που το είχε *διαπεράσει* – όπως ακριβώς είχε περιγράψει η Φράνι.

Τι σήμαινε αυτό; Ότι μόλις τώρα είχε...

Θεέ και Κύριε. Του είχε δώσει την παρθενιά της; Σίγουρα όχι. Η Φράνι είχε περιγράψει πολύ καθαρά πως ένας άντρας έπρεπε με τον ανδρισμό του...

Να σε διαπερνάει.

Τα λόγια –του Νίκολας τα λόγια– τη διαπέρασαν, βαθιά, κοφτερά και έντονα, προκαλώντας νέα κύματα πόθου. Αναδεύτηκε νευρικά στο σανό και αφουγκράστηκε. Προσδοκώντας.

Ο Νίκολας μπορεί να επέστρεφε από στιγμή σε στιγμή. Δεν ήταν δυνατόν να σοβαρολογούσε όταν είπε ότι την άφηνε ελεύθερη. Κάποιο κόλπο ήταν.

Σωστά;

Ατέλειωτα λεπτά πέρασαν, κι έπειτα κάμποσα ακόμα. Η Ίντια αγκάλιασε τα γόνατά της μέσα στο σκοτάδι, με τη μυρωδιά του στην επιδερμίδα της, τα σκανδαλώδη λόγια του να ψιθυρίζουν στο μυαλό της και το άγγιγμά του να κυλάει στο αίμα της.

Ξάπλωσε πάλι στο σανό. *Ό,τι κι αν φαντάζεσαι ότι θέλω να σου κάνω, δεν είναι ούτε ένα κομματάκι της συνολικής εικόνας.*

Το να τον ακούει να λέει ότι την ποθούσε ήταν από μόνο του μεθυστικό. Η Ίντια ήθελε να το νιώσει ξανά. Να νιώσει *εκείνον* ξανά – να τον νιώσει να την κρατάει στην αγκαλιά του. Να την αγγίζει. Να τη *θέλει.* Στην απομόνωση της σκοτεινής σοφίτας, άφησε τον εαυτό της να ψιθυρίσει το όνομά του και να γευτεί την αίσθηση στα χείλη της.

Νίκολας.

Το να φαντάζεται ότι ίσως κατάφερνε να του αποσπάσει την προσοχή με την αποπλάνηση ήταν ένα πράγμα – το να τον νιώθει να την αγγίζει με τόσο έκφυλο και λάγνο πάθος ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό. Είδε με τα μάτια του μυαλού της το πρόσωπό του, άφησε τον εαυτό της να μεθύσει με την ομορφιά του και την ανάμνηση του σκληρού κορμιού του πιεσμένου πάνω της.

Το αίμα της έβραζε από τη μεθυστική αίσθηση ότι ήταν ποθητή. Έπιασε τον εαυτό της να ελπίζει ότι ο Νίκολας *θα* επέστρεφε.

Ότι θα έκανε όλα τα πράγματα για τα οποία είχε μιλήσει, ότι θα του έδινε την παρθενιά της και θα ήταν το πιο παθιασμένο και συγκλονιστικό πράγμα που είχε βιώσει ποτέ. Και έπειτα θα ήταν πολύ αργά για να το σκάσει και θα επέστρεφε στην Αγγλία μαζί του, στο Τάγκαρτ, που θα ήταν ένα

πανέμορφο, παλιό σπίτι με ήσυχα δωμάτια τα οποία θα είχαν θέα σε δέντρα, ίσως με ένα περίπτερο κουρνιασμένο κάτω από τα κλαδιά τους, απ' όπου θα περνούσε το φως του ήλιου τις καλές μέρες, όπως εκείνο στο οποίο έβρισκε καταφύγιο κατά τη διάρκεια των καλοκαιρινών εβδομάδων στη θεία Φιλ. Και ο Νίκολας θα ήταν πολύ απασχολημένος για να νοιάζεται αν θα περνούσε τα απογεύματα κουλουριασμένη εκεί παρακολουθώντας τα πουλιά να κυνηγούν το ένα το άλλο στα φυλλώματα, και δεν θα υπήρχαν προσδοκίες που θα έπρεπε να εκπληρώσει, ούτε καθήκοντα να τα κάνει θάλασσα, ούτε βιβλία να διαβάσει.

Και θα ζούσε όπως ήθελε να ζήσει χωρίς να χρειαστεί να το βάλει στα πόδια. Χωρίς να περιπλανιέται στην υφήλιο, ανησυχώντας τι θα απογίνει, ξέροντας πως η μοναδική εναλλακτική λύση ήταν μια ζωή εγκλεισμού και ντροπής.

Κι άλλα ατέλειωτα λεπτά πέρασαν, και στη συνέχεια σίγουρα μια ώρα, και δεν υπήρξε κανένα ίχνος από τον Νίκολας – ή από οποιονδήποτε άλλο. Το κορμί της πάγωσε. Κουλουριάστηκε στο σανό, κουρασμένη αλλά μην μπορώντας να κοιμηθεί. Σίγουρα πέρασε άλλη μια ώρα, και έπειτα άλλη μία. Από πάνω, ξύλινα υποστηρίγματα υψώνονταν προς την οροφή. Κάπου κάπου ακούγονταν συρσίματα ζώων από κάτω, αλλά τίποτα περισσότερο.

Οι μεθυστικές αισθήσεις έδωσαν τη θέση τους στα άχυρα που την τσιμπούσαν και στα νοτερά ρεύματα που τρύπωναν από τους τοίχους του αχυρώνα. Και το *θέλω να σε γευτώ* έδωσε τη θέση του στο *Πενήντα χιλιάδες δεν είναι αρκετή αποζημίωση για μια γυναίκα σαν εσένα.*

Ήταν το συμπέρασμα στο οποίο ήθελε η Ίντια να καταλήξει ο Νίκολας Γουόρ. Το μόνο που την περίμενε στο Τάγκαρτ ήταν προσδοκίες τις οποίες δεν θα μπορούσε ποτέ να εκπληρώσει. Ο Νίκολας μπορεί να την είχε υπερασπίσει κατά τη διάρκεια ενός ανείπωτου τρόμου, αλλά η καθημερινή πραγματικότητα του γάμου δεν θα ήταν καθόλου έτσι. Εκεί-

νος θα είχε αυτό που χρειαζόταν – τα χρήματα του πατέρα της. Δεν θα χρειαζόταν για τίποτα *εκείνη*. Είχε ξεκαθαρίσει ότι δεν την ενέκρινε καθόλου, και όταν θα παντρεύονταν, δεν θα αργούσαν να αποκαλυφθούν όλα τα ψεγάδια της.

Το πρωί έπρεπε να πάρει τη Μίλι μακριά από εκείνο το πανδοχείο. Κατά πάσα πιθανότητα η φίλη της θα φοβόταν το χειρότερο τώρα που είχαν χωριστεί. Αν ήταν πολύ προσεκτική, ίσως κατάφερνε να μιλήσει με την υπηρέτρια που την είχε ελευθερώσει. Η υπηρέτρια θα μπορούσε να μεταφέρει ένα μήνυμα στη Μίλι.

Δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να σοβαρολογούσε ο Νίκολας. Χρειαζόταν τα χρήματα. Χρειαζόταν *εκείνη*.

Να πάρει ο διάβολος, αυτό δεν έπρεπε να την κάνει να νιώθει *καλά*.

Ο Νίκολας Γουόρ ήταν το τελευταίο πράγμα στον κόσμο που χρειαζόταν, και δεν μπορούσαν να υπάρξουν άλλες ανόητες επιθυμίες για οτιδήποτε διαφορετικό.

Κεφάλαιο 14

«Λόρδε Τάγκαρτ.»

Ο Νικ βόγκηξε στο στρώμα. Κάποιος τον ταρακουνούσε. Τραβήχτηκε απότομα και έχωσε το πρόσωπό του στο μαξιλάρι.

«Λόρδε Τάγκαρτ, ξύπνα.»

«Φύγε.»

«Πού είναι η Ίντια; Τη βρήκες;»

Η λαίδη Ίντια.

Ξεπρόβαλε στις άκρες των σκέψεών του, θυμίζοντάς του κάτι, όμως το μυαλό του ήταν θολό, το κεφάλι του πονούσε δαιμονισμένα και το μόνο πράγμα που ήθελε σε ολόκληρο τον κόσμο ήταν να κοιμηθεί.

Ένα χέρι τον ταρακούνησε από τον ώμο. «Λόρδε Τάγκαρτ, *πού είναι η Ίντια;*»

«Να πάρει ο διάβολος, *άσε με ήσυχο.*»

«Ευχαρίστως να σε αφήσω ήσυχο, αρκεί να μου πεις πού μπορώ να βρω την Ίντια. Δεν είναι εδώ. Δεν κατάφερες να τη βρεις χτες τη νύχτα;»

Η Ίντια. Χτες τη νύχτα.

Εικόνες ήρθαν αποσπασματικά στο μυαλό του – το σπίτι του οινοποιού, κρασί, κι άλλο κρασί, ένας αχυρώνας...

Ο Νίκολας βόγκηξε πάνω στο μαξιλάρι. Θεέ και Κύριε. *Θεέ και Κύριε.*

Ω, ναι. Και βέβαια την είχε βρει.

Νίκολας. Ναι... Ω!

Απαλά βογκητά, ακόμα πιο απαλοί μηροί, καυτές πτυχές πού τον καλωσόρισαν. Ο σφιχτός κόλπος της, που έσφιξε τα δάχτυλά του καθώς έφτασε σε οργασμό...

Να πάρει η ευχή.

Σκόπευε να της μιλήσει. Μόνο να της *μιλήσει* για το πώς θα έμπαινε μέσα της. Όμως ήταν τόσο ωραία η αίσθησή της κάτω από το κορμί του, να σπαρταράει και να ανασαίνει πάνω στο πρόσωπό του. Και ξαφνικά δεν αρκούσαν τα λόγια. Έπρεπε να την αγγίξει.

Και έπειτα.

«Νομίζω ότι της είπα να φύγει.»

«Την *παράτησες;*»

Η κοφτή ερώτηση διαπέρασε το κεφάλι του σαν πιστολιά και μόρφασε. Τα γεγονότα τού επιτέθηκαν. Η Ίντια είχε φουντώσει τόσο πολύ από τον πόθο ώστε τον είχε ικετέψει να την πάρει. Είχε στ' αλήθεια σκεφτεί πως αν την παρατούσε θα... Τι; Θα τον ακολουθούσε απελπισμένη στο Παρίσι, ελπίζοντας ότι θα τέλειωνε ό,τι είχε αρχίσει;

«Να πάρει ο *διάβολος.*» Σηκώθηκε, προσέχοντας ότι φορούσε ακόμα όλα τα ρούχα του. Δεν είχε καν κοιμηθεί κάτω από τα σκεπάσματα.

Ήταν ηλίθιος. Και τόσο μεθυσμένος ώστε είχε φύγει μακριά από πενήντα χιλιάδες λίρες. Να πάρει ο *διάβολος.* Άνθρωποι είχαν *σκοτώσει* για λιγότερα.

«Μέχρι τώρα θα έχει κάνει τη μισή διαδρομή μέχρι την αναθεματισμένη Μασσαλία» μουρμούρισε. Πήγε στη λεκάνη και την κανάτα, έριξε νερό στο πρόσωπό του, ακούμπησε τα χέρια του στον κομό και προσπάθησε να σκεφτεί παρά τον πονοκέφαλό του.

«Δεν φαντάζομαι να σκέφτεσαι να τα παρατήσεις τόσο εύκολα» είπε βλοσυρά η δεσποινίς Ζερμέν.

«Και βέβαια δεν θα τα παρατήσω. Ποτέ δεν *σκόπευα* να τα παρατήσω.» Απλώς είχε τρελαθεί προσωρινά, εξαιτίας του Ζερβάζ του οινοποιού.

«Τώρα θα δυσκολευτείς πολύ να τη βρεις.»

«Αλλά *θα* τη βρούμε. Και όταν γίνει αυτό, θα την πείσεις πως η καλύτερη επιλογή για όλους μας είναι να συνεχίσουμε το ταξίδι μας για το Παρίσι.»

«Και πιστεύεις ότι απλώς θα συμφωνήσει και θα ανέβει στην άμαξα;»

«Αυτό που πιστεύω, δεσποινίς Ζερμέν, είναι πως ξέρεις ακριβώς τι να πεις για να την πείσεις να ανέβει στην άμαξα.» Με τη βοήθεια του Νικ που θα συνέχιζε να συμπεριφέρεται σαν να είχε αποφασίσει πραγματικά πως η Ίντια δεν άξιζε πενήντα χιλιάδες λίρες.

Μόνο που την ήθελε τόσο πολύ ώστε δεν ήταν σίγουρος πως θα τα κατάφερνε.

Όμως κάπου εκεί έξω, η λαίδη Ίντια κατά πάσα πιθανότητα έβραζε στο ζουμί της. Έπρεπε να επιστρέψει σε εκείνο το αγρόκτημα αμέσως, να την αρπάξει και να την πετάξει πάνω στη σέλα του προτού της δοθεί χρόνος να σκεφτεί κάποιο σχέδιο.

«Να την πείσω να επιστρέψει στην άμαξα με *εσένα;*» είπε η δεσποινίς Ζερμέν. «Μου ζητάς το ανέφικτο.»

Ο Νικ σκούπισε το πρόσωπό του και πέταξε παράμερα την πετσέτα. «Δεν νομίζω.» Και όταν θα την έβρισκε, ίσως αυτό που είχε ξεκινήσει σε εκείνο τον αχυρώνα να συνέχιζε να λειτουργεί προς όφελός του. Κοίταξε το είδωλο της δεσποινίδας Ζερμέν στον καθρέφτη. «Σκοπεύω να πείσω την παραστρατημένη λαίδη Ίντια να ανέβει πάλι στην άμαξα, κι αν θέλεις να πραγματοποιηθεί η συμφωνία μας, θα με βοηθήσεις.»

***

Ήταν ακόμα σκοτεινά όταν η Ίντια έφυγε από τον αχυρώνα – και μάλιστα την κατάλληλη στιγμή, αφού ήδη μέσα στην αγροικία έλαμπε ένα αχνό φως. Έπεφτε ψιλόβροχο

καθώς προχώρησε προς το δρόμο, και το χρώμα του ουρανού άλλαξε από μαύρο σε ανοιχτό γκρίζο.

Δεν υπήρχε κανένα ίχνος του Νίκολας Γουόρ. Η Ίντια ήλπιζε να τον βρει να την περιμένει για να την πάρει μαζί του.

Κοντοστάθηκε για μια στιγμή, παρατηρώντας προσεκτικά τους γύρω αμπελώνες για κάποια ένδειξη ότι κρυβόταν εκεί κοντά. Δεν υπήρχε καμία.

Άραγε, ήταν *δυνατόν* να σοβαρολογούσε;

Όχι. Τίποτα δεν ήταν μεγάλος μπελάς για πενήντα χιλιάδες λίρες. Αλλά ακόμα κι αν ο Νίκολας δεν είχε στ' αλήθεια πρόθεση να την αφήσει να φύγει, την *είχε* παρατήσει, και τώρα ήταν μόνη. Έπρεπε να φτάσει γρήγορα στο χωριό. Έμεινε στην άκρη του αμπελώνα απ' όπου μπορούσε να χωθεί στα κλήματα αν τον εντόπιζε. Όχι ότι θα την κάλυπταν, αλλά δεν υπήρχε τίποτα καλύτερο. Στο βάθος, ο αμπελώνας έδινε τη θέση του σε έναν ελαιώνα, όπου υπήρχαν ακόμα λιγότερες κρυψώνες.

Ξαφνικά, άκουσε μια άμαξα στον λασπωμένο δρόμο πίσω της...

Ω! Ένας αγρότης.

Έτρεξε στην άκρη του δρόμου και του έκανε νόημα. Λίγο μετά, καθόταν δίπλα του, έχοντας γύρω της την κουβέρτα που είχε πάρει από το στάβλο και κινούνταν προς το χωριό.

Η Ίντια κρατούσε το βλέμμα της στυλωμένο στο δρόμο ενώ οι σταγόνες της βροχής μούλιαζαν την κουβέρτα. Θα έλεγε στον αγρότη να την κατεβάσει αμέσως μόλις εντόπιζε κτίρια. Δεν ήταν καλό να εμφανιστεί σε κοινή θέα. Θα έκανε την υπόλοιπη διαδρομή μέχρι το χωριό πεζή, στα κλεφτά, και έπειτα...

Ω, όχι! Στο βάθος, μια άμαξα ερχόταν προς το μέρος τους κροταλίζοντας και πετώντας νερά στον λασπωμένο δρόμο. Μια πολύ γνώριμη άμαξα.

Να *πάρει* ο διάβολος.

Τράβηξε την κουβέρτα πάνω στο πρόσωπό της, όμως τώρα η άμαξα τους είχε φτάσει και σταμάτησε απότομα. Η πόρτα της άνοιξε διάπλατα.

«Ίντια!»

Η *Μίλι.* Η Ίντια γύρισε απότομα και άφησε την κουβέρτα να πέσει. Η Μίλι έγειρε επικίνδυνα έξω από την πόρτα, και πίσω της η Ίντια είδε τα πόδια του Νίκολας Γουόρ απλωμένα μέσα στην άμαξα.

Άρπαξε το μπράτσο του αγρότη. «Σταματήστε! *Arrêtez, s'il vous plait!*»

«*Mais, non!*» παραπονέθηκε εκείνος, δείχνοντας τον ουρανό.

«*Une minute – une minute, je vous en prie!*»

Ο αγρότης σταμάτησε το κάρο με ένα εκνευρισμένο τράβηγμα των χαλιναριών. «*Une minute*» μούγκρισε, σηκώνοντας ένα δάχτυλο. Ένα λεπτό.

«Νόμιζα ότι δεν θα σε βρίσκαμε ποτέ» φώναξε η Μίλι.

Όλες οι ελπίδες της να επιστρέψει κρυφά στη Μασσαλία κατέρρευσαν.

Μέσα από την άμαξα ακούστηκε μια βαριεστημένη διαταγή. «Δεσποινίς Ζερμέν, μπαίνει βροχή. Κλείσε την πόρτα, σε παρακαλώ, να συνεχίσουμε το δρόμο μας.»

Να συνεχίσουν το δρόμο τους;

Αντιθέτως, η Μίλι έσκυψε πιο πολύ έξω. «Ίντια...»

«Δεσποινίς Ζερμέν, *κλείσε* την πόρτα.»

«...έλα γρήγορα! Ο λόρδος Τάγκαρτ θα μας πάει στο Παρίσι.»

Και βέβαια θα τις πήγαινε. Επρόκειτο πράγματι για κόλπο.

«Ένα λεπτό!» ακούστηκε η απότομη φωνή του Νίκολας Γουόρ από την άμαξα. «Συμφώνησα να πάω *εσένα,* δεσποινίς Ζερμέν. Η λαίδη Ίντια εξέφρασε την επιθυμία να συνεχίσει το ταξίδι της χωρίς τη βοήθειά μου.»

Χωρίς τη βοήθειά του; Οι ελπίδες της αναπτερώθηκαν.

«Βιάσου, Μίλι» φώναξε τώρα η Ίντια, τη στιγμή που εκείνη κατέβηκε από την άμαξα στον λασπωμένο δρόμο και έτρεξε στο κάρο. Η Ίντια πιάστηκε από το πλάι και έγειρε κάτω. «Ανέβα στο κάρο. Αν σοβαρολογεί, δεν έχουμε πια καμία σχέση μαζί του. Γρήγορα – προτού αλλάξει γνώμη.» Που θα άλλαζε, αν δεν είχε ήδη αλλάξει.

«Ματμαζέλ» προειδοποίησε ο αγρότης, δείχνοντας τον ουρανό.

«Νομίζω ότι μπορώ να τον πείσω να μας πάει και τις δύο στο Παρίσι» είπε βιαστικά η Μίλι «μόνο που πρέπει να υποσχεθείς ότι θα συμπεριφέρεσαι σαν να μην είσαι καν εκεί.»

«Αν είναι να πάμε στο Παρίσι, δεν χρειαζόμαστε τον κύριο Γουόρ για να μας πάει» είπε η Ίντια. «Ο αγρότης θα μας πάει μέχρι το χωριό και εκεί θα υπάρχουν πολλοί άλλοι που θα ταξιδεύουν βόρεια.»

«Και τι θα θέλουν για αντάλλαγμα; Ίντια, δεν έχουμε καθόλου χρήματα! Είμαστε πολύ πιο ασφαλείς με το λόρδο Τάγκαρτ...»

«*Εσύ* μπορεί να είσαι πιο ασφαλής.»

Από την πόρτα της άμαξας, είδε εκείνα τα πόδια που είχαν μπερδευτεί με τα δικά της στο σανό να μετατοπίζονται ανυπόμονα. «Αρκετά έχω καθυστερήσει, δεσποινίς Ζερμέν. Γύρισε αμέσως στην άμαξα, αλλιώς συνέχισε το ταξίδι σου με τη λαίδη Ίντια.»

«Ακούς τι λέει; Σε βαρέθηκε.»

«Λέει ψέματα.»

«Δεν θέλει να έχει σχέση με καμία από τις δυο μας, πράγμα που δεν μπορούμε να πούμε για τους περισσότερους από τους άντρες που θα είναι πρόθυμοι να μας προσφέρουν θέση στις άμαξές τους. Θα είμαστε στο Παρίσι σε λίγες μέρες, και δεν θα χρειαστεί να ανησυχήσεις γι' αυτόν ποτέ ξανά.»

«Ούτε τώρα χρειάζεται να ανησυχώ γι' αυτόν.»

Η Μίλι έτρεξε πίσω στην άμαξα.

Η βροχή άρχισε να πέφτει πιο δυνατά και ο αγρότης έπιασε τα χαλινάρια, όμως η Ίντια τον σταμάτησε ξανά. «Περιμένετε, παρακαλώ – *Attendez!*»

«*Non! Allez!*» Ο αγρότης άρχισε να διαμαρτύρεται. Έκανε νόημα στην Ίντια να κατέβει από το κάρο. «*Allez.*» Την τράβηξε όρθια και την έσπρωξε στην άκρη του κάρου.

«Όχι, παρακαλώ...» Όμως εκείνος δεν άλλαξε γνώμη και ή θα κατέβαινε ή θα έπεφτε, οπότε κατέβηκε αδέξια. Εκείνος κούνησε απαξιωτικά το χέρι του χωρίς να κοιτάξει πίσω, καμπούριασε κάτω από τη βροχή και τίναξε τα ηνία.

«Περιμένετε!» φώναξε ξοπίσω του. «*Attendez!*»

Ο άντρας δεν περίμενε. Σταγόνες βροχής έπεφταν από τον ουρανό, χτυπώντας το κεφάλι και τους ώμους της. Νερό έτρεχε σε ποταμάκια στο δρόμο. Στην πόρτα της άμαξας, η Μίλι διαφωνούσε με τον Νίκολας Γουόρ.

«Και βέβαια όχι» της έλεγε θυμωμένος εκείνος. «Το ταξίδι μέχρι το Παρίσι θα είναι πολύ κουραστικό και χωρίς τις αδιάκοπες διαμαρτυρίες της λαίδης Ίντια. *Θεέ και Κύριε!*»

«Δεν θα ενοχλήσει. Σε *παρακαλώ,* λόρδε Τάγκαρτ. Σε ικετεύω!»

«Μίλι, δεν τον χρειαζόμαστε.» Όμως ο δρόμος ήταν μια καταστροφή και τα βρεγμένα φουστάνια της κρέμονταν βαριά γύρω από τα πόδια της, σέρνονταν στη λάσπη και το Παρίσι ήταν πολύ μακριά. «Άσ' τον να φύγει.» Ο τόνος της μετά βίας ήταν πιστευτός.

Η Μίλι γύρισε την πλάτη της στην πόρτα και άρπαξε την Ίντια από τα μπράτσα. «Σε παρακαλώ» είπε. «Σε παρακαλώ, πάμε μαζί του. Βρέχει, είναι απαίσια, και η σκέψη ότι θα παρακαλάμε αγνώστους να μας πάρουν μαζί τους... Δεν την αντέχω. Ξέρεις ότι δεν την αντέχω.» Ο φόβος για το τι μπορούσε να συμβεί ήταν ζωντανός και πραγματικός στα μάτια της Μίλι, και ήταν αδύνατον για την Ίντια να επιμείνει να υποστεί η φίλη της ένα τόσο αβέβαιο ταξίδι.

Βροχόνερο έτρεχε από τις βλεφαρίδες και τα ακροδά-

χτυλά της. Παγωμένες σταγόνες κυλούσαν στο λαιμό και στο μπούστο της. Πήγε επιφυλακτικά πίσω από τη Μίλι και έριξε μια ματιά στο εσωτερικό της άμαξας.

Ο Νίκολας Γουόρ έστρεψε το βλέμμα του πάνω της. Ακόμα κι αν σκεφτόταν τι είχαν κάνει το προηγούμενο βράδυ, δεν φαινόταν. Ωστόσο, παρά τη βροχή και τη λάσπη, όλα τα σημεία στα οποία την είχε αγγίξει –όλα– πήραν φωτιά.

Πρότεινε το πιγούνι της. Μια σταγόνα νερού έπεσε στο μάτι της. «Δεν χρειάζεται να ανησυχείς ότι θα ενοχλήσω, κύριε Γουόρ» του είπε, σκουπίζοντάς την. «Τίποτα δεν θέλω περισσότερο από το να πάω γρήγορα στο Παρίσι. Ούτε που θα προσέξεις ότι είμαι εδώ.» Είπε στον εαυτό της πως αυτό το έκανε αυστηρά για χάρη της Μίλι.

Εκείνος ξεφύσηξε πολύ εκνευρισμένος. «Νομίζω ότι ήμουν ξεκάθαρος χθες το βράδυ.»

«Θα πας στο Παρίσι έτσι κι αλλιώς. Δεν καταλαβαίνω τι διαφορά έχει αν χωρίσουν οι δρόμοι μας εδώ ή εκεί.» Παρατήρησε το πρόσωπό του για κάποια ένδειξη ότι μπλόφαρε.

Εκείνος την κοίταξε με τα ανέκφραστα πράσινα μάτια του. «Μια πολύ μεγάλη διαφορά» της είπε «κάθε βράδυ για το κρεβάτι και το φαγητό σου.» Ήταν αδύνατον να μη θυμάται ότι κοίταζε εκείνα τα μάτια χθες βράδυ, ενώ ο Νίκολας...

«Η θεία μου η Φιλομένα θα σου τα ξεπληρώσει όταν φτάσουμε στο Παρίσι. Περνάει πολύ από το χρόνο της εκεί και σίγουρα θα τη βρούμε.»

«Δεν μπορεί να με ξεπληρώσει για την ενοχλητική συντροφιά σου, έτσι δεν είναι;»

«Αν πραγματικά άλλαξες γνώμη για το γάμο μας, δεν θα υπάρξει καμία ενόχληση.» Μόνο που ήδη ένα σημάδι ενόχλησης δονούνταν καυτά, βαθιά, στα σημεία που την είχε αγγίξει το προηγούμενο βράδυ.

Οι άκρες των χειλιών του ανασηκώθηκαν – Θεέ και Κύριε. Άραγε μπορούσε να καταλάβει τι σκεφτόταν;

«Πολύ καλά» της είπε. «Θα πάω εσένα και τη δεσποινί-

δα Ζερμέν μέχρι το Παρίσι. Αλλά με την παραμικρή φασαρία...» έσκυψε προς το μέρος της και έστρεψε το δάχτυλό του πάνω της «...θα σε πετάξω έξω.»

***

Την αγνόησε. Εντελώς και απόλυτα, την αγνόησε.

«Απλώς περιμένει να φτάσουμε στο Παρίσι» είπε στη Μίλι όταν απείχαν δυο μέρες από την πόλη, καθώς επέστρεφαν από έναν βραδινό περίπατο στο μικρό χωριό όπου θα περνούσαν τη νύχτα. «Και τότε θα δούμε μια αξιοπρόσεκτη μεταστροφή των γαμήλιων φιλοδοξιών του.»

«Δεν φαίνεται να έχει καμία φιλοδοξία σχετική με εσένα» είπε η Μίλι.

Ούτε τον παραμικρό πόθο για εκείνη φαινόταν να έχει. Κι αυτό ήταν εξοργιστικό, γιατί *εκείνη* τον ποθούσε ακόμα, και κάθε μέρα που καθόταν απέναντί του, πιάνοντας το χέρι του για να ανέβει ή να κατέβει από την άμαξα, πολεμώντας την επιθυμία να τον κοιτάζει ενώ η άμαξα τρανταζόταν στην ατέλειωτη γαλλική εξοχή...

Κάθε μέρα ο πόθος της απλώς γινόταν πιο έντονος.

Τα βράδια, εκείνη και η Μίλι περπατούσαν για να ξεπιαστούν τα πόδια τους έπειτα από τις ατέλειωτες ώρες στο δρόμο. Ο Νίκολας δεν έκανε τίποτα για να εμποδίσει τη φυγή τους – θα μπορούσαν απλώς να συνεχίσουν να περπατούν. Να το σκάσουν στα λιβάδια. Να παρακαλέσουν να τις πάει κάποιος πίσω στη Μασσαλία.

Εκείνος δεν φαινόταν να νοιάζεται αν θα μείνουν ή θα φύγουν.

Κι αυτό ήταν το πιο εκνευριστικό πράγμα στον κόσμο.

Τώρα, έπειτα από τον βραδινό περίπατό τους, η Ίντια και η Μίλι ανέβηκαν τη στενή, σκοτεινή σκάλα μέχρι το δωμάτιό τους, περνώντας από την κλειστή πόρτα του Νίκολας. «Θα σε προστατέψει η Φιλομένα στο Παρίσι» είπε η Μίλι.

«Δεν θα με παραδώσει ποτέ στη Φιλομένα» είπε η Ίντια. «Θυμήσου τα λόγια μου.»

Μέσα στο δωμάτιό τους, η Μίλι πήγε κατευθείαν στο μπαούλο της και έβγαλε από μέσα το νυχτικό της, ενώ η Ίντια στάθηκε μπροστά στο μικρό παράθυρο και χτύπησε τα δάχτυλά της στο περβάζι. Έξω, το φως είχε αρχίσει να ξεθωριάζει μετά τη δύση του ήλιου.

Ο Νίκολας δεν είχε παραιτηθεί. Η Ίντια δεν είχε ξεγελαστεί. Και όσο εκείνος παρίστανε ότι είχε αλλάξει γνώμη, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να του αλλάξει στ' *αλήθεια* γνώμη. Η αποπλάνηση δεν θα την ωφελούσε τώρα – αν το αντικείμενο της αποπλάνησής του ήταν να του αποσπάσει την προσοχή ώστε να δραπετεύσουν εκείνη και η Μίλι, δεν υπήρχε *κανένας* λόγος να τον αποπλανήσει.

Εκτός από το ότι θέλεις να το κάνεις.

Ίσως μπορούσε να του μιλήσει. Να τον τσιγκλήσει λιγάκι –πολύ λίγο, για την περίπτωση που θα πραγματοποιούσε την απειλή του να παρατήσει εκείνη και τη Μίλι– και να δει αν ο Νίκολας θα αποκαλυπτόταν.

Να αποκαλύψει ότι εξακολουθεί να σε ποθεί, ή να αποκαλύψει τις προθέσεις του για το γάμο;

Η Ίντια γύρισε απότομα την πλάτη της στο παράθυρο. «Θα πάω να ρωτήσω τον κύριο Γουόρ τι ώρα θα φύγουμε το πρωί» είπε στη Μίλι.

«Φεύγουμε πάντα στις πέντε.»

«Αυτό μπορεί να αλλάξει τώρα που είμαστε πιο κοντά στο Παρίσι.» Αυτό ακούστηκε γελοίο ακόμα και στην ίδια, οπότε έτρεξε έξω από το δωμάτιό προτού της πει κάτι η Μίλι.

Έξω από την πόρτα του, λίγο έλειψε να αλλάξει γνώμη. Όμως δεν σκόπευε να τον αποπλανήσει – όχι. Μόνο να του μιλήσει.

«Κοντεύουμε να φτάσουμε στο Παρίσι» του είπε όταν εκείνος άνοιξε την πόρτα, και χώθηκε μέσα περνώντας από

μπροστά του προτού προλάβει να τη σταματήσει. «Αναρωτιόμουν αν θα διατηρήσουμε το ίδιο ταξιδιωτικό πρόγραμμα.»

Ο Νίκολας την παρατήρησε για λίγο με την πόρτα ανοιχτή και το χέρι στο μάνταλο, φορώντας μόνο το πουκάμισο και το κοντό παντελόνι του. Οι άκρες του πουκαμίσου κρέμονταν έξω και τα κουμπιά στο πάνω μέρος ήταν... ανοιχτά.

«Ναι» της είπε. «Θα το διατηρήσουμε.»

Το ξεκούμπωτο V άφηνε να φαίνονται οι μαύρες τριχούλες στο στέρνο του. Η Ίντια κοίταξε το λαιμό του και θυμήθηκε τη μυρωδιά της επιδερμίδας του όταν την είχε αγκαλιάσει στον αχυρώνα.

«Σκέφτηκα πως ίσως ήθελες να ξεκινήσουμε νωρίς. Έτσι ώστε να φτάσουμε πιο γρήγορα.» Πίεσε τον εαυτό της να κοιτάξει αλλού και είδε ότι ένα γραφειάκι ήταν καλυμμένο από τα ίδια έγγραφα και βιβλία που μελετούσε από τότε που είχαν σαλπάρει με το καράβι του Γουίλιαμ.

«Θα φτάσουμε γρήγορα έτσι κι αλλιώς.»

Γρήγορα για ποιο πράγμα; σκέφτηκε να του πει. *Για να σταματήσουμε στην πρώτη εκκλησία που θα δούμε;* Δεν τόλμησε να τον τσιγκλήσει τόσο πολύ, όχι τώρα που απέμεναν δυο μέρες μέχρι το Παρίσι και που όλη αυτή η αδιαφορία θα μπορούσε να ήταν αληθινή.

«Η Μίλι και εγώ μόλις επιστρέψαμε από τον βραδινό μας περίπατο» τον πληροφόρησε.

«Ναι, σας άκουσα στη σκάλα.» Τελικά έκλεισε την πόρτα. Διέσχισε το δωμάτιο, κάθισε στο γραφειάκι και ξεφύλλισε τα έγγραφα.

«Υπάρχει μια μικρή εκκλησία στο τέρμα του δρόμου. Είδαμε τον ιερέα να περπατάει στο νεκροταφείο που υπάρχει δίπλα.»

«Αλήθεια;» Βούτηξε την πένα του στο μελάνι και έγραψε μερικές λέξεις.

«Και μας προσπέρασε μια δημόσια άμαξα, προς την αντί-

θετη κατεύθυνση. Αναμφίβολα προς τη Μασσαλία.»

«Αναμφίβολα.»

«Σταμάτησε στο πανδοχείο στο βάθος του δρόμου.»

«Κρίμα για τους επιβάτες. Εκείνα τα δωμάτια κοστίζουν περισσότερο.» Πήρε ένα από τα βιβλία του και άρχισε να ψάχνει τις σελίδες του, χωρίς να μπει στον κόπο να την κοιτάξει.

Εκείνη ακολούθησε τη δυνατή γραμμή του σαγονιού μέχρι το αυτί του. Ήταν τέλεια σχηματισμένη, ούτε πολύ μεγάλη ούτε πολύ μικρή. Κάποτε την είχε φιλήσει ακριβώς κάτω από το δικό της, και τώρα φαντάστηκε ότι τον φιλούσε εκεί, σε εκείνο το ρηχό σημείο ανάμεσα στους τένοντες του λαιμού.

«Ελπίζω να μην ανησυχείς για τα επιπλέον έξοδα που θα έχεις για τις δυο μας» είπε και μετατοπίστηκε λίγο.

«Πιστεύω πως η θεία σου θα με αποζημιώσει για το κόστος του ταξιδιού σας.» Ούτε τώρα σήκωσε το κεφάλι του.

«Είμαι σίγουρη ότι θα ενθουσιαστεί που θα μας δει.» Το βλέμμα της έπεσε στο σημείο όπου οι άκρες του πουκαμίσου του έπεφταν πάνω στα πόδια του και οι μυώδεις μηροί του τέντωναν το κοντό παντελόνι του. «Και θα είναι ευγνώμων που μας πήγες σε εκείνη.»

Μπορούσε να καθίσει στην άκρη του κρεβατιού και να δει αν θα αντιδρούσε. Τι θα γινόταν όμως αν πήγαινε να καθίσει δίπλα της.

Πλησίασε κι άλλο το γραφειάκι. «Με τι έχεις καταπιαστεί;»

Τα δάχτυλά του σφίχτηκαν γύρω από τη ράχη του βιβλίου. «Με το ίδιο πράγμα πάνω στο οποίο εργάζομαι κατά τη διάρκεια όλου αυτού του ταξιδιού.»

«Θαυμάζω πολύ την αποφασιστικότητά σου. Αν έμαθα ένα πράγμα από σένα, είναι πως από τη στιγμή που θα σου μπει η ιδέα για κάτι, δεν παραιτείσαι.»

Ξαφνικά έκλεισε το βιβλίο και σηκώθηκε όρθιος. «Χάρη-

κα για την επίσκεψη, λαίδη Ίντια, αλλά πρέπει να κοιμηθώ. Φεύγουμε νωρίς το πρωί.»

Στεκόταν τόσο κοντά ώστε μπορούσε να απλώσει το χέρι της και να τον αγγίξει, αν ήθελε. «Δεν έχει σκοτεινιάσει ακόμα.»

«Ναι, δεν έχει.»

Τα πράσινα μάτια του την κοίταξαν ανέκφραστα. Τα χείλη του ήταν χαλαρά – ούτε σφιγμένα, ούτε σουφρωμένα. Κανένας μυς δεν τρεμόπαιζε στο σαγόνι του και τα μπράτσα του κρέμονταν στο πλάι με τις παλάμες ανοιχτές.

Δεν υπήρχε τίποτα –το παραμικρό– που να προδίδει έστω την πιο αδιόρατη ένδειξη πόθου.

Θα άλλαζε αυτό αν τον άγγιζε; Ή αν πραγματικά είχε πάψει να την ποθεί και τον άγγιζε, ίσως να την ποθούσε ξανά;

«Καλόν ύπνο, κύριε Γουόρ. Νομίζω ότι θα πάω να ρωτήσω τον πανδοχέα για την άμαξα που πάει στη Μασσαλία.»

Εκείνος πέρασε από μπροστά της, άνοιξε την πόρτα και την κράτησε ανοιχτή για εκείνη. «Απολαύστε το βράδυ σας, λαίδη Ίντια.»

Η Ίντια βγήκε στον μικρό διάδρομο, ο Νίκολας έκλεισε πίσω της την πόρτα και εκείνη κατέπνιξε την ισχυρή επιθυμία να της δώσει μια γερή κλοτσιά. Να απολαύσει τη βραδιά της; Μόνο αυτό είχε να πει;

Πήρε μια ανάσα. Την άφησε να βγει. Υπενθύμισε στον εαυτό της πως το θέμα δεν ήταν αν την ποθούσε. Ήταν αν εξακολουθούσε να θέλει να την παντρευτεί. Που ήθελε. Και όταν θα έφταναν στο Παρίσι, όταν εκείνη θα είχε τη θεία Φιλ με το μέρος της, ο Νίκολας θα αναγκαζόταν να το παραδεχτεί.

Κεφάλαιο 15

«΄Ιντια! Αγάπη μου!» αντήχησε η φωνή της θείας Φιλ καθώς εμφανίστηκε στην είσοδο μέσα σε ένα σύννεφο διακριτικού αρώματος, ενώ δύο υπηρέτες κουβαλούσαν τα μπαούλα της ΄Ιντια και της Μίλι. «Είσαι κακό, πολύ κακό κορίτσι!» είπε φιλώντας την. «Και η Μίλισεντ... Δεν ξέρω τι να πω. Αυτό που κάνατε εσείς οι δυο είναι πολύ ποταπό για να περιγραφεί με λόγια.»

Η ΄Ιντια ένιωθε τα μάτια του Νίκολας Γουόρ πάνω της. Από στιγμή σε στιγμή, θα ανήγγειλε ότι θα την πήγαινε στην πλησιέστερη εκκλησία όπου θα παντρεύονταν αμέσως. Και τότε η θεία Φιλ θα τον πληροφορούσε πως δεν θα ανεχόταν να παντρευτεί η ΄Ιντια διά της βίας.

Τέλεια! Ποιος ήταν ο ανόητος τώρα;

«Λόρδε Τάγκαρτ.» Η θεία Φιλ έστρεψε σε εκείνον την προσοχή της. «Τι συναρπαστική έκπληξη.» Του πρόσφερε το χέρι της.

«Λαίδη Πένινγκτον.» Ο Νίκολας υποκλίθηκε και σήκωσε το χέρι της στα χείλη του. «Αναμφίβολα θα γνωρίζετε για τη συμφωνία μου με τον αδερφό σας.»

«Λόρδε Τάγκαρτ, δεν νομίζω ότι υπάρχει έστω και μια ψυχή που δεν το γνωρίζει.» Κοίταξε μια εκείνον και μια την ΄Ιντια. «Πρέπει να σας δώσω τα συγχαρητήριά μου;»

«Πολύ φοβάμαι πως υπήρξε μια αλλαγή σχεδίων» είπε ο Νίκολας.

«Αλήθεια;» Η θεία Φιλ ανασήκωσε τα λεπτά φρύδια της και κοίταξε την Ίντια.

«Ο κύριος Γουόρ ήρθε στα συγκαλά του» είπε εκείνη πρόσχαρα. Αδιαφορία; Ακόμα και τώρα; *Ντροπή, κύριε Γουόρ,* τον κατσάδιασε σιωπηρά. «Αποφάσισε να μη διαπράξει ένα σοβαρό ηθικό σφάλμα. Όμως ήταν αρκετά ευγενικός ώστε να μας φέρει εδώ, πράγμα για το οποίο είμαι ευγνώμων.» Του χαμογέλασε. «Είμαι σίγουρη ότι τώρα θα συνεχίσετε το ταξίδι σας στο Λονδίνο πιο γρήγορα και άνετα. Θα συνεχίσετε, έτσι δεν είναι;»

«Πράγματι.»

«Σήμερα;»

«Όχι.» Τα χείλη του ανασηκώθηκαν αδιόρατα. «Όχι σήμερα.»

«Γιατί όχι;» Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι με προσποιητή αθωότητα. «Υπάρχει κάτι ενδιαφέρον στο Παρίσι για σας, κύριε Γουόρ;» Ω, ναι, το Παρίσι είχε κάτι ενδιαφέρον για εκείνον. Μόνο ας το παραδεχόταν τώρα, εδώ, για να κάνει η θεία Φιλ σκόνη όλα τα σχέδιά του.

Της φάνηκε ότι είδε μια μικροσκοπική λάμψη στα μάτια του και ο θρίαμβος κύλησε στις φλέβες της. Ο άνθρωπος την είχε απαγάγει. Είχε ισοπεδώσει όλες τις προσπάθειες της Μίλι και της ίδιας. Είχε *καταστρέψει* τη ζωή της.

Και τώρα ήθελε να παίξει μαζί της παριστάνοντας ότι δεν τη χρειαζόταν πια.

Όμως προτού προλάβει να τον πιέσει, η θεία Φιλ πέρασε το χέρι της στο μπράτσο της Ίντια. «Νομίζω πως αυτό που ενδιαφέρει το λόρδο Τάγκαρτ είναι η ανάπαυλα από τους φρικτούς γαλλικούς δρόμους. Έχω δίκιο, λόρδε Τάγκαρτ; Και βέβαια έχω. Ας μην καθυστερούμε την ξεκούρασή σας.»

Εκείνος έγειρε το κεφάλι του. «Σας ευχαριστώ, κυρία μου.»

«Στην περίπτωση που δεν σας δούμε ξανά... έχετε την αιώνια ευγνωμοσύνη μου που φέρατε την ανιψιά μου ασφαλή

κοντά μου. Αν μπορώ να κάνω κάτι για σας όσο βρίσκεστε στο Παρίσι, δεν έχετε παρά να μου το πείτε.»

***

Το γεγονός ότι είχαν βρει καταφύγιο στο σπίτι της θείας Φιλ θα έπρεπε να ήταν ανακουφιστικό, γιατί κάπου εκεί έξω ο λόρδος Αδιάφορος *δεν* θα έφευγε από το Παρίσι αμέσως, κι αυτό δεν οφειλόταν στο ότι ήθελε να ξεκουραστεί από το ταξίδι.

«Δεν ξέρω αν πρέπει να σου τις βρέξω ή να σε σφίξω δυνατά στην αγκαλιά μου» είπε η θεία Φιλ λίγες ώρες αργότερα αφού είχαν ειπωθεί όλα – τα περισσότερα, τέλος πάντων. Καθόταν μπροστά στην τουαλέτα της μέσα σε ένα σύννεφο από μετάξια, κορδέλες και δαντέλες, ενώ η Ίντια είχε κουρνιάσει δίπλα στο παράθυρο, σε μια δέσμη από ηλιόφως.

«Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι δεν έφταιγε μόνο η Μίλι» είπε η Ίντια.

«Μα και *βέβαια* δεν έφταιγε μόνο η Μίλι. Είσαι συνένοχη σε όλη αυτή την ιστορία. Είσαι παράτολμη. Και τυχερή που είσαι ζωντανή.»

Η Ίντια πρότεινε το πιγούνι της. «Δεν δυσκολευτήκαμε να κυβερνήσουμε το ιστιοφόρο.»

«Και βέβαια δεν δυσκολευτήκατε. Όμως δεν είσαι η Κάθριν, και κάτι μου λέει πως δεν ήταν διόλου εύκολο να διοικήσεις ένα πλήρωμα.»

«Ε, τώρα πια δεν θα διοικώ κανένα πλήρωμα, έτσι δεν είναι;» Η Ίντια ξεφύσηξε. Εξάλλου, η θεία Φιλ ήξερε πολλά για πολλά πράγματα – ιδιαίτερα για τους άντρες. «Γιατί είπες στον Νίκολας Γουόρ να μας επισκεφτεί; Έλεγε ψέματα όταν σου είπε ότι άλλαξε τα σχέδιά του. Παριστάνει τον αδιάφορο απέναντί μου από τη Μασσαλία, όμως δεν έχει αλλάξει γνώμη.»

Η θεία Φιλ έγειρε το κεφάλι της στο πλάι και κοίταξε την

΄Ιντια στον καθρέφτη. «Πώς ξέρεις ότι προσποιείται;»

«Το ξέρω γιατί το βλέπω στα μάτια του.»

«Μπορείς και το βλέπεις; Πολύ ενδιαφέρον. Πρέπει να ομολογήσω ότι μου απέσπασε την προσοχή η εμφάνισή του. Πρέπει να παραδεχτείς ότι είναι πολύ ωραίος άντρας.»

«Είναι ένας άντρας που προσπαθεί να με αναγκάσει να τον παντρευτώ. Δεν πιστεύω να το εγκρίνεις; *Εγώ* νομίζω ότι αυτό τον κάνει πολύ άσχημο.» Τουλάχιστον εσωτερικά.

«Ποτέ δεν ενέκρινα τους γάμους με εξαναγκασμό, και το είπα στον αδερφό μου, αλλά ως συνήθως δεν με άκουσε.» Η θεία Φιλ έγειρε πιο κοντά στον καθρέφτη και άγγιξε μια ελιά δίπλα στα χείλη της. «Θες να μου πεις ότι δεν θεωρείς ωραίο το λόρδο Τάγκαρτ;»

«Σημασία έχει ο χαρακτήρας, θεία Φιλ» είπε με στόμφο η ΄Ιντια, και αμέσως ήρθε αντιμέτωπη με την ανάμνηση του Νίκολας να δεσπόζει από πάνω της στα άχυρα, έχοντας το χέρι του ανάμεσα στα... «Αλλά τώρα που είμαι μαζί σου, δεν χρειάζεται να τον σκέφτομαι πια. Δεν χρειάζεται να σκέφτομαι *κανέναν* άντρα αν δεν το θέλω.»

Η θεία Φιλ χαμογέλασε. «Δεν νομίζω να φαντάζεσαι πως μπορείς να μην παντρευτείς ποτέ, αγάπη μου. Εννοείται πως θα πρέπει να παντρευτείς *κάποιον.* Το κόλπο είναι να βρεις έναν που θα εγκρίνει ο πατέρας σου και με τον οποίο θα είσαι ικανοποιημένη.»

Η ΄Ιντια σηκώθηκε όρθια, αλαφιασμένη. «Πες μου ότι αστειεύεσαι, σε παρακαλώ. Κανένας δεν είναι δυνατόν να πληροί αυτές τις προϋποθέσεις...» *δεν* θα σκεφτόταν τον Νίκολας «...και υπάρχει και το θέμα της ελευθερίας μου...»

«Αγαπητή μου, συχνά η ελευθερία έρχεται *μετά* το γάμο. ΄Ομως δεν χρειάζεται να ανησυχείς – είμαστε και πάλι μαζί στο Παρίσι, και μπορούμε να διασκεδάσουμε πολύ.» Χαμογέλασε ενθαρρυντικά στον καθρέφτη. «Και τώρα θέλω να ακούσω τα *πάντα* για τη σχέση σου με το λόρδο Τάγκαρτ. Αν είναι τόσο αποφασισμένος όσο λες, πώς κα-

τάφερε να σε φέρει μέχρι εδώ και να μην έχετε παντρευτεί ακόμα; Δεν σε άγγιξε ποτέ; Ούτε μια φορά όλες αυτές τις εβδομάδες;»

«Και βέβαια με άγγιξε. Στην ουσία τον *ανάγκασα* να με αγγίξει...» και από τότε υπέφερε ασταμάτητα, θέλοντας να την αγγίξει ξανά ο Νίκολας «...αλλά, να ξέρεις, μόνο ως μέρος της στρατηγικής μου, και είμαι σίγουρη ότι θα έπιανε αν είχα την ευκαιρία να φτάσω μέχρι το τέλος.» Σχεδόν σίγουρη.

«Της στρατηγικής σου; Πολύ συναρπαστικό αυτό. Ποια ήταν η στρατηγική σου;»

«Η αποπλάνηση.» Η Ίντια προσπάθησε να ακουστεί αδιάφορη αλλά απέτυχε παταγωδώς. «Να του αποσπάσω την προσοχή ώστε η Μίλι και εγώ να καταφέρουμε να δραπετεύσουμε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας για το Παρίσι.»

Η θεία Φιλ την κοίταξε στον καθρέφτη. «Ιδιοφυές.»

«Με κοροϊδεύεις!»

«Προς Θεού, όχι... Αλλά πώς γίνεται να μην είχες την ευκαιρία να φτάσεις μέχρι το τέλος μια αποπλάνηση;»

Η Ίντια της είπε για το πρώτο πανδοχείο στο οποίο είχαν μείνει, και πώς ο Νίκολας είχε φύγει για να κατέβει στο ισόγειο και να τα κανονίσει με τον πανδοχέα.

«Μμμ...» έκανε η θεία Φιλ. «Ίσως είχε μια κρίση συνείδησης στη σκέψη ότι θα ολοκλήρωνε το γάμο πριν από το μυστήριο.»

«Ο Νίκολας Γουόρ; Κρίση συνείδησης; Θεία Φιλ, αν ήσουν εκεί...» Όχι. «Αυτό που θέλω να πω είναι πως δεν είχε καμία κρίση συνείδησης. Για το Θεό, με είχε δέσει!»

«Σε είχε δέσει!» Η θεία Φιλ γύρισε απότομα προς το μέρος της.

Επιτέλους, πρόοδος. «Καταλαβαίνεις;» Η Ίντια σηκώθηκε όρθια. «Ήταν τόσο έτοιμος να με αναγκάσει να τον παντρευτώ, ώστε με είχε *δέσει χειροπόδαρα.*» Σταύρωσε μπροστά τους καρπούς της για να δώσει έμφαση. «Και τώρα συ-

μπεριφέρεται λες και ο γάμος είναι το τελευταίο πράγμα που έχει στο μυαλό του;»

«Αν κατάλαβα καλά, επιχείρησες να αποπλανήσεις το λόρδο Τάγκαρτ παρότι ήσουν δεμένη χειροπόδαρα;»

«*Επειδή* ήμουν δεμένη χειροπόδαρα» τη διόρθωσε η Ίντια. «Θα έπρεπε να με λύσει.»

«Μμμ...»

«Πιστεύεις ότι δεν θα έπιανε το κόλπο;»

«Ω, σίγουρα. Σίγουρα θα έπιανε.» Η θεία Φιλ πήγε στην πελώρια κοσμηματοθήκη της και άνοιξε το καπάκι. «Όταν όμως έφυγε από το δωμάτιο, υποθέτω πως τελικά λύθηκες με κάποιον άλλο τρόπο, έτσι δεν είναι;»

Η Ίντια της είπε για την υπηρέτρια, τα ξύλα και την απρόσμενη απόδραση.

«Χριστέ μου!» Η θεία της σταμάτησε, με ένα αστραφτερό σμαραγδένιο βραχιόλι να κρέμεται από τα δάχτυλά της. «Αλλά προφανώς σε βρήκε.»

«Είχε καλό κίνητρο.»

«Α, ναι. Τα χρήματα.» Η θεία Φιλ πέρασε το βραχιόλι στον καρπό της. «Άσε με να μαντέψω. Η δεύτερη προσπάθεια αποπλάνησης έγινε όταν σε βρήκε. Και, όπως ήδη έχεις πει, ο λόρδος έφυγε ξανά. Αγαπητή μου, μόνο δύο λόγους μπορώ να σκεφτώ για τους οποίους ένας άντρας στην ακμή του θα έφευγε μακριά από μια γυναίκα στη μέση ερωτικών περιπτύξεων. Ή ξέρει ότι αυτό που κάνει δεν είναι σωστό και επιχειρεί απεγνωσμένα να ελέγξει τον εαυτό του, ή...» Άπλωσε το χέρι της και κοίταξε εξεταστικά το βραχιόλι. «Χμμ...»

«Ή τι;»

Ό,τι κι αν σκεφτόταν, η θεία Φιλ το προσπέρασε. «Τίποτα πιθανό, αγάπη μου. Πρέπει να προσπαθούσε να ελέγξει τον εαυτό του.»

«*Τι* είναι αυτό που δεν είναι πιθανό;»

Η θεία Φιλ έβγαλε το σμαραγδένιο βραχιόλι, το έβα-

λε πάλι στην κοσμηματοθήκη και διάλεξε μια χειροπέδη με ρουμπίνια. «Ότι μπορεί να προσπαθούσε να αντιστρέψει τους όρους. Αφού όμως λες ότι άλλαξε γνώμη...»

Να αντιστρέψει τους όρους; «Δεν καταλαβαίνω.»

Η θεία Φιλ πέρασε τη χειροπέδη στον καρπό της. «Ναι, και βέβαια δεν καταλαβαίνεις, γι' αυτό θα λειτουργούσε μια χαρά το κόλπο αν *αυτό* είχε στο μυαλό του. Ωστόσο, ένας άντρας θα έπρεπε να διαθέτει πολύ υπολογιστικό μυαλό και μεγάλο αυτοέλεγχο για να γνωρίσει σε μια νεαρή γυναίκα τούς –ας πούμε– *εναγκαλισμούς* του πάθους και στη συνέχεια να αποχωρήσει, αφήνοντάς την να λαχταράει απεγνωσμένα περισσότερα.»

Αν υπήρχε κάποιος που διέθετε πολύ υπολογιστικό μυαλό και μεγάλο αυτοέλεγχο αυτός ήταν ο Νίκολας Γουόρ. Και όταν είχε φύγει από εκείνο τον αχυρώνα, αναμφισβήτητα την είχε αφήσει να... λαχταράει. Περισσότερα.

«Αλλά βέβαια» συνέχισε αδιάφορα η θεία Φιλ «αυτό θα έπιανε σε μια νεαρή γυναίκα που θα θεωρούσε αυτό τον άντρα ελκυστικό, και εσύ όπως είπες δεν βρίσκεις ελκυστικό τον Νίκολας Γουόρ. Έτσι καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι πρέπει να είναι ένας άνθρωπος με βαθιά ηθικές αρχές.»

«Πράγματι» είπε ξερά η Ίντια. «Απροσμέτρητου βάθους ηθικές αρχές!»

Θέλω να σε γευτώ, είχε πει ο Νίκολας. *Θέλω να σε ξαπλώσω κάτω και... Εκείνος* προσπαθούσε να την αποπλανήσει, αφήνοντάς την ταυτόχρονα να πιστεύει ότι τον αποπλανούσε *αυτή*. «Δηλαδή όλα όσα είπε ήταν ψέματα;»

Η θεία Φιλ ανασήκωσε το φρύδι της. «Δεν ξέρω. Τι είπε;»

«Τίποτα.» Η Ίντια ένιωσε τα μάγουλά της να παίρνουν φωτιά.

«Οι άντρες λένε ό,τι μπορείς να φανταστείς την ώρα του πάθους, αγαπητή μου. Μερικά είναι αλήθεια, κάποια δεν είναι, όμως όλα –και εννοώ *όλα*– επιβεβαιώνουν την απλή

αλήθεια πως ένας άντρας είναι αδύνατον να αγγίξει μια γυναίκα χωρίς να πέσει θύμα αδηφάγου πόθου.» Η θεία Φιλ πλησίασε την Ίντια και της έσφιξε τα χέρια, ενώ τα γαλάζια μάτια της έλαμπαν από διασκεδαστικές σκέψεις. «Δεν είναι πολύ γαργαλιστικό να σκέφτεσαι πως *αν* προσπαθούσε να στρέψει την αποπλάνηση εναντίον σου, σχεδόν σίγουρα θα έπεφτε στην ίδια του την παγίδα;»

«Αυτό θα γινόταν;»

«Φυσικά!» Η θεία Φιλ έγειρε πίσω το κεφάλι της γελώντας. «Ανεξάρτητα από τα κίνητρά του, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τις νύχτες μένει ξάγρυπνος γιατί *καίγεται* για σένα, αγάπη μου. Δεν είναι πολύ διασκεδαστική αυτή η σκέψη;»

***

Ο Νικ στεκόταν στη βιβλιοθήκη του φίλου του Σαρλ Βερνιέ, κρατώντας ένα ποτήρι με κονιάκ και πασχίζοντας να μην αρχίσει να πηγαινοέρχεται στο δωμάτιο. Δεν μπορούσε να καθίσει –ήταν πολύ τσιτωμένος για κάτι τέτοιο–, αλλά δεν ήταν ανάγκη να αφήσει να φανεί πόσο δυσάρεστα ένιωθε, ιδιαίτερα από τη στιγμή που τα σχεδόν μαύρα μάτια του δούκα του Γουίνστον τον παρακολουθούσαν νωχελικά από μια πολυθρόνα.

Θα προτιμούσε να μιλήσει ιδιαιτέρως με τον Βερνιέ, αλλά δεν γινόταν αλλιώς.

«Θέλω μια χάρη» είπε στον Βερνιέ.

«Αρκεί να μου πεις τι είναι, *mon ami*.»

«Χρειάζομαι το όνομα ενός ιερέα που θα ήταν πρόθυμος να τελέσει ένα γάμο κάτω από... όχι και τόσο συνηθισμένες συνθήκες.»

Ο Βερνιέ ανασήκωσε το ξανθό φρύδι του. «*Intéressant.*»

«Αυτό σημαίνει ότι η λαίδη Ίντια βρίσκεται στο Παρίσι» είπε ο Γουίνστον.

«Ναι. Στο σπίτι της λαίδης Πένινγκτον.» Γεγονός που τον

απάλλασσε από τα έξοδα του δωματίου και της διατροφής της όσο επεξεργαζόταν τις λεπτομέρειες του γάμου τους, και που ήλπιζε πως δεν θα αποδεικνυόταν σοβαρή πλάνη.

Ο Γουίνστον έγειρε πίσω το κεφάλι του και γέλασε. «Και έτσι ολοκληρώνεται ο κύκλος! Η μαγευτική λαίδη Πένινγκτον και η όμορφη λαίδη Ίντια μαζί και πάλι στο Παρίσι. Την τελευταία φορά που ήταν εδώ, ξεκίνησαν για την Ιταλία, κατέληξαν σε ένα πλοίο για την Αίγυπτο και από κει στις ανοιχτές θάλασσες παριστάνοντας τις πειρατίνες.»

«Οι μέρες που η λαίδη Ίντια παρίστανε την πειρατίνα έληξαν, σε διαβεβαιώ.» Και είχε έρθει από καιρό η ώρα να ξεκινήσουν οι μέρες της ως λαίδης Τάγκαρτ.

«Οπότε θέλεις να... *βεβαιωθείς* ότι θα τελεστεί αυτός ο γάμος» είπε ο Βερνιέ. «Ανεξάρτητα από τις επιθυμίες της λαίδης Ίντια.»

Οι επιθυμίες της λαίδης Ίντια... Θεέ μου. Τις έβλεπε διαρκώς στα παρθενικά γαλάζια μάτια της έπειτα από εκείνη την καταστροφική νύχτα στον αχυρώνα. Η προσποιητή αδιαφορία του είχε πιάσει μια χαρά, όμως η στρατηγική του επίσης είχε ακούσιες συνέπειες, όπως φάνηκε πριν από δύο νύχτες, όταν εκείνη πήγε στο δωμάτιό του με μια δικαιολογία της συμφοράς και πέρασε όλη την ώρα παρατηρώντας τον, ενώ ο αθώος πόθος έβαφε κόκκινα τα μάγουλά της.

Ο Νικ ξερόβηξε. «Πρέπει να καταλάβεις ότι αυτό το κορίτσι ακόμα και στα καλύτερά του είναι απείθαρχο. Είναι αφελής. Ξεροκέφαλη. Ένας κίνδυνος για τον εαυτό της.»

Ο Βερνιέ κατένευσε συλλογισμένος.

«Όταν τη βρήκα, ήταν σε ένα μαλτέζικο καπηλειό και ετοιμαζόταν να προσφέρει την παρθενιά της σε ένα ναυτικό.»

Ο Βερνιέ ανασήκωσε απότομα το φρύδι του. «*Dieu.*»

Ο Γουίνστον γέλασε και ήπιε μια γουλιά από το ποτό του. «Πράγματι, ένας κίνδυνος. Εγώ πάντως ευχαρίστως θα της έκανα τη χάρη χωρίς να χρειαστεί να κάνει ούτε το μισό ταξίδι.»

Μια δηκτική απάντηση ανέβηκε στη γλώσσα του Νικ καθώς ενοχλήθηκε βαθιά, όμως τη συγκράτησε.

«Δεν χρειάζεται να με κοιτάζεις έτσι» είπε ο Γουίνστον αμήχανα. «Προτιμώ οι γυναίκες μου να είναι έμπειρες.»

Ο Νικ στράγγιξε το ποτό του και ήρθε αντιμέτωπος με αυτό που δεν ήθελε να παραδεχτεί: κάποια στιγμή, σε εκείνον τον ατέλειωτο δρόμο από τη Μασσαλία για το Παρίσι, είχε αρχίσει να σκέφτεται τη λαίδη Ίντια ως δική του. Είχε αρχίσει να τη *θέλει,* και όχι εξαιτίας των αναθεματισμένων χρημάτων.

Είπε στον εαυτό του ότι αυτό οφειλόταν στην ακαταμάχητη έλξη της δικής της εμφανούς λαχτάρας. Και αναρωτήθηκε, τώρα, σε ποιο σημείο ο πόθος της θα γινόταν τόσο έντονος ώστε δεν θα την εκμεταλλευόταν αν πράγματι την αποπλανούσε. Αν μπορούσε να παραστήσει τον αδιάφορο για λίγο ακόμα, αρκετά ώστε να διαπιστώσει πού θα οδηγούσαν οι επιθυμίες της τη λαίδη Ίντια...

Ίσως ένας γάμος *διά της βίας* να μην ήταν απαραίτητος, και να τα έβγαζε πέρα απλώς με ένα *προξενιό.* Εκτός από αυτό, θα ήταν πιο δύσκολο για εκείνη να διαμαρτυρηθεί στην εκκλησία αν ο Νικ είχε ήδη διεκδικήσει την παρθενιά της.

«Όσο πιο σύντομα της τραβήξει κάποιος τα χαλινάρια, τόσο το καλύτερο» είπε. «Θέλω να τελειώνει αυτή η ιστορία.»

Ο Βερνιέ κατένευσε. «*Bien sûr,* αρχίζω να καταλαβαίνω γιατί.»

«Θα χρειαστώ έναν ιερέα που θα είναι κουφός στις διαμαρτυρίες της.»

Ο Βερνιέ γέλασε. «Και πρόθυμος για τα χρήματά σου.»

«Ακριβώς.»

«Έχεις έρθει στην κατάλληλη πόλη, φίλε μου. Μπορώ να σκεφτώ πολλές επιλογές. Υπάρχει ο πάτερ Μπουσάρ, που εμφανίζεται στης μαντάμ Γκραβέλ τις περισσότερες νύ-

χτες...» τίναξε το δάχτυλό του σαν να τσέκαρε μια εύκολη λίστα «...ο πάτερ Βαλεντίν, που συντηρεί μια ερωμένη σε ένα μικρό σπίτι κοντά στην Πον-ο-Σανζ, και *mon Dieu,* ο πάτερ Ντεσέλ...»

Ο πάτερ Ντεσέλ.

«...που έχει μια κόρη η οποία εργάζεται ως πλύστρα στο Σηκουάνα. Όχι, δεν θα δυσκολευτείς να βρεις κάποιον να κάνει αυτό που θες. Με την κατάλληλη αμοιβή, *bien sûr.*»

Ο πάτερ Ντεσέλ. Ο Ιβ Ντεσέλ. Το όνομα έκανε το αίμα να σφυροκοπήσει στους κροτάφους του.

«*Bien sûr*» επανέλαβε ο Νικ.

Ώστε εκείνος ο άντρας όχι απλώς ζούσε, αλλά συγκαταλεγόταν και ανάμεσα στους πιο διεφθαρμένους ανθρώπους του κλήρου. Δεν έπρεπε να τον εκπλήσσει αυτό.

Ο Βερνιέ συνοφρυώθηκε. «Συμβαίνει κάτι; Χλόμιασες. Σε παρακαλώ, κάθισε...»

«Όχι. *Non. Merci.*»

Είχε μια κόρη που δούλευε ως πλύστρα. Αυτό σήμαινε...

Μια αδερφή. Ο Νικ είχε άλλη μια αδερφή.

«Χλόμιασες λες και είδες φάντασμα» είπε ο Γουίνστον. «Παρθένα ή όχι, η λαίδη Ίντια έχει καταστρέψει τον εαυτό της ανεπανόρθωτα. Κανείς δεν πρόκειται να σε κατηγορήσει αν κάνεις πίσω στη συμφωνία σου με τον Κάντγουελ.»

Ένα τρελό γέλιο ανέβηκε στο λαρύγγι του Νικ και έμεινε εκεί. Σήκωσε το ποτήρι στα χείλη του, αλλά ήταν άδειο. Ο Γουίνστον νόμιζε ότι είχε αμφιβολίες για την απόφασή του να παντρευτεί την Ίντια; Τι θα σκεφτόταν αν ήξερε την αλήθεια;

Τι θα σκεφτόταν η Ίντια;

Κάπου έξω από τους τοίχους του σπιτιού του Βερνιέ, η ύπαρξη του Ντεσέλ αποτελούσε χλεύη για το τι άνθρωπος ήταν ο Νικ. Ο μεγαλύτερος αδερφός του, ο Τζέιμς, είχε θεωρήσει τον Νικ έναν πεισματάρη ανόητο επειδή δεν είχε ξεπληρώσει τον Χόλισγουελ με πόρους του Κρόστον. Όμως ο

Νικ δεν είχε περισσότερα δικαιώματα στα χρήματα της οικογένειας απ' όσα είχε ένα χαμίνι του δρόμου. Ό,τι άνθρωπος κι αν ήταν, δεν συγκαταλεγόταν σε εκείνους που έπαιρναν αυτά που δεν τους ανήκαν.

Εκτός από την περίπτωση της Ίντια, η οποία, αν μη τι άλλο, τουλάχιστον δεν έλεγε ψέματα για τη *δική της* ζωή.

Ο Νικ κοίταξε τον Βερνιέ. «Αυτόν τον πάτερ Βαλεντίν» είπε. «Πού νομίζεις ότι θα μπορούσα να τον βρω τώρα;»

***

Δυο ώρες αργότερα, ο Νικ επέστρεψε στο κατάλυμά του και βρήκε μια πρόσκληση να τον περιμένει – για μια «φιλική συγκέντρωση» το βράδυ, στο σπίτι της λαίδης Πένινγκτον. Ενδιαφέρον. Όπως φαινόταν, είχε τουλάχιστον ως έναν βαθμό τις ευλογίες της λαίδης Πένινγκτον. Απόψε θα επιχειρούσε να βεβαιωθεί γι' αυτό.

Πέταξε την πρόσκληση στον χιλιοσημαδεμένο κομό, πήγε στο παράθυρο και κοίταξε από το βρόμικο τζάμι ένα λιθοστρωμένο σοκάκι όπου δύο αδέσποτα σκυλιά σκάλιζαν ένα σωρό από σκουπίδια. Η καμπάνα μιας εκκλησίας αντήχησε από κάπου εκεί κοντά και τα δάχτυλά του έσφιξαν το σπασμένο διακοσμητικό γείσο του παραθύρου.

Ο Ιβ Ντεσέλ. Ο *πάτερ* Ντεσέλ – ένας υποτίθεται άνθρωπος του Θεού που παρ' όλα αυτά είχε βρει το δρόμο για το κρεβάτι μιας παντρεμένης γυναίκας. Το κρεβάτι της *μητέρας* του Νικ.

Μακάρι να μην του είχε πει ποτέ την αλήθεια η μητέρα του. Όμως ένα νεκροκρέβατο ήταν καταραμένο πράγμα για περισσότερους λόγους από τον προφανή.

Και ο Ντεσέλ είχε μια κόρη που δούλευε ως πλύστρα στο Σηκουάνα.

Ο Νικ είχε άλλη μια αδερφή. Μια *πλύστρα* – και δεν χρειαζόταν μεγάλη φαντασία για να καταλάβει ποιες άλλες

υπηρεσίες παρείχε κατά πάσα πιθανότητα προκειμένου να τα βγάλει πέρα σε αυτή την πόλη. Σκέφτηκε την Ονόρια, τη μικρότερη αδερφή του στο Λονδίνο, που ακόμα και τώρα θα ετοιμαζόταν για κάποιο θεαματικό σουαρέ. Μπορούσε να τη φανταστεί ολοκάθαρα, με σκούρα μαλλιά και πράσινα μάτια που ήταν τόσο ίδια με τα δικά του και που πάντα έλαμπαν από κάποιο φοβερά πονηρό σχόλιο. Ήταν τόσο τολμηρή, τόσο σίγουρη για τον εαυτό της. Ωστόσο, ακόμα κι έτσι, ο Νικ μερικές φορές απλώς ένιωθε την ανάγκη να την προστατεύσει. Από τι, δεν είχε την παραμικρή ιδέα.

Αυτή η άλλη αδερφή δεν θα ετοιμαζόταν για κανένα σουαρέ. Θα είχε χέρια κοκκινισμένα και σκασμένα από το νερό, ίσως σύφιλη από τις όποιες νυχτερινές δραστηριότητες ασκούσε προκειμένου να επιβιώσει με την αμοιβή μιας πλύστρας. Θα ήταν ροζιασμένη από τη βαριά δουλειά, γερασμένη πριν της ώρας της, πιθανώς άρρωστη...

Θεέ μου. Έφυγε από το παράθυρο, όμως δεν υπήρχε πουθενά να πάει μέσα στο μικροσκοπικό δωμάτιο. *Δεν* θα έφερνε στο μυαλό του μια φανταστική αδερφή που υπέφερε. Αλλά η ενοχή –ο τρόμος– τον ροκάνισαν, ούτως ή άλλως. Η ζωή που είχε αυτή η αδερφή ήταν η ζωή που άξιζε σε εκείνον. Δεν ήταν στ' αλήθεια ένας Γουόρ. Δεν είχε κανένα ηθικό δικαίωμα στις τιμές που του αποδίδονταν εξαιτίας της σχέσης του με το Κρόστον, γιατί δεν ήταν γιος του κόμη του Κρόστον.

Άραγε αυτή η άλλη αδερφή θα έμοιαζε καθόλου με την Ονόρια;

Απίθανο. Η γυναίκα μάλλον θα είχε ένα σύζυγο και ένα τσούρμο παιδιά. Και δεν ήταν δύσκολο να φανταστεί τι θα συνέβαινε αν ανακάλυπτε πως είχε έναν ετεροθαλή αδερφό που ήταν βαρόνος, άσχετα αν η τσέπη του μετά βίας άντεχε ακόμα κι αυτό το ετοιμόρροπο κατάλυμα.

Το ποσό που του είχε δώσει ο Κάντγουελ για να χρηματοδοτήσει την έρευνα για την Ίντια εξανεμιζόταν ανησυ-

χητικά γρήγορα. Επίσης παρέμενε το ταξίδι βόρεια, το πέρασμα στην Αγγλία, καθώς και τα έξοδα κατά τη διάρκεια του χρόνου που θα χρειαζόταν μέχρι να ολοκληρώσει ο Κάντγουελ τη συμφωνία τους. Επιπλέον, υπήρχε η συμφωνία του Νικ με τη δεσποινίδα Ζερμέν, που θα εξαφάνιζε το μισό από το κομπόδεμα που είχε αυτή τη στιγμή.

Ο Νικ πήγε στο μπαούλο του και έβγαλε τα καλύτερα ρούχα που διέθετε. Φόρεσε το γιλέκο του και το κούμπωσε μόνος του, ενώ οποιοσδήποτε άλλος από τους άντρες που είχε καλέσει για το βράδυ η λαίδη Πένινγκτον στο σουαρέ της θα είχε τη βοήθεια ενός υπηρέτη.

Σκέφτηκε τον Χόλισγουελ, που περίμενε ακόμα και τώρα στο Λονδίνο με τα άπληστα μάτια του στραμμένα προς το Τάγκαρτ. Αν ο Νικ αργούσε να επιστρέψει, άραγε ο Χόλισγουελ θα προσπαθούσε να ξεκινήσει τις διαδικασίες κατά του Τάγκαρτ ακόμα και πριν από την προκαθορισμένη ημερομηνία; Ήταν πιθανό.

Μπορούσε να μείνει μερικές μέρες στο Παρίσι. Ίσως και μια εβδομάδα, αν τα πράγματα με την Ίντια φαίνονταν τόσο ελπιδοφόρα ώστε να αποφευχθεί μια άσχημη σκηνή μπροστά σε έναν ιερέα.

Πιάστηκε από αυτή τη σκέψη και παραμέρισε όλες τις άλλες.

Η αδιαφορία του είχε κάνει θαύματα στο δρόμο... Απόψε θα διαπίστωνε τι επίδραση θα είχε στη λαίδη Ίντια στο Παρίσι.

Κεφάλαιο 16

Ακόμα κι αν ο Νίκολας Γουόρ είχε πέσει θύμα αδηφάγου πόθου, δεν έδειχνε το παραμικρό σημάδι εκείνο το βράδυ στο σουαρέ.

Η Ίντια φορούσε μία από τις θεαματικές τουαλέτες της θείας Φιλ –που είχε διορθωθεί βιαστικά το απόγευμα– και παρακολουθούσε τον Νίκολας Γουόρ στην άλλη άκρη της αίθουσας, να μην καίγεται καθόλου για εκείνη.

«Αν μη τι άλλο, ο λόρδος Τάγκαρτ έχει πολύ ελκυστικές αρετές» είπε η θεία Φιλ, πίνοντας αργά ένα ποτήρι κρασί και παρατηρώντας τον με φανερή εκτίμηση.

Τώρα ο Νίκολας χρησιμοποιούσε εκείνες τις αρετές σε μια Γαλλίδα κοκέτα η οποία άγγιζε συνεχώς το πέτο του και ανασηκωνόταν στις μύτες των ποδιών της για να του ψιθυρίσει στο αυτί. Ο Νίκολας γέλασε με κάτι και η Ίντια ένιωσε τα γόνατά της να λύνονται.

«*Γιατί* τον κάλεσες;» ρώτησε.

«Για όνομα του Θεού! Πώς μπορούσα να μην τον καλέσω, δεδομένων των συνθηκών; Ξέρει πάρα πολλούς ανθρώπους που βρίσκονται στο Παρίσι αυτή τη στιγμή. Θα ήταν τρομερά αμήχανο να μην τον καλέσω.»

«Θα ήταν το λιγότερο που του αξίζει, ύστερα απ' ό,τι έκανε.» Η Ίντια παρακολούθησε τον Νίκολας να αγγίζει το μπράτσο της γυναίκας που ερωτοτροπούσε μαζί του. Φορούσε το καλύτερο κοστούμι του –το ήξερε γιατί είχε ψάξει το μπαούλο του– αλλά ήταν σεμνό σε σύγκριση με τα επιδει-

κτικά ρούχα των υπολοίπων. Ήταν σαν κόκορας σε ένα σπίτι με παγόνια. Παρ' όλα αυτά, με κάποιον τρόπο, κατάφερνε να επισκιάζει όλους τους άλλους άντρες.

Τώρα η Παριζιάνα γελούσε και τίναζε κάτι από το μανίκι του.

Η Ίντια τράβηξε το βλέμμα της από πάνω τους και κοίταξε το πλήθος. «Υπάρχουν πολλοί άντρες εδώ απόψε με ελκυστικές αρετές» είπε, και εντόπισε μια ιδιαίτερα εξαιρετική περίπτωση να πλησιάζει προς το μέρος τους – έναν ψηλό, μελαχρινό, που φορούσε ένα σκούρο κόκκινο πανωφόρι το οποίο φαινόταν σχεδόν μαύρο από τα κεντητά σχέδιά του. «Αυτός, για παράδειγμα.»

Η θεία Φιλ είδε ποιον εννοούσε και χαμογέλασε. «Α, ναι.» Και τότε ο άντρας πλησίασε αρκετά ώστε να τις ακούει, και η θεία Φιλ άπλωσε το χέρι της για να τον υποδεχτεί. «Εκπλήσσομαι που βρήκατε τη μικρή γιορτή μου του γούστου σας απόψε, Γουίνστον» του είπε.

«Ό,τι κι αν κάνετε εσείς είναι του γούστου μου, λαίδη Πένινγκτον.» Τα μάτια του έλαμψαν και ένα χαμόγελο τρεμόπαιξε στις άκρες των χειλιών του. «Παρότι σκοπεύω να γευτώ τις απολαύσεις στης μαντάμ Γκραβέλ αργότερα. Θέλετε να έρθετε μαζί μου;»

Η θεία Φιλ γέλασε. «Γίνεστε πιο εξωφρενικός ώρα με την ώρα. Δεν ξέρω αν έχετε συστηθεί με την ανιψιά μου, τη λαίδη Ίντια Σινκλέρ.»

Ο άντρας ανασήκωσε το φρύδι του. «Η κόρη του Κάντγουελ.»

«Πράγματι. Ίντια, ο εξοχότατος δούκας του Γουίνστον.»

Ο Γουίνστον έπιασε το χέρι της Ίντια και το φίλησε σεμνά. «Χαίρω πολύ, λαίδη Ίντια.»

«Παρομοίως, εξοχότατε.» Είχε ακούσει για τον αχαλίνωτο δούκα, όμως ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε. Έμοιαζε με μετενσάρκωση του διαβόλου. Πίσω του, είδε ότι ο Νίκολας είχε αφήσει την Παριζιάνα και τους πλησίαζε.

Χάρισε στο δούκα το καλύτερο χαμόγελό της και είπε: «Ίσως μπορώ να πειστώ *εγώ* να σας συνοδεύσω στης μαντάμ Γκραβέλ.»

Ο δούκας ανασήκωσε τα φρύδια του και η θεία Φιλ γέλασε. «Αυτό το εγχείρημα ίσως είναι λίγο φιλόδοξο για σένα, αγάπη μου.»

«Κρίμα» είπε η Ίντια καθώς ο Νίκολας έφτασε κοντά τους, και σημείωσε νοερά να ανακαλύψει αργότερα πού ακριβώς και τι ήταν η μαντάμ Γκραβέλ. Κοίταξε κατάματα τον Νίκολας και πρόσθεσε: «Ανυπομονούσα για τις απολαύσεις του Παρισιού.»

«Α, Τάγκαρτ» είπε ο δούκας. «Μόλις γνωρίστηκα με τη θαυμάσια μνηστή σου.»

Ο Νίκολας έσμιξε για μια στιγμή τα φρύδια του σαν να μην κατάλαβε τι εννοούσε. «Α... Δεν τα έμαθες. Τελικά δεν θα γίνει ο γάμος.»

Η Ίντια σφίχτηκε. Έλεγε τα ψέματά του στο δούκα;

«Ζητώ συγγνώμη» είπε ευγενικά ο δούκας. «Δεν το ήξερα.»

«Δεν υπάρχει λόγος να ζητάτε συγγνώμη, εξοχότατε» είπε η Ίντια. «Ο λόρδος Τάγκαρτ είναι πρόθυμος να πληροφορήσει τους πάντες για την αλλαγή των σχεδίων μας. Μάλιστα, θα επιστρέψει σύντομα στο Λονδίνο. Ίσως, αν σχεδιάζετε να εγκαταλείψετε και εσείς το Παρίσι, να ταξιδέψετε μαζί.»

«Φοβάμαι πως θα ταξιδέψω στην αντίθετη κατεύθυνση» είπε ο δούκας. «Τον επόμενο μήνα θα πάω στην Ελλάδα.»

«Ω, *λατρεύω* την Ελλάδα.»

Ο δούκας χαμογέλασε, και τα λευκά δόντια του έλαμψαν κόντρα στη μελαψή επιδερμίδα του. «Και είμαι σίγουρος πως η Ελλάδα λατρεύει εσάς.» Πρόσφερε το μπράτσο του στη θεία Φιλ. «Θα μου δείξετε πού είναι τα ποτά;» μουρμούρισε.

Και τότε η Ίντια έμεινε μόνη με τον Νίκολας. Η κοιλιά

της σφίχτηκε λιγάκι, όμως αρνήθηκε να υποκύψει στη νευρικότητα – ή στην έλξη. «Με εκπλήσσεις, κύριε Γουόρ. Δεν περίμενα ότι θα έμπαινες σε τόσο κόπο προκειμένου να με πείσεις για την αδιαφορία σου.»

«Δεν είμαι βέβαιος ότι θα το αποκαλούσα αδιαφορία» είπε εκείνος και ήπιε μια γουλιά από το σκούρο κόκκινο κρασί του ενώ παρακολούθησε δυο κυρίες να περνούν από δίπλα τους. Η μία του έριξε μια παρατεταμένη ματιά πίσω από τη βεντάλια της. «Απλώς εγκατέλειψα κάθε σχέδιο να σε παντρευτώ.»

«Πώς ξέρω ότι όλα αυτά δεν είναι ένα κόλπο; Πως δεν προσποιείσαι ότι άλλαξες γνώμη, απλώς για να με καθησυχάσεις και στη συνέχεια να κάνεις την επίθεσή σου;»

«Λαίδη Ίντια, αν επιθυμούσα να *κάνω μια επίθεση,* δεν θα σε είχα αφήσει σε εκείνο τον αχυρώνα.»

«Αν είχες προσπαθήσει να με πάρεις από τον αχυρώνα, θα είχα ουρλιάξει.»

Τα μάτια του στυλώθηκαν στα δικά της. «Μη σου περάσει από το μυαλό ούτε για μια στιγμή πως δεν μπορούσα να σε πάρω από εκεί αν το ήθελα.»

Η Ίντια ανατρίχιασε. «Δηλαδή αν πήγαινα τώρα και έφερνα έναν ιερέα, δεν θα έδινες τους όρκους σου;»

«Όχι.»

«Δεν σε πιστεύω.»

«Ε, τότε πάμε να βρούμε έναν ιερέα.»

Κι αν ήταν κόλπο, αυτός δεν θα ήταν ο τέλειος τρόπος για εκείνον να επιτύχει το στόχο του; «Δεν είναι απαραίτητο.»

«Κι αν αυτό βοηθήσει να σε πείσω, σκοπεύω να σου επιστρέψω το όπλο και τα βόλια σου αύριο.» Αλήθεια; «Ίσως σε βοηθήσουν να αποκρούσεις τους επίδοξους μνηστήρες στο Παρίσι.»

Ένα ζευγάρι πέρασε από δίπλα τους, και το χέρι του Νίκολας την άγγιξε για μισό δευτερόλεπτο χαμηλά στην πλάτη, σαν να ήθελε να την παραμερίσει.

«Δεν σκοπεύω να αποκρούσω κανέναν στο Παρίσι» του είπε, ενώ μικρές σπίθες ανεβοκατέβηκαν χορεύοντας στη ραχοκοκαλιά της, παρότι εκείνος είχε ήδη τραβήξει το χέρι του.

«Όχι;»

«Όχι.» Ήθελε ο Νίκολας να συνεχίσουν αυτή τη φάρσα; Ε, θα έπαιζε μαζί του εξίσου εύκολα. «Το Παρίσι είναι η πόλη του έρωτα, όχι η πόλη της απόκρουσης.»

Ανασήκωσε το φρύδι του.

«Όπως ένα καπηλειό γεμάτο ναυτικούς, να υποθέσω.»

Η Ίντια εκνευρίστηκε, αλλά κατάφερε να συγκρατηθεί και του χάρισε ένα –όπως ήλπιζε– αινιγματικό χαμόγελο. «Ω, πολύ πιο τέλειο από αυτό, κύριε Γουόρ.»

Θα τον άφηνε να πιστέψει ότι σκόπευε να τελειώσει στο Παρίσι αυτό που είχε αρχίσει στη Μάλτα. *Έπειτα* θα έβλεπαν πόσο ακόμα θα παρίστανε τον αδιάφορο.

«Αυτό είναι το σχέδιό σου για το Παρίσι, λοιπόν;» τη ρώτησε. «Να τυραννάς ανελέητα τους καημένους τους Γάλλους μέχρι να χάσουν εντελώς το μυαλό τους από την επιθυμία τους να διεκδικήσουν την αθωότητά σου;»

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως μένει ξάγρυπνος τις νύχτες επειδή καίγεται *για σένα, αγάπη μου.* Η εικασία της θείας Φιλ νωρίτερα διαπέρασε το μυαλό της και την άφησε να... σιγοβράζει. Λιγάκι.

«Ίσως πρόσεξες πως είμαι γυναίκα της δράσης, κύριε Γουόρ. Δεν τυραννάω.» Η Ίντια εντόπισε έναν ωραίο νεαρό άντρα με φανταχτερό γιλέκο και ασημί σακάκι, και... Ω! Τον αναγνώρισε. Ήταν ο μαρκήσιος ντε Μπραβάρ, ένας φίλος της θείας Φιλ που είχε εκδηλώσει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την Ίντια όταν ήταν εκεί πριν από τρία χρόνια.

Τι τύχη!

«Μμμ...» Ο Νίκολας ήπιε μια γουλιά από το κρασί του. «Πράγματι, υποθέτω πως έχεις αποδείξει ότι αυτό είναι αλή-

θεια.» Ο τόνος του ήταν βαρύς από ανομολόγητα παραδείγματα: το μοδιστράδικο. Το πανδοχείο. Ο αχυρώνας, όπου ουσιαστικά τον είχε ικετέψει να... «Πες μου» συνέχισε «ποιο ακριβώς είναι το σχέδιο δράσης σου;» Η ερώτηση ήταν ξερή και έγινε καθώς ο Νίκολας έριξε μια ματιά στο πλήθος.

«Κύριε Γουόρ, μια κυρία δεν συζητάει τις λεπτομέρειες των υποθέσεών της.» Η φωνή της βγήκε πιο ξέπνοη απ' όσο θα έπρεπε.

Εκείνος γέλασε. «Αυτό συμβαίνει γιατί μια *κυρία* δεν *έχει* υποθέσεις.»

Κι άλλοι πέρασαν από δίπλα τους, και τώρα είχαν πλησιάσει τόσο πολύ ο ένας τον άλλον ώστε το μπράτσο της πίεζε δυνατά το στέρνο του. Το στόμα της στέγνωσε. Κοίταξε προς τα κάτω και συνειδητοποίησε πως το ποτήρι της ήταν άδειο.

«Παρακαλώ» είπε εκείνος «πάρε το δικό μου.» Ο Νίκολας έκανε την αλλαγή προτού της δοθεί η ευκαιρία να πει κάτι. Το βλέμμα της έπεσε στο νέο ποτήρι στο χέρι της, στη μικροσκοπική σταγόνα κόκκινου κρασιού εκεί όπου το στόμα του είχε αγγίξει το χείλος.

Τα πράσινα μάτια του ακολούθησαν την κίνηση καθώς η Ίντια σήκωσε το ποτήρι στα χείλη της. Ήπιε μια γουλιά, και το μεθυστικό υγρό τραγούδησε μέσα της σαν ο Νίκολας να είχε ακουμπήσει τα χείλη του στα δικά της.

«Ελπίζω να μη σε πρόσβαλα» του είπε, ακριβώς τη στιγμή που την εντόπισε ο μαρκήσιος.

«Κάθε άλλο.»

Ο μαρκήσιος υποκλίθηκε από μακριά, εκείνη σήκωσε το ποτήρι του Νίκολας χαιρετώντας τον και ο νεαρός άντρας κινήθηκε προς το μέρος τους. «Είμαι σίγουρη πως τα σχέδιά μου δεν σε ενδιαφέρουν καθόλου – όχι πια.»

«Πράγματι.» Ο Νίκολας χαμήλωσε τη φωνή του και έγειρε κοντά της –τόσο κοντά ώστε η Ίντια άρχισε να νιώθει μια έντονη θέρμη στα πιο ιδιαίτερα σημεία της– ενώ ταυτόχρονα το βλέμμα του ακολούθησε δύο κυρίες που πέρασαν δίπλα

τους. «Μάλιστα, αν διαπιστώσεις ότι χρειάζεσαι βοήθεια ως προς το πώς να χειριστείς τις υποθέσεις σου, δεν έχεις παρά να τη ζητήσεις. Θα χαρώ να σε βοηθήσω.»

«Λαίδη Ίντια» αναφώνησε ο μαρκήσιος, φτάνοντας επιτέλους κοντά τους. «*Quel plaisir.* Το Παρίσι δεν ήταν ίδιο χωρίς εσάς.» Το βλέμμα του τη σάρωσε από την κορυφή μέχρι τα νύχια.

«Χαρά, πράγματι» είπε εκείνη και επέτρεψε στον ωραίο μαρκήσιο να της φιλήσει το χέρι. Εκείνος κοίταξε τον Νίκολας και ανασήκωσε ερωτηματικά το φρύδι του. Η Ίντια έκανε τις συστάσεις.

«Ο λόρδος Τάγκαρτ» είπε. «Ένας οικογενειακός φίλος.» Της φάνηκε ότι είδε τις άκρες των χειλιών του Νίκολας να συσπώνται.

«Είστε πολύ τυχερός που είστε φίλος μιας τόσο έξοχης νεαρής γυναίκας» είπε ο μαρκήσιος στον Νίκολας. Έπειτα πρόσθεσε: «Πρέπει να με τιμήσετε με ένα χορό, λαίδη Ίντια. Με την άδεια του λόρδου Τάγκαρτ, φυσικά.»

Η Ίντια γέλασε εύθυμα. «Δεν χρειάζομαι την άδεια του λόρδου Τάγκαρτ.»

«Και εγώ ούτε που θα φανταζόμουν να μην τη δώσω» τους διαβεβαίωσε ο Νίκολας, στρέφοντας ήδη την προσοχή του στο πλήθος πίσω τους σαν να ανυπομονούσε να βρει πιο ενδιαφέρουσα παρέα.

«Ε, τότε» είπε η Ίντια, ακουμπώντας το μπράτσο του μαρκήσιου «πάμε να χορέψουμε.» Έδωσε στον Νίκολας το ποτήρι με το κρασί που της είχε προσφέρει. Τα δάχτυλά του άγγιξαν τα δικά της καθώς το πήρε, και καυτή επιθυμία τη διαπέρασε.

Εκείνος είχε ήδη κάνει μεταβολή.

«Αφότου φύγατε από το Παρίσι» της είπε με δραματικό ύφος ο μαρκήσιος καθώς τη συνόδευε στην πίστα «περίμενα με απόγνωση την επιστροφή σας.»

«Τι κόλακας. Όμως τώρα είμαι εδώ» είπε η Ίντια αρκε-

τά δυνατά ώστε να την ακούσει ο Νίκολας «οπότε δεν χρειάζεται πια να νιώσετε απελπισία ούτε στιγμή παραπάνω.»

***

«Καταλαβαίνετε» είπε η λαίδη Πένινγκτον λίγο αργότερα καθώς πήγε και στάθηκε χαριτωμένα στο πλευρό του Νικ «πως μόλις αφήσατε την ανιψιά μου στη φροντίδα του πιο ακόλαστου νεαρού μαρκήσιου στο Παρίσι.»

Η κόμισσα, που ήταν τουλάχιστον πέντε ή έξι χρόνια μικρότερη από τον Νικ, φαινόταν από τις γυναίκες που θεωρούσαν την ακολασία επιθυμητό χαρακτηριστικό σε έναν άντρα.

«Δεν το εγκρίνετε;» τη ρώτησε.

«Εσείς το εγκρίνετε;» του αντιγύρισε.

Όχι απλώς δεν το ενέκρινε, αλλά και κάτι παραπάνω. Ήθελε να διασχίσει την αίθουσα χορού, να αρπάξει τη λαίδη Ίντια από την αγκαλιά του μαρκήσιου, να την πάει στο ξενοδοχείο του και να τελειώσει αυτό που είχαν αρχίσει στον αχυρώνα.

Μπορούσε όμως να περιμένει.

«Πολύ ενδιαφέρον.» Η λαίδη Πένινγκτον τον κάρφωσε με μάτια γαλάζια όσο και της Ίντια, και ο Νικ κατάλαβε γιατί οι άντρες έπεφταν στα πόδια της – και πόσο εύκολα θα μπορούσε η Ίντια να ακολουθήσει το παράδειγμά της. Δεν υπήρχε περίπτωση να επιτρέψει να συμβεί κάτι τέτοιο. Ωστόσο, τον συνέφερε να πιστεύει η Ίντια πως μπορούσε να κάνει ό,τι της άρεσε. «Είστε έξυπνος άνθρωπος, λόρδε Τάγκαρτ.»

«Είμαι;»

«Υποψιάζομαι πως δεν έχετε παραιτηθεί.»

«Με συγχωρείτε, λαίδη Πένινγκτον. Δεν σας καταλαβαίνω.»

«Δεν χρειάζεται να προσποιείστε μαζί μου. Δεν υπάρχει

τίποτα πιο ελκυστικό για μια γυναίκα από έναν άντρα που δεν τη θέλει. Πιστεύω πως θα την έχετε κάνει να σας ερωτευτεί προτού περάσει η εβδομάδα.»

Η καρδιά του άρχισε να χτυπά πιο γρήγορα. Δεν ήθελε να τον *ερωτευτεί* η Ίντια – μόνο να τον παντρευτεί.

«Πολύ φοβάμαι πως παρεξηγήσατε τις προθέσεις μου» της είπε ανέκφραστος. Όμως τώρα σκεφτόταν πώς ένιωθε νωρίτερα που η Ίντια ήταν κολλημένη πάνω του, και τον πρόδηλο πόθο της που δεν μπορούσε να κρύψει. Και τη γυαλάδα του κρασιού πάνω στα χείλη της.

Παντρεμένη μαζί του, με όλα τα οφέλη που συνεπαγόταν αυτό. Έτσι την ήθελε.

Η λαίδη Πένινγκτον γέλασε. «Δεν μπορείτε να με ξεγελάσετε, λόρδε Τάγκαρτ. Αν όμως παρ' ελπίδα σας έκρινα εσφαλμένα, τότε πρέπει να σας προειδοποιήσω... Δεν θα καταστρέψετε την ανιψιά μου, και δεν θα της ραγίσετε την καρδιά.»

Να ραγίσει την καρδιά της νεαρής γυναίκας που μόλις είχε εκφράσει την επιθυμία να αναζητήσει την προσοχή όλων των νεαρών Γάλλων στο Παρίσι; Στην άλλη άκρη της αίθουσας, την είδε να χαμογελάει στο νεαρό μαρκήσιο.

Θα ήθελε, έστω μια φορά, να δει αυτό το αστραφτερό χαμόγελο να έχει ως αποδέκτη τον ίδιο, και όχι επειδή η Ίντια δοκίμαζε άλλο ένα σχέδιό της εναντίον του.

«Τότε επιτρέψτε μου να σας καθησυχάσω» είπε στην κόμισσα «αφού δεν έχω την παραμικρή πρόθεση για το πρώτο, και θα χρειαστεί να κατακτήσω την καρδιά της λαίδης Ίντια προκειμένου να επιτύχω το δεύτερο.»

«Αναρωτιέμαι γιατί δεν καταφέρατε ήδη το πρώτο. Αναμφίβολα είχατε πολλές ευκαιρίες.»

«Ίσως δεν έχετε προσέξει πως η ανιψιά σας δεν έχει την καλύτερη γνώμη για μένα. Δεν θα γινόταν πρόθυμη συνένοχος.»

«Για μερικούς αυτό δεν αποτελεί εμπόδιο.»

Ο Νικ κοίταξε απότομα τη λαίδη Πένινγκτον. «Για μένα είναι πολύ μεγάλο.»

«Μμμ...»

«Να υποθέσω ότι δεν εγκρίνετε τη συμφωνία μου με τον αδερφό σας;»

Η λαίδη γέλασε. «Ποτέ δεν είναι ασφαλές να υποθέτουμε οτιδήποτε, λόρδε Τάγκαρτ. Αλλά να ξέρετε ένα πράγμα. Η αποκλειστική μου έγνοια είναι η ευτυχία της Ίντια.»

«Δεν θα περίμενα τίποτα λιγότερο.»

Τον κοίταξε εξεταστικά πίσω από τη βεντάλια της και έπειτα χαμογέλασε και έστρεψε το βλέμμα της στους χορευτές, εκεί όπου η λαίδη Ίντια στροβιλιζόταν στην αγκαλιά του αναθεματισμένου μαρκήσιου. «Όμως αυτό είναι άσχετο» δήλωσε εύθυμα η λαίδη Πένινγκτον «αφού η Ίντια δεν αποτελεί πια ευθύνη σας. Ωστόσο, αναμφίβολα θα σας δούμε και σε άλλα σουαρέ. Ω, τι υπέροχα απροσδόκητη έκπληξη ήταν να βρεθούμε άλλη μια φορά με την Ίντια στο Παρίσι. Είμαι σίγουρη ότι θα διασκεδάσουμε πολύ.»

Κεφάλαιο 17

«Αν ήθελα να παντρευτώ κάποιον...» είπε η Ίντια στη Μίλι το επόμενο απόγευμα καθώς περιδιάβαιναν κατά μήκος των καταστημάτων στην Πον Νοτρ-Νταμ «...δηλαδή, αν ήθελα να *αναγκάσω* κάποιον να με παντρευτεί, θα καιροφυλακτούσα και θα έκανα την κίνησή μου όταν αυτό το άτομο δεν θα το περίμενε. Εσύ δεν θα έκανες το ίδιο;»

«Ειλικρινά δεν μπορώ να πω.»

«Μα δεν θα ήθελες να είχες με το μέρος σου το στοιχείο του αιφνιδιασμού; Και υπάρχει καλύτερος τρόπος γι' αυτό από το να πείσεις το άτομο ότι δεν θες να το παντρευτείς ενώ στην πραγματικότητα θέλεις;»

Η Μίλι σταμάτησε και την κοίταξε. «Ίντια...»

Σταμάτησε και εκείνη. Είδε τα κουρασμένα μάτια και το τραβηγμένο στόμα της Μίλι και ένιωσε απαίσια. «Ω, Μίλι.» Αναστέναξε. «Σκεφτόμουν μόνο τον εαυτό μου και τους δικούς μου φόβους, τη στιγμή που και εσύ επηρεάζεσαι από όλα αυτά όσο εγώ. Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με. Δεν έχω ξεχάσει ότι χρειαζόμαστε μια λύση.»

Η Μίλι έμεινε αμίλητη για μια στιγμή και έπειτα είπε: «Και αν *είναι* ο Νίκολας Γουόρ η λύση;»

Η ερώτηση αιφνιδίασε την Ίντια. «Δεν είναι δυνατόν να σοβαρολογείς.»

Η Μίλι της έριξε ένα βλέμμα που έλεγε ότι δεν μπορούσε να την ξεγελάσει. «Νομίζω ότι σου αρέσει και δεν το παραδέχεσαι.»

«Πολύ καλά. Το παραδέχομαι.»

«Το *ήξερα.*»

«Όμως αυτό δεν αλλάζει τίποτα.»

«Πώς είναι δυνατόν να μην αλλάζει τίποτα; Είναι πολύ καλύτερο απ' ό,τι συμβαίνει στις περισσότερες γυναίκες...»

«Μίλι, κοίτα εκεί.» Κατά φωνή. «Τον βλέπεις; Πολύ *βολική* σύμπτωση.» Ο Νίκολας Γουόρ, στην Πον, ακριβώς την ίδια στιγμή που είχαν αποφασίσει να πάνε εκείνη και η Μίλι. Αναρωτήθηκε μήπως έπρεπε να ρίξει το φταίξιμο στη θεία Φιλ, που είχε μείνει πίσω την τελευταία στιγμή για να διευθετήσει έναν καβγά ανάμεσα στον μπάτλερ και την οικονόμο της.

Η Μίλι κοίταξε. «Ίσως να είναι *όντως* σύμπτωση.»

«Πολύ τον υποστηρίζεις.» Η Ίντια έπιασε τη Μίλι από το μπράτσο. «Θα συνεχίσουμε να περπατάμε και θα προσποιηθούμε ότι δεν τον είδαμε. Ας πάμε πάλι απ' αυτόν το δρόμο» – που θα τις έβγαζε σε μια σειρά από καταστήματα που είχαν δει νωρίτερα στον περίπατό τους, στα οποία εργάζονταν ερωτύλοι νεαροί καλλιτέχνες.

Αφού ο Νίκολας Γουόρ ήθελε να την παρακολουθεί, θα του πρόσφερε ένα αξιόλογο θέαμα.

Περπάτησαν και πάλι στην Πον, όπου εκτείνονταν σειρές από καταστήματα, το καθένα από τα οποία ήταν πλαισιωμένο από μια μεγάλη πέτρινη αψίδα και γεμάτο από μια εκθαμβωτική ποικιλία έργων τέχνης και άλλων αντικειμένων. Η Ίντια σταμάτησε να κοιτάξει μια συλλογή από ελληνικά αντίγραφα.

Τρία καταστήματα πιο πίσω, ο Νίκολας Γουόρ σταμάτησε για να δει έναν πίνακα.

Προχώρησαν σε ένα κατάστημα με πολλά μεγάλα χάλκινα αντικείμενα.

Εκείνος προχώρησε σε μια συλλογή από πορτρέτα.

«Μας ακολουθεί, Μίλι.»

«Πού αλλού περίμενες να πάει;»

«Γρήγορα, πάμε εδώ μέσα...»

«Όχι, όχι *εδώ.*» Η Μίλι την τράβηξε απότομα, μακριά από το κατάστημα που ήταν γεμάτο με γυμνά πορτρέτα και το οποίο είχαν προσπεράσει νωρίτερα.

«Τότε εδώ.» Η Ίντια μπήκε βιαστικά σε ένα κατάστημα με μαρμάρινα αγαλματάκια –μόνο μερικά από τα οποία ήταν γυμνά– όπου ένας νεαρός γλύπτης είχε δείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για εκείνη. Κοντοστάθηκε στην αψίδα, σιγουρεύτηκε ότι ο Νίκολας Γουόρ την είδε και έπειτα προχώρησε σε ένα τραπέζι με μικρά γλυπτά.

Σύντομα ο Νίκολας βρήκε το δρόμο για την είσοδο του καταστήματος.

Η Ίντια θαύμασε ένα μικροσκοπικό μαρμάρινο άγαλμα της Αφροδίτης και έριξε μια ματιά πίσω της. Ω, ναι. Ο Νίκολας βρισκόταν σε απόσταση απ' όπου μπορούσε να την ακούσει. Η Ίντια εξύμνησε το ταλέντο του γλύπτη, του χάρισε τα καλύτερα χαμόγελά της και έγειρε μπροστά για να θαυμάσει τα γλυπτά του με έναν τρόπο που του εξασφάλιζε εξαιρετική θέα του στήθους της.

«Είστε πολύ πιο όμορφη από οποιοδήποτε από αυτά, ματμαζέλ» είπε ο γλύπτης.

«Δεν πρέπει να λέτε τέτοια πράγματα» διαμαρτυρήθηκε εύθυμα στα γαλλικά η Ίντια και κοίταξε ξανά πίσω της.

Ο Νίκολας είχε φύγει.

Είχε φύγει;

Το ίδιο και η Μίλι.

«*Pourquoi pas,* αφού είναι αλήθεια;» Τα μάτια του γλύπτη έλαμπαν από θαυμασμό. «Μια σιλουέτα σαν τη δική σας πρέπει να απαθανατιστεί στο μάρμαρο.»

«Τα... τα παραλέτε, μεσιέ.» Δεν μπορεί να είχαν φύγει. Ο Νίκολας δεν θα την *άφηνε* εκεί. *Μόνη.*

Θα την άφηνε;

«Αλήθεια;» Ο γλύπτης χαμογέλασε πονηρά.

«Τόση κολακεία δεν μπορεί να είναι ειλικρινής.» Τσέκαρε ξανά. Ναι, είχε φύγει.

Σίγουρα θα επέστρεφε από στιγμή σε στιγμή.

«*Dieu,* θίγετε την τιμή μου, ματμαζέλ, αμφισβητώντας την ειλικρίνειά μου σε ένα τόσο σημαντικό ζήτημα. Αν όμως δεν με πιστεύετε, ίσως μου επιτρέψετε να σας το αποδείξω.»

«Και πώς προτείνετε να γίνει αυτό, μεσιέ;»

Ο άντρας έγειρε πάνω από το τραπέζι και χαμήλωσε τη φωνή του. «Υπάρχει εδώ κοντά ένα μέρος όπου μπορούμε να είμαστε... *plus intimes.*»

Πιο *προσωπικά.*

Η Ίντια άφησε την αναπνοή της να βγει. Χαμογέλασε λιγότερο λαμπερά. Έριξε άλλη μια ματιά πίσω της και... Ω, δόξα τω Θεώ. Ο Νίκολας στεκόταν κοντά στην είσοδο και παρατηρούσε σκυμμένος τρία αγάλματα.

«Αυτό φαίνεται... ενδιαφέρον» είπε αρκετά μεγαλόφωνα.

«*Bien sûr*» συμφώνησε ο γλύπτης και άπλωσε το χέρι του πάνω από το τραπέζι για να αγγίξει μια μπούκλα από τα μαλλιά της. «*Très intéressant.*» Πήρε από πίσω του ένα μεγάλο κανναβάτσο και άρχισε να το ξεδιπλώνει. «Θα φύγουμε, ε;» Ο γλύπτης ένευσε στο φίλο του στην άλλη άκρη του μαγαζιού και έπειτα άπλωσε το μεγάλο κανναβάτσο πάνω στο τραπέζι με τα γλυπτά. «Η τύχη μού χαμογέλασε σήμερα» μουρμούρισε.

Τώρα η καρδιά της Ίντια χτυπούσε πιο γρήγορα, όμως πίεσε τον εαυτό της να χαμογελάσει. «Και σε μένα το ίδιο.» Άραγε πρόσεχε καθόλου ο Νίκολας; «Αν και δεν είναι δυνατόν να...»

«*Pardonnez-moi*» ακούστηκε μια πολύ γνώριμη φωνή πίσω της. Η Ίντια συγκράτησε έναν αναστεναγμό ανακούφισης. «Τα γλυπτά σας φανερώνουν εξαιρετική επιδεξιότητα. Μόλις ερχόμουν να τα παρατηρήσω πιο προσεκτικά αλλά προς μεγάλη μου απογοήτευση τα σκεπάσατε.» Κοίταξε την Ίντια λες και μόλις την είχε προσέξει. «Ω, με συγχωρείτε. Σε μερικές περιπτώσεις, οι δουλειές μπορούν να περιμένουν. Δεν θα παραμείνω πολύ στο Παρίσι, αλλά μπορεί

να βρω χρόνο να σας αναζητήσω ξανά προτού φύγω.»

«*Non, non*» είπε ο γλύπτης, μαζεύοντας ήδη το καναβάτσο. «Σε λίγα λεπτά, *ma cherie*» μουρμούρισε. Και έπειτα είπε στον Νίκολας: «Παρακαλώ, με την ησυχία σας.»

«Ψεύτη» είπε μέσα από τα δόντια της η Ίντια.

«Κάθε άλλο» είπε αδιάφορα ο Νίκολας Γουόρ, σκύβοντας μπροστά για να εξετάσει το αντίγραφο ενός δισκοβόλου.

«Τι έκανες στη Μίλι;»

«Η δεσποινίδα Ζερμέν παραπονέθηκε ότι την έπιασε πονοκέφαλος» είπε ο Νίκολας. «Την έστειλα στο σπίτι της Φιλομένα.»

Παράξενο... Η Μίλι δεν είχε πει τίποτα για πονοκέφαλο πριν από λίγα λεπτά.

«Γνωρίζετε τη ματμαζέλ;» ρώτησε ο γλύπτης.

«Όχι» απάντησε γρήγορα η Ίντια.

Ο Νίκολας της.έριξε ένα επιτιμητικό βλέμμα. «Ναι, γνωρίζονται οι οικογένειές μας. Φοβάμαι πως η λαίδη Ίντια με βλέπει ως έναν ανυπόφορο μεγαλύτερο αδερφό. Όπως φαίνεται, της χάλασα τη διασκέδαση.» Χάρισε στο γλύπτη ένα γρήγορο, γεμάτο νόημα χαμόγελο, το οποίο έκανε τα γόνατα της Ίντια να κοπούν. «Αχά!» είπε αμέσως μετά, απλώνοντας το χέρι του πέρα από την Αφροδίτη και διαλέγοντας ένα μικρό μαρμάρινο γλυπτό που απεικόνιζε μια γυμνόστηθη ξαπλωμένη γυναίκα –Θεέ και Κύριε– σε ένα σωρό από περίτεχνα σκαλισμένα άχυρα. «Αυτό.»

«Εξαιρετική επιλογή» είπε ο γλύπτης.

Η Ίντια παρακολούθησε τον αντίχειρα του Νίκολας να περνά νωχελικά πάνω από τα ωχρά μαρμάρινα στήθη. «Μου θυμίζει κάτι... Δεν είμαι σίγουρος τι.»

Ο Νίκολας έδωσε στο γλύπτη ένα ποσό που η Ίντια ήξερε ότι δεν το άντεχε η τσέπη του, και ο νεαρός καλλιτέχνης πήγε να τυλίξει με χαρτί το αγαλματάκι.

«Θα χαρείς να μάθεις ότι έδωσα το πιστόλι σου στη λαί-

δη Πένινγκτον όπως υποσχέθηκα» της είπε ο Νίκολας.

«Σε ευχαριστώ, κύριε Γουόρ. Και προφανώς ρώτησες και για τα απογευματινά μου σχέδια.»

«Δεν θυμάμαι κάτι τέτοιο... Ορεβουάρ, μεσιέ, *et merci...*» Πήρε το άγαλμα από το γλύπτη. «Παρότι ο μπάτλερ με διαβεβαίωσε ότι θα φυλάξει το πιστόλι σε ένα ασφαλές μέρος για σένα.» Τώρα βρίσκονταν έξω από το κατάστημα χωρίς να έχει γίνει άλλη συζήτηση για ένα πιθανό τετ α τετ με το γλύπτη. «Και τώρα καταλαβαίνω ότι είναι απίθανο να καταφέρεις να αποχωριστείς την παρθενιά σου» πρόσθεσε, παρατηρώντας τη σειρά των καταστημάτων απέναντί τους.

«Φυσικά το καταλαβαίνεις, αφού εσύ είσαι ο λόγος.»

«Ο μισός λόγος, θα έλεγα.»

«Όχι, είσαι ολόκληρος ο λόγος.» Τον κοίταξε κατάματα. «Αλλά θα σου κάνω τη χάρη και θα σε ρωτήσω ποιος πιστεύεις ότι είναι ο άλλος μισός.»

«Η τεχνική σου.»

«Α... Επανήλθαμε στο θέμα της βοήθειάς σου στις υποθέσεις μου.»

«Επανήλθαμε; Εγώ απλώς ήθελα να υποδείξω ένα λάθος στη στρατηγική σου.»

«Ναι. Και τώρα υποτίθεται ότι θα ρωτήσω τι πάει στραβά με την τεχνική μου, και εσύ θα προσφερθείς να μου δείξεις. Αν και για ποιον λόγο αδυνατώ να φανταστώ, αφού ισχυρίζεσαι πως δεν ενδιαφέρεσαι καθόλου για μένα. Εκτός, φυσικά, αν αυτό είναι ψέμα. Είναι ψέμα, κύριε Γουόρ;»

Εκείνος γέλασε. «Κάθε άλλο. Αλλά σκέφτομαι μια παροιμία... Πώς είναι να δεις... Κάτι σαν "όποιος διστάζει..." Α, τη θυμήθηκα.» Έγειρε κοντά στο αυτί της. «"*Όποια* διστάζει, δεν χάνει την αρετή της." Αναρωτιέμαι γιατί, αφού ένας απλός ναυτικός ήταν αρκετός πριν από μερικές εβδομάδες, ένας ταλαντούχος γλύπτης δεν σου κάνει τώρα.»

«Θα μου έκανε μια χαρά αν δεν ανακατευόσουν.»

«Δηλαδή *θα* πήγαινες μαζί του.»

Εννοείται πως όχι. «Φυσικά.» Στράφηκε προς το μέρος του και τον κοίταξε κατάματα. «Το βρίσκεις απαράδεκτο αυτό;»

Η έκφρασή του δεν άλλαξε καθώς αντιγύρισε το βλέμμα της. «Κάθε άλλο. Μάλιστα, ας επιστρέψουμε αμέσως στο κατάστημα. Ίσως αυτή τη φορά, με λίγο σπρώξιμο, μπορέσεις να... Να πάρει ο διάβολος!»

Άπλωσε το χέρι του και την τράβηξε απότομα πάνω του και ταυτόχρονα μέσα στο πιο κοντινό μαγαζί, καθώς τρεις μεγαλόσωμοι νταήδες έτρεχαν ανάμεσα στο πλήθος, ενώ ξοπίσω τους ακολουθούσε μια γυναίκα με βρόμικη ποδιά και ψηλό σκούφο.

Η Ίντια δεν πρόλαβε καλά καλά να σκεφτεί ότι τα χέρια της πίεζαν το στέρνο του και το μπράτσο του ήταν περασμένο γύρω από τη μέση της, όταν ο σαματάς έληξε και ο Νίκολας χαλάρωσε τη λαβή του.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε.

«Νομίζω ότι σκίστηκε λίγο το φόρεμά μου» είπε εκείνη, κοιτάζοντας κάτω. Πράγματι, ένα μικρό κομμάτι υφάσματος έχασκε. «Δεν είναι τίποτα που δεν μπορεί να διορθωθεί.»

Ο Νίκολας βρισκόταν πολύ κοντά της και την κοίταζε πολύ σοβαρά, εξακολουθώντας να την αγγίζει σαν να ενδιαφερόταν στ' αλήθεια αν την είχαν ρίξει ή όχι στο δρόμο. Λες και εκείνη δεν είχε υπερασπιστεί δεκάδες φορές τον εαυτό της στην Αθήνα, την Κωνσταντινούπολη και την Αλεξάνδρεια – εντάξει, ήταν και ο Γουίλιαμ εκεί, η θεία Φιλ, η Κάθριν και η Μίλι, αλλά έστω. Είχε περάσει από αγορές πολύ πιο γραφικές από της Πον Νοτρ-Νταμ.

Το να βρίσκεται όμως στην αγκαλιά του Νίκολας ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό. Η ανάγκη να κολλήσει πιο σφιχτά πάνω του βούιζε ανεξέλεγκτα μέσα στο κεφάλι της, αλλά δεν μπορούσε να το κάνει. Αυτό ήταν τρέλα. Και έπρεπε να σταματήσει με κάποιον τρόπο, προτού χάσει τελείως το μυαλό της και κάνει κάτι εντελώς ανόητο: όπως να *συμφω-*

νήσει να τον παντρευτεί, επειδή αυτό θα έκανε τα πράγματα πολύ ευκολότερα, και επειδή ήταν κάπως ανακουφιστική η σκέψη ότι θα γινόταν κυρία του δικού της σπιτιού, και επίσης γιατί θα σήμαινε πως αυτός ο απίστευτα ωραίος άντρας θα ήταν δικός της.

Ήταν όμως αρκετά έξυπνη για κάτι τέτοιο. Ευκολότερα; Απλώς θα αντάλλασσε την πάλη ενάντια στις μηχανορραφίες του με μια μοναχική ζωή, ως σύζυγος ενός άντρα που δεν ενδιαφερόταν καθόλου για εκείνη. Του δικού της σπιτιού; Όχι δα. Το Τάγκαρτ ήταν το δικό *του* σπίτι, και θα κρατούσε εκείνος τα κλειδιά που θα την απομόνωναν πολύ εύκολα κάπου ως μπελά. Και ο Νίκολας Γουόρ δικός της; Κάθε άλλο. Όταν θα παντρεύονταν, εκείνη δεν θα ήταν παρά μια ανεπιθύμητη κινητή περιουσία – το τίμημα που θα είχε αναγκαστεί να πληρώσει ο Νίκολας για τα χρήματα που τόσο απεγνωσμένα χρειαζόταν.

Τραβήχτηκε από πάνω του, κοιτάζοντας τριγύρω για έναν πιθανό περισπασμό και τον βρήκε αμέσως.

«Κύριε Γουόρ» είπε ζωηρά, προσπαθώντας να ακουστεί σκανταλιάρα παρότι ήθελε να την ξαναπάρει αμέσως στην αγκαλιά του «μόλις μου ήρθε μια περίφημη ιδέα.» Ολόγυρά τους κρέμονταν πορτρέτα – εκείνα τα γυμνά που η Μίλι είχε αποστραφεί με αηδία. Η Ίντια προχώρησε προς έναν άντρα στο πίσω μέρος του καταστήματος, ο οποίος σκίτσαρε κάτι σε ένα πελώριο φύλλο χαρτιού.

«Μπονζούρ, μεσιέ» του είπε. «Θα ήθελα να ζωγραφίσετε το πορτρέτο μου.»

Εκείνος σήκωσε το κεφάλι του, την κοίταξε καλά καλά και χαμογέλασε. «Θα μου άρεσε πολύ να το ζωγραφίσω» της είπε ευγενικά και έπειτα χαμογέλασε στον Νίκολας, που τώρα στεκόταν δίπλα της.

«Πότε μπορώ να κλείσω ένα ραντεβού;» συνέχισε η Ίντια.

«Για σας, ματμαζέλ, ας πούμε... την Πέμπτη;»

Δηλαδή μεθαύριο. Τέλεια.

«Βλέπεις, κύριε Γουόρ;» είπε η Ίντια, γυρίζοντας χαμογελαστή προς το μέρος του. «Πιστεύω πως ήδη τελειοποιώ την τεχνική μου.»

Κεφάλαιο 18

Ο Νικ δεν ήταν σίγουρος γιατί η Ίντια πίστευε πως η δημιουργία του πορτρέτου της από έναν επαγγελματία καλλιτέχνη θα οδηγούσε σε μια σχέση.

Και μέχρι την επόμενη μέρα, δεν τον απασχολούσε, καθώς ήταν πολύ απασχολημένος με το να παριστάνει τον ανόητο.

Η εκκλησία ήταν τόσο ήσυχη, ώστε ο Νικ άκουγε τους χτύπους της καρδιάς του να παφλάζουν ήρεμα στα αυτιά του. Είχε ψύχρα. Σαν σε τάφο. Τα τυφλά μάτια των παγωμένων αγαλμάτων τον παρακολουθούσαν σιωπηλά καθώς απέφυγε τον κεντρικό διάδρομο και προχώρησε στο πλάι. Στην ατμόσφαιρα πλανιόταν η μυρωδιά κεριών, ξεθυμασμένου λιβανιού και μόσχου. Σε μικρούς βωμούς ολόγυρα στην περίμετρο του ιερού, δεκάδες κεριά τρεμόπαιζαν από τις προσευχές εκείνων που τα είχαν ανάψει. Με τα μάτια στυλωμένα στην περιοχή γύρω από την Αγία Τράπεζα, γλίστρησε σε ένα στασίδι στο μπροστινό μέρος.

Γονάτισε και προσποιήθηκε ότι προσευχόταν, ενώ ταυτόχρονα παρακολουθούσε, περιμένοντας να αρχίσουν οι προετοιμασίες για τη λειτουργία. Το μόνο που ήθελε ήταν μια ματιά. Μια ματιά στον πατέρα Ιβ Ντεσέλ – αυτό ήταν όλο.

Τα γόνατά του πονούσαν ήδη και μετατοπίστηκε λιγάκι, μόνο και μόνο για να προκαλέσει στο ξύλο ένα δυνατό τρίξιμο που αντήχησε σε ολόκληρο το ιερό. Μια αντιπαράθεση θα ήταν εντελώς ακατάλληλη, για να μην πει περιττή. Ο Ντε-

σέλ κατά πάσα πιθανότητα θα ήταν γέρος και αδύναμος, και όχι σε θέση να έρθει σε κόντρα για μια αδιακρισία που είχε συμβεί εδώ και πάνω από τρεις δεκαετίες.

Όχι ότι ο Νικ ήθελε να τον αντιμετωπίσει. Ήταν απλώς μια φαντασίωση στην οποία αφηνόταν από τότε που είχε φύγει από το σπίτι του Βερνιέ.

Ο πάτερ Ντεσέλ;

Ναι, εγώ είμαι.

Είμαι ο Νίκολας Γουόρ. Η μητέρα μου ήταν η Μαρί, η λαίδη Κρόστον. Υποθέτω πως δεν τη θυμάστε.

Σε αυτό το σημείο η φαντασίωση κατέρρεε. Εκείνος ίσως έλεγε: *Όχι, φοβάμαι πως δεν τη θυμάμαι. Πώς μπορώ να σε βοηθήσω, τέκνο μου;* Σε αυτή την περίπτωση ο Νίκολας θα ήθελε να τον δολοφονήσει.

Ή μπορεί να έλεγε: *Η Μαρί; Όχι, δεν τη θυμάμαι,* με μια λάμψη στα μάτια που θα φανέρωνε ότι τη θυμόταν πολύ καλά. Σε αυτή την περίπτωση ο Νίκολας θα ήθελε να τον δολοφονήσει.

Ή μπορεί να έλεγε: *Α, η Μαρί. Ναι, ναι τη θυμάμαι. Και συ... Mon Dieu, δεν είναι δυνατόν!* Σε αυτή την περίπτωση ο Νικ θα ήθελε να τον δολοφονήσει.

Όπως κι αν το έβλεπε, ήθελε να σκοτώσει τον πατέρα Ντεσέλ. Όμως δεν μπορούσε να σκοτώσει έναν αδύναμο, γηραλέο κληρικό.

Μια πόρτα άνοιξε και τα μάτια του Νικ στράφηκαν απότομα προς τον ήχο. Ένας ιερέας βγήκε από ένα πλαϊνό δωμάτιο κι έπειτα άλλος ένας. Κανείς από τους δύο δεν ήταν αδύναμος ή σταφιδιασμένος. Έκαναν τις δουλειές τους, έχοντας την πλάτη τους γυρισμένη στον Νικ. Και τότε ο ένας από τους δύο γύρισε και κοίταξε προς τα στασίδια. Το βλέμμα του συνάντησε του Νικ.

Ο Νίκολας ένιωσε το αίμα να στραγγίζει από το πρόσωπό του. Ήταν σαν να κοίταζε έναν καθρέφτη και να είχε μεταφερθεί τριάντα χρόνια στο μέλλον.

Δεν έπρεπε να σκαλίσει τα πράγματα. Για όνομα του Θεού, αν το μάθαινε κανείς...

Όμως *εκείνος* το ήξερε. Αυτός ήταν ο λόγος που δεν είχε χρησιμοποιήσει τους πόρους της κομητείας για να ξεπληρώσει τα χρέη του κατά τη διάρκεια των εβδομάδων που πίστευε ότι ο Τζέιμς ήταν νεκρός και είχε δεχτεί τον τίτλο. Δεν είχε πραγματικό δικαίωμα σε κανέναν τίτλο εκτός από το δικό του, γιατί ο κόμης του Κρόστον δεν ήταν πατέρας του.

Ο Νικ και η μητέρα του ήταν οι μόνες ψυχές στον κόσμο που το ήξεραν αυτό – εκτός από τον άνθρωπο που αντίκριζε αυτή τη στιγμή.

Και ξαφνικά τα πόδια του Νικ κουνήθηκαν παρότι τα πρόσταξε να μην το κάνουν. Σηκώθηκε από το στασίδι παρότι ήξερε ότι δεν έπρεπε να το κάνει, και προχώρησε προς την Αγία Τράπεζα παρότι δεν θα κατάφερνε τίποτα με αυτό.

«Ο πατέρας Ντεσέλ;» Η καρδιά του χτύπησε δυνατά καθώς μίλησε.

«Oui.» Ο ιερέας κοίταξε τον Νικ μισοκλείνοντας τα πολύ γνώριμα μάτια του – ήταν καστανά, όχι πράσινα, αλλά με την ίδια γωνία στο μέτωπο, με το ίδιο αδιόρατο συνοφρύωμα ανάμεσά τους. Τα μαλλιά του Ντεσέλ ήταν σκούρα, στην ίδια απόχρωση με του Νικ, αλλά πασπαλισμένα με γκρίζα. «Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Θα ήθελα να μιλήσουμε. Ιδιαιτέρως.»

Ο άντρας έδειξε πίσω του. «Πολύ φοβάμαι πως πρέπει να προετοιμάσω τη λειτουργία...»

«Μια στιγμή θα κάνουμε.» Τα χέρια του Νικ έτρεμαν ελαφρά αλλά δεν τόλμησε να τα σφίξει σε γροθιές. Ο Ντεσέλ είχε τα διαπεραστικά μάτια ενός ανθρώπου που γνώριζε καλά τη σκοτεινότερη πλευρά της ζωής. Ο Νικ προτιμούσε να τον κρεμάσουν παρά να δείξει αδυναμία.

«Πολύ καλά. Ελάτε μαζί μου.»

Ο Νικ τον ακολούθησε σε μια πόρτα στο πλάι της εκκλησίας κι από κει σε έναν σκιερό διάδρομο και σε ένα μικρό

δωμάτιο πολυτελώς επιπλωμένο με ένα σκαλιστό γραφείο και βιβλιοθήκες σε όλες τις πλευρές. «Ορίστε, λοιπόν. Εδώ μπορούμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως» είπε ο Ντεσέλ, κοιτώντας τον Νικ μπροστά στο γραφείο.

«Λέγομαι Νίκολας Γουόρ.» Ένιωθε σαν να άκουγε κάποιον άλλο να λέει αυτά τα λόγια. «Είμαι ο μικρότερος γιος της Μάργκαρετ, της λαίδης Κρόστον.»

Για μια παρατεταμένη στιγμή ο Ντεσέλ τον παρατήρησε με απάθεια. Ξαφνικά ο Νικ αναρωτήθηκε αν η μητέρα του έλεγε ψέματα όταν του είπε πως είχε αποκαλύψει στον ιερέα ότι ήταν έγκυος. Κάτι τέτοιο θα ήταν ανόητο, σωστά; Αλλά και η σχέση με έναν ιερέα ήταν έτσι κι αλλιώς ανόητη.

«Κατάλαβα» είπε ο Ντεσέλ.

Ο θυμός του Νικ φούντωσε. Με κάποιον τρόπο κατάφερε να τον συγκρατήσει. «Αλήθεια;»

«Τι θέλετε; Χρήματα; Σας διαβεβαιώ πως δεν αισθάνομαι καμία τέτοια υποχρέωση.»

«Αυτό είναι φανερό, αφού έχετε μια κόρη που δουλεύει ως πλύστρα στο ποτάμι.» Ο Νικ μίλησε προτού το σκεφτεί καλύτερα.

Ο Ντεσέλ απλώς κούνησε το κεφάλι και άπλωσε τα χέρια του στο πλάι. «Δεν σας καταλαβαίνω, μεσιέ Γουόρ.»

«Λόρδος Τάγκαρτ» τον διόρθωσε κοφτά ο Νικ, παρότι δεν ήξερε γιατί τον ενδιέφερε να μάθει αυτός ο άνθρωπος τον τίτλο του.

Ο Ντεσέλ κατένευσε συλλογισμένος και χαμογέλασε αδιόρατα. «Ένας ευγενής. Φυσικά. Όπως έλεγα, έχω ακούσει τη φήμη για την οποία μιλάτε, αλλά η εν λόγω νεαρή κυρία... Έμιλι νομίζω πως λέγεται... Να, τίποτα δεν αποδεικνύει πως είμαι ο πατέρας της. Και καθώς είμαι κληρικός και έχω ορκιστεί σε αγαμία...» ανασήκωσε τους ώμους του «...είναι όλα πολύ αμφίβολα.»

Ω, πράγματι. Πολύ αμφίβολα.

***

Βρίσκονταν στο Παρίσι και η Ίντια δεν το είχε σκάσει, και καθώς προχωρούσαν σε ένα δρόμο με καταστήματα κοντά στο σπίτι της Φιλομένα, η Μίλι αναρωτήθηκε ακριβώς πότε και πώς θα λάμβανε την αποζημίωσή της από το λόρδο Τάγκαρτ.

Αν τη λάμβανε.

Ο γάμος μπορούσε να γίνει από στιγμή σε στιγμή. Ακόμα και σήμερα. Ήθελε να μιλήσει στο λόρδο Τάγκαρτ για τα χρήματα και την επιστολή που της είχε υποσχεθεί, αλλά όταν την προηγούμενη μέρα την έβαλε στη νοικιασμένη άμαξα στην Πον Νοτρ-Νταμ –μια χειρονομία που σκοπό είχε να μείνει μόνος με την Ίντια– εκείνος βιαζόταν να επιστρέψει στο κατάστημα όπου είχαν αφήσει την Ίντια και δεν υπήρχε χρόνος.

Και ο Θεός να τη βοηθούσε αν ο λόρδος Τάγκαρτ έκανε την κίνησή του χωρίς να την πληρώσει. Η Μίλι θα έμενε μόνη στο Παρίσι, και δεν αποτελούσε οικογένεια για τη Φιλομένα – η έλλειψη προσοχής της Φιλομένα το αποδείκνυε *αυτό,* και όταν η Ίντια θα έφευγε, η Μίλι μπορούσε κάλλιστα να βρεθεί στο δρόμο.

Και υπήρχε μόνο ένας τρόπος για να βγάλει το ψωμί της εκεί.

«Ίντια, περίμενε.» Η Μίλι έπιασε το μπράτσο της Ίντια. Ξαφνικά της είχε κοπεί η ανάσα.

«Είσαι καλά; Έχεις πάλι πονοκέφαλο;»

«Όχι, εγώ... Δεν είναι τίποτα. Απλώς σκεφτόμουν το λόρδο Τάγκαρτ. Τι θα γίνει αν αποφασίσει να μη σε συνοδεύσει στο ραντεβού για το πορτρέτο σου;»

«Μην ανησυχείς γι' *αυτό.* Δεν πρόκειται να το χάσει.»

«Ίσως είναι καλύτερα να δοκιμάσεις μια πιο διακριτική προσέγγιση.» Κάποια που θα έπαιρνε περισσότερο καιρό. Αυτό το παιχνίδι που έπαιζε η Ίντια με το λόρδο Τάγκαρτ...

μπορούσε πολύ εύκολα να τον εξοργίσει, και τότε κάθε ευκαιρία να του μιλήσει η Μίλι για την πληρωμή θα χανόταν.

«Μια λιγότερο αποτελεσματική προσέγγιση εννοείς» της αντιγύρισε η Ίντια, και αράδιασε μια σειρά από λόγους για τους οποίους η συγκεκριμένη στρατηγική ήταν το καλύτερο σχέδιο.

Η Μίλι πήρε μια βαθιά ανάσα και πίεσε τον εαυτό της να φανεί αισιόδοξη. Τηρούσε τη συμφωνία που είχε κάνει με το λόρδο Τάγκαρτ όσο καλύτερα μπορούσε. Θα την τηρούσε και ο λόρδος. Το πρόβλημα ήταν πως η αισιοδοξία δεν ήταν ποτέ το δυνατό της σημείο, και ήταν πολύ εύκολο να τον φανταστεί να *μην* τηρεί τη συμφωνία τους.

Προδότρα. Η ενοχή τη ροκάνισε. Αγαπούσε την Ίντια και απεχθανόταν το γεγονός ότι μηχανορραφούσε πίσω από την πλάτη της, ακόμα κι αν ο γάμος με το λόρδο Τάγκαρτ φαινόταν όντως η καλύτερη ζωή στην οποία θα μπορούσε να ελπίζει η Ίντια.

Και η Μίλι χρειαζόταν αυτά που της είχε υποσχεθεί ο λόρδος Τάγκαρτ. Όλοι όσοι γνώριζε είχαν κάποιον. Κανείς από αυτούς δεν ήξερε πώς ήταν να είσαι εντελώς μόνη, χωρίς ούτε μια ψυχή σε ολόκληρο τον κόσμο στην οποία να μπορείς να βασιστείς, που να δεσμεύεται λόγω αίματος και τιμής να σε προστατεύει.

Τα αδέρφια της μπορεί να δεσμεύονταν λόγω αίματος, όμως δεν είχαν τιμή, και την τελευταία φορά που είχε απευθυνθεί σε εκείνους για προστασία, ο Γκάβιν λίγο είχε λείψει να τη σκοτώσει στο ξύλο.

«...μπορεί να προσποιήθηκε τον αδιάφορο» έλεγε η Ίντια «αλλά θα είναι εκεί αύριο –θυμήσου τα λόγια μου– και κατά πάσα πιθανότητα θα επινοήσει έναν τρόπο να με εμποδίσει να ποζάρω για *ολόκληρο* πορτρέτο, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ, ακριβώς όπως επενέβη την τελευταία στιγμή χθες καθώς έκανα σχέδια με έναν πολύ πρόθυμο γλύπτη.»

«*Ήθελες* να επέμβει χθες.»

«Αυτό δεν έχει σημασία, γιατί αρνήθηκε να *παραδεχτεί* ότι επενέβη. Όμως θα το παραδεχτεί αύριο, γιατί έχω κανονίσει μια πολύ ξεχωριστή έκπληξη... Περίμενε.» Η Ίντια ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο της Μίλι, κοιτώντας επίμονα στο βάθος του δρόμου. «Αυτός είναι, μπαίνει σε εκείνη την εκκλησία. Κοίτα!»

Η Μίλι ακολούθησε το βλέμμα της, πέρα από μια σειρά κτιρίων με καταστήματα από κάτω και διαμερίσματα από πάνω, μέχρι μια πέτρινη εκκλησία.

«Για όνομα του Θεού, Ίντια, πώς είναι δυνατόν να το καταλάβεις από τόσο μακριά;» Μια άμαξα πέρασε από μπροστά τους εμποδίζοντας τη θέα. «Και τι εννοείς όταν λες μια πολύ ξεχωριστή έκπληξη;»

«Αυτός *ήταν*» επέμεινε η Ίντια «και μόνο ένας λόγος υπάρχει για να μπει εκεί μέσα.»

Στην πραγματικότητα υπήρχαν πολλοί λόγοι, αλλά από τη στιγμή που της Ίντια της έμπαινε μια ιδέα δεν υπήρχε περίπτωση να τη μεταπείσεις. Και όχι μόνο αυτό... «Αν πιστεύεις πραγματικά ότι μπήκε σε εκείνη την εκκλησία, ίσως πρέπει να πας να τον αντιμετωπίσεις.»

«Και να καταλήξω παντρεμένη για τον κόπο μου» σάρκασε η Ίντια, με τα μάτια στυλωμένα στο ζευγάρι των σκαλιστών ξύλινων θυρών.

«Θα έρθω μαζί σου.» Αν ο λόρδος Τάγκαρτ ήταν σε εκείνη την εκκλησία και κανόνιζε το γάμο, δεν θα ένιωθε απέραντη ευγνωμοσύνη αν η Μίλι πήγαινε τη νύφη στην Αγία Τράπεζα και τον βοηθούσε να τελειώσει αμέσως αυτή την υπόθεση;

Οι παλάμες της Μίλι ίδρωσαν και σκούπισε το χέρι της στα φουστάνια της, κοιτώντας τώρα την εκκλησία τόσο επίμονα όσο η Ίντια.

«Η παρουσία σου δεν τον εμπόδισε την άλλη φορά» είπε η Ίντια.

«Τότε μην πας, αποδέξου το γεγονός ότι μάλλον μπήκε εκεί μέσα για λόγους πιο πνευματικής φύσης, και ήλπιζε πως ό,τι συμβεί αύριο θα φανερώσει την αλήθεια.»

Η Ίντια την κοίταξε υπολογιστικά, μισοκλείνοντας τα γαλάζια μάτια της και η Μίλι κατάλαβε ότι το τελευταίο επιχείρημά της είχε βρει το στόχο του.

***

Η Ίντια έσπρωξε προσεκτικά τις ξύλινες πόρτες και μπήκε στην ησυχία της σπηλαιώδους εκκλησίας. Ήταν ευλογία που αυτές οι εκκλησίες ήταν τόσο σκοτεινές. Κοντοστάθηκε στις σκιές μέσα από την πόρτα. Ο Νίκολας Γουόρ δεν φαινόταν πουθενά. Μια γυναίκα ήταν γονατισμένη σε ένα βωμό δεξιά, ενώ δυο άλλοι άνθρωποι προσεύχονταν στα στασίδια κοντά στο πίσω μέρος του ναού. Σειρές από κεριά που τρεμόπαιζαν έλαμπαν στην περίμετρο του ιερού.

«Πρέπει να είναι κάπου στο μπροστινό μέρος» ψιθύρισε στη Μίλι.

Η Μίλι έτριψε τα μπράτσα της. «Κάνει κρύο. Θα περιμένω εδώ.»

«Θέλω να έρθεις μαζί μου» είπε χαμηλόφωνα η Ίντια.

«Εδώ θα είμαι» είπε η Μίλι. «Ξέρεις ότι δεν μου αρέσουν οι εκκλησίες.»

Ούτε στην Ίντια άρεσαν ιδιαίτερα από τότε που είχε γνωρίσει τον Νίκολας Γουόρ. Ήδη η Μίλι είχε τρέξει στο πιο κοντινό σκοτεινό σημείο, πίσω από μια πελώρια πέτρινη κολόνα.

Η Ίντια κράτησε την αναπνοή της και έστριψε αριστερά, ακροπατώντας προς το μπροστινό μέρος και παραμένοντας στις σκιές. Αν παρουσιαζόταν τη λάθος στιγμή, ο γάμος μπορεί να γινόταν εδώ και τώρα. Ο Νίκολας σίγουρα ενδιαφερόταν περισσότερο για τα χρήματα που θα λάμβανε παρά για την οργή της θείας Φιλ.

Δεν φαινόταν πουθενά. Η Ίντια κοίταξε πίσω της. Η Μίλι κρυφοκοίταξε πίσω από την κολόνα. Σίγουρα σκεφτόταν πως η Ίντια είχε κάνει λάθος και πως αυτός που είχε δει δεν ήταν ο Νίκολας Γουόρ.

Δεν είχε κάνει λάθος. Θα τον αναγνώριζε παντού.

Τώρα βρισκόταν κοντά στο μπροστινό μέρος. Μια πόρτα στο πλάι ήταν μισάνοιχτη, και από το διάδρομο πίσω της ακουγόταν το ήσυχο μουρμουρητό αντρικών φωνών. Η Ίντια πλησίασε όσο πιο κοντά στην πόρτα τολμούσε και σταμάτησε, πασχίζοντας να αφουγκραστεί.

«Είναι όλα πολύ αμφίβολα» είπε μια φωνή με βαριά γαλλική προφορά.

«Είμαι σίγουρος ότι η μητέρα της θα μπορούσε να διαλύσει αυτές τις αμφιβολίες.» Ήταν η φωνή του Νίκολας Γουόρ, πεντακάθαρη! Η καρδιά της χτύπησε πιο γρήγορα.

«Ίσως» είπε ο Γάλλος «αν ήταν άξια εμπιστοσύνης... κι αν ζούσε ακόμα.» Αν ζούσε ακόμα ποια; «Αλλά δυστυχώς δεν ζει. *C'est tragique.*»

«Ω, ναι.» Η φωνή του Νίκολας Γουόρ έσταζε σαρκασμό. «Βλέπω πόσο τραγικό το βρίσκεις.»

«Γι' αυτό ήρθες να με δεις; Για να με ρωτήσεις για την ευημερία μιας τιποτένιας πλύστρας;»

«Αυτή η "τιποτένια πλύστρα" είναι *αδερφή* μου.»

Αδερφή του. Η καρδιά της Ίντια σφίχτηκε δυνατά καθώς συνειδητοποίησε ξαφνικά, απότομα, πως όποιος κι αν ήταν ο λόγος για τον οποίο είχε έρθει ο Νίκολας Γουόρ σε αυτή την εκκλησία, δεν είχε καμία σχέση με το γάμο.

«Με συγχωρείς.» Ο άντρας με την προφορά ξανά. «Αδυνατώ να καταλάβω τι θέλεις από μένα.»

«Από σένα δεν θέλω απολύτως τίποτα.» Η φωνή του Νίκολας Γουόρ ήταν ψυχρή σαν πάγος. «Ένας Θεός ξέρει τι βρήκε η μητέρα μου σ' εσένα.»

Η μητέρα του!

«Mon fils...»

«Μη με αποκαλέσεις *ποτέ* ξανά γιο σου. Μπορεί να σου οφείλω τη γέννησή μου, αλλά ο διάβολος να με πάρει αν σου επιτρέψω να το ομολογήσεις.»

«Είμαι ιερέας» είπε ο άλλος άντρας γελώντας. «Όλοι είναι τέκνα μου. Δεν το εννοούσα προσωπικά. Ήταν μια παραδρομή της γλώσσας, *c'est tout.*»

Η καρδιά της Ίντια χτυπούσε ξέφρενα. *Μπορεί να σου οφείλω τη γέννησή μου...* Ο Νίκολας Γουόρ; Όφειλε τη γέννησή του... στον άντρα σε εκείνο το δωμάτιο; Σε έναν ιερέα;

Αν την ανακάλυπτε εκεί, να κρυφακούει...

Οπισθοχώρησε, μόνο και μόνο για να βγάλει μια κραυγή και να γυρίσει απότομα όταν ένα χέρι άγγιξε την πλάτη της. Ένας νεαρός ιερέας την έπιασε από τον αγκώνα για να μην πέσει.

«Ματμαζέλ, *puis-je vous aider;*»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της πανικόβλητη. «Όχι. *Merci.* Είμαι μια χαρά.» Βήματα! Βήματα στο διάδρομο! Τραβήχτηκε και έτρεξε στον πλαϊνό διάδρομο μέσα στο εκκωφαντικό θρόισμα των φουστανιών της. Αν ο Νίκολας Γουόρ την έβρισκε εκεί, αν υποψιαζόταν ότι είχε ακούσει...

«Ίντια.»

Εκείνη συνέχισε να προχωράει, παριστάνοντας ότι δεν τον είχε ακούσει.

«Ίντια!» Τώρα βρισκόταν ακριβώς πίσω της.

Η Ίντια σταμάτησε. Ο φόβος σφυροκοπούσε στη βάση του λαιμού της καθώς γύρισε προς το μέρος του.

Ο Νίκολας... γιος του Γάλλου ιερέα; Κοίταξε το πρόσωπό του, θέλοντας απεγνωσμένα να τραβήξει το βλέμμα της αλλά αδυνατούσε.

«Τι γυρεύεις εδώ;» τη ρώτησε ψιθυριστά.

Εκείνη ξεροκατάπιε και πρότεινε το πιγούνι της. «Ξέρεις πολύ καλά τι γυρεύω εδώ» είπε όσο πιο οργισμένη μπορούσε. «Όπως ξέρω πολύ καλά και τι γυρεύεις εσύ εδώ – το ίδιο πράγμα που προσπαθούσες να κάνεις από την αρχή. Δεν

μπορεί να φαντάζεσαι ότι θα πιστέψω τα ψέματά σου τώρα, κύριε Γουόρ. Αλλά να ξέρεις ένα πράγμα – δεν θα σου επιτρέψω να δωροδοκήσεις εκείνο τον ιερέα εκεί μέσα για να τελέσει το γάμο μας.»

«Το *γάμο* μας.»

«Δεν μπορείς να με ξεγελάσεις, κύριε Γουόρ. Ο γάμος μας αξίζει πάρα πολλά χρήματα για σένα ώστε να τον προσπεράσεις τόσο εύκολα.» Πίσω του, ένας ηλικιωμένος ιερέας βγήκε από την πόρτα και προχώρησε προς το μέρος τους, κοιτάζοντας με ενδιαφέρον. Και εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχε καμία αμφιβολία πως όλα όσα είχε ακούσει η Ίντια ήταν αλήθεια, και πως ο ιερέας που στεκόταν εκεί ήταν ο πατέρας του Νίκολας Γουόρ. «Δεν πίστεψα τις ανοησίες σου ότι θα με βοηθήσεις με την *τεχνική* μου, και δεν θα πιστέψω όποια άλλη κουταμάρα μού σερβίρεις τώρα για τους λόγους που βρίσκεσαι σε αυτή την εκκλησία. Όμως δεν πρόκειται να κάνω κανένα γάμο μαζί σου – ποτέ.»

Εκείνος έδειξε πίσω του με κεραυνοβόλα έκφραση. «Κρυφάκουγες έξω από εκείνη την πόρτα;»

«Όλη αυτή η έλλειψη ενδιαφέροντος, όλη η *βοήθεια* που πρόσφερες» συνέχισε εκείνη αγνοώντας την ερώτηση. «Είσαι γεννημένος ηθοποιός, κύριε Γουόρ. Είμαι σίγουρη πως υπάρχει ένα ιδιαίτερο μέρος στην κόλαση για τους άντρες που αναγκάζουν τις γυναίκες να τους παντρευτούν. Και για τους ιερείς που συναινούν σε αυτό. Ελπίζω μόνο αυτός εδώ να σου πήρε τα διπλάσια απ' όσα ο ιερέας στη Μασσαλία. Να είσαι σίγουρος όμως πως τώρα θα προσέχω διπλά.» Το πιγούνι της ήταν όσο προτεταμένο μπορούσε καθώς τον κοίταζε κατάματα.

«Για ένα γάμο διά της βίας» είπε εκείνος.

«Ακριβώς.»

Κράτησε την ανάσα της και ευχήθηκε να την πίστευε ο Νίκολας Γουόρ. Το βλέμμα του τη διαπέρασε. Κάθε χτύπος της καρδιάς της φώναζε: *Μπάσταρδε, μπάσταρδε.*

Τελικά εκείνος χαμογέλασε – ήταν ένα αδιόρατο καμπύλωμα των χειλιών του που σήμαινε ότι ερχόταν ένα ψέμα. «Η ικανότητά σου για παρεξηγήσεις είναι απεριόριστη, λαίδη Ίντια.»

«Όπως η δική σου ικανότητα για εξαπάτηση, κύριε Γουόρ.» Πότε εμφανίστηκαν εκείνες οι σκιές κάτω από τα μάτια του; Φαινόταν εξουθενωμένος. Αποκαμωμένος.

«Έχω αρκετές επαγγελματικές γνωριμίες στο Παρίσι τις οποίες σκοπεύω να συναντήσω προτού φύγω» της εξήγησε αδιάφορα «προκειμένου ένα μέρος αυτού του ταξιδιού να μην είναι εντελώς μάταιο. Ο πατέρας Ντεσέλ τυγχάνει να είναι μία από αυτές τις γνωριμίες.»

Η *επαγγελματική γνωριμία* πίσω του χαμογέλασε αδιόρατα και έπειτα έκανε μεταβολή, πηγαίνοντας προς την Αγία Τράπεζα.

Μη με αποκαλέσεις ποτέ *ξανά γιο σου.*

Η Ίντια πίεσε τον εαυτό της να σαρκάσει. «Πολύ καλά, και αφού κι εγώ έχω δικές μου υποθέσεις –ένα πολύ σημαντικό ραντεβού αύριο, αν θυμάσαι, για το οποίο πρέπει να προετοιμαστώ– θα σε αφήσω στις... *δουλειές* σου. Καλή σου μέρα, κύριε Γουόρ.»

Όταν βρέθηκε έξω, σχεδόν το έβαλε στα πόδια για το σπίτι της θείας Φιλ.

Νόμιζε ότι γνώριζε όλα όσα είχαν σημασία για εκείνον. Ότι τον καταλάβαινε. Όμως είχε πέσει έξω.

Πολύ έξω.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Μίλι, ακολουθώντας την κατά πόδας. «Γιατί βιάζεσαι τόσο πολύ;»

Μπορεί να οφείλω τη γέννησή μου σε εσένα...

«Γιατί ήταν τόσο θυμωμένος;»

Ο Νίκολας Γουόρ δεν ήταν γιος ενός κόμη. Πράγμα που σήμαινε... Τι; Τι σήμαινε αυτό;

Πολύ λίγα, αν δεν ανακάλυπτε ποτέ κανείς την αλήθεια. Είχε γεννηθεί εντός γάμου. Όσον αφορούσε τον

κόσμο, *ήταν* ο μικρότερος γιος του δούκα του Κρόστον.

Όμως δεν ήταν. Και δεν είχε πάει σε εκείνη την εκκλησία για να δωροδοκήσει έναν ιερέα.

«Ίντια, μην τρέχεις!»

Η Ίντια έκοψε ταχύτητα.

«Για όνομα του Θεού» είπε η Μίλι. «Κάνεις λες και προσπάθησε να σε σύρει στο ιερό!»

«Θα το έκανε» είπε ψέματα η Ίντια, μην ξέροντας καλά καλά τι έλεγε. Ο Νίκολας πρέπει να είχε καταλάβει πως εκείνη άκουσε περισσότερα απ' όσα είχε παραδεχτεί. Ο τρόπος που την είχε κοιτάξει, σαν να μπορούσε να διαβάσει το μυαλό της...

Σαν να είχε παγιδευτεί σε ένα μαρτύριο ντροπής το οποίο τίποτα δεν θα μπορούσε να διώξει ποτέ.

Και έπειτα, σχεδόν αστραπιαία, η έκφρασή του είχε μετατραπή σε οργή.

«Αν είχα μείνει μια στιγμή ακόμα» επανέλαβε «θα με *ανάγκαζε* να πάω στην Αγία Τράπεζα.» Μόνο που κατά πάσα πιθανότητα δεν θα το είχε κάνει. Όχι εκείνη τη στιγμή.

«Ανοησίες. Σου είπε ξεκάθαρα πως πήγε να συναντήσει κάποιον για δουλειές.»

Κι αυτό ήταν ψέμα πέρα για πέρα. Είχε πάει να συναντήσει τον πατέρα του. Τον *πατέρα* του!

Αυτή η τιποτένια πλύστρα είναι αδερφή *μου.*

Και είχε μια αδερφή, εδώ στο Παρίσι. Μια *πλύστρα.*

Άραγε το ήξερε όλο αυτό τον καιρό; Η οικογένειά του το ήξερε; Αν το ήξεραν, είχαν κρατήσει πολύ καλά το μυστικό. Η Ίντια δεν είχε ακούσει ποτέ το παραμικρό για σκάνδαλα στο Κρόστον.

Αν όμως *γινόταν* ένα σκάνδαλο...

Κοντοστάθηκε απότομα, δύο σπίτια πριν από την οικία της θείας Φιλ.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ξέπνοη η Μίλι.

Αν *γινόταν* ένα σκάνδαλο, ο πατέρας της δεν θα ήθελε

να συνδεθεί με αυτό. Ο πατέρας της απεχθανόταν οτιδήποτε ντροπιαστικό, κι αυτό ήταν απίστευτα και απόλυτα ντροπιαστικό.

Πιο ντροπιαστικό από μια κόρη που δεν μπορούσε να διαβάσει.

Αν ο πατέρας της το μάθαινε, θα ματαίωνε τη συμφωνία του με τον Νίκολας και θα του γύριζε την πλάτη.

***

Η καρδιά του Νικ χτυπούσε δυνατά καθώς παρακολουθούσε την Ίντια να βγαίνει τρέχοντας από την πόρτα της εκκλησίας.

Να πάρει ο *διάβολος.*

Να τι είχε κερδίσει με την ανοησία του – η ντροπή την οποία έπρεπε να είχε αφήσει στην ησυχία της, είχε ανακαλυφθεί.

Δεν υπήρχε αμφιβολία πως η Ίντια είχε ακούσει κάθε λέξη που είχε πει στον πατέρα Ντεσέλ. Ίσως τον είχε ακολουθήσει στην εκκλησία πιστεύοντας ότι προσπαθούσε να κανονίσει το γάμο τους, αλλά όταν την τσάκωσε, εκείνη σκεφτόταν κάτι εντελώς διαφορετικό.

Ο Νίκολας Γουόρ είναι ένας μπάσταρδος.

Όλες εκείνες οι φλυαρίες ότι τον είχε πιάσει στα πράσα... Δεν τον είχε κοιτάξει στα μάτια ούτε μια φορά κατά τη διάρκεια ολόκληρου εκείνου του λογύδριου.

Η Ίντια που ήξερε ο Νικ *πάντα* τον κοιτούσε στα μάτια.

Άφησε την ανάσα του να βγει. Έτριψε το σβέρκο του.

Να *πάρει* ο διάβολος. Η Ίντια ήξερε τα πάντα. Ήταν σχεδόν βέβαιο.

«*Une amie?*» ακούστηκε πίσω του η εύθυμη φωνή του Ντεσέλ.

«Πήγαινε στο διάβολο» είπε κοφτά ο Νικ και προχώρησε προς την πόρτα. Όχι, η Ίντια δεν ήταν φίλη. Ήταν...

μια γνωστή. Μια γνωστή που τώρα ήξερε ότι δεν ήταν μόνο οφειλέτης, αλλά ένας μπάσταρδος οφειλέτης στον οποίο δεν άξιζε το οικογενειακό του όνομα.

Ακόμα και εκείνη, με όλες τις απερίσκεπτες περιπέτειές της, δεν ήταν φορτωμένη με μια *τέτοια* ντροπή.

Και μπορεί να υπήρχε πόθος σε εκείνα τα μάτια παλιότερα, αλλά τώρα δεν υπήρχε το παραμικρό ίχνος. Αντιθέτως, υπήρχε σοκ. Τρόμος. Φόβος.

Φόβος, δίχως άλλο, για τις συνέπειες να βρεθεί παντρεμένη με το μπάσταρδο ενός Γάλλου ιερέα. Ο Νικ μπορούσε μόνο να φανταστεί τι σκεφτόταν η Ίντια.

Και από πότε σε νοιάζει τι σκέφτεται η λαίδη Ίντια;

Βγήκε στο δρόμο και κοίταξε δεξιά αριστερά. Κανένα ίχνος της. Άραγε θα έτρεχε κατευθείαν στη θεία της με τα νέα; Ίσως όταν ο Νικ έφτανε στο κατάλυμά του, να υπήρχε ήδη ένα σημείωμα να τον περιμένει: *Πρέπει να επιμείνω να μην έχετε πλέον καμία επαφή με την ανιψιά μου.*

Όμως δεν τον περίμενε κανένα σημείωμα μετά την αργή επιστροφή του στο ξενοδοχείο. Και κανένα δεν ήρθε εκείνο το βράδυ ή το επόμενο πρωί. Πράγμα που σήμαινε πως... τίποτα δεν είχε αλλάξει. Ακόμα.

Εκτός από τη γνώμη της λαίδης Ίντια για εκείνον. Λες κι αυτή μπορούσε να πέσει ακόμα πιο χαμηλά.

Κεφάλαιο 19

Το στούντιο του καλλιτέχνη βρισκόταν στον τρίτο όροφο ενός κτιρίου που προφανώς υπήρχε από τις πρώτες μέρες του Παρισιού. Η Ίντια άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλοπάτια, νιώθοντας τον Νίκολας ένα βήμα πίσω της, και συνέχισε τη φλυαρία που είχε αρχίσει στην άμαξα ελπίζοντας πως θα τον έκανε να πιστέψει ότι δεν είχε ακούσει αυτά που εκείνος σίγουρα θεωρούσε πως είχε ακούσει.

«Σε προειδοποιώ» του είπε ζωηρά η Ίντια, μην τολμώντας να ρίξει ματιά πίσω της «πως αυτό θα είναι απίστευτα βαρετό. *"Un peu au droit... au gauche...* Μείνετε *ακίνητη,* ματμαζέλ." Τέτοια πράγματα. Καλά καλά δεν ξέρω πώς θα το αντέξω εγώ η ίδια.»

«Είμαι σίγουρος ότι θα τα καταφέρεις» μουρμούρισε εκείνος, και το στομάχι της δέθηκε κόμπος.

Πριν από μια μέρα, η Ίντια πίστευε πως ήταν κάποιος άλλος. Τώρα... σχεδόν της φαινόταν άγνωστος.

Πριν από μια μέρα, η έκπληξη που είχε σχεδιάσει για εκείνον της φαινόταν θριαμβευτική. Τώρα της φαινόταν ανόητη, πράγμα που έκανε την *ίδια* να αισθάνεται ανόητη, γιατί τίποτα δεν είχε αλλάξει. Δεν ήταν ένας άγνωστος. Ήταν ο λόρδος Τάγκαρτ –ήταν, δεν ήταν;– και βρισκόταν εκεί. Τη συνόδευε στο ραντεβού για το πορτρέτο, πράγμα που δεν θα είχε κανέναν λόγο να κάνει, εκτός αν εξακολουθούσε να σκοπεύει να τη συνοδεύσει στην εκκλησία.

Έπρεπε να είχε πει στη θεία Μίλι τι είχε μάθει σε εκείνη την εκκλησία. Αμέσως μόλις επέστρεψαν με η Μίλι στο σπίτι της.

Αντιθέτως, είπε ότι την πονούσε το κεφάλι της, κλείστηκε στα διαμερίσματά της, κάθισε εκεί σαν ηλίθια, αγκαλιάζοντας ένα μαξιλάρι, και φαντάστηκε ότι αγκάλιαζε *εκείνον*, ότι τον φιλούσε και πως με κάποιον τρόπο έδιωχνε από το πρόσωπό του εκείνη την απαίσια έκφραση που είχε χαραχτεί στο μυαλό της.

Οφειλόταν στο σοκ από όλη αυτή την ιστορία. *Θα* το έλεγε στη θεία Φιλ και μάλιστα σύντομα – ίσως όταν τέλειωνε με το πορτρέτο.

Είχαν ανέβει μερικά μόνο σκαλιά όταν στο ισόγειο άνοιξε η πόρτα και η έκπληξή της άρχισε να ξεδιπλώνεται.

«Ματμαζέλ Ίντια» φώναξε ένας άντρας. «Όπως φαίνεται, ήρθαμε πάνω στην ώρα.»

Γύρισε και είδε τον κόμη ντ' Αντερί και το φίλο του, το μεσιέ Πισάν, δύο γνωστούς της θείας Φιλ που είχε γνωρίσει το προηγούμενο βράδυ σε ένα ακόμη σουαρέ – όπου ο Νίκολας την αγνόησε επιδεικτικά.

Τίποτα δεν έχει αλλάξει, υπενθύμισε στον εαυτό της αυστηρά και χαμογέλασε με τον τρόπο που θα είχε χαμογελάσει η θεία Φιλ. «Κύριοι... Χαίρομαι πολύ που μπορέσατε να μου διαθέσετε λίγη ώρα από το απόγευμά σας.»

«Είστε πολύ σεμνή, ματμαζέλ» είπε ο κόμης φιλώντας το χέρι της. «Τίποτε δεν θα μπορούσε να με κρατήσει μακριά.»

«Ούτε εμένα» συμφώνησε ο κύριος Πισάν.

Οι δυο τους υποκλίθηκαν στον Νίκολας, ο οποίος ανταπέδωσε την υπόκλιση συνοδεύοντάς την με ένα απρόθυμο «Κύριοι.»

Έπειτα άρχισαν να ανεβαίνουν ξανά, ενώ ο κόμης και ο μεσιέ Πισάν συνέχισαν μια μικρή αντιπαράθεση που προφανώς είχε διακοπεί όταν μπήκαν στο κτίριο, και ο Νίκολας φρόντιζε να μην πατήσει τα φουστάνια της η Ίντια. Η υπη-

ρέτρια που είχε φέρει μαζί της από το σπίτι της θείας Φιλ ακολουθούσε πιο πίσω.

Η νευρικότητα απειλούσε ήδη την ικανοποίηση που ένιωσε όταν είδε ότι η πρόσκλησή της δεν είχε αγνοηθεί.

«Κάλεσες θεατές» μουρμούρισε ο Νίκολας.

«Ω, ναι. Δεν το ανέφερα;»

«Ίσως το ανέφερες» της είπε γλυκά «και απλώς το ξέχασα.»

Αν του το *είχε* πει –πράγμα που δεν είχε κάνει– σίγουρα ο Νίκολας δεν θα το είχε *ξεχάσει.* Το ερώτημα τώρα ήταν πόσα ρούχα θα την άφηνε να βγάλει προτού ομολογήσει τις προθέσεις του και βάλει ένα τέλος σε όλα.

«Πιστεύω ότι γνωρίζεις τους περισσότερους από αυτούς» του είπε. «Τι καλά που θα έχεις παρέα και θα μπορείς να συζητήσεις κατά τη διάρκεια της βαρετής αναμονής.»

«Ω, δεν σκοπεύω να μείνω» της είπε καθώς έφτασαν στο διαμέρισμα του καλλιτέχνη, όπου η πόρτα ήταν μισάνοιχτη.

Εκείνη τον κοίταξε. Δεν σκόπευε να μείνει;

«Όμως υποσχέθηκα στη θεία σου ότι θα σε έφερνα ασφαλή στον προορισμό σου» πρόσθεσε ο Νίκολας και μπήκαν στο στούντιο, όπου δύο από τους υπόλοιπους καλεσμένους της χαλάρωναν σε ένα τραπέζι δίπλα στο παράθυρο, ενώ ένας τρίτος συζητούσε με το ζωγράφο που άπλωνε τα πινέλα και τα χρώματά του. Ακολούθησε ένας γύρος χαιρετισμών, χειροφιλημάτων και γενικού θαυμασμού, και έπειτα ο καλλιτέχνης την οδήγησε σε μια κόκκινη σεζ λογκ που ήταν φωλιασμένη σε έναν καταρράκτη από χρυσαφί παραπετάσματα, κάνοντάς της μισή ντουζίνα ερωτήσεις για το πώς ακριβώς ήθελε η Ίντια να τη ζωγραφίσει.

«Avec des fleurs?» Πρόσθεσε ένα βάζο από μεταξωτά λουλούδια σε ένα μικρό βάθρο στα πόδια της σεζ λογκ, έπειτα τα πήρε πάλι και έκανε πίσω. *«Sans?»*

Έφευγε ο Νίκολας;

«Avec.» Τα λουλούδια φαίνονταν κατάλληλα. Όμως... γύ-

ρισε και βρήκε τον Νίκολας να στέκεται ακριβώς πίσω της. Στην άλλη άκρη του δωματίου, οι υπόλοιποι καλεσμένοι άνοιγαν ένα μπουκάλι κρασί, γελώντας με κάτι που είπε ο μαρκήσιος ντε Μπραβάρ. Χρειάστηκε όλη της τη δύναμη για να μη τον ρωτήσει αν σκόπευε στ' αλήθεια να φύγει. Αναμφίβολα εκείνος *ήθελε* να τον ρωτήσει, κι αυτός ήταν ο λόγος που δεν μπορούσε να το κάνει.

«Αν βιάζεσαι, κύριε Γουόρ, μπορείς να φύγεις» είπε, σε αντίθεση με αυτό που ήθελε.

Εκείνος κοίταξε το ρολόι τσέπης του. «Έχω μερικά λεπτά ακόμα.»

Ο ζωγράφος του έκανε νόημα να βολευτεί σε μια κοντινή πολυθρόνα. Ο Νίκολας δεν έκανε καμία κίνηση να καθίσει.

«Είπατε ότι έχετε κάποια ενδύματα να φορέσω;» είπε στο ζωγράφο η Ίντια.

«*Mais, oui. Oui!* Πίσω από το παραβάν, ματμαζέλ.»

«Ω, ελπίζω να υπάρχει κάτι εξωτικό.» Κοίταξε τη συλλογή πορτρέτων ολόγυρα στο δωμάτιο – ήταν γυναικών που είχαν ποζάρει στο στούντιο. Μερικές την παρατηρούσαν με βλέμματα τολμηρά που έλεγαν *Τολμάς να κάνεις αυτό που έκανα εγώ;* Άλλες πόζαραν με το βλέμμα χαμηλωμένο. «Ή ίσως πρέπει να διαλέξω κάτι πιο παραδοσιακό» πρόσθεσε, προσέχοντας ένα συνηθισμένο θέμα με απαλά, ριχτά φορέματα. Έπλεξε τα δάχτυλά της, περισσότερο για να κρύψει ένα ξαφνικό τρέμουλο.

«Ή ίσως να μη χρειάζεται να πάρεις καμία απόφαση» είπε ο Νίκολας, γνέφοντας προς ένα τεράστιο πορτρέτο στον απέναντι τοίχο πίσω από τον καμβά του ζωγράφου. Η γυναίκα σε αυτό διατηρούσε τη σεμνότητά της μόνο με τα ελαφρώς λυγισμένα γόνατά της και το ένα χέρι της πάνω τους.

«Μμμ... ενδιαφέρουσα πιθανότητα. Αλλά...» τον κοίταξε κατάματα «...ανησυχώ μήπως μετανιώσεις που επέτρεψες στη σύζυγό σου να ποζάρει *εντελώς* γυμνή μπροστά σε θεατές.»

«Με συγχωρείς» της είπε χαμηλόφωνα «έγινε κάποιος γάμος και δεν το ξέρω;»

Η Ίντια έκανε νόημα στην υπηρέτρια που είχε φέρει μαζί της και εξαφανίστηκε πίσω από το παραβάν, όπου ανάσανε βαθιά. Δύο φορές.

Ο Νίκολας συμπεριφερόταν σαν να μην είχε συμβεί τίποτα την προηγούμενη μέρα. Λογικό ήταν – τι επιλογές είχε; Δεν μπορούσε να κρυφτεί κάπου από την ντροπή και την αμηχανία του. Όχι αν ήθελε να διατηρήσει την πρόθεσή του να την αναγκάσει να τον παντρευτεί. Και σίγουρα δεν θα της επέτρεπε να ξαναδεί ένα τόσο οδυνηρό μαρτύριο.

Ο μόνος λόγος που τα είχε δει όλα αυτά η Ίντια ήταν επειδή τον είχε αιφνιδιάσει. Το βάθος εκείνου του πόνου αποδεικνυόταν αδύνατον να ξεχαστεί.

«Ματμαζέλ;» την παρότρυνε η υπηρέτρια.

«Oui.» Η Ίντια πήρε βαθιά ανάσα. Δεν βρισκόταν εκεί για να σκεφτεί τις δικές *του* δυσκολίες, αλλά τις δικές της.

Το πιθανότερο ήταν πως αυτή τη στιγμή ο Νίκολας διασκέδαζε καθώς θα φανταζόταν πως εκείνη θα ζητούσε συγγνώμη και θα εξηγούσε ότι είχε αποφασίσει να ποζάρει εντελώς ντυμένη.

Δεν έμαθες τίποτα για μένα αυτές τις τελευταίες εβδομάδες, κύριε Γουόρ;

Ψηλάφησε τα διάφορα υφάσματα και κοστούμια που ήταν ριγμένα στην κορυφή του παραβάν και αγνόησε τη μικρή φωνή που της υπενθύμισε τι είχε μάθει για τον Νίκολας. Αν μη τι άλλο, αυτές οι αποκαλύψεις θα έπρεπε να *ενισχύουν* την απόφασή της να τον ξεφορτωθεί.

Διάλεξε ένα απαλό γαλάζιο ύφασμα που θύμιζε κάτι από κλασική Ελλάδα.

Η υπηρέτρια τη βοήθησε να γδυθεί και να το φορέσει, τυλίγοντάς το γύρω από τους γοφούς και πάνω από τους ώμους της. Χωρίς τίποτε άλλο από κάτω, το ύφασμα κολλούσε στις καμπύλες της και γλιστρούσε αισθησιακά πάνω στην

επιδερμίδα της. Έλυσε τα μαλλιά της και τα τίναξε, αφήνοντάς τα να πέσουν πάνω στους ώμους και τα στήθη της. Ακόμα μερικά διπλώματα για ασφάλεια και μια ντουζίνα βουρτσίσματα στα μαλλιά και ήταν έτοιμη.

Ένιωθε σχεδόν γυμνή και αυτή η αίσθηση συνοδεύτηκε από μια νέα απόφαση. Όταν ο Νίκολας θα την έβλεπε έτσι, θα έβαζε ένα τέλος στο παιχνίδι τους. Όταν θα φανέρωνε τις αληθινές προθέσεις του, η Ίντια θα μπορούσε να στρατολογήσει τη θεία Φιλ για να τη βοηθήσει να τις αντικρούσει.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και βγήκε πίσω από το παραβάν.

Ο Νίκολας καθόταν στην πολυθρόνα. Και η Ίντια ήξερε, τώρα, πως έλεγε ψέματα όταν είπε ότι θα έφευγε.

«Α, ματμαζέλ» είπε ο ζωγράφος, φιλώντας τις άκρες των δαχτύλων του όταν την αντίκρισε. *«Venez...»* Την οδήγησε προς τη σεζ λογκ. Ένας χαμηλός ήχος επιδοκιμασίας ακούστηκε από το τραπέζι για τα χαρτιά όπου κάθονταν οι άντρες.

Το βλέμμα του Νίκολας την ακολούθησε με απάθεια. Αποτίμησε την επιλογή του ενδύματός της με ένα αδιόρατο συνοφρύωμα, με τον ίδιο τρόπο που τον είχε δει να αποτιμά ένα πολυκαιρισμένο καρβέλι σε ένα από τα πανδοχεία όπου είχαν μείνει στη διαδρομή από τη Μασσαλία.

Η Ίντια πήγε στη σεζ λογκ, νιώθοντας το πάτωμα κάτω από τα γυμνά πόδια της, καθώς και κάθε σημείο όπου το απαλό ύφασμα ψιθύριζε πάνω στην επιδερμίδα της. Από στιγμή σε στιγμή ο Νίκολας θα σηκωνόταν. Θα ανάγγειλε ότι το πορτρέτο δεν θα ζωγραφιζόταν.

Ο κόμης και ο μεσιέ Πισάν ήρθαν πιο κοντά, ενώ οι άλλοι τρεις καλεσμένοι της παρακολουθούσαν από το τραπέζι δίπλα στο παράθυρο.

«Magnifique, n'est-ce pas?» είπε ο κόμης στον Νίκολας.

«Ravissante» συμφώνησε εκείνος.

Η Ίντια κάθισε. Άπλωσε το κορμί της κατά μήκος της σεζ

λογκ και πέρασε το ένα μπράτσο της από πάνω όπως οι γυναίκες στα άλλα πορτρέτα.

«*Là*» είπε ο ζωγράφος. «Ακριβώς εκεί.»

«Σίγουρα θα αργήσετε αν καθίσετε κι άλλο, κύριε Γουόρ» είπε η Ίντια.

Ο ζωγράφος την αξιολόγησε, της ζήτησε να λυγίσει το ένα γόνατο, να ισιώσει το άλλο, να γείρει από δω, έπειτα από κει. Κάτω από το ύφασμα, οι θηλές της σκλήρυναν. Προεξείχαν ολοφάνερα και τα μάγουλά της ζεστάθηκαν, αλλά τώρα δεν μπορούσε να γίνει τίποτα γι' αυτό. Κοίταξε αν το πρόσεξε ο Νίκολας Γουόρ.

Εκείνος κοίταζε το ρολόι τσέπης του. «Όχι ακόμα.» Έκλεισε το καπάκι και σήκωσε το βλέμμα του, στρέφοντάς το πάνω της.

Αναστατώθηκε.

Ο ζωγράφος έκανε πίσω. «*Voilà*. Τέλεια.»

«Τι λέτε, κύριε Γουόρ; Τέλεια;»

«Θα συμμορφωθώ με τη γνώμη του καλλιτέχνη πάνω στο θέμα.» Έβγαλε ένα μάτσο χαρτιά από το γιλέκο του, τα ξεδίπλωσε, έγειρε πίσω στην καρέκλα του και άρχισε να διαβάζει.

«Εγώ όχι» είπε ο μαρκήσιος, πίνοντας μια γουλιά από το κρασί του και παρατηρώντας την επιδοκιμαστικά από μια άλλη καρέκλα εκεί κοντά. «*Parfait*.»

Δηλαδή ο Νίκολας δεν θα *παρακολουθούσε* καν; Η Ίντια έβραζε από μέσα της καθώς ο ζωγράφος πήρε τη θέση του πίσω από τον καμβά. Ο εκνευρισμός της πέρασε απαρατήρητος καθώς ο Νίκολας μελετούσε τα χαρτιά του.

Στο τραπέζι δίπλα στο παράθυρο, ο κόμης και ο μεσιέ Πισάν έπαιζαν χαρτιά με δύο από τους υπόλοιπους καλεσμένους της. Κατά πάσα πιθανότητα είχαν δει δεκάδες ημίγυμνες γυναίκες. Μπορεί εκατοντάδες. Ίσως να είχε δει και ο Νίκολας. Ο μαρκήσιος συνέχισε να πίνει αργά το κρασί του και να την παρατηρεί. Η Ίντια δεν ήθε-

λε να τον κοιτάξει –όχι τώρα– αλλά έπρεπε να το κάνει.

Να πάρει ο διάβολος, έπρεπε να φερθεί λες και το να είναι ξαπλωμένη ημίγυμνη μπροστά σε αυτούς τους άντρες τής πρόσφερε ατέλειωτη ευχαρίστηση και πως ήταν ακριβώς αυτό που ο Νίκολας θα έπρεπε να περιμένει από εκείνη τα επόμενα χρόνια. Σαν να μην υπήρχε τίποτα που να ήθελε περισσότερο από το να κουνάει το δαχτυλάκι της και να πέφτουν στα πόδια της μισή ντουζίνα άντρες.

Ανάμεσα στους οποίους δεν θα συγκαταλεγόταν ο Νίκολας, γιατί εκείνος δεν θα έπεφτε ποτέ στα πόδια κάποιας και...

Ω... Το δωμάτιο γύρω της εξαφανίστηκε.

Γιατί τώρα πια ο Νίκολας δεν κοίταζε αλλού.

Και εκείνη δεν ανάσαινε πια.

Τα μάτια του πλανήθηκαν νωχελικά στο κορμί της, και τα στήθη της ζωντάνεψαν κάτω από το βλέμμα του, μυρμήγκιασαν, και ξαφνικά η Ίντια είχε επίγνωση του εαυτού της περισσότερο από όσο θα θεωρούσε ποτέ δυνατόν. Άλλα σημεία αναδεύτηκαν βαθιά – μυστικά σημεία που δεν θα ζωγραφίζονταν ποτέ. Και τώρα ήταν λες και ο Νίκολας την άγγιζε ξανά όπως είχε κάνει σε εκείνο τον αχυρώνα, μόνο που δεν την άγγιζε – απλώς την κοίταζε.

Παραδέξου ότι με θέλεις, Νίκολας. Οι λέξεις εμφανίστηκαν στο μυαλό της από το πουθενά – ή ίσως όχι από το πουθενά. Γιατί ο πόθος έκαιγε καυτός σε εκείνα τα πράσινα μάτια. Ο πόθος και οι αναμνήσεις όσων είχαν κάνει μαζί.

Και ήταν πολύ, πολύ ξεκάθαρο ότι *πράγματι* την ήθελε.

Κεφάλαιο 20

Ήταν τόσο αναθεματισμένα σίγουρος ότι η Ίντια δεν θα το έκανε.

Εκείνο το βράδυ ο Νίκολας χαλάρωνε αδιάφορα σε μια πολυθρόνα ενώ μια μαντάμ Τάδε ή Δείνα συνέχιζε μια ζωηρή συζήτηση για το αν το έργο ενός νεαρού Γενοβέζου ποιητή άξιζε την εκτίμηση ενός ορθολογιστή.

Αφού κοίταζε τα μετά βίας καλυμμένα στήθη της Ίντια το μεγαλύτερο μέρος του απογεύματος, ο Νικ φανταζόταν πως δεν θα κατάφερνε ποτέ ξανά να σκεφτεί λογικά.

Στην άλλη άκρη του δωματίου, ο κόμης ντ' Αντερί κατά πάσα πιθανότητα είχε την ίδια αντίδραση. Ο άνθρωπος είχε περάσει σχεδόν ολόκληρο το βράδυ χαζεύοντας την Ίντια, που καθόταν σε μια καρέκλα δίπλα στη λαίδη Πένινγκτον, η οποία μοιραζόταν έναν μικρό καναπέ με έναν νεαρό άντρα που φαινόταν ελαφρώς λιγότερο ενθουσιασμένος με την ποίηση απ' όσο με τη σιλουέτα της λαίδης Πένινγκτον.

Θα στοιχημάτιζε *χρήματα* ότι η Ίντια δεν θα το έκανε.

Όμως το είχε κάνει.

Και τώρα υπήρχαν άλλοι τρεις άντρες μόνο σ' αυτό το δωμάτιο που ήξεραν ακριβώς με ποιον τρόπο εκείνο το λεπτό γαλάζιο ύφασμα αγκάλιαζε τις τέλειες καμπύλες της Ίντια – και πώς κολλούσε στις σκληρές κορυφές τους. Κι αυτό ήταν δικό του λάθος. Μπορούσε να έχει σταματήσει όλη αυτή την ιστορία.

Όμως ήταν πολύ σίγουρος ότι θα τη σταματούσε *εκείνη*.

Και όταν η Ίντια δεν το έκανε, τον συνεπήρε μια νοσηρή γοητεία γιατί ήταν εντελώς διαφορετική από οποιαδήποτε άλλη νεαρή γυναίκα είχε γνωρίσει ποτέ. Τόσο πλήρως αφοσιωμένη στο σκοπό της. Τόσο... *ο εαυτός της*.

Και επειδή, ακόμα και έπειτα από όσα σίγουρα είχε κρυφακούσει την προηγούμενη μέρα, ο Νικ εξακολουθούσε να αναγνωρίζει τον πόθο που σιγόκαιγε στα μάτια της – για *εκείνον*.

Ήταν ανόητος που έβλεπε σε αυτό περισσότερα απ' όσα σήμαινε. Όμως ένα πράγμα ήταν ξεκάθαρο: η Ίντια δεν είχε πει στη θεία της τι είχε ακούσει στην εκκλησία. Αν σκόπευε να το πει, σίγουρα θα το είχε κάνει μέχρι τώρα. Έτσι δεν ήταν; Αντί να κάνει όλη εκείνη τη μηχανορραφία στο στούντιο του ζωγράφου, προσπαθώντας να τον πείσει ότι ο γάμος μαζί της θα ήταν ένα ατέλειωτο πανηγύρι απιστίας.

Ήταν μια προσπάθεια που συνεχιζόταν ακόμα και τώρα, καθώς η Ίντια δεν έδινε την παραμικρή σημασία στη συζήτηση, αλλά αντιθέτως είχε στρέψει όλη την προσοχή της σε κάποιον μεσιέ Λεγκράν, που σταύρωνε τα πόδια του αδιάφορα και έπαιζε με το δαχτυλίδι του ενώ συνεισέφερε κάθε τόσο στη συζήτηση με ένα απροσχεδίαστο σχόλιο. Ο Λεγκράν ήταν ένας από εκείνους τους αυτοαποκαλούμενους διανοούμενους του οποίου η αλαζονεία μπορούσε να τον σκοτώσει έξω από την ασφάλεια ενός σαλονιού.

Η Ίντια έριχνε σποραδικές ματιές προς τη μεριά του Νικ, προφανώς για να σιγουρευτεί ότι δεν του ξέφευγε καμία από τις ερωτοτροπίες της.

Στο μεταξύ, εκείνη δεν είχε συμμετάσχει καθόλου στη συζήτηση. Προφανώς δεν της άρεσε η ποίηση. Κατά πάσα πιθανότητα ούτε στη λαίδη Πένινγκτον άρεσε, και ο Νικ θα στοιχημάτιζε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό στην πιθανότητα η λαίδη Πένινγκτον να είχε διαβάσει στα πεταχτά το ποίημα της βραδιάς καθώς ντυνόταν ώστε να μπορεί να συνεισφέ-

ρει τώρα με αόριστα αλλά απολύτως αποδεκτά σχόλια.

Ο μεσιέ Λεγκράν εξέφρασε μια απρόσμενα μακροσκελή άποψη για μια συγκεκριμένη στροφή, και ο Νικ μελέτησε το προσεκτικά στραμμένο αλλού βλέμμα της Ίντια και την αλλόκοτα άκαμπτη στάση της. Τη στιγμή που ο Λεγκράν έπαψε να μιλάει και η συζήτηση μεταφέρθηκε στην άλλη πλευρά του δωματίου, εκείνη χαλάρωσε.

Ενδιαφέρον. Γιατί δεν είχε κάνει αυτό που ολοφάνερα είχε κάνει η θεία της; Γιατί δεν είχε διαβάσει λίγο από το έργο του ποιητή ώστε να συμμετέχει;

Είδε τον Λεγκράν να της χαρίζει μια στιγμή προσοχής, και ακολούθησε το βλέμμα του άντρα μέχρι την καμπύλη του στήθους της Ίντια πάνω από τον κορσέ της.

Το σαγόνι του Νικ σφίχτηκε. Μπορούσε να σταματήσει αυτό το παιχνίδι που έπαιζαν, αύριο, αν το επέλεγε. Όλα ήταν κανονισμένα με τον πατέρα Βαλεντίν, που ήταν σε επιφυλακή προκειμένου να τελέσει το γάμο όποτε του το ζητούσε ο Νικ. Ο Γουίνστον και ο Βερνιέ είχαν συμφωνήσει να παραστούν ως μάρτυρες κάτω από τις ίδιες συνθήκες.

Δεν υπήρχε κανένας λόγος να περιμένει.

Εκτός από το γεγονός ότι η πιθανότητα να αποπλανήσει την Ίντια και εκείνη να υποχωρήσει φαινόταν πιο ελπιδοφόρα από ποτέ. Και η ιδέα ότι η Ίντια θα πήγαινε κοντά του πρόθυμα –έστω και παρακινημένη μόνο από τις επιθυμίες της σάρκας– τον γοήτευε με έναν τρόπο που τον επηρέαζε βαθιά. Κι αυτό καλά θα έκανε να μην το εξετάσει περισσότερο.

Έστρεψε το βλέμμα του πάνω της, και συνάντησε το δικό της την επόμενη φορά που εκείνη κοίταξε προς το μέρος του. *Θα σου δείξω μετά χαράς πού μπορούν να οδηγήσουν όλες αυτές οι ερωτοτροπίες, Ίντια.*

Τα μάγουλά της ρόδισαν και τα μάτια της στράφηκαν απότομα αλλού. Και τώρα ο Νικ δεν ήθελε τίποτα περισσότερο από το να την πάρει μακριά από κει, να βρει το πλησιέ-

στερο απομονωμένο σημείο –ίσως μια κλειστή άμαξα– και...

«Ματμαζέλ ΄Ιντια, σίγουρα συμφωνείτε πως αυτό το ποίημα στο σύνολό του έχει ένα ρομαντικό και όχι ένα ορθολογιστικό θέμα» είπε η οικοδέσποινά τους.

Η προσοχή της ΄Ιντια στράφηκε απότομα προς την υπόλοιπη συντροφιά, και για μια στιγμή έμεινε να κοιτάζει σαν κουνέλι που το έβγαλαν από το λαγούμι του. Ο Νικ ανακάθισε λιγάκι στην καρέκλα του.

«Θα συμφωνούσα με αυτό» είπε η ΄Ιντια. «Ναι.»

΄Ενας κύριος από την άλλη άκρη του δωματίου γέλασε. «Εξωφρενικό! Πείτε μας μόνο ένα στίχο που δεν ξεχειλίζει από ορθολογισμό.»

Η ΄Ιντια δίστασε και έπειτα είπε: «Πιστεύω πως ό,τι είναι ρομαντικό είναι επίσης ορθολογιστικό.»

Αυτό ήταν το πιο εσφαλμένο πράγμα που μπορούσε να πει.

«Δώστε της το βιβλίο» πρότεινε ο κύριος. «Διαβάστε μεγαλόφωνα την τρίτη και την τέταρτη στροφή, ματμαζέλ, και αφήστε μας να δούμε αν αυτό είναι αλήθεια.»

Η ΄Ιντια χλόμιασε και τώρα ο Νικ ανακάθισε εντελώς από την καρέκλα του. «Σίγουρα υπάρχει κάτι ορθολογιστικό στο ρομαντικό» είπε αδιάφορα «αλλιώς το ανθρώπινο είδος θα είχε εκλείψει.»

Η οικοδέσποινά τους τον κοίταξε ανασηκώνοντας το φρύδι της. «΄Ετσι λέτε;»

Ο Νικ δεν μπορούσε να φανταστεί γιατί η ΄Ιντια δεν ήθελε να διαβάσει, εκτός ίσως επειδή ανησυχούσε μήπως της έκαναν κι άλλες παρόμοιες ερωτήσεις. Αν όμως δεν ήθελε να διαβάσει μεγαλόφωνα στην παρούσα συντροφιά –και ο Νικ δεν μπορούσε να την κατηγορήσει γι' αυτό– τότε, μάρτυράς του ο Θεός, αυτοί οι φαντασμένοι διανοούμενοι δεν θα την ανάγκαζαν να το κάνει.

«Χωρίς ρομάντζο, η απαιτούμενη πράξη θα ήταν πολύ... μηχανική, έτσι δεν είναι;» ρώτησε. «Πράγμα που μπορεί να

είναι ικανοποιητικό για το αρσενικό του είδους, αλλά που μετά βίας θα ήταν αποδεκτό από το θηλυκό – όμως συγχωρέστε με, ίσως διαφωνείτε σε αυτό το σημείο.»

Ακολούθησαν γέλια και τώρα η προσοχή είχε μετατοπιστεί εντελώς από την Ίντια. Η οικοδέσποινα έδωσε μια πνευματώδη απάντηση και ο κύριος έκανε μια σειρά ερωτήσεων στον Νικ. Ενώ απαντούσε, έριξε μια ματιά στην Ίντια.

Η έκφραση στο πρόσωπό της τον χτύπησε κατευθείαν στο στομάχι.

Σ' ευχαριστώ.

Δεν θα μπορούσε να το είχε πει πιο καθαρά ακόμα κι αν είχε σταθεί στην κορυφή της Παναγίας των Παρισίων και είχε ουρλιάξει. Κάτι μέσα του άλλαξε. Εκτινάχθηκε. Και ακόμα κι αν δεν ξανάβλεπε ποτέ τίποτε άλλο στη ζωή του, ήθελε να ξαναδεί την Ίντια να τον κοιτάζει έτσι.

Ήθελε να γίνει ο προστάτης της.

Εκείνος στον οποίο θα έτρεχε όταν φοβόταν.

Και ο Θεός να τον βοηθούσε, γιατί δεν ήταν σωτήρας κανενός. Μετά βίας θα κατάφερνε να σώσει τον εαυτό του, κι αυτό μόνο χάρη σε εκείνη την αηδιαστική συμφωνία με τον πατέρα της.

Και η Ίντια δεν επρόκειτο να τον ευχαριστήσει γι' αυτό.

***

«Δεν μου είπες ότι είχες προσκαλέσει κόσμο στο ποζάρισμα για το πορτρέτο σου» είπε η θεία Φιλ αργότερα, από το κατώφλι της κρεβατοκάμαρας της Ίντια. Η κάπως απότομη φωνή της φανέρωνε δυσαρέσκεια.

Η Ίντια καθόταν στο κρεβάτι, ντυμένη για ύπνο αλλά καθόλου κουρασμένη, και ευχήθηκε να υπήρχε έστω και μια ψυχή σε ολόκληρο τον κόσμο στην οποία να μπορούσε να πει τι είχε κάνει ο Νίκολας απόψε. Για το πώς ένιωσε. Όμως κανείς εκτός από τον πατέρα της δεν ήξερε ότι δεν μπορού-

σε να διαβάσει – ούτε καν οι πολλοί υπηρέτες τους οποίους είχε καλοπιάσει όλα αυτά τα χρόνια για να της διαβάζουν σημειώματα και επιστολές, αφού προηγουμένως επικαλούνταν έναν πονοκέφαλο ή έναν πόνο στα μάτια.

«Οι θεατές δεν είναι της μόδας;» είπε, ισιώνοντας τα σκεπάσματα πάνω στα γόνατά της.

«Όχι για τις νεαρές παρθένες. Και τώρα μαθαίνω ότι κανόνισες να συναντήσεις το μαρκήσιο ντε Μπραβάρ αύριο στους κήπους του Τουιλερί.»

Εννοείται πως δεν μπορούσε να πει στη θεία Φιλ πώς είχε νιώσει. Γινόταν ολοένα και πιο φανερό πως η Φιλομένα μάλλον ενέκρινε ένα γάμο ανάμεσα στην Ίντια και τον Νίκολας. Τον είχε καλέσει σε εκείνο το σουαρέ –δεν υπήρχε *κανένας* λόγος να το κάνει, ό,τι κι αν έλεγε η θεία Φιλ–, του είχε επιτρέψει να τη συνοδεύσει μόνος στο στούντιο του ζωγράφου... και απόψε, περισσότερες από μία φορές, τραβούσε την προσοχή της Ίντια στον Νίκολας διόλου διακριτικά, προσπαθώντας να τους κάνει να πιάσουν κουβέντα.

Είχε φτάσει η ώρα να πει στη θεία Φιλ την αλήθεια για τον Νίκολας.

«Μη φοβάσαι» είπε κάπως εκνευρισμένη η Ίντια. «Φρόντισα να ακούσει ο λόρδος Τάγκαρτ κάθε λέξη από τα σχέδιά μου, και είμαι σίγουρη πως μπορούμε να αναμένουμε ότι θα κάνει μια εντελώς τυχαία εμφάνιση.»

«Αναμφίβολα μπορούμε. Αλλά αυτό που θέλω να μάθω είναι τι φαντάζεσαι ότι θα προκύψει από αυτό το παιχνιδάκι που παίζεις μαζί του. Ένας άντρας δεν ανέχεται για πολύ να παίζουν μαζί του, Ίντια. Έρχεται μια στιγμή που ή θα φύγει ή θα κάνει την κίνησή του. Και δεδομένων των συνθηκών, μπορώ να πω ότι ο λόρδος Τάγκαρτ δεν θα φύγει απλά – πράγμα που σημαίνει ότι θα κάνει μια κίνηση, και ίσως να είναι μία που δεν θα σου αρέσει.»

Η Ίντια τράβηξε τα σκεπάσματα λίγο πιο ψηλά. «Δεν εί-

ναι δυνατόν να φαντάζεται ότι θα ξαπλώσω ανάσκελα σαν σκυλάκι υπό την απειλή των προθέσεών του.»

«Θεέ και Κύριε!» Η θεία Φιλ γέλασε, παίζοντας με μια κορδέλα στο ντεκολτέ της ρόμπας της. «Αυτό δεν το θέλουμε. Όμως εξαιτίας του αναπόφευκτου της κατάστασης...»

«*Δεν* είναι αναπόφευκτη.»

«...αυτό που *μπορείς* να κάνεις είναι να αντιστρέψεις τα πράγματα και να κερδίσεις την ψευδαίσθηση του ελέγχου, ώστε όταν συμβεί το αναπόφευκτο...»

«Δεν *μπορεί.*»

«...να συμβεί ακριβώς με τον τρόπο που θέλεις *εσύ* να συμβεί, και όχι με τον τρόπο που θέλει *εκείνος* να συμβεί.»

Το *αναπόφευκτο* ήταν ο γάμος τους. Εκείνης και του Νίκολας. Τον είδε στο μυαλό της – ένιωσε τον τρόπο που την είχε κοιτάξει, τον τρόπο με τον οποίο η Ίντια είχε πολεμήσει τον εαυτό της για να τον συγκρατήσει και να μην ανταποδώσει το βλέμμα.

Αισθάνθηκε εκείνη την αφόρητη ανακούφιση και ευγνωμοσύνη όταν ο Νίκολας επενέβη και την προφύλαξε από το να αναγκαστεί να ομολογήσει σε ολόκληρη την παρέα –συμπεριλαμβανομένου εκείνου– πως δεν μπορούσε να διαβάσει μεγαλόφωνα, ούτε καν αν την κορόιδευαν και γελούσαν μαζί της. Ούτε καν αν της στερούσαν τα γεύματά της και την εξόριζαν στα διαμερίσματά της.

Δεν μπορούσε να πει το μυστικό του στη θεία Φιλ τώρα. Του όφειλε κάποια προστασία έπειτα από ό,τι είχε κάνει απόψε. Δεν του όφειλε;

«Θα σε συνοδεύσω εγώ στους κήπους αύριο» είπε η θεία Φιλ. «Είναι ξεκάθαρο ότι έπρεπε να σε συνοδεύω από την αρχή, παρότι φαίνεται πως ο λόρδος Τάγκαρτ έκανε μια αξιοθαύμαστη δουλειά στην προστασία των συμφερόντων του. Αναμφίβολα πολλοί θαυμαστές θα έχουν αποφασίσει να παραβρεθούν με το μαρκήσιο αύριο και δεν μπορούμε να περιμένουμε από εκείνον να τους απωθήσει όλους μόνος του.»

«Μα...»

«Και έτσι αύριο θα αρχίσουμε να στρέφουμε αυτό το καράβι από την αντίθετη πλευρά, ας πούμε.»

Έπρεπε να μιλήσει, να πιέσει τις λέξεις να βγουν γρήγορα, όσο ήταν καιρός. Η θεία Φιλ σίγουρα θα έγραφε τα νέα στον πατέρα της, και τότε αυτή η παρωδία αρραβώνα θα τέλειωνε, οπότε δεν θα χρειαζόταν να στρέψουν κανένα καράβι και εκείνη δεν θα ήταν ανάγκη να συναναστραφεί ποτέ ξανά τον Νίκολας.

Ένιωσε ένα μικρό πόνο στο στομάχι.

«Και τώρα καλόν ύπνο, αγάπη μου, και όνειρα γλυκά.» Η θεία Φιλ την πλησίασε και τη φίλησε στο μέτωπο.

Όταν έφυγε η θεία Φιλ, η Ίντια έμεινε μόνη, αγκαλιάζοντας τα γόνατά της στο φως από ένα και μόνο κερί που τρεμόπαιζε στο κομοδίνο. Γιατί δεν είχε *μιλήσει;*

Ήταν εντελώς χαζή. Ο Νίκολας δεν έδινε δεκάρα για τα δικά *της* συναισθήματα. Δεν υπήρχε λόγος να ενδιαφερθεί εκείνη για τα δικά του. Απλώς την ακολουθούσε στο Παρίσι για να προστατεύσει την επένδυσή του, ενώ κανόνιζε ένα γάμο ο οποίος θα πετύχαινε εκεί όπου οι υπόλοιπες προσπάθειές του είχαν αποτύχει.

Ίσως ήταν πολύ πιο δύσκολο απ' όσο πίστευε η Ίντια να κανονιστεί ένας μυστικός γάμος, ακόμα και στο Παρίσι. Ίσως έπαιρνε στ' αλήθεια τόσο πολύ καιρό, και εκείνος δεν έπαιζε μαζί της επειδή το ήθελε αλλά επειδή έπρεπε να το κάνει.

Ενώ εκείνη...

Δεν μπορούσε να σταματήσει να τον θέλει, άσχετα από το πόσο πολύ *δεν* ήθελε να τον θέλει. Το συναίσθημα ήταν πολύ πιο δυνατό τώρα απ' όσο ήταν πριν από μια εβδομάδα, όταν η άμαξα τους μετέφερε στην εξοχή και η Ίντια περνούσε τόσο πολλές ώρες παρακολουθώντας τον και εντρυφώντας στην ανάμνηση του αγγίγματός του, παρότι ήξερε ότι δεν έπρεπε να το κάνει.

Όμως τώρα...

Τώρα ο Νίκολας ήταν κάτι παραπάνω από αδυναμία. Ήταν λες και όλα είχαν αλλάξει εκείνες τις στιγμές στην εκκλησία κατά τις οποίες η Ίντια είχε αντικρίσει την ντροπή και τον τρόμο που ήξερε πως ο Νίκολας δεν ήθελε να δει. Και ξαφνικά της είχε φανεί τόσο πολύ πιο... ανθρώπινος.

Ικανός να κάνει λάθη.

Ευάλωτος στην ντροπή. Στην αδυναμία. Στα βάσανα.

Ω, εκείνη ήξερε καλά από ντροπή, αδυναμία και βάσανα. Και ήξερα τα *πάντα* για την πατρική απόρριψη και περιφρόνηση.

Και είχε τόσο, *μα* τόσο κουραστεί να αντιστέκεται.

Χαμήλωσε το κεφάλι στα γόνατά της και πήρε μια βαθιά ανάσα. Το στήθος της ήταν τόσο σφιγμένο ώστε πόνεσε όταν πήρε ανάσα.

Υπήρχε ένα φρικτό κομμάτι της που δεν νοιαζόταν καν για το πώς ένιωθε πραγματικά για εκείνη ο Νίκολας. Που απλώς ήθελε να ενδώσει και να δεχτεί το γάμο ώστε να την αγκαλιάσει ξανά και να νιώσει πάλι την αίσθηση ότι ήταν ποθητή, ότι την προστάτευε, έστω κι αν το έκανε μόνο εξαιτίας των χρημάτων και του πόθου του.

Κι αυτό την έκανε να αισθάνεται τόσο, μα τόσο μεγάλη ντροπή.

Θα έπρεπε να θέλει να το βάλει στα πόδια, όπως είχε κάνει στην αρχή. Όπως σχεδίαζε πάντα. Ήταν δυνατόν – *όλα* ήταν δυνατά, αν ήταν πρόθυμη να υπομείνει τις κακουχίες που απαιτούνταν αν ήλπιζαν να εντοπίσουν τον Γουίλιαμ και το *Ποζέσιον*.

Τώρα η Μεσόγειος φαινόταν πολύ μακρινή. Όλα όσα είχαν σημασία φαίνονταν πολύ μακρινά. Απρόσιτα.

Μακάρι να μπορούσε να γυρίσει πίσω στο χρόνο, σε εκείνο το περίπτερο στο δάσος, στο εξοχικό της θείας Φιλ, και να κουλουριαστεί σε εκείνο το παγκάκι στη λιακάδα και να μη φύγει ποτέ.

Όμως οι δυνατοί, γενναίοι άνθρωποι δεν ήθελαν να κρυφτούν σε ξύλινα περίπτερα. Ήθελαν να αρμενίζουν στις θάλασσες, να ρίχνουν με τα κανόνια, να ρουφάνε σαν νεροφίδες ρούμι στα καπηλειά και να έχουν Αιγύπτιους εραστές.

Ο μόνος εραστής που ήθελε εκείνη –και, ω, Θεέ μου, λαχταρούσε τόσο πολύ την αγκαλιά του– ήταν ο Νίκολας.

***

Η Μίλι προσπάθησε να συγκεντρωθεί σε ένα βιβλίο που είχε βρει στη βιβλιοθήκη της Φιλομένα για έναν Γάλλο θεραπευτή και τα πειράματά του, όμως ήταν αδύνατον να σκεφτεί οτιδήποτε εκτός από το πώς θα μιλούσε στο λόρδο Τάγκαρτ για τη συμφωνία τους.

Κοίταξε το κερί που μίκραινε. Σύντομα, το βραδινό διάβασμα θα γινόταν για άλλη μια φορά πολυτέλεια.

Από τον πάνω όροφο, από το μπουντουάρ της Φιλομένα, ακούστηκε αντρικό γέλιο και η Μίλι έκλεισε το βιβλίο της. Η Φιλομένα έπαιζε με τους άντρες γιατί μπορούσε – εκείνη δεν τους χρειαζόταν για τίποτα.

Αν αυτό το σχέδιο δεν έπιανε, η Μίλι θα βρισκόταν σε μια πολύ διαφορετική θέση.

Το στομάχι της συσπάστηκε και έσφιξε τα πόδια της μέσα από το φαρδύ νυχτικό της. Δεν υπήρχε τίποτα *–τίποτα–* που δεν θα έκανε για να το εμποδίσει αυτό. Όμως ο χρόνος σίγουρα λιγόστευε – και ο λόρδος Τάγκαρτ ασφαλώς και δεν σκόπευε να περιμένει πολύ ακόμα προτού πραγματοποιήσει τα σχέδιά του.

Έπρεπε να του μιλήσει πριν γίνει κάτι τέτοιο. Όταν εκείνος και η Ίντια θα παντρεύονταν, δεν θα είχε κανέναν λόγο να της πληρώσει αυτά που είχαν συμφωνήσει. Κάθε μέρα που περνούσε, φαινόταν λιγότερο πιθανό πως σκόπευε να τηρήσει τη συμφωνία τους. Ίσως μάλιστα περίμενε να τελεστεί ο γάμος –πράγμα που δεν ήταν στη συμφωνία

τους– και η Μίλι δεν μπορούσε να τον αφήσει να το κάνει.

Φαντάστηκε ότι τον αντιμετώπιζε. *Με βοήθησες ελάχιστα,* ίσως της έλεγε. *Δεν σου οφείλω τίποτα.*

Τότε τι θα έκανε εκείνη; Δεν είχε τίποτα να χρησιμοποιήσει εναντίον του. Κανέναν τρόπο να του αποσπάσει τα χρήματα. Το μόνο στο οποίο μπορούσε να βασιστεί –το μόνο που υπήρχε από την αρχή– ήταν η τιμή του.

Η τιμή ενός άντρα δεν σήμαινε πολλά.

Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα. Η Μίλι κοίταξε το ρολόι στο ράφι πάνω από το τζάκι: δέκα λεπτά μετά τη μία. Τι έκανε ξύπνια τέτοια ώρα η Ίντια;

Πήγε να ανοίξει και έβαλε στο δωμάτιο μια Ίντια που φαινόταν εμφανώς ταραγμένη.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Μίλι, ελπίζοντας –σε παρακαλώ, Θεέ μου– η απάντηση να μην ήταν ένας γάμος. Όχι ακόμα.

«Πρέπει να *κάνουμε* κάτι» είπε η Ίντια. «Δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτό. Δεν μπορώ να τον αφήσω να μου στερήσει την αξιοπρέπεια – δεν θα το κάνω.» Όχι, σίγουρα δεν ήταν ένας γάμος.

Η Μίλι έκλεισε την πόρτα. «Τι είναι αυτά που λες; Τι έκανε;»

Όμως η Ίντια δεν άκουγε. «Δεν μπορώ να τον αφήσω να με κάνει να αισθάνομαι έτσι» μονολόγησε. «Δεν είμαι ευάλωτη – όχι πια. Μπορεί να μην πετύχαμε, αλλά κυβερνήσαμε εκείνο το καράβι μέχρι τη Μάλτα, Μίλι. Και μπορεί να είχαμε κάποιους μπελάδες, όμως τα καταφέραμε και μπορούμε να το κάνουμε ξανά. *Εκείνος* είναι ευάλωτος. Φαντάσου μόνο τι θα απογίνει χωρίς τα χρήματα του πατέρα μου. Εκείνος θα έπρεπε να με *ικετέψει* να τον παντρευτώ.»

«Αυτό θέλεις; Να σε ικετέψει;» Γιατί αν χρειαζόταν μόνο αυτό...

«Και βέβαια όχι.»

«Δεν πρόκειται να τον πείσεις να αλλάξει γνώμη. Πρέπει να το έχεις καταλάβει αυτό.»

«Δεν είμαι εντελώς ηλίθια.»

«Τότε όσο πιο γρήγορα αποδεχτείς ότι δεν μπορείς να κάνεις τίποτα γι' αυτό...»

«Μα *υπάρχει* κάτι που μπορώ να κάνω.»

«Ίντια, το να ποζάρεις μισόγυμνη σε ένα δωμάτιο γεμάτο άντρες δεν υπήρχε περίπτωση να πιάσει. Το ίδιο θα γίνει και με ό,τι άλλο σκέφτηκες τώρα.»

«Δεν είναι κάτι που σκέφτηκα εγώ.» Η Μίλι ήξερε πολύ καλά την Ίντια ώστε να καταλαβαίνει πότε η φίλη της γαντζωνόταν από ένα ανόητο σχέδιο και πότε σκεφτόταν κάτι πολύ σοβαρό. Η έκφραση στο πρόσωπό της φανέρωνε πως δεν επρόκειτο για κάποιο ανόητο σχέδιο.

Η Μίλι έμεινε ακίνητη. «Τι είναι;»

«Πρέπει να μου υποσχεθείς πως δεν θα πεις κουβέντα σε κανέναν. Ποτέ.»

Θεέ και Κύριε. Αν δεν ήταν κάτι που είχε σκεφτεί η Ίντια, πρέπει να ήταν κάτι που είχε κάνει. «Φυσικά.»

«*Υποσχέσου.*»

«Το *υπόσχομαι.*»

«Ποτέ δεν φανταζόμουν...» άρχισε να λέει η Ίντια και έπειτα σταμάτησε. «Απλώς δεν θα το σκεφτόμουν ποτέ.»

Ιησού Χριστέ. Η Μίλι φαντάστηκε την Ίντια σε ένα δωμάτιο κάπου, με έναν άγνωστο...

Η Μίλι δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί. Αγκάλιασε την Ίντια. «Απλώς βγάλ' το από το μυαλό σου. Όλα θα πάνε καλά... Δεν χρειάζεται να το μάθει κανείς. Μερικές γυναίκες δεν ματώνουν την πρώτη φορά, οπότε ο λόρδος Τάγκαρτ δεν χρειάζεται να το μάθει ποτέ, ακόμα κι αν δεν υπάρχουν λεκέδες στο γαμήλιο κρεβάτι...»

«Τι είναι αυτά που λες;» Η Ίντια τραβήχτηκε.

«Δεν έχασες την παρθενιά σου;»

«Όχι! Για όνομα... *όχι.* Και μ' αυτόν να με ακολουθεί παντού, θα δυσκολευόμουν να τη χάσω ακόμα κι αν το ήθελα. Που δεν το θέλω πια, γιατί... Δεν έχει σημασία γιατί.

Μίλι... ο Νίκολας Γουόρ δεν είναι αυτός που φαίνεται.»

Η Μίλι περίμενε.

«Εκείνη τη μέρα που τον ακολουθήσαμε στην εκκλησία, άκουσα κάτι που θα μπορούσε να αλλάξει τα πάντα αν το έλεγα στη θεία Φιλ. Θα μπορούσε να τα σταματήσει όλα. Ο πατέρας μου δεν θα ενέκρινε το γάμο – ποτέ. Το ξέρω ότι δεν θα τον ενέκρινε. Όμως, αν το πω... θα καταστραφεί για πάντα ο Νίκολας Γουόρ.»

Η Ίντια συνέχισε αποκαλύπτοντας πληροφορίες που διασφάλιζαν πως η Μίλι δεν θα χρειαζόταν να επαφίεται στην εντιμότητα του λόρδου Τάγκαρτ για να πάρει αυτά που της είχε υποσχεθεί.

Η Μίλι κάθισε. «Κατάλαβα.» Τα νέα ήταν... απίστευτα. Ξαφνικά ήταν αδύνατον να κοιτάξει την Ίντια στα μάτια.

«Ο πατέρας μου δεν θα ήθελε ποτέ να συνδεθεί η οικογένειά μας με τον Νίκολας Γουόρ, αν ήξερε» είπε η Ίντια. Κάθισε κι εκείνη και τύλιξε τα χέρια γύρω της, τρίβοντας ελαφρά τα μπράτσα της. «Θα μπορούσα να πάω αμέσως στη θεία Φιλ. Δηλαδή όχι αυτή τη στιγμή, αλλά αύριο το πρωί. Τότε θα βλέπαμε ποιος θα είχε το πάνω χέρι.» Όμως ο τόνος της Ίντια είχε χάσει τη ζέση του, και ήταν φανερό πως δεν ήταν σίγουρη ότι μπορούσε να καταστρέψει το λόρδο Τάγκαρτ, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε πως θα κατέληγε παντρεμένη μαζί του.

Λίγο διστακτικά, η Μίλι είπε: «Δεν είναι άξιο απορίας που θέλει τόσο απεγνωσμένα να σώσει την περιουσία του. Αν αυτό που λες είναι αλήθεια, χωρίς αυτήν θα ήταν κάτι ελάχιστα παραπάνω από έναν ανάξιο μπάσταρδο.» Κοίταξε μια γρατζουνιά στο δάχτυλό της. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι της και χαμογέλασε αχνά. «Θα μπορούσες να πάρεις την εκδίκησή σου ξεσκεπάζοντάς τον. Σκέψου μόνο πώς θα τον κατέστρεφε κάτι τέτοιο.»

Η Ίντια ήδη κουνούσε αρνητικά το κεφάλι της. «Δεν μπορώ, Μίλι. Πρέπει να βρω έναν άλλο τρόπο να εμποδίσω

το γάμο, γιατί απλώς δεν θα μπορούσα να του το κάνω αυτό. Σε *κανέναν.*»

Και η Μίλι αισθάνθηκε περίπου τόσο έντιμη όσο μια σκουληκαντέρα, γιατί αν ο λόρδος Τάγκαρτ αρνιόταν να την πληρώσει, δεν θα είχε τις ίδιες ευαισθησίες.

Κεφάλαιο 21

Την επόμενη μέρα, παρότι είχε ανακουφιστεί λιγάκι από τη Μίλι προτού επιστρέψει τελικά στο κρεβάτι της, η Ίντια δεν είχε διάθεση για περίπατο στους κήπους με τη θεία Φιλ και ένα τσούρμο θαυμαστών.

Η θεία Φιλ έκανε το φλερτ να φαίνεται διασκεδαστικό. Όμως δεν ήταν, όχι πια. Η Ίντια είχε κουραστεί από όλα αυτά. Δεν ήθελε την προσοχή του μαρκήσιου, δεν ήθελε να μαζεύονται γύρω της οι υπόλοιποι ερωτύλοι όπως μαζεύονταν γύρω από τη θεία της – όπως έκαναν τώρα, ενώ η θεία Φιλ γελούσε μαζί τους σαν να μην είχε την παραμικρή έγνοια στον κόσμο.

Επιπλέον, όλες οι ερωτοτροπίες της Ίντια δεν είχαν καμία επίδραση στον Νίκολας. Ίσως επειδή όλα όσα του είχε πει ήταν ένα ψέμα. Δεν σκόπευε να κάνει κάποια σχέση. Απλώς ήθελε εκείνος να *νομίζει* ότι το σχεδίαζε.

Αν όμως η στρατηγική της στο στούντιο του ζωγράφου δεν είχε επηρεάσει τον Νίκολας... τι θα μπορούσε να τον επηρεάσει; Πόσο εξωφρενικά θα έπρεπε να συμπεριφερθεί προκειμένου να ραγίσει τη μάσκα αδιαφορίας του;

Ο ήλιος περνούσε ανάμεσα από τα ψηλά, μουντά σύννεφα καθώς στέκονταν σε ένα ξέφωτο όπου κατέληγαν πολλά μονοπάτια. Η θεία Φιλ διασκέδαζε τους άντρες με ανάλαφρες ασημαντότητες, κουνώντας τη βεντάλια της και αγγίζοντάς την κάθε τόσο στο ντεκολτέ της. Η Ίντια δεν είχε τη διάθεση να ακολουθήσει το παράδειγμά της.

Ίσως προσποιούνταν ότι είχε μια τρομερή ασθένεια και ξεμπέρδευε με όλες αυτές τις ανοησίες. Ο Νίκολας δεν θα μπορούσε να την αναγκάσει να τον παντρευτεί αν ήταν καθηλωμένη στο κρεβάτι της, άρρωστη από μια πιθανώς μεταδοτική ασθένεια. Αυτό θα μπορούσε να κρατήσει μέρες. Ίσως και εβδομάδες. Και όταν η Ίντια θα ήταν αρκετά καλά ώστε να δεχτεί επισκέπτες, ο Νίκολας θα...

«Λόρδε Τάγκαρτ» είπε η θεία Φιλ, και τώρα η Ίντια άκουσε τον ήχο των βημάτων πίσω της. «Πόσο χαίρομαι που σας βλέπω. Η ανιψιά μου κοιτάζει με λαχτάρα εκείνη τη λιμνούλα τα τελευταία δεκαπέντε λεπτά...» έδειξε απέναντι από το ξέφωτο με τη βεντάλια της «...και εσείς είστε ο κατάλληλος άνθρωπος για να τη συνοδεύσει. Θα την πάτε να δει τις πάπιες;»

Όχι...

«Μετά χαράς.»

Ο Νίκολας πρόσφερε στην Ίντια το μπράτσο του, και δεν υπήρχε τρόπος να αρνηθεί *–γιατί στην πραγματικότητα δεν θες να αρνηθείς–* και λίγο μετά περπατούσαν μαζί προς μια λιμνούλα όπου κάμποσες πάπιες πλατσούριζαν γαλήνια, βουτώντας στο νερό για τροφή.

Η Ίντια πάσχισε πολύ για να συνεχίσει το παιχνίδι. «Οι φορές που συνολικά συναντηθήκαμε τυχαία από τότε που ήρθαμε στο Παρίσι είναι μυστηριώδεις, κύριε Γουόρ» του είπε.

«Ακριβώς αυτό σκεφτόμουν κι εγώ.» Ο Νίκολας χαμογέλασε αχνά. «Μυστηριώδεις.»

«Για φαντάσου, αποφάσισες να πάρεις αέρα στους κήπους ακριβώς την ίδια στιγμή που εγώ και η θεία μου είχαμε κανονίσει να συναντήσουμε το μαρκήσιο. Αν κάποιος δεν ήξερε, θα μπορούσε να υποθέσει ότι θέλεις να επέμβεις στον εκκολαπτόμενο *έρωτά* μας.»

«Η καταστροφή των σχεδίων σου για ένα προσωπικό ρα-

ντεβού ήταν το τελευταίο πράγμα που είχα στο μυαλό μου, σε διαβεβαιώ» είπε ο Νίκολας. Κοίταξε πίσω του. «Αν και απ' ό,τι φαίνεται, τα σχέδιά σου είχαν ήδη καταστραφεί.»

Ήταν τρέλα να βρίσκεται τόσο κοντά του. Χρειαζόταν όλη η αυτοσυγκέντρωσή της για να μην τον κοιτάζει σαν χάνος. Όλες οι αισθήσεις της φαίνονταν εστιασμένες στο σημείο όπου τα δάχτυλά της άγγιζαν το μπράτσο του, στο σφίξιμο του μυ κάτω από το χέρι της.

«Πάντα πίστευα πως όσο περισσότεροι τόσο το καλύτερο.»

«Πράγματι» μουρμούρισε ο Νίκολας «έχεις επιδείξει αυτή την άποψη με μεγάλη επιτυχία.» Ο τόνος του δεν άφηνε καμία αμφιβολία ότι σκεφτόταν το ποζάρισμα για το πορτρέτο της. Θυμόταν.

Τα μυστικά σημεία του κορμιού της ξύπνησαν.

«Αναρωτιέμαι όμως γιατί χθες βράδυ δεν ήσουν τόσο ενθουσιώδης όσο νωρίτερα την ίδια μέρα» πρόσθεσε εκείνος. «Ίσως η μελέτη των μοντέρνων φιλοσόφων να μην είναι μία από τις αγαπημένες σου ασχολίες.»

Εξίσου γρήγορα, τα μυστικά σημεία της ξεχάστηκαν. Η Ίντια συνειδητοποίησε πολύ αργά ότι είχε σφίξει τα δάχτυλά της γύρω από το μπράτσο του. Τα ξέσφιξε σκόπιμα. «Κύριε Γουόρ, απ' όσα ξέρεις για μένα...» του είπε γελώντας «...περίμενες ότι θα ενδιαφερόμουν για τη φιλοσοφία;»

«Περίμενα να έχεις προετοιμαστεί για τη βραδιά, όπως έκανε η θεία σου.»

Και τώρα ο Νίκολας την κοίταζε πιο επίμονα απ' όσο προηγουμένως, σαν να ήξερε ότι υπήρχαν πράγματα που δεν του έλεγε η Ίντια – προσωπικά πράγματα που δεν θα του έλεγε *ποτέ*.

Κούνησε ανέμελα το χέρι της και κοίταξε τις πάπιες. «Έπειτα από το εξουθενωτικό απόγευμά μου χθες, δεν ήμουν σε θέση να μελετήσω.» Τον κοίταξε τολμηρά. Δεν

ήταν δυνατόν να είχε καταλάβει ο Νίκολας το πρόβλημά της από ένα και μόνο περιστατικό. ΄Ηταν; «Το να ποζάρεις για ένα πορτρέτο είναι πιο κουραστικό απ' όσο θα περίμενε κανείς.»

«Μμμ...» Τα μάτια του ήταν καταπράσινα, σκέτος πειρασμός. «Μπορώ να βεβαιώσω πως το να *παρακολουθείς* κάποιον να ποζάρει για ένα πορτρέτο είναι κουραστικό.»

Εκείνη πρότεινε το πιγούνι της. «Δεν ήταν ανάγκη να παραμείνεις.»

Το βλέμμα του άγγιξε τα μάγουλά της, τα χείλη της. «Τολμώ να πω πως και οι δύο ξέρουμε ότι ήταν ανάγκη.»

Μια σφοδρή λαχτάρα κουλουριάστηκε μέσα της. Αν παντρεύονταν, αν η ΄Ιντια απλώς το άφηνε να συμβεί αυτό, η πάλη θα τέλειωνε. Και τίποτα δεν θα την εμπόδιζε να απλώσει το χέρι της προς το μέρος του. Να αγγίξει το πρόσωπό του. Να σύρει τα δάχτυλά της στη γραμμή του σαγονιού του ή στην καμπύλη των χειλιών του. Τίποτα δεν θα την εμπόδιζε απλώς να τον κοιτάζει όση ώρα ήθελε.

Καθώς τον παρακολουθούσε, η ένταση στα μάτια του μαλάκωσε. «΄Ιντια..» άρχισε να λέει –με έναν νέο τόνο, έναν ήρεμο και σοβαρό τόνο που δεν τον είχε ακούσει ποτέ να χρησιμοποιεί– «...θέλω να ξέρεις πως, ως σύζυγός σου, δεν θα κάνω ποτέ κάτι που θα σε πληγώσει.»

Η ΄Ιντια τον κοίταξε. Το βλέμμα στα μάτια του – ο τόνος, εκείνα τα λόγια, τυλίχτηκαν γύρω της. Δελεαστικά. ΄Εκαναν την καρδιά της να χτυπήσει πιο γρήγορα.

«Μη... μη λες ανοησίες.» Σίγουρα για εκείνον η έννοια της λέξης *πληγώνω* ήταν διαφορετική από τη δική της. Προφανώς ήταν. «Κοίτα μόνο τι έκανες μέχρι τώρα, και χωρίς να έχεις αυτό τον τίτλο. Πρέπει να σου θυμίσω τις κορδέλες; Και, όπως και να 'χει, ξέρουμε και οι δυο ότι άλλαξες γνώμη για... εκείνη τη συμφωνία.»

Άραγε θα ομολογούσε επιτέλους –εδώ, τώρα– ότι δεν είχε αλλάξει γνώμη;

Αν παντρεύονταν, δεν θα υπήρχε Ίντια. Θα υπήρχαν μόνο ο λόρδος και η λαίδη Τάγκαρτ.

Γι' αυτό έπρεπε να κάνει μεταβολή, να τον αφήσει να τη συνοδεύσει πίσω στη θεία Φιλ και στους άντρες, και να αρχίσει πάλι να του δείχνει τι είδους λαίδη Τάγκαρτ θα γινόταν.

Τα χείλη του Νικ σφίχτηκαν. «Ίντια...»

«Τάγκαρτ» είπε μια γνώριμη φωνή, και το βλέμμα του στράφηκε πίσω της, σε αυτόν που μίλησε, του οποίου τη φωνή η Ίντια αναγνώρισε εύκολα. Έριξε μια ματιά πίσω της, στο δούκα του Γουίνστον που πλησίαζε προς το μέρος τους. Η ανακούφιση μπερδεύτηκε με την απογοήτευση – τι ήθελε να της πει ο Νίκολας;

«Καλό σας απόγευμα» είπε ο δούκας, φτάνοντας κοντά τους στην άκρη της λίμνης.

«Χαίρομαι που σας βλέπω, εξοχότατε» είπε η Ίντια, και οι δύο άντρες άρχισαν μια συζήτηση για τα πλεονεκτήματα της ελαφράς συννεφιάς εκείνης της μέρας.

Ό,τι κι αν ήταν έτοιμος να πει ο Νίκολας, η Ίντια δεν ήθελε να το ακούσει. Και ο δούκας... Ναι, τώρα συνειδητοποιούσε ότι ο δούκας αποτελούσε την τέλεια ευκαιρία για να στρέψει τη συζήτηση προς μια νέα κατεύθυνση.

Περίμενε να ανταλλάξουν μερικούς ακόμα αστεϊσμούς και έπειτα ρώτησε: «Απολαμβάνετε τις βραδιές στης μαντάμ Γκραβέλ;» Η καρδιά της χτύπησε λίγο πιο γρήγορα.

Τα φρύδια του δούκα ανασηκώθηκαν. Κοίταξε τον Νίκολας, έπειτα πάλι την Ίντια, και η ευθυμία άγγιξε τις άκρες των χειλιών του. «Ο πληθυντικός "βραδιές" μάλλον είναι υπερβολή» είπε. «Πολύ αμφιβάλλω αν μπορώ να αντέξω έστω και μια ολόκληρη νύχτα τέτοιων διασκεδάσεων.»

Ωραία. Περίφημα. Η Ίντια είχε μάθει ότι η μαντάμ Γκραβέλ είχε ένα κακόφημο σπίτι. Τώρα είχε το τέλειο αντι-

κείμενο για να αποδείξει στον Νίκολας ότι δεν ενδιαφερόταν για τις δηλώσεις του.

Ότι τις φοβάσαι.

Ω, αίσχος. «Πολύ συναρπαστικό πράγμα να το φαντάζεται κανείς. Σκεφτόμουν να πάω και εγώ, παρά τη γνώμη της θείας μου, και τώρα έχω ακόμα μεγαλύτερη περιέργεια.»

Ένιωσε τον Νίκολας να την κοιτάζει αλλά αρνήθηκε να στρέψει το βλέμμα της προς το μέρος του.

Κι αν είναι ειλικρινής;

Δεν είχε σημασία. Δεν θα άλλαζε τίποτα. Δεν μπορούσε να αλλάξει τίποτα.

«Δεν θα ήθελα να σας αποτρέψω, λαίδη Ίντια» είπε ο δούκας, και στα σκούρα μάτια του έλαμψε η ευθυμία. «Όμως φοβάμαι πως δεν θα το βρείτε του γούστου σας. Αρέσει σε γυναίκες με πολύ διαφορετική... ας πούμε... εκπαίδευση.»

Τελικά η Ίντια κοίταξε τον Νίκολας και πίεσε τον εαυτό της να του χαμογελάσει – όμως μετά βίας ανάσαινε, και τώρα το μυαλό της φαινόταν πλημμυρισμένο από αυτό που της είχε πει λίγα λεπτά νωρίτερα κι από τον τρόπο που το είχε πει. «Είμαι απολύτως βέβαιη πως ο λόρδος Τάγκαρτ θα θέλει να εκπαιδευτώ καλά» είπε όσο πιο σκαμπρόζικα μπορούσε.

«Ασφαλώς» είπε ο Νίκολας. Τα χείλη του ανασηκώθηκαν. «Πάντα θεωρούσα πολύτιμη την εκπαίδευση.»

Και τώρα είχαν αρχίσει πάλι να προσποιούνται, και η Ίντια δεν θα μάθαινε ποτέ τι ήταν έτοιμος να της πει.

Υποτίθεται ότι θα έπρεπε να νιώσει ανακούφιση. «Τότε δεν θα έχεις αντίρρηση να επισκεφτώ το χώρο της μαντάμ Γκραβέλ με τον εξοχότατο.»

«Κάθε άλλο» είπε ήρεμα ο Νίκολας.

Ο δούκας έβγαλε έναν ήχο και έτριψε με το χέρι το σαγόνι του. Ένα λακκάκι πρόδωσε πως απλώς έκρυβε το γέλιο του. «Για να συμβιβαστούμε» της είπε σοβαρεύοντας «ίσως

είναι προτιμότερο να έρθει ο Τάγκαρτ στη θέση σας –ας πούμε, απόψε– και να σας μεταφέρει τα βασικά.»

«Είμαι σίγουρος πως αυτή η λύση δεν θα ικανοποιούσε τη λαίδη Ίντια» είπε ο Νίκολας.

«Και βέβαια όχι» συμφώνησε εκείνη. «Προτείνω να κάνουμε ένα τρίο.»

«Θεέ και Κύριε» είπε ο δούκας, κοιτάζοντας τον Νίκολας που απλώς χαμογέλασε ευχάριστα.

«Δεν μπορούμε να αρνηθούμε τις επιθυμίες μιας κυρίας.»

Ο δούκας κούνησε το κεφάλι του γελώντας και έκανε μια γρήγορη υπόκλιση. «Απόψε, λοιπόν. Ήταν πολύ απολαυστική η συνάντησή μας.»

«Τι υπέροχο σχέδιο» είπε η Ίντια όταν έφυγε ο δούκας, ελπίζοντας να εμποδίσει οποιαδήποτε περαιτέρω συζήτηση για το γάμο. Η προσποίηση ήταν πολύ πιο εύκολη από...

Θέλω να ξέρεις πως, ως σύζυγός σου...

«Δεν βλέπω την ώρα» πρόσθεσε. «Θα διασκεδάσουμε πολύ όλοι.»

«Είμαι σίγουρος ότι η επίσκεψη θα είναι πολύ διαφωτιστική για σένα.» Η Ίντια τον κοίταξε. Θα το επέτρεπε αυτό;

«Και ψυχαγωγική» συμφώνησε. «Ίσως πρόκειται ακριβώς για το είδος της ψυχαγωγίας που πρέπει να εκμεταλλεύεται μια παντρεμένη κυρία.»

Για μια στιγμή φάνηκε κάτι στα μάτια του Νίκολας – μια κούραση που έλεγε πως είχε βαρεθεί το παιχνίδι τους. Ωστόσο είπε: «Η συντροφιά στης μαντάμ Γκραβέλ σίγουρα θα βάλει σε δοκιμασία το "όσο περισσότεροι τόσο το καλύτερο".»

Μια φλέβα άρχισε να χτυπάει στη βάση του λαιμού της. Πρότεινε το πιγούνι της. «Περίφημα. Ελπίζω να υπάρχουν δεκάδες άνθρωποι εκεί. *Εκατοντάδες.*»

«Αναμφίβολα θα υπάρχουν πολλοί...» ο Νίκολας την πλησίασε κι άλλο, έτσι που στάθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο με ελάχιστη απόσταση ανάμεσά τους «...και όλοι

θα περιμένουν να δουν πολλά περισσότερα από το περίγραμμα του στήθους σου κάτω από ένα γαλάζιο ύφασμα.»

«Ανυπομονώ.» Η αναπνοή της βγήκε με δυσκολία. Αν ο Νίκολας δεν είχε ανησυχήσει αρκετά ώστε να σταματήσει το ποζάρισμα για το πορτρέτο, τι άλλο μπορεί να επέτρεπε;

«Φυσικά, θα χρειαστείς μια δικαιολογία για να φύγεις από το χορό του κόμη ντ' Αντερί» της είπε.

«Θα το σκάσω κρυφά και θα νοικιάσω μια άμαξα. Οι χοροί κρατάνε ώρες – μπορώ να επιστρέψω προτού το καταλάβει κάποιος.»

«Δεν χρειάζεται.» Το βλέμμα του ταξίδεψε πάνω της, σκούρο από μια πείνα που η ΄Ιντια αναγνώρισε πολύ καλά. «Μπορούμε να το σκάσουμε μαζί από το χορό, και θα σε πάω εγώ ο ίδιος στης μαντάμ Γκραβέλ.»

«Αλήθεια; ΄Η θα με γυρίσεις πίσω στο σπίτι της θείας μου;» *Πες μου ξανά,* σκέφτηκε. *Πες μου ξανά ότι θα παντρευτούμε και δεν θα με πληγώσεις ποτέ.*

Αντιθέτως, εκείνος γύρισε και της πρόσφερε το μπράτσο του άλλη μια φορά. «Λαίδη ΄Ιντια» είπε, καθώς ξεκίνησαν για τη θεία Φιλ και τους θαυμαστές της «έχεις το λόγο μου ότι δεν θα κάνω τίποτα τέτοιο.»

***

Αμέσως μόλις έβαζε την ΄Ιντια στην άμαξα, ο Νικ θα ζητούσε από τον αμαξά να κάνει μια μεγάλη και πολύπλοκη διαδρομή στην πόλη και θα την... αποπλανούσε.

Εκεί, μέσα στην άμαξα. Δεν είχε σημασία που παρά τα όσα είχαν συμβεί ήταν μια κυρία και παρθένα, και θα γινόταν σύζυγός του, και το να χωθεί κάτω από τα φουστάνια της σε μια κινούμενη άμαξα δεν ήταν τρόπος συμπεριφοράς προς μία τέτοια γυναίκα.

Η ΄Ιντια βρισκόταν πολύ κοντά στο να δώσει τη συ-

γκατάθεσή της. Ο Νίκολας είχε δει τον τρόπο που τον κοίταζε – τον πόθο στα μάτια της, το πώς μαλάκωνε το πρόσωπό της.

Ήταν πιο κοντά στο να γίνει μια πρόθυμη νύφη όσο ποτέ πριν. Αν ο Γουίνστον δεν είχε εμφανιστεί εκείνη τη στιγμή...

Δεν ήταν σίγουρο πως ο Νικ θα είχε πείσει την Ίντια για το παραμικρό. Δεν είχε καν σχεδιάσει τι θα της έλεγε. Αυτό που της είπε, ότι δεν θα την πλήγωνε... Είχε βγει μόνο του από κάπου βαθιά μέσα του.

Και αμέσως μετά, εκείνη είχε προτείνει ένα όργιο με τον Γουίνστον.

Τη συνόδευσε πίσω στη θεία της, ζήτησε συγγνώμη και έφυγε από τους κήπους, ενώ φανταζόταν την Ίντια στης μαντάμ Γκραβέλ ανάμεσα σε όλο εκείνο τον ωμό αισθησιασμό και...

Θεέ μου.

Καθώς επέστρεφε στο ξενοδοχείο του, το μυαλό του τον πήγε σε εκείνο το επικίνδυνο μέρος όπου η Ίντια βρισκόταν από κάτω του, με μάτια διάπλατα ανοιχτά, αγκομαχώντας καθώς ο Νικ τροφοδοτούσε τον πόθο της, την ετοίμαζε, της γνώριζε όλα εκείνα που ισχυριζόταν ότι ήθελε να μάθει, βυθιζόταν μέσα της και την άκουγε να φωνάζει καθώς έπαιρνε την αναθεματισμένη παρθενιά την οποία η Ίντια τόσο αδιάφορα έλεγε ότι θα πετούσε.

Θεέ μου.

Πήρε βαθιά ανάσα και έστριψε στην τελευταία γωνία προτού φτάσει στο ξενοδοχείο του.

Είχε έρθει η ώρα. Η Ίντια δεν θα πήγαινε στης μαντάμ Γκραβέλ και δεν θα έπαιζαν άλλο αυτό το παιχνίδι. Ήταν ξεκάθαρο πως δεδομένης της ευκαιρίας, ο Νικ μπορούσε να τροφοδοτήσει τον πόθο της μέχρι να τον ικετέψει να την πάρει, ακριβώς όπως τον είχε ικετέψει εκείνη τη νύχτα στον αχυρώνα.

Ήταν λάθος που την άφησε να ρίξει μια ματιά στα συναισθήματά του. Ήδη ήξερε όμως πως δεν θα ήταν λάθος να την αγγίξει. Εκείνη θα ανταποκρινόταν –δεν υπήρχε αμφιβολία γι' αυτό– και σύντομα θα στεκόταν μπροστά στον πατέρα Βαλεντίν, δίνοντας τους απαραίτητους όρκους χωρίς κανέναν εξαναγκασμό, εκτός από την υπόσχεση για περισσότερη ηδονή στο μέλλον.

Άνοιξε την πόρτα του ξενοδοχείου, ένευσε στον ξενοδόχο και άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά.

Η Ίντια ήθελε από εκείνον να παραδεχτεί ότι δεν είχε αλλάξει το σχέδιό του να την παντρευτεί; Πολύ καλά.

Θα της έδειχνε –πολύ, πολύ διεξοδικά– ακριβώς ποια σκόπευε να είναι η σχέση τους.

***

Από τις σκιές ενός σοκακιού, η Μίλι παρακολούθησε τον Νίκολας Γουόρ να εξαφανίζεται πέρα από ένα ζευγάρι πόρτες με ξεφλουδισμένη γαλάζια μπογιά και σχεδόν *–σχεδόν–* τον λυπήθηκε. Το Ξενοδοχείο Μπερνάρ φαινόταν σαν μεσαιωνικό φυτώριο πανούκλας.

Όμως η δική του απόγνωση δεν άλλαξε τα γεγονότα. Της είχε κάνει μια προσφορά, και εκείνη είχε τηρήσει τη συμφωνία. Σήκωσε τα φουστάνια της και διέσχισε τρέχοντας το δρόμο, νιώθοντας ανακουφιστικά απαρατήρητη με τον παλιό καφέ μανδύα που είχε αγοράσει από μια γυναίκα η οποία πουλούσε μεταχειρισμένα ρούχα στην αγορά.

Η πόρτα σφήνωσε λιγάκι, αλλά η Μίλι μπήκε στον φθαρμένο χώρο υποδοχής που μύριζε λίπος και καπνό από κητέλαιο. Ο ξενοδόχος την κοίταξε πίσω από το γραφείο.

«Μπήκε ένας άντρας τώρα» είπε η Μίλι, δείχνοντας ένα κλειδί που είχε πάρει από την υπηρέτρια της Φιλομένα. «Του έπεσε αυτό στο δρόμο.»

Ο ξενοδόχος βόγκηξε και έδειξε με το κεφάλι του τη σκάλα. *«Numéro 34, au troisième.»*

Υπέθεσε ότι η Μίλι ήταν πόρνη. Αυτό της προκάλεσε αναγούλα καθώς ανέβαινε τα σκαλιά, αλλά ήταν μικρό τίμημα. Δεν θα άφηνε τώρα τον Νίκολας Γουόρ από το αγκίστρι.

Χρειάστηκε να χτυπήσει δυο φορές, αλλά ξαφνικά η πόρτα άνοιξε διάπλατα. Ο Νίκολας Γουόρ στεκόταν εκεί μισοντυμένος, με τις άκρες του πουκαμίσου να κρέμονται έξω από το κοντό παντελόνι του και το γιλέκο του ριγμένο σε μια ξύλινη καρέκλα πίσω του. Το δωμάτιο ίσα που χωρούσε το κρεβάτι και το μπαούλο του.

«Τι γυρεύεις εδώ;» τη ρώτησε.

Εκείνη πίεσε τον εαυτό της να τον κοιτάξει κατάματα. «Πρέπει να συζητήσουμε για τη συμφωνία μας. Έκανα ό,τι μου ζήτησες.»

«Αλήθεια;»

Η Μίλι τον κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια της. «Ναι.»

«Εκτός από μερικές προσπάθειες με μισή καρδιά, δεν είμαι σίγουρος ότι μου χρησίμευσες κάπου.»

«Μου χρωστάς εκατό λίρες, λόρδε Τάγκαρτ...»

«*Μη* μιλάς για τέτοια ποσά εδώ.» Την τράβηξε μέσα στο μικροσκοπικό δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα. «Μου φαίνεται, δεσποινίς Ζερμέν, πως η επιτυχία μου οφείλεται κυρίως σε μένα. Ωστόσο, απ' ό,τι κατάλαβα, περιμένεις ακόμα να σου δώσω όλα τα χρήματα;»

Χρειαζόταν όλα τα χρήματα. «Ναι. Και την επιστολή.»

«Α, η επιστολή.»

Ναι. Η επιστολή. Ο Θεός να τη φύλαγε – δεν μπορούσε να κάνει πίσω τώρα ο λόρδος Τάγκαρτ. Δεν θα το επέτρεπε. «Τα χρήματα *και* την επιστολή, κύριε Γουόρ. Και δεν θα φύγω από δω αν δεν τα πάρω.»

«Η λαίδη Ίντια και εγώ δεν παντρευτήκαμε ακόμα.»

«Δεν φταίω εγώ γι' αυτό. Και δεν είχαμε συμφωνήσει να περιμένω μέχρι το γάμο!»

«Ίσως πρέπει.»

«Εσύ και η λαίδη Ίντια δεν πρόκειται να παντρευτείτε ποτέ αν μαθευτεί η αληθινή καταγωγή σου – πράγμα που θα γίνει, αν δεν τηρήσεις αμέσως τη συμφωνία μας.»

Τα μάτια του πάγωσαν και το πρόσωπό του πέτρωσε. Η Μίλι ευχήθηκε να μπορούσε να πάρει πίσω την απειλή αλλά ήταν πολύ αργά. Και τώρα εκείνος στράφηκε στη βαλίτσα του, έψαξε, και βρήκε ένα μικρό κομμάτι χαρτιού.

«Η αμοιβή» είπε ξερά. «Για τις προσφερόμενες υπηρεσίες.»

Εκατό λίρες. Η Μίλι κοίταξε το χαρτονόμισμα στα χέρια της, παραζαλισμένη και ταυτόχρονα άρρωστη. Ήθελε να ρωτήσει για την επιστολή –τη χρειαζόταν εκείνη την επιστολή– αλλά έπειτα από την απειλή της, δεν μπορούσε να φανταστεί τον Νίκολας Γουόρ να εγγυάται για το χαρακτήρα της.

Ήταν προτιμότερο να φύγει, γρήγορα, προτού άλλαζε γνώμη για ό,τι της είχε ήδη δώσει. «Καλημέρα, λόρδε Τάγκαρτ.»

Πήρε το χαρτονόμισμα και το έβαλε στα πόδια. Κατέβηκε τα σκαλιά, πέρασε μπροστά από τον ξενοδόχο...

«Attendez!»

Η Μίλι σταμάτησε. Ο άντρας βγήκε πίσω από το γραφείο και της έκλεισε το δρόμο για την πόρτα, απλώνοντας το χέρι του και κουνώντας τα δάχτυλά του. *«Donnez-mois. Donnez.»*

Ήθελε να του δώσει τα λεφτά της; Επειδή νόμιζε...

«*Non*... Δεν είναι αυτό που...»

«Donnez!» Ο ξενοδόχος άπλωσε το χέρι του στο μπράτσο της, και η Μίλι είχε φύγει τόσο γρήγορα από το δωμάτιο του Νίκολας Γουόρ ώστε ίσα που είχε προλάβει να βάλει το χαρτονόμισμα στην τσέπη του μανδύα. Ο άντρας έχωσε μέσα το χέρι του και το πήρε.

«Non!»

Ο ξενοδόχος γέλασε.

«Donnez-le-moi!» φώναξε η Μίλι, ορμώντας προς το μέρος του, όμως εκείνος την έσπρωξε. Και τώρα την κοίταζε σαν να ήθελε να πάρει και κάτι άλλο – κάτι που η Μίλι προτιμούσε να πεθάνει παρά να του δώσει.

«Putain.» Ο ξενοδόχος γέλασε. *Πόρνη.* «Θα πάρεις κι άλλα από κει που ήρθε αυτό, ε;» της είπε, τσεπώνοντας το χαρτονόμισμά της.

Η Μίλι δεν περίμενε. Το έβαλε στα πόδια.

Κεφάλαιο 22

Ο Νίκολας είχε μείνει με τα μισά από τα χρήματα που είχε όταν ξεκίνησε η μέρα.

Πράγμα που έκανε πιο παράλογο το γεγονός ότι τώρα, τρεις ώρες αφότου είχε αποχωριστεί ένα ποσό που μερικοί θα θεωρούσαν μια περιουσία –παρότι η δεσποινίς Ζερμέν τον είχε απειλήσει με ένα μυστικό που μπορούσε να είχε μάθει μόνο από την Ίντια, κι αυτό αποδείκνυε ότι εκείνη είχε ακούσει τα πάντα, όπως είχε φανταστεί– στεκόταν κοντά στο ποτάμι, μισοκρυμμένος πίσω από μια άμαξα με σανό, και παρακολουθούσε τις γυναίκες και τα κορίτσια που έπλεναν ρούχα στις βάρκες για μπουγάδα που ήταν αγκυροβολημένες ακανόνιστα στις όχθες.

Αυτό ήταν κουταμάρα. Εντελώς κουταμάρα.

Σκόπευε να φύγει από το Παρίσι χωρίς να το κάνει.

Και τώρα ο ήλιος βυθιζόταν κάτω από τον ορίζοντα, και σχεδόν δύο ώρες αναζήτησης και ερωτήσεων δεν είχαν αποφέρει τίποτα. Δεν είχε ιδέα πώς είχε πιστέψει ότι θα έβρισκε ένα κορίτσι ανάμεσα σε τόσες πολλές βάρκες και πλύστρες. Δεν ήξερε καν πώς ήταν.

Είχε έρθει η ώρα να τα παρατήσει. Σε λίγο θα σκοτείνιαζε.

Όμως δεν μπορούσε να φύγει.

Δυο αγόρια πέρασαν τρέχοντας, γελώντας και φωνάζοντας, κυνηγώντας το ένα το άλλο με ραβδιά. Ο Νικ κοίταξε τις γυναίκες, ψάχνοντας για ίχνη από σκούρα μαλλιά κά-

τω από κουρέλια και τσεμπέρια δεμένα γύρω από τα κεφάλια τους.

Αυτή η ιστορία θα τον τρέλαινε. Ήταν εξουθενωμένος. Έπρεπε να φύγει αμέσως, να πάει να βρει κάτι να φάει. Το στομάχι του γουργούριζε επί δύο ώρες.

Άλλη μία μόνο. Οι λέξεις που τον παρακινούσαν επί ώρες τον οδήγησαν ξανά στην άκρη του νερού. Εντόπισε μια γυναίκα σε μια βάρκα – γεροδεμένη και εργατική, με τούφες σκούρων μαλλιών να πέφτουν κάτω από έναν βρόμικο λευκό σκούφο. Βρισκόταν σχεδόν σε απόσταση απ' όπου μπορούσε να της μιλήσει, οπότε πλησίασε λίγο ακόμα. Παιδιά κουβαλούσαν ρούχα πέρα δώθε, ενώ οι μανάδες τους φώναζαν.

Ήταν έτοιμος να φωνάξει στη γυναίκα, όταν μια κοφτή επίπληξη από κάπου αριστερά του τον έκανε να κοκαλώσει.

«Έμιλι!»

Η προσοχή του στράφηκε στο πλάι και άρχισε να ψάχνει.

«Έμιλι, *non!*»

Ο Νίκολας είδε το άτομο που είχε μιλήσει, μια κοκαλιάρα γυναίκα με λεπτά, θυμωμένα χείλη που προχωρούσε αποφασιστικά προς το μέρος ενός κοριτσιού σε μια βάρκα – ενός μικρού κοριτσιού γύρω στα δέκα ή έντεκα, το οποίο είχε σταματήσει την μπουγάδα και είχε απλώσει το χέρι του σε μια πρασινοκέφαλη πάπια που πλατσούριζε κοντά του. Η γυναίκα άρπαξε το παιδί από το μπράτσο και το χαστούκισε στο πρόσωπο. Το κοριτσάκι δεν τραβήχτηκε καν.

«Τεμπέλικο, άχρηστο κορίτσι» είπε περιφρονητικά η γυναίκα. «Νομίζεις ότι την μπουγάδα θα την κάνουν για σένα οι πάπιες; Ε;»

«Non, Tante Marie...»

«Ne dit rien!» Η γυναίκα ταρακούνησε το κορίτσι. «Όλο δικαιολογίες είσαι. *Toujours les excuses. J'en ai assez!*»

Ο Νικ δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι κουνήθηκε μέχρι που βρέθηκε να στέκεται εκεί, με τα παπούτσια του να βυ-

θίζονται στη λάσπη της όχθης του ποταμού. *«Pardonnez moi»* φώναξε κοφτά. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

Τα γκρίζα μάτια της γυναίκας στράφηκαν απότομα προς το μέρος του, μισόκλειστα. «Κανένα που να σε αφορά.»

Όμως εκείνος κοίταζε ήδη το κορίτσι που κρατούσε η γυναίκα, το οποίο με τη σειρά του τον κοίταζε με ορθάνοιχτα καστανά μάτια που ήταν... πολύ γνώριμα. Το στομάχι του σφίχτηκε.

«Η Έμιλι;» ρώτησε.

Το νεύμα του κοριτσιού ήταν αδιόρατο.

«Τι δουλειά έχεις με την Έμιλι;» ρώτησε η γυναίκα, αφήνοντας τώρα το κορίτσι για να γυρίσει προς το μέρος του.

Ο Νίκολας την κοίταξε βλοσυρά. «Υπάρχει άλλη Έμιλι εδώ;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Ξέρεις άλλη Έμιλι;» Αυτή τη φορά γάβγισε.

Ο τόνος του είχε αποτέλεσμα, καθώς είδε τη γυναίκα να το σκέφτεται. *«Non.»* Και έπειτα, με ένα περιφρονητικό βλέμμα στο κορίτσι, *«Merci, Dieu.»*

Tante Maria, είχε πει το κορίτσι. Αυτή η γυναίκα ήταν η θεία του παιδιού. «Πού είναι η μητέρα της;» ρώτησε ο Νικ.

Η γυναίκα μούγκρισε. «Νεκρή. Φυσικά. Και μου άφησε την Έμιλι, λες και δεν έχω αρκετά δικά μου παιδιά.» Τα μάτια της ήταν σαν μαχαιριές προς το κορίτσι.

Την Έμιλι.

Την κοίταξε και ο Νικ. Στεκόταν στη βάρκα, με τα βρόμικα φουστάνια της μουσκεμένα, τα χέρια κόκκινα και σκασμένα. Ήταν λεπτή, πάρα πολύ λεπτή. Με κόκκινα μάγουλα. Και άδεια καστανά μάτια, ελαφρώς βυθισμένα στο πρόσωπό της. Όλα πάνω της μαρτυρούσαν ότι ήταν μια εργάτρια. Μια κοινή θνητή. Ένα χαμίνι.

Και όλα πάνω της μαρτυρούσαν ότι ήταν παιδί του Ιβ Ντεσέλ. Ο Νίκολας δεν ήταν ανάγκη να συναντήσει δεύτερη φορά εκείνο τον άνθρωπο για να δει την ομοιότητα με τον

πατέρα τους. Με τον ίδιο τον Νικ. Η γραμμή των φρυδιών της, το σχήμα του σαγονιού της, το ανασήκωμα της μύτης της.

Το στήθος του φούσκωσε, σφίχτηκε, τόσο πολύ που έκλεισε ο λαιμός του.

«Πόσων ετών είσαι, Έμιλι;»

«Έντεκα» απάντησε εκείνη με χαμηλή φωνή.

Έντεκα. Ο Νίκολας στράφηκε στη θεία της. «Ποιος είναι ο πατέρας του κοριτσιού;»

«Τι σε αφορά εσένα αυτό;» είπε απότομα η γυναίκα. «Ποιος είσαι *εσύ;*» Τώρα τον κοίταζε από την κορυφή ως τα νύχια, υπολογίζοντας την αξία των ρούχων του. Και έπειτα είπε στην Έμιλι: «Πάψε να κοιτάζεις και γύρνα στη δουλειά σου, παλιοτεμπέλα...»

«Όχι.» Ο Νικ τσαλαβούτησε στο νερό, άρπαξε την άκρη της βάρκας τους κι έπειτα άπλωσε το χέρι του και έπιασε την Έμιλι από το μπράτσο, όσο πιο απαλά μπορούσε, για να την εμποδίσει να κάνει μεταβολή. «Είμαι ο αδερφός σου» της είπε με φωνή που χρειάστηκε να πασχίσει πολύ για να τη διατηρήσει ήρεμη. Μη απειλητική, ενώ ήθελε να τραβήξει τη θεία της από τη βάρκα και να της δείξει πώς ήταν να σε χαστουκίζουν. «*Je m'appelle Nicholas.* Δεν θα σου κάνω κακό.» Ήταν η δεύτερη φορά σήμερα που έλεγε αυτά τα λόγια.

Μια μικρή κραυγή ξέφυγε από τα χείλη της Έμιλι και το πρόσωπο της θείας της παραμορφώθηκε χλευαστικά. «*Son frère.*» Γέλασε, και ήταν φανερό πως πίστευε ότι ο Νίκολας ψάρευε στο ποτάμι για ένα παρθένο παιχνιδάκι. Η σκέψη και μόνο τον έκανε έξαλλο.

«Και θα την πάρω μαζί μου» είπε απερίφραστα.

«Δεν θα πας πουθενά την Έμιλι αν δεν πληρώσεις.» Η γυναίκα άπλωσε το χέρι της. «*Deux écus.*»

«*Tante, Marie, non!*» Η τρομοκρατημένη Έμιλι ζάρωσε. Δύο *écus*... Για λιγότερο από μια λίρα, η γυναίκα θα άφηνε τον Νίκολας –θα άφηνε *οποιονδήποτε*– να πάρει την Έμιλι;

«Μη φοβάσαι» είπε ξανά στην Έμιλι. «Θα φροντίσω να μη σε χτυπήσει κανείς ποτέ ξανά.»

Μια σπίθα ελπίδας στα μάτια της Έμιλι χάθηκε τόσο γρήγορα όσο εμφανίστηκε.

Ο Νικ στράφηκε στη θεία της. «*Είμαι* ο αδερφός της και δεν σου χρωστάω τίποτα.»

Εκείνη άρπαξε την Έμιλι από το άλλο μπράτσο. «*Deux écus,* αλλιώς θα κάνω τέτοια σκηνή ώστε δεν θα την πάρεις ποτέ.»

Είχαν ήδη τραβήξει την προσοχή, ή τουλάχιστον ο Νίκολας, και μερικές από τις υπόλοιπες πλύστρες κοιτούσαν προς το μέρος τους. Άκουγαν. Σκέφτονταν, κατά πάσα πιθανότητα, ό,τι είχε σκεφτεί και η θεία της Έμιλι. Ένιωθε το κοριτσάκι να τρέμει μέσα στο χέρι του.

Είπε στον εαυτό του να την αφήσει. Να φύγει από κει. Κανείς δεν θα σκεφτόταν τίποτα περισσότερο από το ότι ήταν ένας άντρας που του άρεσαν τα μικρά κορίτσια, αλλά που δεν είχε αρκετά χρήματα για να πληρώσει το αντίτιμο.

Αντιθέτως, έβαλε το χέρι στην τσέπη του. Έβγαλε ένα νόμισμα. Ας σκέφτονταν ό,τι ήθελαν. «Ένα, και δεν έχει άλλο.»

Το βλέμμα της γυναίκας έγινε άπληστο καθώς άρπαξε το ασημένιο νόμισμα από τα δάχτυλά του. «Στα τσακίδια» είπε και γύρισε ξανά στην μπουγάδα της.

Ο Νικ σήκωσε την Έμιλι από τη βάρκα. «*Tante Marie!*»

***

Δεν επενέβη κανείς.

Ο Νικ είπε καθησυχαστικά λόγια και το *δεν θα σου κάνω κακό* με όλους τους τρόπους που μπόρεσε να φανταστεί, όμως το χέρι της Έμιλι εξακολουθούσε να τρέμει μέσα στο δικό του καθώς προχωρούσαν βιαστικά προς το δρόμο και

δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της. Υπενθύμισε στον εαυτό του –ξανά– να περπατάει πιο αργά για να τον προλαβαίνει.

Ήταν μικρόσωμη – πολύ μικρόσωμη για κορίτσι έντεκα χρόνων; Ο Νικ δεν ήξερε.

Ένα κορίτσι *έντεκα* χρόνων.

Τον πλημμύρισε πανικός. Την έχωσε σε μια άμαξα και γάβγισε τη διεύθυνση στον αμαξά. Την πέρασε μπροστά από τον ξενοδόχο, ενώ από μέσα του ευχόταν να διαμαρτυρηθεί ο άντρας.

Το νοικιασμένο δωμάτιό του φαινόταν μισό σε μέγεθος με την Έμιλι μέσα. Εκείνη στάθηκε στον μοναδικό ελεύθερο χώρο –στο κάτω μέρος του στενού, βουλιαγμένου κρεβατιού– με τα μουσκεμένα ρούχα της και τα χέρια της να κρέμονται στο πλάι, παρακολουθώντας τον με τρομοκρατημένα καστανά μάτια που μπορούσαν να ροκανίσουν την ψυχή ενός ανθρώπου.

Η σοβαρότητα της κατάστασης τον έσφιξε σαν χέρι γύρω από το λαιμό του. Θεέ και Κύριε. Τι είχε κάνει;

«Tu as faim?» τη ρώτησε. Εκείνη απλώς τον κοίταξε, αλλά έπειτα άκουσε το στομάχι της να γουργουρίζει και πήρε την απάντησή του.

Την πήγε στο αρτοπωλείο στη γωνία, στο παντοπωλείο στην απέναντι πλευρά του δρόμου, αγόρασε και λίγο τυρί για να συνοδεύσει το ψωμί και το κρέας. Πίσω στο δωμάτιο, ετοίμασε ένα απλό γεύμα. Η Έμιλι κάθισε στη μοναδική, ξεχαρβαλωμένη καρέκλα και έφαγε διστακτικά στην αρχή, με βουλιμία στη συνέχεια. Ο Νικ σκέφτηκε να της δώσει κι άλλο, όμως ανησύχησε μήπως την πείραζε.

Η ασθενής οργή που είχε ήδη ανάψει μέσα του φούντωσε πιο καυτή. Είχε περάσει ολόκληρη τη ζωή της χωρίς να τρώει αρκετά;

Το παράθυρο ήταν εντελώς μαύρο. Η νύχτα είχε πέσει και τι, στα κομμάτια, υποτίθεται ότι θα έκανε τώρα; Επιθεώρησε το μικροσκοπικό δωμάτιο, μισώντας το γεγονός πως

έπρεπε να σκεφτεί καλά τη μετακίνησή τους σε ένα καλύτερο ξενοδοχείο. Απλώς δεν είχε την οικονομική ευχέρεια να νοικιάσει ένα κατάλληλο κατάλυμα στο Παρίσι για...

Για πόσο; Μέρες; Άλλη μια εβδομάδα;

Ο χρόνος ήδη τον πίεζε, ενώ ο Χόλισγουελ έτριβε τα χέρια του στην Αγγλία, με τα σάλια του να τρέχουν για το Τάγκαρτ. Αυτή τη στιγμή, η Ίντια θα ήταν στο χορό του ντ' Αντερί, περιμένοντας να εμφανιστεί ο Νικ για να συνεχίσουν την ανόητη προσποίησή τους για τη μαντάμ Γκραβέλ.

Τώρα δεν θα την αποπλανούσε σε καμία άμαξα – είχε να σκεφτεί την Έμιλι.

Και δεν μπορούσε να μείνει με την Έμιλι στο Παρίσι, όχι έτσι. Θα χρειαζόταν δικό της δωμάτιο. Ρούχα – μια αναθεματισμένη ολόκληρη γκαρνταρόμπα, και όχι τα κουρέλια της πλύστρας που φορούσε τώρα. Για το Θεό, ήταν η *αδερφή* του. Της άξιζαν...

Τα πάντα.

Εκπαιδευτές. Δασκάλες χορού. Δάσκαλοι ζωγραφικής. Βιβλιοθήκες γεμάτες με βιβλία. Κούκλες, παιχνίδια... όλα τα πράγματα που δεν της είχαν δοθεί ποτέ.

Η Έμιλι χρειαζόταν το Τάγκαρτ, ίσως περισσότερο από όσο το χρειαζόταν εκείνος.

Και μόνο ένας τρόπος υπήρχε για να της το προσφέρει.

***

«Ήρθε η ώρα» είπε ο Νικ, βρίσκοντας τον Βερνιέ στο σπίτι του να ετοιμάζεται για το βράδυ.

Έξω, το μπαούλο του Νικ βρισκόταν πάνω σε μια νοικιασμένη άμαξα μέσα στην οποία περίμενε η Έμιλι, τυλιγμένη με ένα από τα πανωφόρια του Νικ, με το υπόλοιπο ψωμί, το κρέας και το τυρί της τυλιγμένα σε ένα πανί για αργότερα. Όταν θα έφταναν στο Τάγκαρτ, ο Νικ θα προσλάμβανε μια μαγείρισσα και θα της έλεγε να μαγειρεύει ό,τι ήθελε

η Έμιλι, όταν το ήθελε, ακόμα κι αν ήταν τρεις το πρωί.

«Απόψε;» ρώτησε ο Βερνιέ, ενώ ο βαλές του βούρτσιζε σχολαστικά το παλτό του. «Είσαι σίγουρος;»

«Είναι επιτακτική ανάγκη» είπε ο Νικ. «Δεν μπορώ να περιμένω άλλο.»

«*Mais, oui. Bien sûr.*» Έδιωξε το βαλέ και έπειτα στράφηκε στον Νικ. «Πες μου τι θα κάνω.»

«Αυτή τη στιγμή η λαίδη Ίντια είναι στο χορό του ντ' Αντερί» απάντησε ο Νικ και είπε στον Βερνιέ για τη συζήτηση με τον Γουίνστον νωρίτερα.

«Στης μαντάμ Γκραβέλ... *Dieu.* Δεν ξέρω τι να πω γι' αυτό» αναφώνησε ο Βερνιέ γελώντας.

«Δεν σκόπευα να το πραγματοποιήσω» είπε ο Νικ.

«*Mais, non.* Όμως οι προσδοκίες της μας εξυπηρετούν.»

Ακριβώς. Τα επόμενα λεπτά επεξεργάστηκαν το σχέδιό τους: ο Νικ θα πήγαινε στο χορό όπως είχαν κανονίσει με την Ίντια, ενώ η Έμιλι θα περίμενε ασφαλής απέξω. Θα εμφανιζόταν και ο Βερνιέ στο χορό –για τόσο χρόνο όσο χρειαζόταν για να ενημερώσει μυστικά τον Γουίνστον, αν ήταν εκεί– και έπειτα θα έφευγε γρήγορα ώστε να ειδοποιήσει τον πατέρα Βαλεντίν.

Ο Νικ θα έπαιρνε κρυφά την Ίντια από το χορό όπως είχαν σχεδιάσει – και θα την πήγαινε στην εκκλησία, όπου επιτέλους θα τέλειωναν εβδομάδες παιχνιδιού και εμποδίων.

***

Ο Γουίνστον δεν ήταν στο χορό... ούτε η Ίντια.

Ο Νικ στεκόταν στις σκιές στην άκρη της αίθουσας χορού, έχοντας ψάξει κάθε γωνιά των κάτω πατωμάτων και των φωτισμένων με δαυλούς εξωτερικών χώρων, και κοίταξε το ρολόι τσέπης.

Είχε αργήσει περισσότερο από δύο ώρες στο χορό. Ο

Βερνιέ είχε φύγει πριν από είκοσι λεπτά για να τακτοποιήσει τα του γάμου. Ο Νικ χώθηκε πιο μέσα στις σκιές για να μην τον προσέξει η λαίδη Πένινγκτον και του πει αυτό που υποψιαζόταν πως δεν ήταν δυνατόν να αληθεύει.

Η Ίντια δεν ήταν ανόητη.

Δεν θα πήγαινε μόνη στης μαντάμ Γκραβέλ.

Όμως *ήταν* αποφασισμένη να του αποδείξει ότι δεν μπορούσε να την ελέγξει, και το ένστικτό του έλεγε ότι ακριβώς εκεί είχε πάει.

Προχώρησε ανάμεσα στο πλήθος, κατευθυνόμενος προς την πόρτα.

«Λόρδε Τάγκαρτ!»

Θεέ μου. Θεέ μου. Σταμάτησε απότομα. «Λαίδη Πένινγκτον.»

«Μήπως είδατε την ανιψιά μου;» Ανάμεσα στα κομψά φρύδια της υπήρχε ένα μικρό συνοφρύωμα. «Δεν μπορώ να τη βρω πουθενά.»

«Και εγώ τη λαίδη Ίντια έψαχνα» της είπε. Έπρεπε να φύγει. «Θα σας αφήσω να...»

«Ενημερώστε με όταν τη βρείτε.»

«Φυσικά.»

«Χόρευε με το μαρκήσιο νωρίτερα, αλλά αυτός σίγουρα ξέρει πόσο θα εξοργιστώ αν μάθω ότι την πήρε από δω.» Χαμογέλασε με νόημα. «Όπως είμαι σίγουρη ότι θα εξοργιστείτε και εσείς.»

«Φυσικά.» Ο Νικ υποκλίθηκε. «Και τώρα, παρακαλώ, συγχωρέστε με...»

«Είστε καλά; Φαίνεστε λιγάκι αναστατωμένος.»

Προσπάθησε να χαμογελάσει. «Κάθε άλλο.» Μόνο που όση ώρα έκαναν αυτή την αναθεματισμένη κουβέντα, μπορούσε να συμβεί οτιδήποτε στην Ίντια στης μαντάμ Γκραβέλ. «Με συγχωρείτε...»

Αυτή τη φορά δεν περίμενε. Πήγε τρέχοντας στην άμαξα, ευχαρίστησε το Θεό που ο αμαξάς γνώριζε ήδη την τοπο-

θεσία του διάσημου οίκου των απολαύσεων και ήλπιζε ότι ο Γουίνστον –για τον οποίο ο Νικ ήταν σίγουρος πως δεν είχε *πάει* την Ίντια εκεί– τουλάχιστον δεν θα ήταν τόσο απασχολημένος ώστε να μην προσέξει ότι είχε καταφτάσει μόνη της.

Κεφάλαιο 23

Η Ίντια καραδοκούσε στις σκιές του οίκου της μαντάμ Γκραβέλ με την καρδιά της να χτυπά δυνατά και τα δάχτυλά της να φτιάχνουν πτυχές στο μανίκι της.

Υπήρχαν πάρα πολλοί άνθρωποι εκεί. Σε ένα διπλανό δωμάτιο, μια ορχήστρα έπαιζε μια ζωηρή, ρυθμική μελωδία. Παντού υπήρχαν κορμιά – άνθρωποι που έπιναν, που γελούσαν, που χαϊδεύονταν.

Πίσω από το άσυλο μιας ψεύτικης κολόνας, παρακολούθησε μια γυναίκα να προτείνει τα στήθη της προς τα χέρια δύο αντρών.

Ίσως ήταν λάθος που είχε έρθει. Ήταν βέβαιη πως θα ήταν και ο Νικ. Ήταν πολύ εξιταρισμένη όταν τον περίμενε στο χορό, *ξέροντας* ότι έπαιζε κάποιο καινούργιο παιχνίδι, ενώ εκείνος φανταζόταν πως μπορούσε να την εμποδίσει να έρθει εδώ απλώς με το να μην εμφανιστεί στο χορό. Όμως τώρα δεν τον έβλεπε πουθενά.

Βγήκε λίγο ακόμα πίσω από την κολόνα. Ούτε ο δούκας του Γουίνστον φαινόταν πουθενά, αλλά με τόσα κορμιά δεν μπορούσε να είναι σίγουρη.

Έπρεπε να φύγει. Αυτό ήταν το σχέδιό της – να ερχόταν στης μαντάμ Γκραβέλ όπως είχε πει στον Νίκολας ότι θα έκανε, ξέροντας πως τουλάχιστον ο δούκας θα ήταν εκεί, και αν αυτό αποδεικνυόταν καταστροφή, να έφευγε γρήγορα χωρίς να μάθει ποτέ κανείς ότι είχε πάει.

Όμως τώρα η είσοδος βρισκόταν τρία δωμάτια πιο πέρα,

με δεκάδες ανάρμοστες δραστηριότητες να λαμβάνουν χώρα ανάμεσα σε εκείνη και στην πόρτα και...

«Μπονσουάρ, ματμαζέλ.» Ένας άντρας την είχε πλησιάσει από την άλλη πλευρά, εμποδίζοντας εν μέρει τη διαφυγή της πίσω από την κολόνα.

Η Ίντια προσπάθησε να χαμογελάσει. «Μπονσουάρ, μεσιέ.»

Ένα λακκάκι εμφανίστηκε στο μάγουλό του. «Απολαμβάνατε το πάρτι;» Ήταν ξανθός και όμορφος, γελαστός και εγκάρδιος, με μια πονηρή λάμψη στα γαλάζια μάτια του.

Όχι, ήμουν έτοιμη να φύγω... Η Ίντια κοίταξε ξανά το πλήθος. Ύστερα από όλα όσα είχαν ειπωθεί στους κήπους, ο Νικ σίγουρα θα ήταν εδώ.

«Mais, oui.» Ξεροκατάπιε, εξασφαλίζοντας στον εαυτό της μια στιγμή, διατηρώντας το βλέμμα της στο πλήθος, αλλά όχι *πολύ* επίμονα, γιατί... Θεέ και Κύριε, εκείνη η γυναίκα πράγματι μόλις είχε... «Πάντα απολαμβάνω αυτού του είδους τα πάρτι.» Έστρεψε την προσοχή της στον άντρα.

Εκείνος γέλασε. «Σας παρακολουθούσα, ματμαζέλ, και είμαι σίγουρος ότι δεν έχετε ξαναβρεθεί ποτέ σε τέτοιο πάρτι.» Άπλωσε το χέρι του και άγγιξε μια μπούκλα από τα μαλλιά της. «Πείτε μου... τι σας οδήγησε εδώ απόψε; Η περιέργεια, ίσως;»

Η ανοησία. Ακόμα κι αν ο Νίκολας ήταν εδώ, τι είχε πιστέψει ότι θα κατάφερνε; *Μην είσαι χαζή,* κατσάδιασε τον εαυτό της. *Μπορεί να έρθει.*

Θα του αποδείκνυε ότι θα γινόταν μια απαίσια σύζυγος, να τι θα κατάφερνε.

«Ναι... ναι, η περιέργεια.»

Ο άντρας πλησίασε κι άλλο, παρότι υπήρχε ήδη ελάχιστη απόσταση ανάμεσά τους. Της έπιασε το χέρι και φίλησε τα ακροδάχτυλά της. «Τότε ίσως μπορώ να σας την ικανοποιήσω εγώ.»

«Όχι, δεν νομίζω ότι είναι απαραίτητο αυτό, μεσιέ...»

«Με συγχωρείτε» τους διέκοψε ένας άντρας, πηγαίνοντας κοντά τους και σχηματίζοντας μαζί τους ένα πολύ οικείο τρίο. Η Ίντια κοίταξε –ω, δόξα τω Θεώ– τα σχεδόν μαύρα διαβολικά μάτια του δούκα του Γουίνστον. «Πολύ φοβάμαι πως διάλεξες λάθος διασκέδαση γι' απόψε, Ζιρού.»

«Μπα!» είπε καλοπροαίρετα ο ξανθός Γάλλος. «Έπρεπε να το περιμένω ότι θα διεκδικούσες κάποια σαν τη δεσποινίδα.»

«Πρόκειται για την κόρη ενός φίλου» του είπε ο δούκας «που με κάποιον τρόπο βρήκε το δρόμο να έρθει, και τώρα πρέπει να ξαναβρεί το δρόμο της επιστροφής.»

«Α, κατάλαβα.»

Η ανακούφιση της Ίντια μετατράπηκε σε εκνευρισμό.

«Δεν μπορώ να φύγω τη στιγμή που έκανα μια τόσο γοητευτική γνωριμία» είπε στο δούκα, περνώντας το χέρι της στο μπράτσο του μεσιέ Ζιρού τώρα που ο δούκας ήταν εδώ και σίγουρα ήταν και ο Νίκολας κάπου κοντά.

Ο δούκας την αγνόησε και πρόσταξε με ένα απότομο τίναγμα του κεφαλιού του το μεσιέ Ζιρού να αποχωρήσει. Όταν ο άντρας έφυγε, ο δούκας την κοίταξε. «Πού είναι ο μνηστήρας σας, λαίδη Ίντια;»

«Δεν έχω μνηστήρα, και μάλιστα μόλις είχα αρχίσει να διασκεδάζω με το μεσιέ Ζιρού όταν μπήκατε στη μέση...»

«Μην παίζετε παιχνίδια μαζί μου» είπε ο δούκας χαμηλόφωνα, πιάνοντάς την από το μπράτσο. «Δεν είναι μέρος αυτό για μια αθώα κοπέλα. Πού είναι ο Τάγκαρτ;»

«Δεν ξέρετε; Υπέθεσα ότι ήσαστε μαζί.»

Εκείνα τα σατανικά σκούρα μάτια μισόκλεισαν. «Όχι.»

Πιο πέρα μια γυναίκα με ένα διάφανο ριχτό φόρεμα άρχισε να χορεύει. Ο δούκας κοίταξε πίσω του και μετακινήθηκε για να εμποδίσει την Ίντια να βλέπει. Έπειτα είπε: «Δόξα τω Θεώ» και η Ίντια είδε τον Νίκολας να ανοίγει δρόμο ανάμεσα στο πλήθος.

Η Ίντια λίγο έλειψε να λιποθυμήσει όταν τον αντίκρισε.

«Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω χαρεί περισσότερο που είδα κάποιον» είπε ο δούκας καθώς ο Νίκολας πήγε κοντά τους.

Εκείνος γύρισε το κεφάλι του και μουρμούρισε κάτι στο δούκα – κάτι που η Ίντια δεν μπόρεσε να ακούσει. Ο δούκας κατένευσε, είπε «Βεβαίως» και εξαφανίστηκε μέσα στο πλήθος.

«Δεν σε είδα στο χορό» είπε η Ίντια προτείνοντας το πιγούνι της. «Φοβήθηκα ότι αποφάσισες να διασκεδάσεις χωρίς εμένα.»

«Δεν έπρεπε να έρθεις εδώ μόνη σου» της είπε ξερά. Ήταν θυμωμένος – η Ίντια το είδε στα μάτια του.

Αυτό απλώς την εκνεύρισε περισσότερο. «Νόμιζα ότι είχα ένα συνοδό για το βράδυ» είπε. «Όπως αποδείχτηκε όμως, ήμουν εντελώς μόνη. Προτού έρθεις, είχα ένα ευχάριστο τετ α τετ με κάποιον μεσιέ Ζιρού.»

«Τι μου λες.»

Τώρα ήταν και οι δύο στριμωγμένοι πίσω από την κολόνα και δεν υπήρχε άλλο μέρος να βάλει τα χέρια της εκτός από το μπράτσο και το στέρνο του. Η μεθυστική αίσθηση που της προκαλούσε το γεγονός ότι βρισκόταν τόσο κοντά του σε συνδυασμό με την ασφάλεια της παρουσίας του την έκαναν πιο τολμηρή.

Κάθε χτύπος της καρδιάς της ήταν ξέφρενος από την εγγύτητα. «Πολύ κατάλληλη εισαγωγή στην έγγαμη ζωή, θα έλεγα, αν και το *έγγαμη* ίσως δεν είναι η σωστή...»

Ο Νίκολας την έπιασε από το μπράτσο και την τράβηξε πίσω από την κολόνα.

«Περίμενε... σταμάτα.»

«Φεύγουμε.»

«*Δεν* φεύγουμε.» Η Ίντια σταμάτησε δίπλα σε ένα καναπεδάκι όπου δύο άντρες και δύο γυναίκες... Ω!

Κοίταξε αλλού και χαμήλωσε τη φωνή της, μιλώντας στο αυτί του. «Δεν θα σου επιτρέψω να με σέρνεις από δω κι

από κει όποτε σου καπνίσει. Δεν έχεις το δικαίωμα. Τι έγινε η *εκπαίδευση* την οποία φαινόσουν τόσο πρόθυμος να έχω;»

«Είχες όλη την εκπαίδευση που απαιτείται.» Τώρα ο Νίκολας είχε το χέρι του χαμηλά στην πλάτη της και την τραβούσε μακριά από το καναπεδάκι, μακριά από το πλήθος και προς την άκρη του δωματίου, συνεχίζοντας να προχωράει προς το κατώφλι που οδηγούσε στο διπλανό δωμάτιο κι από κει στην έξοδο.

«Πράγματι. Στα χέρια του μεσιέ Ζιρού, τον οποίο δεν θα ξεχάσω ποτέ όσο ζω. *Ποτέ,* κύριε Γουόρ.» Η καρδιά της χτυπούσε ξέφρενα καθώς πλησίαζαν στην άκρη του δωματίου περνώντας μπροστά από ζευγάρια σε διάφορα στάδια ξεγυμνώματος, απασχολημένα με κάθε είδους προσωπική επαφή. «Ούτε καν όταν εμείς οι δύο...»

Η Ίντια έπαψε να μιλάει όταν ο Νίκολας σταμάτησε απότομα και γύρισε προς το μέρος της.

«Θέλεις να εκπαιδευτείς;» της είπε, απέχοντας λίγα εκατοστά από το πρόσωπό της, και ω... η Ίντια αναγνώρισε εκείνο το βλέμμα. Εκείνη την άγρια λάμψη στα μάτια του. «Θέλεις, Ίντια;»

«Ναι» κατάφερε να του απαντήσει βραχνά.

Ο Νίκολας προχώρησε λίγο ακόμα και την τράβηξε σε έναν σκοτεινό διάδρομο. Μουρμουρητά, γέλια και μια βραχνή κραυγή ακούστηκαν από τα βάθη του. Ο Νίκολας κόλλησε πάνω της για να περάσει κάποιος, σπρώχνοντάς την στον τοίχο.

«Τότε ίσως πρέπει να με βοηθήσεις να καταλάβω πώς ακριβώς σε εξέθεσε ο Ζιρού» της είπε στο αυτί. Ήταν κολλημένος πάνω της, από το στήθος μέχρι τα γόνατα, με τα φουστάνια της πιεσμένα ανάμεσά τους. Το πρόσωπό του βρισκόταν πολύ κοντά και τα χείλη του – ω, η Ίντια ήθελε απεγνωσμένα να τα φιλήσει. «Έτσι;» τη ρώτησε και, σκύβοντας, πέρασε τα χείλη του πάνω από την καμπύλη του αριστερού στήθους της.

Τα γόνατά της λίγο έλειψε να λυθούν. Δεν μπόρεσε να μιλήσει.

«Και ίσως έτσι.» Ο Νίκολας μετακίνησε τα χείλη του στο δεξί στήθος της.

«Ναι.» Η Ίντια μετά βίας μπόρεσε να ξεστομίσει μια λέξη. Οι χτύποι της καρδιάς της είχαν εκτροχιαστεί. Τα στήθη της λαχταρούσαν το άγγιγμά του. Εκείνος ίσιωσε την πλάτη του και η Ίντια τον κοίταξε στα μάτια. «Ναι... έτσι ακριβώς.»

Ο Νίκολας μετακινήθηκε πιο κοντά – τόσο κοντά ώστε τα χείλη του άγγιξαν τα δικά της όταν μίλησε. «Τότε υποθέτω πως έκανε αυτό.» Έσυρε τα δάχτυλά του στα στήθη της και γλίστρησε τα ακροδάχτυλά του κάτω από τον κορσέ της, σπρώχνοντας τις θηλές της προς τα πάνω, σε κοινή θέα – ακριβώς *εκεί*. Στο διάδρομο. «Κι αυτό.» Ο Νίκολας έσκυψε και πήρε στα χείλη τη θηλή της και εκείνη έβγαλε μια πνιχτή κραυγή.

Η ανάσα του έβγαινε καυτή πάνω στην επιδερμίδα της καθώς τη δάγκωνε απαλά, τη ρουφούσε και την έγλειφε. Απόλυτη, αμαρτωλή ηδονή κατευθύνθηκε σε εκείνο το μπουμπούκι της ηδονής ανάμεσα στους μηρούς της. Κόσμος περνούσε από την είσοδο του διαδρόμου, όμως η Ίντια έκλεισε τα μάτια της και κόλλησε πάνω στον Νίκολας, απολαμβάνοντας τις αισθήσεις και το γλυκό βασανιστήριο των χειλιών του στη σάρκα της.

Άκουσε τον εαυτό της να βογκάει.

Άκουσε τον Νίκολας να μουρμουρίζει. «Να πάρει η ευχή.»

Και έπειτα το στόμα του χαμήλωσε στο δικό της και τη φίλησε, ενώ τα εκτεθειμένα στήθη της πίεζαν το πανωφόρι του και τα νύχια της είχαν χωθεί στα μανίκια του. Τη φίλησε άγρια, ανεξέλεγκτα, και ξαφνικά τα μάτια της άνοιξαν και συνειδητοποίησε ότι την έσπρωχνε πιο μέσα στο διάδρομο. Έπεσαν πάνω σε ένα ζευγάρι που ερχόταν από την αντί-

θετη κατεύθυνση και ο Νίκολας την άρπαξε για να διατηρήσει την ισορροπία τους. Έξω, στην κυρίως αίθουσα, το μάτι της πήρε μια γυναίκα που τίναξε μια αισθησιακή μάζα από καστανοκόκκινα μαλλιά τα οποία κυμάτισαν πάνω στο κρεμ ντεκολτέ της.

Ο Νίκολας την τράβηξε ανυπόμονα σε ένα κατώφλι και μπήκε παραπατώντας μαζί της σε μια κόχη με παραπετάσματα, ένα μικρό, καπιτονέ σκαμνί και έναν καθρέφτη με επιχρυσωμένη κορνίζα. Υπήρχε αρκετό φως για να δει τα χλομά στήθη της με τις ρόδινες θηλές να αντικατοπτρίζονται στον καθρέφτη, και τα χέρια του να τα καλύπτουν καθώς έγειρε το κεφάλι του στο λαιμό της.

Η Ίντια σκέφτηκε τη γυναίκα με τα καστανοκόκκινα μαλλιά και άπλωσε παράτολμα το χέρι της στις φουρκέτες της, ενώ ο Νίκολας της έδινε καυτά φιλιά στο λαιμό και κέντριζε τον πόθο της με τους αντίχειρές του που χάραζαν κύκλους.

Σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε κατάματα στον καθρέφτη τη στιγμή που ελευθερώθηκαν τα μαλλιά της.

«Θεέ μου!» είπε βραχνά και πήγε πίσω της, έτσι που τώρα έβλεπαν και οι δύο τον καθρέφτη. Η Ίντια δεν είχε άλλη επιλογή από το να τον παρακολουθεί να κρατάει τα στήθη της και να τραβάει τις θηλές της με τους αντίχειρες και τους δείκτες του, ενώ η ηδονή φούντωνε ανάμεσα στους μηρούς της.

Τσιρίδες και ξέφρενα γέλια ακούστηκαν από την κυρίως αίθουσα. Στο διάδρομο μιλούσαν διάφοροι.

Ο Νίκολας ανασήκωσε τα φουστάνια της που φαίνονταν να καταλαμβάνουν ολόκληρο το χώρο. Πέρασε το χέρι του κάτω από το ένα πόδι της, το ανασήκωσε και το ακούμπησε στο μικρό σκαμνί. Και έπειτα –ω, *ναι*– την άγγιξε πάλι εκεί, όπως είχε κάνει στον αχυρώνα, μόνο που αυτή τη φορά –ω, *Θεέ μου*– ο Νίκολας έβλεπε τον εαυτό του να την αγγίζει –και οι *δύο* τον έβλεπαν– γιατί κρατούσε ψηλά τα φουστάνια

της, έτσι που η ένωση των μηρών της ήταν εντελώς εκτεθειμένη και, παρότι ήταν σχεδόν σκοτεινά, το σκούρο τρίγωνο της φύσης της ερχόταν σε απόλυτη αντίθεση με τη χλομή επιδερμίδα ολόγυρα.

Η Ίντια ένιωσε περισσότερο παρά είδε τα δάχτυλά του να ανοίγουν τις πτυχές της. Αφέθηκε εντελώς στην απόλυτη λαγνεία του αγγίγματός του, στη θέα του Νίκολας να τη χαϊδεύει. Και ήταν απολαυστικό.

Σκανδαλιστικό.

Αδιάντροπα, υπέροχα διεφθαρμένο. Λέξεις που δεν θα έλεγε πουθενά αλλού γλίστρησαν από το στόμα της. «Με θέλεις, κύριε Γουόρ. Προσπάθησε μόνο να το αρνηθείς τώρα.»

«Και βέβαια σε θέλω» είπε στο αυτί της, ενώ πιο χαμηλά τα δάχτυλά του της πρόσφεραν τέτοια ηδονή ώστε μετά βίας κατάφερνε να σκεφτεί. «Θέλω να φωνάζεις το όνομά μου όταν θα σε γεμίζω.» Εκείνα τα δάχτυλα βυθίστηκαν βαθιά μέσα της.

«Νίκολας.»

Το χέρι του έμεινε ακίνητο και την κοίταξε στον καθρέφτη.

Του ανταπέδωσε το βλέμμα.

«Περιμένεις ότι θα διστάσω, κύριε Γουόρ;» Η φωνή της ήταν βραχνή. Σαγηνευτική.

Εκείνος έβγαλε έναν άγριο ήχο και τα δάχτυλά του την άφησαν. Άπλωσε το χέρι του στο μπροστινό μέρος του παντελονιού του. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα τη γύρισε προς το μέρος του και έβαλε το χέρι της γύρω από καυτή, κρουστή σάρκα.

Ο ανδρισμός του. Η αίσθηση στο χέρι της την ξάφνιασε – σκληρός αλλά απαλός, δυνατός αλλά ντελικάτος, διαφορετικός απ' οτιδήποτε είχε αγγίξει ποτέ. Και ζεστός – σχεδόν καυτός, καθώς παλλόταν πάνω στην επιδερμίδα της.

Η Ίντια έκλεισε τα δάχτυλά της γύρω του και ο Νίκολας βόγκηξε.

Τον χάιδεψε, ενθαρρυμένη από τους ανήθικους ήχους ολόγυρά τους, λες και η πρωτόγονη γνώση που χρειαζόταν βρισκόταν σε εκείνα τα μουρμουρητά και τις κραυγές.

Ο Νίκολας τραβήχτηκε από το χέρι της και κάθισε στο καπιτονέ σκαμνί. Της ανέβασε τα φουστάνια, την άρπαξε από τους μηρούς και την έφερε από πάνω του, ρουφώντας τα στήθη της και...

Ω...

Πίσω του υπήρχε το είδωλό της, περικυκλωμένο από σκιές αλλά ολοκάθαρο, με τα χέρια της στους ώμους του, τα χείλη της μισάνοιχτα και τα μαλλιά της να πέφτουν γύρω από την ίδια και τον Νίκολας καθώς την απολάμβανε. Το μάτι της πήρε τη λάμψη ενός χλομού μηρού, ενός μελαψού χεριού πάνω σε ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, και της φάνηκε απίθανο να θέλει κάτι τόσο πολύ όσο ήθελε να του δώσει την παρθενιά της εδώ και τώρα.

Και τότε ο Νίκολας άπλωσε το χέρι του, τράβηξε το στόμα της στο δικό του και δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από εκείνον. Ο παράδεισος ήταν η γλώσσα του που εισέβαλλε μέσα της και τα χέρια του που την παρότρυναν να ανοίξει περισσότερο, όλο και περισσότερο τα πόδια της, τραβώντας την από πάνω του μέχρι, που η Ίντια ένιωσε κάτι να σπρώχνει την είσοδο στο κορμί της.

Να επιμένει.

Να την ανοίγει... *ω! Πράγματι πονούσε.*

Να μπαίνει μέσα της *–«Νίκολας!»–* δυνατός και μεγάλος στο υποχωρητικό κορμί της, ενώ κάλυψε με τα χέρια του τα στήθη της και έτριψε τις θηλές της ανάμεσά στα δάχτυλά του, έτσι που ο πόνος μετατράπηκε επιδέξια σε ηδονή.

Οι γοφοί της Ίντια κινήθηκαν πάνω στον βυθισμένο ανδρισμό του. Τα χέρια του άφησαν τα στήθη της και έσφιξαν τους γοφούς της, καθοδηγώντας την πάνω κάτω – με δύναμη.

Ξανά.

Και ξανά.

Τα χείλη τους ενώθηκαν με απεγνωσμένη φρενίτιδα. Η Ίντια τον έπιασε από τους ώμους ενώ εκείνος ωθούσε και βυθιζόταν στην ανθισμένη σπηλιά του κορμιού της. Το μπουμπούκι της ηδονής της πιεζόταν και τριβόταν στο σημείο που ενώνονταν οι μηροί του και εκείνες οι αισθήσεις από τον αχυρώνα άρχισαν να φουντώνουν ξανά, μόνο που τώρα ήταν πιο έντονες.

Πιο πλήρεις.

Αυξάνονταν, στροβιλίζονταν, φούντωναν.

Τα πόδια της άνοιξαν διάπλατα πάνω από τον Νίκολας και τον πήρε μέσα της βαθιά. Πιο βαθιά. Τεντώθηκε ορθάνοιχτη γύρω από τον ανδρισμό του καθώς εκείνος την έκανε γυναίκα.

Η Ίντια ένιωσε τον εαυτό της να χάνεται.

Άκουσε τον Νίκολας να ψιθυρίζει: «Α, διάβολε... ναι.»

Λικνίστηκε στο χείλος της ολοκλήρωσης.

Και τότε αυτή ήρθε και η Ίντια έπεσε μαζί της, αγκομαχώντας, σφίγγοντάς τον με ολόκληρο το κορμί της ενώ οι μηροί της γαντζώθηκαν στους δικούς του και ο Νίκολας τη σφυροκόπησε. Για μια στιγμή ο κόσμος εξαφανίστηκε, εκτός από τη συγκλονιστική αίσθηση ανάμεσα στα πόδια της. Ο Νίκολας έβγαλε ένα απότομο βογκητό πάνω στην επιδερμίδα της και δάγκωσε τον ώμο της. Τεντώθηκε μέσα της και η Ίντια τον ένιωσε να πάλλεται, να πάλλεται...

Την κρατούσε τόσο σφιχτά ώστε δεν μπορούσε να αναπνεύσει.

Και έπειτα ο Νίκολας χαλάρωσε, λίγο μόνο, όσο χρειαζόταν για να λειτουργήσουν ξανά τα πνευμόνια της. Για μια παρατεταμένη στιγμή ολόκληρο το σύμπαν φάνηκε να επικεντρώνεται εκεί που ήταν ενωμένα τα κορμιά τους.

Η Ίντια άνοιξε τα μάτια της. Είδε τον εαυτό της στον καθρέφτη, παραζαλισμένο και αγκαλιασμένο με τον Νίκολας.

Δεν ήταν πια παρθένα.

Εκείνος άφησε το κεφάλι του να γείρει πάνω στον ώμο

της. Η ανάσα του έβγαινε βαριά, με δυσκολία. Τα χέρια του κρατούσαν ακόμα σφιχτά τους γοφούς της κάτω από τα φουστάνια της.

Κι άλλες μεθυσμένες φωνές ακούστηκαν από το διάδρομο. Η τσιρίδα μιας γυναίκας, το κοφτό γέλιο ενός άντρα. Από κάπου πιο μακριά ακούστηκαν επευφημίες.

Ο Νίκολας βλαστήμησε και σήκωσε το κεφάλι του.

Εκείνη τον κοίταξε κατάματα και μια διαμαρτυρία γεννήθηκε μέσα της. Ήταν πολύ νωρίς για να το αφήσει να λήξει.

Θα μπορούσες να του πεις ότι θα τον παντρευτείς, και έπειτα θα ήταν δικός σου.

Όχι – *Όχι.* Αν παντρεύονταν, *εκείνη* θα ήταν δική *του.*

Ωστόσο...

«Ας πάμε στο ξενοδοχείο σου» ψιθύρισε. «Μπορούμε να ειδοποιήσουμε τη θεία Φιλ ότι είμαι ασφαλής...» ω, στην αγκαλιά του *πράγματι* ένιωθε ασφαλής «...και μπορούμε να... συνεχίσουμε.» Συνέχιζαν οι άνθρωποι;

Ο Νίκολας γέλασε κοφτά. Την ανασήκωσε από πάνω του. Ο ανδρισμός του ήταν πιο μαλακός τώρα, αλλά ωστόσο στητός καθώς βγήκε από μέσα της. Της κατέβασε τα φουστάνια. Σηκώθηκε, έφτιαξε το παντελόνι του, ενώ το αποτέλεσμα του ερωτικού σμιξίματός τους έσταζε ζεστό ανάμεσα στους μηρούς της και η Ίντια προσπάθησε να τακτοποιήσει τον κορσέ της.

Εκείνος επιχείρησε να τη βοηθήσει και η Ίντια μπορεί να έβαζε τα γέλια, όμως ξαφνικά ο Νίκολας φαινόταν ανήσυχος. «Χριστέ μου» είπε μαλακά. «Δεν μπορείς να κάνεις κάτι με τα μαλλιά σου;»

Τότε η Ίντια συνειδητοποίησε πως ο Νίκολας δεν περίμενε να συμβεί αυτό περισσότερο απ' όσο το περίμενε εκείνη, και πως βιαζόταν να φύγουν.

«Είναι πολύ σκοτεινά για να βρω τις φουρκέτες.»

Ο Νίκολας μάζεψε τα μαλλιά της στα χέρια του και τα

στριφογύρισε σαν να προσπαθούσε να τα δαμάσει, όμως παραιτήθηκε και τα άφησε να πέσουν. «Ορίστε...» ΄Εβγαλε το σακάκι του, το πέρασε γύρω από τους ώμους της καλύπτοντας τα μαλλιά της και το κούμπωσε πάνω από τα στήθη της, που δεν ήθελαν να επιστρέψουν στον κορσέ τους τόσο εύκολα όσο είχαν ξεπηδήσει. «Κράτα το γύρω σου και μη με αφήσεις μέχρι να φύγουμε απ' αυτό το μέρος.»

Άνοιξαν δρόμο ανάμεσα στο πλήθος και η ΄Ιντια λίγο έλειψε να πατήσει τα φουστάνια της καθώς τον ακολουθούσε στη σκάλα. Βγήκαν από της μαντάμ Γκραβέλ στο σκοτεινό, ήσυχο δρόμο. Εκείνος κοντοστάθηκε και έπειτα...

«Από δω.»

Ουσιαστικά έτρεξε μαζί της προς μια άμαξα. Ο αμαξάς τούς είδε να έρχονται και πήδηξε κάτω για να ανοίξει την πόρτα. Ο Νίκολας την ανέβασε –ή μάλλον την έσπρωξε πάνω στη βιασύνη του– και η ΄Ιντια πήγε παραπατώντας στο κάθισμα ενώ εκείνος στριμώχτηκε πίσω της. Η πόρτα έκλεισε με κρότο και η άμαξα τινάχτηκε προς τα εμπρός.

«Πού είμαστε... Ω...» Η ΄Ιντια είδε ότι δεν ήταν μόνοι. Μια μικρή φιγούρα μοιραζόταν το κάθισμα μαζί της, κουλουριασμένη στην άλλη άκρη, και τους κοίταζε με μάτια γουρλωμένα.

΄Ηταν ένα κορίτσι. ΄Ενα νεαρό κορίτσι – ίσως εννιά χρονών; Δέκα; – τυλιγμένο με μια κουβέρτα, και φορούσε έναν άθλιο σκούφο.

Η άμαξα κροτάλιζε και τρανταζόταν καθώς έτρεχε στην πόλη.

«Ποια είναι;» ρώτησε η ΄Ιντια.

«Η ΄Εμιλι. ΄Εμιλι, αυτή είναι η λαίδη ΄Ιντια.»

Και η ΄Ιντια κατάλαβε πως ήταν η αδερφή του. Η πλύστρα.

΄Ενα κορίτσι αυτής της ηλικίας;

«Μπονσουάρ, ΄Εμιλι» είπε.

«Μπονσουάρ» ακούστηκε η σχεδόν ακατάληπτη απάντηση.

«*T'as mangé?*» τη ρώτησε ο Νίκολας, με την ίδια φωνή που θα χρησιμοποιούσε κάποιος για να καλοπιάσει ένα αδέσποτο γατάκι.

Η Έμιλι ένευσε καταφατικά και τώρα η Ίντια είδε ένα τσαλακωμένο πανί στο κάθισμα ανάμεσά τους. Ήταν διπλωμένο προσεκτικά γύρω από κάτι, δίχως άλλο τα απομεινάρια από ό,τι της είχε δώσει ο Νίκολας να φάει.

Η Ίντια τον κοίταξε από την απέναντι θέση της άμαξας. Μια ντουζίνα ερωτήσεις που δεν μπορούσαν να εκφραστούν μπροστά στην Έμιλι έφτασαν στην άκρη της γλώσσας της και παρέμειναν εκεί, μαζί με την παρατεταμένη γεύση του από πριν. Πώς είχε πάρει το παιδί; Πού ήταν η μητέρα του; Τι σκόπευε να κάνει με αυτό;

Τι σήμαινε αυτό για το μυστικό του;

Και στο μεταξύ το δικό τους μυστικό πονούσε γλυκά κάτω από τα φουστάνια της – ο τρυφερός πόνος της φρέσκιας μετάβασής της σε γυναίκα που έδινε ζωή σε ελπίδες τις οποίες μετά βίας τολμούσε να συλλογιστεί.

Ίσως ο Νίκολας να μην ήθελε ένα γάμο από ανάγκη. Ίσως να αισθανόταν για εκείνη τόσο παθιασμένος όσο φαινόταν – ίσως να ένιωθε όλα όσα ένιωθε και εκείνη. Πόθο. Τρυφερότητα. Τη λαχτάρα να είναι κοντά του.

Ίσως αυτό που συνέβη να άλλαζε τα πράγματα ανάμεσά τους.

Η άμαξα έκοψε ταχύτητα. Σταμάτησε.

Ο αμαξάς άνοιξε την πόρτα.

Ο Νίκολας έσκυψε προς το κάθισμά τους. «*Attends*» είπε στην Έμιλι, και έπειτα, σχεδόν σαν να το ξανασκέφτηκε, της άγγιξε το μάγουλο. «Δεν θα αργήσουμε.»

Ο αμαξάς βοήθησε την Ίντια να βγει, ενώ ο Νίκολας ακολούθησε, και τότε είδε ότι δεν είχαν φτάσει στο σπίτι της θείας Φιλ, όπου είχε υποθέσει ότι την πήγαινε.

Αντιθέτως, είχαν σταματήσει μπροστά σε μια απλή πόρτα στο πίσω μέρος ενός πέτρινου κτιρίου. Η Ίντια σήκωσε το κεφάλι της και αντίκρισε τα αψιδωτά παράθυρα μιας παλιάς εκκλησίας.

«Όχι.» Προσπάθησε να σταματήσει, αλλά τα χέρια του Νίκολας στο μπράτσο και τη μέση της συνέχισαν να την κινούν προς την πόρτα. Εκείνη αντιστάθηκε. «Όχι, δεν μπορείς να το κάνεις αυτό τώρα.»

«Σταμάτα... Όχι εδώ που μπορεί να μας δει η Έμιλι.» Όμως αμέσως μετά πέρασαν την πόρτα και βρέθηκαν σε έναν σκοτεινό διάδρομο, όπου δεν μπορούσε να τους δει το παιδί.

«Μα νόμιζα...» Προφανώς η Ίντια είχε κάνει λάθος.

Ο πόνος ανάμεσα στα πόδια της τώρα της φαινόταν σαν προδοσία.

«Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό» είπε πανικόβλητη και σταμάτησε. «Πρέπει να υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος να ξεπληρώσεις τα χρέη σου.»

Ομιλίες ακούστηκαν από το βάθος του διαδρόμου καθώς πλησίαζαν σε ένα φωτισμένο κατώφλι. «Ίντια...» εκείνη αντιστάθηκε πιο πολύ «...*σταμάτα*.»

Έφτασαν στην πόρτα και ξαφνικά ο Νίκολας τη γύρισε προς το μέρος του. «Δεν μπορώ να περιμένω άλλο, Ίντια. Ο Χόλισγουελ θα αποκτήσει την κυριότητα του Τάγκαρτ σε τέσσερις εβδομάδες. Το πιθανότερο είναι πως ήδη παίρνει τα μέτρα των δωματίων για καινούργια επίπλωση.» Η Ίντια δεν ήθελε να τα ακούσει αυτά. Ήθελε να της πει ο Νίκολας ότι άλλαξε γνώμη. Πως δεν θα την παντρευόταν για τα χρήματα, ότι σήμαινε για εκείνον κάτι περισσότερο από αυτά. «Έχουμε ακόμα το ταξίδι προς το Λονδίνο μπροστά μας και τώρα έχω και την Έμιλι να φροντίσω. Και δεν ξέρω τι στο διάβολο υποτίθεται ότι θα κάνω με ένα κορίτσι έντεκα χρονών, αλλά υπάρχει. Και δεν χρειάζεται να σου πω τι είναι η Έμιλι για μένα,

γιατί τη μέρα που με ακολούθησες σε εκείνη την εκκλησία τα άκουσες όλα.»

Η καρδιά της χτύπησε δυνατά. Τι να έλεγε σε αυτό; «Αυτό δεν σου δίνει το δικαίωμα να με κρατήσεις αιχμάλωτη.»

«Δεν νομίζεις ότι υπερβάλλεις λιγάκι;»

«Όχι. Δεν νομίζω. Θα παγιδευτώ, θα σε σιχαθώ και εσύ θα με μισήσεις. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι το θέλεις αυτό.»

«Αυτό που *θέλω*...» ο Νίκολας σταμάτησε και κοίταξε πέρα από την πόρτα όπου θα έμπαιναν «...δεν έχει καμία σημασία. Έπαιξα το παιχνίδι σου, Ίντια, αλλά δεν μπορώ να παίξω άλλο. Διακυβεύονται πολλά.» Χαλάρωσε λίγο τη λαβή του στο μπράτσο της. «Λυπάμαι πάρα πολύ. *Αυτό* είναι το τελευταίο πράγμα στον κόσμο που θα επέλεγα...» η αλήθεια των λόγων του ήταν χαραγμένη στις σκληρές γραμμές του προσώπου του «...όμως αυτό είναι το θέμα. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.»

Και την τράβηξε μαζί του προς την πόρτα.

Μέσα βρίσκονταν ο δούκας του Γουίνστον και ένας άντρας που η Ίντια δεν αναγνώρισε.

«Για όνομα του Θεού, Τάγκαρτ» είπε ο δούκας «γιατί άργησες τόσο πολύ;» Έριξε μια ματιά στην Ίντια και στο βλέμμα του φάνηκε ότι κατάλαβε. «Α... Δεν πειράζει.»

Δίπλα του, ο άλλος άντρας την παρατηρούσε με ένα κράμα επιφύλαξης και ενδιαφέροντος, σαν να ήξερε ακριβώς τι είχαν κάνει εκείνη και ο Νίκολας στης μαντάμ Γκραβέλ.

Ένας ρυτιδιασμένος ιερέας στεκόταν κοντά στον τοίχο δίπλα σὲ ένα αρχαίο ξύλινο τραπέζι με σταυρούς σκαλισμένους στα πόδια του. Ένα τεράστιο βιβλίο δεμένο με ξύλο και μέταλλο βρισκόταν πάνω στο τραπέζι. «Είμαστε έτοιμοι;» ρώτησε.

Όχι. Όχι, δεν ήταν έτοιμη. Στύλωσε το βλέμμα της στο δούκα. Εκείνος απλώς ανασήκωσε τους ώμους του. «Χρωστάω μια χάρη στον Κάντγουελ.» Δίπλα του, ο άλλος άντρας μπλόκαρε την πόρτα με το κορμί του.

Και η Ίντια κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Αυτό θα συνέβαινε. Εδώ, απόψε, παρά τα όσα είχαν κάνει εκείνη και ο Νίκολας πριν από μισή ώρα. Ή μήπως ήταν μέρος του σχεδίου; Ο Θεός να τη βοηθούσε – ίσως γι' *αυτό* την είχε τραβήξει σε εκείνον το διάδρομο.

Ένας απαίσιος πόνος τής έσφιξε το στήθος. «Το ξέρει η θεία μου αυτό;» ρώτησε τον Νίκολας.

«Θα της το πει ο Γουίνστον.»

«Και η Μίλι...»

«Είναι αρκετά έξυπνη για να τα βγάλει πέρα μόνη της» της είπε με τελεσίδικο τόνο και στράφηκε στον ιερέα. «Είμαστε έτοιμοι.»

Ο Νίκολας ήξερε. Την είχε κοιτάξει στα μάτια, την είχε παροτρύνει να προσφέρει τον εαυτό της, και στο μεταξύ ήξερε τι επρόκειτο να κάνει.

Πόσο ανόητη ήταν!

Ήδη ο ιερέας απάγγελλε τους όρκους, σαν να ήταν προαιρετικό να προσέχουν οι παρευρισκόμενοι. Ζήτησε υποσχέσεις. Ο Νίκολας έδωσε τη δική του. Ο ιερέας στράφηκε στην Ίντια, επαναλαμβάνοντας τις ερωτήσεις.

Και τώρα εκείνη μπορούσε είτε να συνεχίσει να δίνει μια μάχη που δεν ήταν δυνατόν να κερδίσει, είτε να κρατήσει ψηλά το κεφάλι, καθώς ο άντρας στον οποίο μόλις είχε χαρίσει την αρετή της τη διεκδικούσε οριστικά.

Ο κόσμος μέσα της μούδιασε.

Πρότεινε το πιγούνι της, αναγνωρίζοντας μόλις και μετά βίας τη φωνή της καθώς μίλησε. «Δέχομαι.»

Κεφάλαιο 24

Έφυγαν με ταχύτητα από το Παρίσι, κατευθύνθηκαν βόρεια προς το Κανάλι και ο Νικ προσπάθησε να μη σκέφτεται τι είχε μόλις κάνει.

Είχε κάνει αυτό που έπρεπε να κάνει. Και τώρα, επιτέλους, θα μπορούσε να διευθετήσει τα πράγματα με τον Χόλισγουελ. Θα έμεναν αρκετά για να επενδύσει στο εγχείρημα με τον καινούργιο μύλο και έπειτα θα έστρεφε την προσοχή του στην Έμιλι.

Όλα όσα συνεπαγόταν αυτό ήταν περισσότερο από όσα μπορούσε να συλλογιστεί εκείνη τη στιγμή.

Και έτσι έμεινε να συλλογίζεται την Ίντια. Τη σύζυγό του – που τελικά είχε δώσει τους όρκους. Η ανάμνηση της φωνής της τον έκανε να ανατριχιάζει ακόμα και τώρα. *Δέχομαι.* Άχρωμα. Απερίφραστα. Ήσυχα, αλλά όχι ψιθυριστά.

Και τώρα είχε γίνει.

Όπως και η ολοκλήρωση, που ήταν το *τελευταίο* πράγμα που σκόπευε να κάνει ο Νικ όταν είχε πάει σε εκείνο το καταραμένο μέρος.

Ίσως είχε υποκύψει λόγω του περιβάλλοντος. Ίσως είχε στιγμιαία διαφθαρεί από την ερωτική δραστηριότητα που τους επιτέθηκε από παντού.

Όμως όποιοι κι αν ήταν οι λόγοι, ένα πράγμα δεν μπορούσε να αλλάξει ποτέ: είχε πάρει την παρθενιά της.

Η στιγμή εκείνη ζωντάνεψε στο μυαλό του ακριβώς όταν η άμαξα έπεσε σε μια ιδιαίτερα άσχημη λακκούβα. Το τρά-

νταγμα απλώς σφήνωσε πιο σταθερά την ανάμνηση στις σκέψεις του.

Υποτίθεται ότι η παρθενιά μιας γυναίκας έπρεπε να αφαιρείται τουλάχιστον σε ένα κρεβάτι. Κάτω από τα σκεπάσματα, ώστε να μπορεί να διατηρήσει τη σεμνότητά της. Στην παραδοσιακή στάση, ώστε ένας άντρας να μπορεί να ελέγχει το ρυθμό του πιο εύκολα και να χρησιμοποιεί τη δύναμη των μπράτσων του και των γονάτων του για να αποφεύγει την πολύ βαθιά ή την πολύ έντονη διείσδυση.

Έτσι, τουλάχιστον, φανταζόταν τον κατάλληλο τρόπο για να γίνει κάτι τέτοιο. Δεν είχε διεκδικήσει ποτέ την αρετή μιας κυρίας.

Μέχρι τώρα.

Και αναμφισβήτητα δεν το είχε κάνει με αυτό τον τρόπο.

Αλλά να τον πάρει ο διάβολος, όταν είχε κολλήσει πάνω της σε εκείνον το σκοτεινό διάδρομο, με τη θέα και τους ήχους του σεξ ολόγυρά τους και τα χείλη της να πλάθουν εξωφρενικά παραμύθια για τον κύριο Ζιρού, κάτι μέσα του έσπασε.

Και αν του δινόταν η ευκαιρία, θα τα επαναλάμβανε όλα.

Όμως δεν θα υπήρχε άλλη ευκαιρία, γιατί έπειτα από ό,τι είχε κάνει, η Ίντια δεν θα του έδινε ποτέ άλλη.

Τώρα καθόταν απέναντί του, κοιτώντας σιωπηλή έξω από το παράθυρο, ενώ η Έμιλι κοιμόταν αθώα, με το κεφάλι της γερμένο από τη μια πλευρά, να ανεβοκατεβαίνει απαλά με την κίνηση της άμαξας.

Και μόνο η θέα της τον έκανε να θέλει να βλάψει κάποιον. Μπορεί να μην είχε ιδέα από την ανατροφή ενός παιδιού, αλλά ποτέ *–ποτέ–* δεν θα πουλούσε ένα σε κάποιον άγνωστο για μια λίρα.

Όμως θα παντρευόσουν μια γυναίκα παρά τη θέλησή της για πενήντα χιλιάδες.

Υπενθύμισε στον εαυτό του πως η Ίντια αντιμετώπιζε

ό,τι και εκατοντάδες άλλες νεαρές κυρίες κάθε χρόνο, όταν παντρεύονταν με άντρες της επιλογής των γονιών τους – άντρες πολύ πιο άσχημους και σκληρούς από εκείνον.

Αναρωτήθηκε γιατί δεν ούρλιαζε. Γιατί δεν απειλούσε ότι θα γεμίσει το πιστόλι της και θα του ρίξει στον ύπνο του, ότι θα πετάξει το πτώμα του στα ψάρια του Καναλιού.

Όμως ήξερε. Ήξερε γιατί, και αυτή η αλήθεια τον έκανε να αισθάνεται πιο αποκαμωμένος από όσο κατά τη διάρκεια της προσπάθειάς του να τη βρει.

Την είχε συντρίψει, και τίποτα δεν θα ήταν το ίδιο ανάμεσά τους από δω και πέρα.

***

Ο γάμος άλλαξε τα πάντα.

Η Ίντια κοίταξε έξω, την γκρίζα υγρή πόλη και ένιωσε μια ανατριχίλα που δεν είχε καμία σχέση με τον καιρό.

Ο Νίκολας το είχε κάνει. Την είχε αναγκάσει να γίνει λαίδη Τάγκαρτ. Και τώρα κάθε ελπίδα πως θα καθόριζε η ίδια τη μοίρα της είχε χαθεί. Και η μικρή ελπίδα που είχε αρχίσει να τρέφει, ότι δηλαδή ίσως να μην ήταν τόσο φοβερό να είναι σύζυγός του... Είχε χαθεί και εκείνη. Στις μέρες που είχε διαρκέσει το ταξίδι τους μέχρι εκεί, δεν υπήρχαν πειράγματα και αστεϊσμοί με τον Νίκολας. Ούτε υπαινιγμοί, ούτε σχεδόν τυχαία αγγίγματα.

Και η Ίντια ένιωθε τόσο, μα τόσο πολύ προδομένη. Και πολύ ανόητη, γιατί δεν είχε πιστέψει πως είχε εγκαταλείψει το σχέδιό του να παντρευτούν. Αυτό ακριβώς δεν ήταν το παιχνίδι που είχαν παίξει στο Παρίσι; Επομένως ήταν ακόμα πιο ανόητη, αφού είχε φανταστεί πως ο Νίκολας ίσως επιθυμούσε κάτι περισσότερο από ένα γάμο συμφέροντος μαζί της.

Δίπλα της, η Έμιλι ακούμπησε το δάχτυλό της στο τζάμι και ακολούθησε το μονοπάτι μιας βρόμικης σταγόνας βρο-

χής έξω από το παράθυρο. Η αδερφή του Νίκολας φαινόταν τόσο μικρή, τόσο χαμένη! Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μέχρι εκεί, η Ίντια είχε διαπιστώσει πως η Έμιλι ήταν ένα ντροπαλό, ήσυχο κορίτσι, πολύ σοβαρό για την ηλικία του.

Δεν χρειάζεται να σου πω τι είναι η Έμιλι για μένα, γιατί εκείνη τη μέρα που με ακολούθησες στην εκκλησία τα άκουσες όλα.

Η Ίντια χάιδεψε τα μαλλιά της Έμιλι και, περνώντας το χέρι της γύρω από τους ώμους της, την τράβηξε κοντά της. «*Ca va?*»

Η Έμιλι κατένευσε, κοιτώντας το δρόμο από κάτω, όπου άμαξες έκαναν κρότο και τίναζαν νερά, όπως θα έκαναν μια βροχερή μέρα στη Βαλέτα, ή στη Βενετία, ή στην Κωνσταντινούπολη. Ναι, όλα ίσως να ήταν εντάξει, αλλά η Ίντια φανταζόταν τι μπορεί να σκεφτόταν η Έμιλι. Δεν υπήρχαν ρούχα να πλύνει, καμία δουλειά να κάνει, ούτε ορδές ανθρώπων στριμωγμένων στις όχθες ενός βρόμικου ποταμού. Το σπίτι όπου έμεναν –το σπίτι του αδερφού του Νίκολας– ήταν ένας ναός πολυτέλειας ακόμα και για τα δεδομένα του Λονδίνου, αλλά σε σύγκριση με αυτά που ήταν συνηθισμένη η Έμιλι...

Η Ίντια είχε ελέγξει την γκαρνταρόμπα στο δωμάτιο όπου έμενε η Αννν, η κόρη της Κάθριν και του κάπτεν Γουόρ, όμως η Αννν ήταν πολλά χρόνια μικρότερη και πιο μικρόσωμη από την Έμιλι. Κανένα από τα φορέματα δεν ήταν κατάλληλο για ένα κορίτσι στην ηλικία της Έμιλι έτσι κι αλλιώς.

«*Un chien*» είπε η Έμιλι, δείχνοντας ένα σκυλί που σκάλιζε τα σκουπίδια.

«*Oui*» είπε κεφάτα η Ίντια, παρότι χρειάστηκε να πασχίσει γι' αυτό. Έδειξε έναν άντρα με νερό να στάζει από το γείσο του καπέλου του και η Έμιλι χαμογέλασε – όμως δεν γέλασε. Η Έμιλι δεν γελούσε ποτέ.

«Τι θα κάνουμε εδώ;» τη ρώτησε το κορίτσι κοιτάζοντάς την.

Η ανησυχία ήταν έκδηλη στα μάτια της ΄Εμιλι και αντικατόπτριζε τους φόβους της ΄Ιντια. Πολύ σύντομα, η ΄Ιντια θα συνόδευε τον Νίκολας σε μια επίσκεψή του στον πατέρα της. ΄Ηδη της ερχόταν αναγούλα. Φυλακισμένη, αυτή τη φορά από νέο δεσμοφύλακα.

Ανασήκωσε ελαφρά τους ώμους της, ελπίζοντας πως η ΄Εμιλι δεν θα διαισθανόταν το φόβο της. *«Rien.»* Πήγε στην πόρτα καθώς μιλούσε και την άνοιξε. ΄Ηταν ξεκλείδωτη, οπότε τουλάχιστον αυτό μπορούσε να το κάνει – προς το παρόν, τουλάχιστον. Την άφησε ορθάνοιχτη και επέστρεψε στο παράθυρο, πιάνοντας το χέρι της ΄Εμιλι. «Είμαστε φιλοξενούμενες εδώ, και οι φιλοξενούμενοι μπορούν να κάνουν ό,τι τους αρέσει. Ακόμα και τίποτε απολύτως. ΄Ελα» είπε και ανέβηκε στο κρεβάτι. «Θα σου δείξω.» Στηρίχτηκε στα μαξιλάρια, όσο μπορούσε δηλαδή με τα φουστάνια της να μπερδεύονται γύρω από τα πόδια της και το σκελετό του φορέματος να την τραβάει από δω κι από κει, και χτύπησε με την παλάμη της τη θέση δίπλα της.

Η ΄Εμιλι ανέβηκε στο κρεβάτι.

«Βλέπεις;» είπε η ΄Ιντια. «*Αυτό* θα κάνουμε.» Βολεύτηκε στα μαξιλάρια, κοίταξε το δωμάτιο και ευχήθηκε να μην έκανε αυτό τα επόμενα πενήντα χρόνια της ζωής της. ΄Ηδη είχε κάνει αρκετό από αυτό κατά τη διάρκεια των πρώτων δεκαπέντε.

Κοίταξε την ΄Εμιλι, που με τη σειρά της κοίταζε εκείνη.

«Πλάκα έχει, *non;*» είπε και δεν μπόρεσε να μη βάλει τα γέλια, γιατί δεν είχε καθόλου πλάκα. Και για πρώτη φορά όλες αυτές τις μέρες γέλασε ελαφρά και η ΄Εμιλι.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε στην πόρτα ο Νίκολας.

Δίπλα στην ΄Ιντια, η ΄Εμιλι κινήθηκε προς τα εμπρός. «Νίκολας...»

«Vous vous amusez bien?» τις ρώτησε, αλλά κυρίως την

Έμιλι, η οποία κατένευσε – ακόμα ντρεπόταν τον αδερφό της, αλλά επίσης τον λάτρευε.

«Και βέβαια διασκεδάζουμε» είπε στα γαλλικά η Ίντια, μισώντας το γεγονός ότι εξακολουθούσε να νιώθει κάτι όταν τον έβλεπε. Περισσότερο από κάτι. Ένιωθε τα *πάντα* – την ίδια έξαψη που άκουγε στη φωνή της Έμιλι, συνοδευμένη από πολλά ακόμα συναισθήματα. «Έδειχνα στην Έμιλι πώς να μην κάνουμε τίποτα.»

«Μμμ... Πολύ σημαντική ικανότητα. Και περιμένω να γίνεις εξπέρ σ' αυτή» είπε εκείνος στην Έμιλι με ένα κλείσιμο του ματιού και ένα χαμόγελο που δεν προοριζόταν για την Ίντια. Όμως εκείνη, παρ' όλα αυτά, τα ένιωσε βαθιά μέσα της. Το χαμόγελό του ξεθώριασε όταν έστρεψε την προσοχή του πάνω της. «Είσαι έτοιμη;»

Η στιγμή χαράς που είχε αισθανθεί η Ίντια με το πρώτο γέλιο της Έμιλι έσβησε, καθώς σηκώθηκε όρθια και πήγε στην πόρτα. «Ναι.» Ήταν η απάντηση που του έδινε από τότε που είχαν φύγει από το Παρίσι.

Ναι, είχε κοιμηθεί καλά στο πανδοχείο που είχε διαλέξει ο Νίκολας στο Καλαί.

Ναι, η καμπίνα που είχαν μοιραστεί εκείνη και η Έμιλι όταν διέσχισαν το Κανάλι ήταν αρκετά άνετη.

Ναι, είχε αρκετή ζέστη στην άμαξα.

Ήταν η μόνη απάντηση που άντεχε να δώσει. Ίσως αν ήταν αρκετά υποχωρητική να της έδινε κάποιες ελευθερίες όντας σύζυγός του.

Τον ένιωθε πίσω της στη σκάλα, αισθανόταν έντονα την παρουσία του, ενώ η πιθανότητα να την αγγίξει τσίτωνε τα νεύρα της που ήταν ήδη τεντωμένα με την ιδέα ότι θα έβλεπε τον πατέρα της. Μια σκέψη εμφανίστηκε από το πουθενά: *Παρακαλώ, ας μην αλλάξει γνώμη ο πατέρας και κηρύξει άκυρο το γάμο.* Επιθυμούσε σαν ανόητη να απλώσει ο Νίκολας το χέρι του προς το μέρος της. Να την αγγίξει. Να την καθησυχάσει.

Μπήκε στο χολ και ο πανικός της φούντωσε. Όμως δεν της έμεινε χρόνος να το σκεφτεί γιατί εκείνη τη στιγμή μπήκε μια επισκέπτρια, μια όμορφη γυναίκα με σκούρα μαλλιά και ένα υπέροχο φλοράλ φόρεμα...

«Α, Νίκολας! Τι ανακούφιση να σε βλέπω ξανά στο Λονδίνο!» Έτρεξε προς το μέρος του και τον φίλησε στα μάγουλα. «Ανησυχούσα τρομερά για σένα, έτσι που αρμένιζες στην άλλη άκρη του κόσμου. Κι αυτή πρέπει να είναι η λαίδη Ίντια» είπε.

«Η αδερφή μου» είπε ο Νίκολας στην Ίντια. «Η Ονόρια, λαίδη του Ράμσεϊ.»

Η Ίντια υποκλίθηκε και μουρμούρισε όλες τις τυπικότητες.

«Γιατί δεν μου έστειλες αμέσως ένα μήνυμα;» παραπονέθηκε στον Νίκολας η λαίδη Ράμσεϊ. «Έπρεπε να ακούσω την είδηση της επιστροφής σου από μια υπηρέτρια;»

«Σκόπευα να σου γράψω απόψε το βράδυ» της είπε. «Αυτή τη στιγμή πρέπει να κάνω μια επείγουσα επίσκεψη στον λόρδο Κάντγουελ.»

«Στον λόρδο Κάντγουελ; Μα...» Κοίταξε μια εκείνον και μια την Ίντια. «Μα φυσικά, δεν θα το μάθατε. Σάλπαρε για τις αποικίες πριν από δεκαπέντε μέρες.»

«Για τις αποικίες;» είπε απότομα ο Νίκολας.

«Νομίζω ότι τον έστειλαν ως πρέσβη ή κάτι ανάλογο... Υπήρξε μια πολιτική αναταραχή, ή κάτι τέτοιο. Δεν παρακολούθησα όλες τις λεπτομέρειες. Όμως παραμένει το γεγονός πως ο λόρδος Κάντγουελ δεν είναι στο Λονδίνο.»

Δεν ήταν στο Λονδίνο.

Όμως... ο πατέρας της Ίντια δεν μπορεί να είχε φύγει χωρίς να έχει κανονίσει τα πράγματα, σωστά; Ήδη η Ίντια έβλεπε ότι αυτό σκεφτόταν ο Νίκολας.

«Πρέπει να μιλήσω αμέσως με τον βοηθό του, με συγχωρείτε.»

Ο Νίκολας βγήκε έξω με μεγάλες δρασκελιές, αφήνο-

ντας την Ίντια να στέκεται εκεί με τη λαίδη Ράμσεϊ, που τον κοίταξε για μια στιγμή και έπειτα έστρεψε τα εκθαμβωτικά πράσινα μάτια της στην Ίντια.

«Ήλπιζα ότι θα είχαμε λίγο χρόνο στη διάθεσή μας να μιλήσουμε προσωπικά» είπε.

Και τώρα η Ίντια συνειδητοποίησε ότι εκείνη ήταν η οικοδέσποινα –ανεξάρτητα αν το σπίτι ανήκε στον αδερφό της λαίδης Ράμσεϊ–, οπότε τη συνόδευσε στο πιο κοντινό καθιστικό και ζήτησε να τους φέρουν τσάι.

«Παρακαλώ, λαίδη Ράμσεϊ» είπε. «Καθίστε.»

«Ευχαριστώ. Θα μπω κατευθείαν στο θέμα» είπε η λαίδη Ράμσεϊ και κάθισε στην πιο κοντινή καρέκλα. «Η λαίδη Κρόστον είναι καλή μου φίλη και είμαι εξοργισμένη που εσείς και η φίλη σας κλέψατε το καράβι της. Εκτός από αυτό όμως, τα αδέρφια μου είναι το παν για μένα, και στον Νίκολας έχω αδυναμία. Τον ικέτεψα να αρνηθεί την πρόταση του πατέρα σας, αλλά είναι ξεροκέφαλος, και δεν δέχτηκε να με ακούσει. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν του αξίζει να ευτυχήσει. Είναι αυτό που θέλω για εκείνον περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο.»

Και η δική μου ευτυχία; ήθελε να ρωτήσει η Ίντια. Όμως ήταν πολύ αργά γι' αυτό, και ούτως ή άλλως κανείς δεν ενδιαφερόταν για τη δική της ευτυχία. «Είμαι σίγουρη ότι ο Νίκολας θα γίνει ευτυχισμένος όταν λάβει ό,τι του υποσχέθηκε ο πατέρας μου» είπε.

«Α, αυτή η φρικτή συμφωνία! Ο δικός μας πατέρας θα στριφογυρνούσε στον τάφο του αν ήξερε πού κατέφυγε ο Νίκολας – και χωρίς να φταίει ο ίδιος.»

«Εκτός ίσως για το χρέος του» δεν μπόρεσε να μην της υπενθυμίσει η Ίντια, ενώ ταυτόχρονα σκέφτηκε πως ο πατέρας του Νίκολας δεν ήταν σε κανέναν τάφο, αλλά στο Παρίσι και μάλλον προετοιμαζόταν για τη θεία λειτουργία.

«Φταίει ο αγαπημένος μου Νίκολας για τις καταιγίδες; Για τους πειρατές; Το χρέος του αδερφού μου είναι απο-

τέλεσμα μιας σειράς ατυχών συγκυριών και τίποτα παραπάνω. Κανείς δεν περιμένει να αποτύχουν *όλες* οι επενδύσεις του – μέχρι την τελευταία. Η επέκταση σε διάφορους τομείς υποτίθεται ότι μετριάζει το ρίσκο.» Η λαίδη Ράμσεϊ δέχτηκε ένα φλιτζάνι τσάι και ήπιε μια γουλιά. «Όμως δεν έγινε έτσι και τώρα ο Νίκολας προσπαθεί να διορθώσει τα πράγματα με διάφορους τρόπους, όπως αυτός ο ανόητος νέος επενδυτικός συνεταιρισμός – με μύλους ή κάτι τέτοιο.»

«Ο Νίκολας δεν τον θεωρεί ανόητο» διαμαρτυρήθηκε η Ίντια, καθώς σκέφτηκε όλες τις ώρες που είχε περάσει μελετώντας τα σχέδια κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους.

Η λαίδη Ράμσεϊ έγειρε το κεφάλι της στο πλάι και κοίταξε την Ίντια. «Ναι, υποθέτω πως δεν τον θεωρεί ανόητο.»

«Ο Νίκολας εργάζεται πολύ σκληρά.»

«*Υπερβολικά* σκληρά. Αυτό πιστεύουμε εγώ και ο αδερφός μου ο Τζέιμς. Δεν υπάρχει λόγος για όλα αυτά.»

«Ίσως το απολαμβάνει.»

Ακούστηκε ένας απαλός θόρυβος από την πόρτα και η Ίντια είδε τη λαίδη Ράμσεϊ να στρέφει με περιέργεια την προσοχή της πίσω της. Η Ίντια γύρισε.

Η Έμιλι!

Άφησε γρήγορα το φλιτζάνι και το πιατάκι της. «Ένα λεπτό, παρακαλώ» είπε και έτρεξε στην πόρτα.

«Qu'est-ce que c'est?» ρώτησε την Έμιλι χαμηλόφωνα και έσκυψε για να την αγγίξει στο μάγουλο. «Είσαι καλά;»

Η Έμιλι κατένευσε και έριξε μια ανήσυχη ματιά στο σαλόνι. «Δεν έπρεπε να βγω από το δωμάτιό μου. Απλώς αναρωτήθηκα πού πήγες.»

«Σςς... Δεν πειράζει. Μόνο πήγαινε πάλι πάνω και θα έρθω σε λίγο να σου μάθω ένα καινούργιο παιχνίδι. Εντάξει;»

Η Έμιλι ένευσε καταφατικά, με τα μάτια γεμάτα φόβο και ενοχή ακόμα και τώρα.

Η Ίντια της έπιασε το χέρι και το έσφιξε απαλά. *«Bien. Va-t'en.»* Η Έμιλι πήγε βιαστικά στη σκάλα, σήκωσε τα φουστάνια της για να τρέξει και η Ίντια επέστρεψε στο σαλόνι όπου η άλλη ετεροθαλής αδερφή του Νίκολας σιγόπινε το τσάι της και την κοίταζε με περιέργεια.

«Ποια ήταν αυτή;» ρώτησε η λαίδη Ράμσεϊ.

Τι θα ήθελε από εκείνη ο Νίκολας να πει; Ήξερε πολύ καλά τι *δεν* θα ήθελε να πει. Έστρωσε το φόρεμά της και επέστρεψε στην καρέκλα της, προσπαθώντας να φερθεί σαν να μην ήταν η αδερφή του Νίκολας εκείνη που μόλις είχε ανέβει τρέχοντας τη σκάλα για να κρυφτεί.

«Ένα νεαρό κορίτσι που πήραμε στο καράβι εγώ και η δεσποινίς Ζερμέν» εξήγησε και πήρε το φλιτζάνι της. «Ένα ορφανό.» Πίεσε τον εαυτό της να χαμογελάσει στη λαίδη Ράμσεϊ. «Είπα στον Νίκολας ότι θα προκαλούσα μπελάδες αν δεν συμφωνούσε να προσφέρει στην Έμιλι ένα σπίτι.»

«Μα, λαίδη Ίντια... Πολύ φοβάμαι πως θα προκαλέσετε μπελάδες έτσι κι αλλιώς.»

Κεφάλαιο 25

Τριάντα λεπτά αργότερα, το δεξί χέρι του Κάντγουελ κοίταξε ανέκφραστα τον Νικ πίσω από ένα ζευγάρι γυαλιά και ένα γραφείο που φαινόταν να έχει δεχτεί επίθεση από ολόκληρο το γαλλικό στρατό.

«Έχω ένα συμβόλαιο με το λόρδο Κάντγουελ για την πληρωμή πενήντα χιλιάδων λιρών» του είπε ο Νικ.

Ο Λάντλοου βούτηξε την πένα του στο μελάνι και συμπλήρωσε μια μισοτελειωμένη επιστολή. «Δεν μου είπε τίποτα προτού φύγει.»

«Όλη η Αγγλία ξέρει γι' αυτό το συμβόλαιο.»

«Αυτό που εννοώ είναι πως δεν άφησε συγκεκριμένες οδηγίες για την εφαρμογή του συμβολαίου στην περίπτωση της τήρησής του.» Βούτηξε την πένα του άλλη μια φορά. «Είχα την εντύπωση πως δεν πίστευε ότι θα το τηρούσατε.»

«Το τήρησα όμως» είπε ξερά ο Νικ.

Γράψιμο, γρατζούνισμα, γράψιμο. «Πενήντα χιλιάδες είναι πολύ μεγάλο ποσό για να πάρω αποφάσεις χωρίς την άμεση εντολή του λόρδου.» *Βούτηγμα, βούτηγμα, γράψιμο.*

Το στομάχι του Νικ έγινε κόμπος. Δεν ήταν δυνατόν να συμβαίνει αυτό.

Ο Νικ ακούμπησε τα χέρια του στο χάος των εγγράφων πάνω στο γραφείο και έγειρε πιο κοντά στον άντρα. «Έχω το συμβόλαιο μαζί μου. Σίγουρα δεν μπορεί να πιστεύετε πως ο Κάντγουελ θα ήθελε να μην τηρήσετε τις επαγγελματικές *υποχρεώσεις* του.»

Γράψιμο, γράψιμο, γρατζούνισμα.

Ο άντρας έβαλε με δύναμη την πένα του στη βάση της και έγειρε την πλάτη του στη ράχη της καρέκλας του. «Πόσο έγκυρο πιστεύετε ότι θα είναι αυτό το συμβόλαιο σε ένα δικαστήριο, λόρδε Τάγκαρτ;»

Καθόλου. Δεν υπήρξε ποτέ κάποια αμφιβολία γι' αυτό – ήταν απλώς μια συμφωνία ανάμεσα σε εκείνον και τον Κάντγουελ. Πράγμα που σήμαινε πως αν ο Λάντλοου αρνιόταν να την τιμήσει, ο Νικ δεν θα μπορούσε καν να πάει σε ένα δικαστήριο για να δικαιωθεί.

«Με συγχωρείτε» είπε τώρα –ήρεμα, νιώθοντας όμως χολή να ανεβαίνει στο λαιμό του– «αλλά ακούγεστε σαν να αμφισβητείτε τη συμφωνία μου με τον εργοδότη σας. Και δεδομένου ότι δεν μπορεί να συμβαίνει κάτι τέτοιο, πρέπει να επιμείνω να μου δώσετε αμέσως τα χρήματα.»

«Φοβάμαι πως δεν μπορώ να το κάνω.»

«Δεν είναι δική σας δουλειά να παρέμβετε.»

«Αντιθέτως, ο λόρδος Κάντγουελ βασίζεται σε μένα για τη διαχείριση των υποθέσεών του. Η συγκεκριμένη, τολμώ να πω, δεν αντιμετωπίστηκε καθόλου καλά. Λυπάμαι ειλικρινά.» Ω, ναι, ο Λάντλοου φαινόταν βαθιά λυπημένος. «Πολύ φοβάμαι πως απλώς θα πρέπει να περιμένετε να επιστρέψει και να το συζητήσετε μαζί του.» *Βούτηγμα, βούτηγμα, γράψιμο.*

Όταν θα επέστρεφε ο Κάντγουελ από τις αποικίες, θα ήταν πολύ αργά. Κάθε μέθοδος που μπορούσε να σκεφτεί ο Νικ για να αλλάξει γνώμη ο Λάντλοου επίσης εξασφάλιζε πως θα κατέληγε στη φυλακή.

Πήγε στην πόρτα νιώθοντας σαν να πνιγόταν. «Θα μετανιώσετε γι' αυτή την απόφαση. Και όταν επιστρέψει ο λόρδος Κάντγουελ, το πιθανότερο είναι πως θα μείνετε άνεργος.»

«Πολύ αμφιβάλλω γι' αυτό, λόρδε μου» άκουσε ο Νικ τον Λάντλοου να λέει καθώς χτύπαγε με δύναμη πίσω του την πόρτα.

Έξω στο δρόμο, η πλήρης σημασία αυτού που μόλις είχε συμβεί τον διαπέρασε όπως η βροχή το πανωφόρι του. Δεν υπήρχαν χρήματα από τον Κάντγουελ. Έδωσε οδηγίες στον αμαξά και έτρεξε να δει τον Χόλισγουελ, όμως βρήκε μόνο ψεύτικη κατανόηση και ένα αυτάρεσκο χαμόγελο στα χοντρά χείλη του. Δεν θα υπήρχαν άλλες παρατάσεις, ούτε άλλες δήθεν χάρες.

Και τώρα, η μοναδική ελπίδα να αποκτήσει κάποια χρήματα ο Νικ ήταν να βρει γρήγορα έναν αγοραστή για το Τάγκαρτ – σε ένα δεκαπενθήμερο ή και λιγότερο. Μπορούσε να το πουλήσει, να πληρώσει τον Χόλισγουελ και να του μείνει ένα μικρό ποσό. Διαφορετικά, ο Χόλισγουελ απλώς θα έπαιρνε το Τάγκαρτ ως πληρωμή.

Ό,τι από τα δύο και αν γινόταν, θα έχανε το μοναδικό νόμιμο σπίτι του.

Και ό,τι και να γινόταν, θα εξακολουθούσε να έχει να σκεφτεί την Έμιλι – και την Ίντια.

Θεέ και Κύριε. Η Ίντια.

Η άμαξα προχωρούσε στους δρόμους, προς το σπίτι του Τζέιμς, και ο Νικ έτριψε το πρόσωπο με τα χέρια του. Να πάρει ο διάβολος. Είχε παντρευτεί την Ίντια πιστεύοντας ότι θα γινόταν τουλάχιστον οικοδέσποινα του Τάγκαρτ. Όμως τώρα δεν θα σήμαινε τίποτα να είναι η λαίδη Τάγκαρτ, και αντιθέτως θα ήταν οικοδέσποινα... πού;

Δεν είχε ιδέα.

Όμως ένα πράγμα ήταν βέβαιο: όποιο σπιτικό κι αν εξασφάλιζε θα ήταν οδυνηρά ταπεινό. Τουλάχιστον οτιδήποτε πρόσφερε στην Έμιλι θα ήταν ανώτερο από ό,τι είχε μέχρι τότε. Αλλά το να δει την Ίντια ως λαίδη Τάγκαρτ να κάνει μπουγάδα με τα χέρια βουτηγμένα ως τους αγκώνες στο νερό... ήταν μια ντροπή που δεν μπορούσε να αντέξει.

Ωστόσο, υπήρχε μια λύση. Κοίταξε έξω από το παράθυρο καθώς τη σκέφτηκε. Την απεχθανόταν. Άλλωστε, έτσι κι αλλιώς η Ίντια ποτέ δεν ήθελε αυτό το γάμο. Την είχε συ-

ντρίψει – δεν είχε δει αρκετές αποδείξεις γι' αυτό ο Νίκολας από τη στιγμή που έφυγαν από το Παρίσι; Είχε χάσει τη μαχητικότητά της και εκείνος δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο θα του έλειπε μέχρι που εξαφανίστηκε.

Και τον πονούσε διαολεμένα να κάνει αυτό που έπρεπε να γίνει –περισσότερο από όσο θα περίμενε– αλλά ήταν ο μόνος τρόπος.

***

Αφού έφυγε η λαίδη Ράμσεϊ, η Ίντια βρήκε την Έμιλι και της έμαθε ένα καινούργιο παιχνίδι. Έπειτα ζήτησε να τους φτιάξουν φρέσκο τσάι, κάθισαν στα μαξιλάρια στο κρεβάτι και ήπιαν, και η Ίντια είπε στην Έμιλι πως οι κυρίες που είχαν ελεύθερο χρόνο στη διάθεσή τους μιλούσαν κυρίως για φορέματα και μόδα. Και παρότι η Ίντια είχε χρόνια να σκεφτεί κάτι από τα δύο, έκανε μελοδραματικές δηλώσεις με ένρινη γαλλική προφορά όπως: *Τολμώ να πω πως δεν μπορώ να ζήσω αν δεν βρω ένα τόπι δαντέλα στην απόχρωση του πράσινου του παγονιού και εκείνο το απαίσιο καφέ μεταξωτό δεν μου κάνει – απλώς δεν μου κάνει!*

Χαχάνισαν και γέλασαν, και η Ίντια φαντάστηκε πως έτσι θα ήταν αν είχε μια αδερφή. Της ήρθε η ιδέα να αρχίσει να μαθαίνει στην Έμιλι κάποιες αγγλικές λέξεις, κι έτσι άρχισε με τα πράγματα γύρω τους: το φλιτζάνι του τσαγιού, το πιατάκι, το πάπλωμα, τα μαξιλάρια, τα παπούτσια.

Η Ίντια κοίταξε τα πόδια της δίπλα στης Έμιλι –δύο ζευγάρια δάχτυλα να δείχνουν προς τα πάνω– και ένιωσε λιγότερο μόνη απ' όσο αισθανόταν εδώ και πολύ καιρό.

Το χτύπημα της πόρτας μιας άμαξας ακούστηκε από το δρόμο και λίγο μετά ακούστηκαν τα βήματα κάποιου που μπήκε στο σπίτι.

«Mon frère» είπε με ελπίδα η Έμιλι. *«Il est revenu.»*

«Ναι, έτσι νομίζω.» Πράγματι ακουγόταν σαν να είχε

επιστρέψει ο Νίκολας και η Ίντια αναρωτήθηκε ποια να ήταν τα νέα. Είχε εξασφαλίσει τα χρήματα; Κι αν δεν τα είχε...

Μια τρελή σκέψη τής πέρασε από το μυαλό. Ότι τελικά ο Νίκολας θα καταλάβαινε πόσο μεγάλο λάθος είχε κάνει. Πως το σημαντικό δεν ήταν τα χρήματα, πως είχε ήδη αποκτήσει αυτό που άξιζε –εκείνη– και ότι ο γάμος τους σήμαινε ότι κανένας δεν θα μπορούσε να του την πάρει. Και ίσως δεν τον ενδιέφερε πια η ντροπή – μόνο εκείνη και η Έμιλι, και οι τρεις τους θα ζούσαν σε ένα ευχάριστο μέρος, ευτυχισμένοι και ασφαλείς.

Λίγο μετά, στην ανοιχτή πόρτα εμφανίστηκε ο μπάτλερ. «Λαίδη, σας ζητούν στη βιβλιοθήκη» είπε.

Η Ίντια άφησε την Έμιλι διαβεβαιώνοντάς την πως θα επέστρεφε γρήγορα, κατέβηκε στο ισόγειο και βρήκε τον Νίκολας να κάθεται στη γωνία του γραφείου με τα χέρια πιασμένα ανάμεσα στα πόδια του να κοιτάζει το χαλί.

Σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε με άδειο βλέμμα. «Ο άνθρωπος του πατέρα σου αρνείται να τιμήσει τη συμφωνία όσο εκείνος απουσιάζει» της είπε. «Μίλησα με τον Χόλισγουελ – δεν είναι πρόθυμος να περιμένει, ούτε καν για μια επιστολή από τον πατέρα σου. Η μόνη επιλογή μου είναι να πουλήσω το Τάγκαρτ, αμέσως αν μπορώ. Διαφορετικά...»

Διαφορετικά ο κύριος Χόλισγουελ θα έπαιρνε την κυριότητα του Τάγκαρτ.

Δεν είχε πάρει τα χρήματα. Ήταν γεγονός – δεν υπήρχαν χρήματα. Η καρδιά της χτύπησε γρήγορα, και όλα όσα είχε σκεφτεί λίγα λεπτά νωρίτερα απογειώθηκαν με ανανεωμένη ελπίδα.

Εκείνη τη στιγμή, εμφανίστηκε ξανά ο μπάτλερ. «Ο επίσκοπος Γουέντγουορθ, λόρδε μου.»

Ένας εξέχων κληρικός μπήκε στο δωμάτιο.

«Το εκτιμώ που ήρθατε τόσο γρήγορα» του είπε ο Νίκολας. «Από δω η λαίδη Ίντια...» Έκανε τις συστάσεις.

«Διάβασα το μήνυμα με το οποίο εξηγούσατε την κατάσταση και όπου γράφατε πως επιθυμείτε να ακυρωθεί ο γάμος» είπε ο επίσκοπος.

«Να ακυρωθεί» επανέλαβε η Ίντια. Ο Νίκολας ήθελε να ακυρώσει το γάμο; Υπήρχε μια στιγμή απόλυτου σοκ και έπειτα...

«Αν κάποιος γάμος πρέπει να αντιμετωπιστεί ως άκυρος και κενός αυτός είναι ο δικός μας» είπε ο Νίκολας στον ιερέα. «Η συμφωνία που έκανα με τον πατέρα της –την οποία είμαι σίγουρος πως γνωρίζετε– δεν έχει νομική βάση. Η λαίδη Ίντια εξέφρασε τις αντιρρήσεις της καθαρά και επίμονα.»

Και τώρα –*τώρα*– ήταν έτοιμος να τιμήσει εκείνες τις αντιρρήσεις; Τον κοίταξε, ακούγοντας τα λόγια ενώ ο πόνος άρχισε να λιμνάζει μέσα της, να την πλημμυρίζει, να φουσκώνει ανελέητα καθώς ο Νίκολας συνέχισε να μιλάει.

«Η ίδια η γαμήλια τελετή ήταν αμφίβολης εγκυρότητας» συνέχισε ο Νίκολας «όσο και αν ντρέπομαι που το λέω αυτό.»

Ντρεπόταν; *Τώρα ντρεπόταν;*

«...και φυσικά, ο γάμος παραμένει λευκός.»

Λευκός!

Η Ίντια δεν μπορούσε να το αντέξει αυτό ούτε λεπτό παραπάνω. «Τι στο διάβολο είναι αυτά που λες;» Τα λόγια ξεχύθηκαν από μέσα της. Την πονούσε –ω, Θεέ μου, πόσο την *πονούσε*– ενώ θα έπρεπε να αγαλλιάσει –ω, ναι, να *αγαλλιάσει*– αλλά την πλημμύρισε μια φρικτή οργή. «Δεν ήταν αρκετό που με ανάγκασες να σε παντρευτώ; Τώρα νομίζεις ότι μπορείς να με πετάξεις στην άκρη;»

Ο Νίκολας την κοίταξε απότομα. Ο επίσκοπος συνοφρυώθηκε.

«Συμφωνώ με τις εύλογες αντιρρήσεις σου πως δεν έπρεπε να επιχειρήσω από την αρχή να σε παντρευτώ και πως ο γάμος που έχουμε τώρα είναι μια απάτη» είπε εκείνος.

Βέβαια. Και βέβαια συμφωνούσε. Τώρα δεν υπήρχαν χρήματα – δεν υπήρχε *λόγος* να την κρατήσει. Δεν την ήθελε πια. Όχι χωρίς τα χρήματα.

«Τώρα που δεν θα λάβεις τα χρήματα από τον πατέρα μου, ο γάμος είναι μια απάτη. Ήσουν απολύτως ευχαριστημένος να προσποιείσαι πως αυτός ο γάμος ήταν νόμιμος όταν εξυπηρετούσε τους σκοπούς σου, αλλά τώρα που δεν τους εξυπηρετεί...»

«Μη λες ανοησίες.»

«...τι θα κάνεις; Θα με πετάξεις στο δρόμο με το μπαούλο μου και ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη; Ύστερα από όλα όσα έκανες;»

«Ω, για όνομα του Χριστού...»

«Αφού σου έδωσα την *παρθενιά* μου;»

«Λόρδε Τάγκαρτ» τους διέκοψε ο επίσκοπος, συνοφρυωμένος «με όλο το σεβασμό, δεν περίμενα να τα ακούσω αυτά.»

«Είμαι σίγουρος ότι η λαίδη Ίντια έχει μια προσωρινή σύγχυση» είπε ο Νίκολας με σφιγμένα δόντια. «Έχουμε συζητήσει διεξοδικά την πιθανότητα ενός χωρισμού.»

«Δεν είμαι πανωφόρι, να το φοράς όποτε σου κάνει κέφι και έπειτα να το πετάς παράμερα όταν αποφασίζεις ότι δεν σου κάνει πια.»

«Είχα την εντύπωση πως το *πανωφόρι* μου ήθελε να είναι ελεύθερο να διαλέξει εκείνο ποιος θα το φοράει» είπε απότομα ο Νίκολας.

Ο επίσκοπος ξερόβηξε. «Με όλο το σεβασμό, λόρδε Τάγκαρτ, πολύ φοβάμαι πως αυτή η... εεε... η *διαφωνία για τη μόδα* δεν είναι αρκετή για την ακύρωση ενός γάμου. Με χρειάζονται στην εκκλησία, οπότε σας προτείνω αν το πανωφόρι σάς ταιριάζει...» κοίταξε την Ίντια «...να το φορέσετε.»

Κεφάλαιο 26

«Τι στα κομμάτια νόμιζες ότι έκανες;» ρώτησε εκνευρισμένος ο Νίκολας αμέσως μόλις έφυγε ο επίσκοπος.

«Μπορώ να ρωτήσω το ίδιο» του αντιγύρισε η Ίντια, καταφέρνοντας με κάποιον τρόπο να μιλήσει παρά τον φρικτό πόνο στο στήθος της. «Δεν πρόκειται να πάρεις ποτέ τα χρήματα από τον πατέρα αν ακυρωθεί αυτός ο γάμος.»

«Συνειδητοποιείς» της είπε βλοσυρά «πως τώρα δεν πρόκειται να μπορέσουμε να χωρίσουμε ποτέ.»

Ναι. Ακριβώς αυτό συνειδητοποίησε η Ίντια. «Αν αυτό χρειάζεται για να σε εμποδίσω να με χρησιμοποιήσεις όπως σε βολεύει και έπειτα να με πετάξεις στην άκρη χωρίς μια δεκάρα, τότε αυτό είναι το τίμημα που θα πληρώσω.»

«Χωρίς μια *δεκάρα;* Εννοείς ότι εναντιώθηκες επειδή νόμισες ότι δεν θα έπαιρνες χρήματα;»

Όχι, δεν εννοούσε αυτό, αλλά ήταν προτιμότερο από το να του πει την αλήθεια και να ρισκάρει να αποκαλύψει συναισθήματα που ούτε εκείνη καταλάβαινε απόλυτα. Ας πίστευε ο Νίκολας πως ήθελε χρήματα – για μια φορά, ας πίστευε πως δεν ήταν *εκείνος* αρκετός.

Κατένευσε.

Ο Νίκολας έμεινε να την κοιτάζει. «Δεν μπορεί να σοβαρολογείς.»

«Πίστεψέ το.»

«Θα σου έδινα κάτι αν το ζητούσες!»

«Πότε να το ζητούσα; Στις δύο ώρες που πέρασες απα-

σχολημένος κανονίζοντας την ακύρωση του γάμου, τον οποίο πριν από μια εβδομάδα ήθελες τόσο απεγνωσμένα ώστε επιστράτευσες τους φίλους σου για να με *ξεγελάσεις;* Αν ακυρωνόταν αυτός ο γάμος, δεν θα αισθανόσουν υποχρεωμένος να μου προσφέρεις τίποτα για τους μπελάδες που μου προκάλεσες.»

Μόνο που εκείνη δεν τον ήθελε *υποχρεωμένο.* Τόσο ανόητη που ήταν, ήθελε ο Νίκολας να έχει πάρει την παρθενιά της επειδή την ήθελε δική του. Να την έχει παντρευτεί επειδή την ήθελε για σύζυγό του.

Η ντροπή που την είχε πλημμυρίσει στο Παρίσι την κατέλαβε ξανά. Τον ήθελε ακόμα, παρότι εκείνος δεν την ήθελε.

«Τώρα δεν μπορώ να νιώσω υποχρεωμένος, έτσι δεν είναι;» της είπε με θυμό. «Είχες την ευκαιρία σου για ελευθερία, και τώρα μας αλυσόδεσες μαζί για μια ζωή.»

«Πολύ συναρπαστικό που τώρα αποστρέφεσαι το σχέδιο που εσύ σκέφτηκες» του είπε. Σκέφτηκε την ΄Εμιλι να περιμένει στον πάνω όροφο, έχοντας εμπιστοσύνη και στους δύο, να φοβάται για το δικό της μέλλον. «Ελπίζω μόνο να μη σχεδιάζεις να πετάξεις έξω και την ΄Εμιλι, αν δεν καταφέρει να ανταποκριθεί στις προσδοκίες σου.»

Ο Νίκολας πήγε στο γραφείο και άνοιξε ένα κουτί με κλειδαριά. Πήρε μια πένα και αφού έγραψε θυμωμένα κάποιες λέξεις πέταξε ένα χαρτί προς το μέρος της. «Πεντακόσιες λίρες. Μπορείς να μαζέψεις τα πράγματά σου και να επιστρέψεις στη θεία σου στο Παρίσι.»

Η ΄Ιντια κοίταξε το χαρτί στα χέρια της. Πεντακόσιες... «Δεν αντέχει η τσέπη σου αυτό το ποσό.»

«Αυτό που δεν μπορώ να αντέξω είσαι *εσύ,* λαίδη ΄Ιντια.»

Τα λόγια του χώθηκαν απάνθρωπα σκληρά στην καρδιά της. «Πρέπει να κάνεις κάτι πολύ καλύτερο από αυτό για να με ξεφορτωθείς» είπε περιπαιχτικά με το ζόρι. Πριν από λίγες εβδομάδες θα έπαιρνε τα λεφτά του και θα επέστρεφε μετά χαράς στη Μεσόγειο. Τώρα το μόνο που μπορούσε να

σκεφτεί ήταν τι σήμαινε ότι ήταν πρόθυμος να πληρώσει ένα τόσο τεράστιο ποσό για να την ξεφορτωθεί, και πως αν τα έπαιρνε, δεν θα του έμενε τίποτα για την Έμιλι. Πέταξε την επιταγή πάνω στο γραφείο. «Μου στέρησες το μέσο να ζω όταν με πήρες από τη Μάλτα...»

«Ένα μέσο το οποίο είχες κλέψει!»

«...και δεν θα πατσίσουμε αν δεν μου προσφέρεις ένα μέσο να ζω για να το αντικαταστήσω.»

«Να *πατσίσουμε.*»

«Σε τι θα μου χρησιμεύσει το Παρίσι; Όταν με βρήκες, είχα ένα καράβι και ένα πλήρωμα, με τα κύματα της Μεσογείου κάτω από τα πόδια μου, με φουσκωμένα πανιά να με πάνε όπου ήθελα, και εκατό πιθανότητες να περιμένουν στο μέλλον μου.» Και δεν θα γνώριζε ποτέ το χάδι ενός άντρα, δεν θα μάθαινε ποτέ πώς νιώθεις όταν σε θέλουν. Όταν σε προστατεύουν. Ε, λοιπόν, τώρα δεν προσπαθούσε να την προστατεύσει. «Είχα τον τρόπο να βγάλω τα προς το ζην χωρίς να είμαι ερωμένη *κανενός*. Πώς προτείνεις να το αντικαταστήσεις *αυτό,* κύριε Γουόρ;»

«Αν μπορούσα, θα σου αγόραζα ένα δικό σου καράβι και θα σε έβλεπα μετά χαράς να μπαρκάρεις για τις Δυτικές Ινδίες ή για όπου στο διάβολο θέλεις.» Τα χείλη που κάποτε τη φίλησαν μέχρι λιποθυμίας τώρα ήταν σφιγμένα.

Θα έπρεπε να θέλει να μπαρκάρει για τις Δυτικές Ινδίες. Αλλά δεν ήθελε. Ήθελε να μειώσει την απόσταση ανάμεσά τους και να νιώσει τα μπράτσα του να την αγκαλιάζουν. Όμως αυτή η απόσταση φαινόταν τόσο μακρινή όσο οι ίδιες οι Δυτικές Ινδίες.

«Τότε δεν θα σε πειράξει να το γράψεις κιόλας.» Πίεσε τον εαυτό της να του χαμογελάσει. «Για τη μέρα που θα *έχεις* το κεφάλαιο.»

«Α, ναι. Μια υπόσχεση για εκείνη την ευτυχισμένη μέρα που θα πάρω πίσω την περιουσία μου και όλα θα είναι ωραία και πάλι. Γιατί όχι;» Ο Νίκολας χτύπησε ένα χαρτί

πάνω στο γραφείο, πήρε μια πένα από τη βάση της, τη βούτηξε στο μελάνι και έγραψε μερικές λέξεις. Έπειτα της έδωσε το χαρτί με ένα λοξό χαμόγελο. «Ορίστε. Η υπόσχεσή μου, γραπτώς, να σου αγοράσω ένα ιστιοφόρο όταν θα έχω τη δυνατότητα.»

Η Ίντια το πήρε και το δίπλωσε προσεκτικά. «Στο μεταξύ, δεν έχω άλλη επιλογή από το να μείνω μαζί σου και να μοιραστώ ό,τι *μπορείς* να προσφέρεις.»

Ο Νίκολας την κοίταξε και για μια στιγμή σκέφτηκε πως ίσως της έλεγε ότι ήθελε να μείνει. Κράτησε την ανάσα της, παρακολουθώντας ένα μυ να τρέμει στο σαγόνι του, προσπαθώντας να ερμηνεύσει αυτό που έβλεπε στα μάτια του, σχεδόν ελπίζοντας...

«Αντιθέτως» της είπε εκείνος. «Μέχρι το τέλος της εβδομάδας, περιμένω να έχεις μαζέψει τα πράγματά σου και να κανονίσεις την επιστροφή σου στη θεία σου στο Παρίσι.»

***

Η Ίντια προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της ότι δεν την ενδιέφερε τι περίμενε ο Νίκολας. Δεν θα πήγαινε πουθενά. Όχι τώρα. Για μια φορά, έπρεπε να υποστεί *εκείνος* τις συνέπειες όσων είχε κάνει.

Προσπάθησε να αγνοήσει την αίσθηση ότι περισσότερο υπέφερε η ίδια.

Τελικά ο πατέρας της θα επέστρεφε και το πιθανότερο ήταν πως ο Νίκολας θα έπαιρνε τα λεφτά του – ακόμα κι αν δεν είχε πια το Τάγκαρτ. Δεν θα χρωστούσε πλέον πουθενά, οπότε θα κρατούσε ολόκληρο το ποσό. Θα μπορούσε να της προσφέρει τον τρόπο να ζήσει καλά μόνη της.

Μέχρι τότε, εκείνη σίγουρα θα είχε πάψει να κάνει όλες αυτές τις ανόητες σκέψεις για τον Νίκολας. Θα είχε πάψει να έχει εκείνες τις γελοίες φαντασιώσεις ότι

θα ζούσαν μαζί οι τρεις τους. Μέχρι τότε, το πιθανότερο ήταν πως θα ανυπομονούσε να τον ξεφορτωθεί όπως ανυπομονούσε να την ξεφορτωθεί κι εκείνος.

Και όταν θα της πρόσφερε τον τρόπο να ζει, η Ίντια θα ήταν προετοιμασμένη να το εκμεταλλευτεί στο έπακρο. Αυτός ήταν ο λόγος που τώρα, ίσιωνε και δίπλωνε νευρικά ένα κομμάτι χαρτί καθώς η άμαξά της σταμάτησε μπροστά σε ένα μικρό σπίτι... με το νούμερο πενήντα τρία.

Αυτό ήταν άσκοπο. Αν ο κύριος Γουίγκινς ήταν μάγος, θα είχε κάνει τα μαγικά του πριν από χρόνια.

Λίγο έλειψε να χτυπήσει το καμπανάκι για να φύγουν, αλλά τότε η πόρτα της άμαξας άνοιξε διάπλατα. Ο υπηρέτης περίμενε. Και εκείνη είχε βαρεθεί τόσο πολύ να είναι ανόητη ώστε έπιασε το χέρι του και κατέβηκε το σκαλοπάτι.

Μια μεγάλη γυναίκα άνοιξε την πόρτα σχεδόν αμέσως. Η Ίντια βλαστήμησε το τρέμουλο στη φωνή της. «Είναι εδώ ο κύριος Γουίγκινς;»

Η γυναίκα συνοφρυώθηκε. «Ποια τον ζητεί, παρακαλώ;»

«Δεν έχω κάρτα. Παρακαλώ, πείτε του ότι είμαι η λαίδη Ίντια, η κόρη του λόρδου Κάντγουελ.»

Αμέσως η γυναίκα υποκλίθηκε και άνοιξε περισσότερο την πόρτα. «Περάστε, λαίδη μου. Από δω... Μπορείτε να περιμένετε στο σαλόνι. Δυστυχώς ο κύριος Γουίγκινς ετοιμάζεται για ένα ραντεβού, όμως θα του πω ότι είστε εδώ και είμαι σίγουρη ότι θα σας δει έστω για λίγα λεπτά.»

Η γυναίκα έφυγε και η Ίντια ένιωσε ένα τεράστιο βάρος να φεύγει από πάνω της. Σε λίγο θα έβλεπε τον κύριο Γουίγκινς και εκείνος θα τη βοηθούσε.

Όλα θα ήταν διαφορετικά τώρα. Ήταν μεγαλύτερη, πιο αποφασισμένη. Και ίσως δεν υπήρχε πολύς χρόνος

–από μέρα σε μέρα, ο Νίκολας ίσως την ανάγκαζε να φύγει– όμως θα χρησιμοποιούσε όσο είχε στη διάθεσή της. Ο ευγενικός κύριος Γουίγκινς, με τις φαβορίτες μέχρι τα μάγουλα, τα γυαλιά και την υπομονή του, θα ήξερε ακριβώς τι να κάνει.

«Η λαίδη ΄Ιντια;»

Κοίταζε τα δάχτυλά της και σήκωσε απότομα το κεφάλι της ακούγοντας την αντρική φωνή. Τη *νεανική* αντρική φωνή. «Ναι;»

«Η οικονόμος μου είπε ότι με ζητήσατε.»

Θεέ και Κύριε, όχι. Η ΄Ιντια σηκώθηκε όρθια. «Με συγχωρείτε. Ζήτησα να δω τον κύριο Γουίγκινς.» Αυτός ο άνθρωπος ήταν ό,τι δεν ήταν ο αγαπητός κύριος Γουίγκινς – είχε αθλητικό σώμα, φορούσε γιλέκο της μόδας και τα μάτια του ήταν εύθυμα. «΄Ηταν ο δάσκαλός μου όταν ήμουν μικρή.»

Ο νεαρός άντρας χαμογέλασε αχνά. «Ο πατέρας μου. Πέθανε τον προπέρσινο χειμώνα.»

«΄Οχι!» Η καρδιά της ΄Ιντια βούλιαξε. «Φοβερό. Σας παρακαλώ, συγχωρήστε την άγνοιά μου.»

«Παρακαλώ, λαίδη ΄Ιντια. Μπορώ να μάθω το σκοπό της επίσκεψής σας;»

Ακόμα σοκαρισμένη από τα νέα, η ΄Ιντια έψαξε να βρει μια απάντηση. «΄Ηθελα απλώς να επισκεφθώ έναν παλιό γνωστό που σήμαινε πάρα πολλά για μένα.» Δεν μπορούσε να πει σε αυτό τον άνθρωπο την αλήθεια. «΄Ηταν ο πιο υπομονετικός δάσκαλος που είχα ποτέ.»

«Και πόσους είχατε;» Ο νεαρός κύριος Γουίγκινς χαμογέλασε. «Με συγχωρείτε. Αυτό ήταν μεγάλη αγένεια. Το κομπλιμέντο σας σημαίνει πολλά για μένα. Ελπίζω μόνο να πουν και για μένα οι μαθητές μου το ίδιο κάποια μέρα.»

«Είστε δάσκαλος;» Και βέβαια ήταν. Είχε ακολουθήσει τα βήματα του πατέρα του.

«Ναι.» Ο άντρας έγειρε ελαφρά το κεφάλι του στο πλάι.

«Έχετε παιδιά που χρειάζονται δάσκαλο;»

Ναι. Είχε την Έμιλι. Όμως δεν μπορούσε να προσλάβει ένα δάσκαλο για την Έμιλι χωρίς να μιλήσει με τον Νίκολας, και τώρα ο νεαρός κύριος Γουίγκινς την κοίταξε ερωτηματικά καθώς καθυστερούσε να απαντήσει και...

«Όχι, εγώ...» *Εγώ δεν ξέρω να διαβάσω.* Τράβηξε νευρικά το μανίκι της. «Εδώ που τα λέμε, ομολογώ ότι... ότι ήλπιζα να προσλάβω εγώ τον πατέρα σας.»

***

Δεν έφυγε.

Ο Νικ της έδωσε μια μέρα. Έπειτα άλλη μία. Τα μπαούλα της έφτασαν από το Παρίσι, μαζί με μια άσχημη επιστολή από τη λαίδη Πένινγκτον που τον επέπληττε για την προδοσία του και για το γεγονός ότι είχε παντρευτεί την Ίντια με τον τρόπο που το είχε κάνει.

Ήταν πολύ σίγουρος ότι η Ίντια θα χαιρόταν με την ακύρωση. Όταν εκείνη δεν χάρηκε...

Για μια στιγμή νόμισε ότι δεν χάρηκε εξαιτίας του.

Αλλά φυσικά, τα πράγματα ήταν ακριβώς όπως νόμιζε. *Χειρότερα* απ' όσο νόμιζε. Η Ίντια ήθελε αυτό που ήθελε πάντα: ένα καράβι. Την ελευθερία των ανοιχτών θαλασσών. Μια ζωή με παραλιακά καπηλειά, αντρικά ρούχα και να πίνει ρούμι πάνω στα κύματα.

Και νόμιζε ότι μπορούσε να αποσπάσει αυτή τη ζωή από εκείνον.

Θα έπρεπε να ξέρει πως ο Νικ δεν θα μπορούσε ποτέ να κρατήσει εκείνη την υπόσχεση. Πως δεν ήταν σοβαρή – πώς θα μπορούσε; Οι άνθρωποι που φυτοζωούσαν σε αγροτόσπιτα δεν μπορούσαν να αγοράσουν καράβια.

Η σκέψη ότι θα έχανε το Τάγκαρτ τον διαπέρασε σαν στομωμένο μαχαίρι που καρφώθηκε στα σωθικά του. Είχε ήδη αρχίσει να κάνει έρευνες, προσπαθώντας να βρει αγο-

ραστή. Θα έπρεπε να πουλήσει το σπίτι μαζί με όλα όσα υπήρχαν μέσα. Μπορούσε να πάρει μόνο τα ρούχα του, λίγα προσωπικά αντικείμενα και μερικά από τα έπιπλα κατώτερης ποιότητας για ένα σπίτι που θα μοιραζόταν με την Έμιλι. Κατά πάσα πιθανότητα ένα αγροτόσπιτο. Ταπεινό, μικρό, με λίγα έξοδα συντήρησης.

Εκείνος και η Έμιλι. Μόνοι τους. *Όχι* εκείνος, η Έμιλι και η Ίντια.

Δεν θα στέγαζε την κόρη ενός κόμη σε ένα ντουμανιασμένο, γεμάτο ποντίκια αγροτόσπιτο επειδή δεν ήταν αρκετά άντρας για να διατηρήσει την περιουσία του. Ήταν ήδη αρκετά άσχημο πως, αν πήγαιναν όλα όπως είχε υπολογίσει, θα την είχε στεγάσει σε ένα σπίτι με τα χρήματα του πατέρα της.

Όχι. Ήταν καλύτερο να είναι ο άντρας του οποίου η σύζυγος έκανε τη ζωή της γιατί δεν ήθελε εξαρχής αυτό το γάμο. Με κάποιον τρόπο θα έβρισκε πώς να τη διώξει.

Όμως δόξα τω Θεώ η Ίντια δεν είχε δεχτεί την τραπεζική επιταγή που της είχε προσφέρει πάνω στα νεύρα του. Δεν ήξερε πώς θα κατάφερνε να την καλύψει – ο μόνος τρόπος ήταν να χρεωθεί κι άλλο. Του είχαν μείνει ελάχιστα από τα χρήματα που του είχε δώσει ως προκαταβολή ο Κάντγουελ για το ταξίδι της αναζήτησης της Ίντια. Και το πρωί, είχε χρησιμοποιήσει ένα μέρος από αυτά για να ντύσει την Έμιλι.

Πέρασε μπροστά από το σαλόνι, έχοντας επιστρέψει από μια συνάντηση νωρίς το απόγευμα που αποδείχτηκε παραγωγική, και σταμάτησε απότομα. Έκανε μεταβολή. Πήγε στην πόρτα.

«*Τι* κάνεις;»

Η Ίντια πέρασε μια βελόνα σε ένα κομμάτι ύφασμα, τράβηξε την κλωστή και τον κοίταξε με ένα χαμόγελο που τον χτύπησε κατευθείαν στα σωθικά. «Η Έμιλι κοιμάται –θα νόμιζε κανείς ότι δεν είχε κοιμηθεί ποτέ σε ολόκλη-

ρη τη ζωή της έτσι εύκολα που την παίρνει ο ύπνος– και εγώ ανακάλυψα ένα *εκπληκτικό* σχέδιο για ένα μαξιλάρι στο συρτάρι εκεί πέρα.» Έδειξε μια συρταριέρα στο πλάι του δωματίου. «Και, αν το πιστεύεις, ύφασμα και κλωστές. Ελπίζω μόνο να το κάνω καλά.» Του έδειξε το έργο της, λες και τον ενδιέφερε το αναθεματισμένο μαξιλάρι. Όμως... Θεέ και Κύριε. Ο Νίκολας δεν είχε ξαναδεί τόσο άσχημο κέντημα. Δεν το έκανε καθόλου καλά.

«Εννοούσα» της είπε ξερά «τι εξακολουθείς να κάνεις *εδώ*. Σου είπα να έχεις φύγει μέχρι το τέλος της εβδομάδας.»

Εκείνη συνοφρυώθηκε λιγάκι, σαν να μην είχε ιδέα τι της έλεγε, και ο Νικ συγκράτησε την επιθυμία να την τραβήξει από τον καναπέ και να την πάει στα δωμάτιά της, όπου ήταν σίγουρος ότι δεν θα έβρισκε κανένα μπαούλο έτοιμο – αλλά όπου *θα* έβρισκε ένα κρεβάτι, πάνω στο οποίο θα έμπαινε στον πειρασμό να την ξαπλώσει, να της βγάλει τα ρούχα και να της υπενθυμίσει τι ακριβώς είχε συμβεί ανάμεσά τους στο Παρίσι.

Τότε η Ίντια δεν σκεφτόταν ούτε καράβια, ούτε τα προς το ζην. Και τώρα εκείνος την ήθελε ξανά τόσο πολύ που πονούσε όλο του το σώμα.

«Δεν μπορεί να περίμενες στ' αλήθεια ότι θα είχα φύγει μέχρι σήμερα» του είπε ήρεμα. «Πρέπει να γίνουν σχέδια.»

«Και περίμενα να τα έχεις κάνει.»

«Και θα τα κάνω. Εννοείται πως θα τα κάνω. Αμέσως μόλις μου εξασφαλίσεις τα προς το ζην.»

Έγειρε προς το μέρος της. «Άκουσέ με καλά, Ίντια... Δεν θα υπάρξουν προς το ζην. Πρέπει να φύγεις *αύριο.* Δεν μπορούν να υπάρξουν άλλες καθυστερήσεις.» Γιατί τον σκότωνε να την έχει εκεί.

Να παρακολουθεί τον τρόπο που έκανε τα χατίρια της Έμιλι, να βλέπει ξανά το λαμπερό χαμόγελό της –τόσο δι-

αφορετικό από εκείνο το τρομακτικό μούδιασμα τις πρώτες μέρες μετά το γάμο – καθώς φλυαρούσε για να κάνει την Έμιλι να ανοιχτεί...

Να μένει ξύπνιος τις νύχτες, να φλέγεται ξέροντας ότι η Ίντια ήταν ξαπλωμένη στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου, μόνη στο κρεβάτι της, και το μόνο που είχε να κάνει ήταν να πάει εκεί και η φωτιά θα φούντωνε ξανά ανάμεσά τους, και καλώς ή κακώς κατά πάσα πιθανότητα εκείνη δεν θα τον έδιωχνε...

Και να ξέρει πως ήταν αληθινά δική *του,* και πως δεν υπήρχε τίποτα που μπορούσε να κάνει κάποιος για να το αλλάξει αυτό.

«Ω, κι όμως *υπάρχει* προς το ζην, Νίκολας» του είπε, περνώντας τη βελόνα στο ύφασμα και έπειτα ελέγχοντάς το από κάτω. «Μαζί σου.»

Ο Νικ δεν το άντεχε. Όλα αυτά απλώς παρέτειναν την αγωνία του. Της άρπαξε το ύφασμα από τα χέρια και τώρα –επιτέλους– είχε την αμέριστη προσοχή της. «Έχεις την *παραμικρή ιδέα* της σοβαρότητας της κατάστασής μου;» τη ρώτησε σκληρά. «Τι ζωή θα κάνουμε εγώ και η Έμιλι όταν πουληθεί το Τάγκαρτ; Ένας Θεός ξέρει τι σόι αγροτόσπιτο θα μπορέσω να εξασφαλίσω – κι αυτό, αν μπορέσω να βρω κάποιον να αγοράσει το Τάγκαρτ. Αν όχι...» Δεν άντεχε να σκεφτεί τι θα γινόταν τότε. «Όπως και να έχει, δεν θα υπάρχουν σουαρέ, ούτε χοροί... το πιθανότερο είναι πως δεν θα υπάρχει καν *κρέας* στο τραπέζι. Ούτε υπηρέτριες θα υπάρχουν.» Έκανε μια χειρονομία προς το μέρος της. «Θα πρέπει να φτιάχνεις μόνη σου τα αναθεματισμένα μαλλιά σου.»

Εκείνη έκανε πως ρίγησε. «Σταμάτα, κύριε Γουόρ, με τρομοκρατείς.»

«Το βρίσκεις *διασκεδαστικό;*»

«Κάθε άλλο. Όπως ξέρεις, έχω υπομείνει χειρότερα. Το να μοιραστώ τις δύσκολες συνθήκες μαζί σου όσο θα

περιμένουμε να επιστρέψει ο πατέρας μου είναι μικρό τίμημα.»

Ξαφνικά ο Νικ ευχήθηκε, οδυνηρά, όλη αυτή η αντίσταση να οφειλόταν σε εκείνον και όχι σε αυτά που νόμιζε η Ίντια ότι της χρωστούσε. «Όσο πιο πολύ μένεις» της είπε «τόσο πιο δύσκολο θα είναι για την Έμιλι όταν θα φύγεις.»

Η αλήθεια αυτών των λόγων χτύπησε στόχο. Το είδε στα μάτια της – μια λάμψη ανησυχίας, μια πτώση της διάθεσής της. Και τώρα ο Νικ σχεδόν ευχήθηκε να την είχε αφήσει να συνεχίσει αυτό το ανόητο δράμα μέχρι να περάσουν είκοσι χρόνια και αυτά που απαιτούσε από εκείνον να γίνονταν η ζωή που θα μοιράζονταν μαζί, όποια και όπου κι αν ήταν αυτή.

Όμως όλα τούτα ήταν απλώς η φαντασίωση ενός ανόητου. Η Ίντια ήθελε την ελευθερία της και οι χειροπέδες της εκλεπτυσμένης φτώχειας απλώς θα συνέτριβαν το πνεύμα της.

«Αμφιβάλλω αν θα φύγω ποτέ» του αντιγύρισε με αισθητά μειωμένη ζέση «αφού δεν πρόκειται να βρεις τα λεφτά για να με διώξεις.» Άφησε στην άκρη το απαίσιο κέντημά της και σηκώθηκε όρθια, περνώντας από μπροστά του για να φύγει. «Πώς σου φαίνεται αυτό, λόρδε Τάγκαρτ; Φαντάσου να κολλήσεις μαζί μου για την υπόλοιπη ζωή σου.»

***

Η Ίντια έκλεισε την πόρτα του δωματίου της και, αυτή τη φορά, έβαλε μόνη της το μάνταλο.

Ο Νίκολας είχε δίκιο. Και πονούσε τόσο πολύ ώστε μετά βίας έβλεπε πίσω από τα δάκρυα που πλημμύρισαν τα μάτια της. Έγειρε πάνω στην πόρτα και κοίταξε το ταβάνι, πεταρίζοντας έξαλλη τα βλέφαρά της.

Και βέβαια έπρεπε να φύγει. Μπορούσε να λέει στον εαυτό της ό,τι της άρεσε, αλλά το να μείνει μαζί του θα ήταν αδύνατον αν πραγματικά δεν την ήθελε εκεί.

Και ήταν εντελώς ανόητη, γιατί της είχε ξεκαθαρίσει από την αρχή ότι χρειαζόταν τα χρήματα. Φαντάσου τι θα της έλεγε τώρα αν του αποκάλυπτε την αλήθεια. *Δεν μπορεί να φαντάστηκες ότι... Για όνομα του Θεού, Ίντια, ήξερες από την αρχή τους λόγους μου γι' αυτόν το γάμο.*

Ένα δάκρυ κύλησε από την άκρη του ματιού της και το σκούπισε θυμωμένη. Δεν μπορούσε καν να κατηγορήσει τον Νίκολας για ό,τι είχαν κάνει στης μαντάμ Γκραβέλ. Εκείνη δεν του έλεγε επί εβδομάδες ότι ήθελε να ξεφορτωθεί την παρθενιά της; Εκείνη δεν είχε προσπαθήσει να τον αποπλανήσει;

Και ο Θεός να τη βοηθούσε, ήθελε να νιώσει ξανά έτσι μαζί του.

Όμως εκείνος δεν ήθελε. Ήθελε να τη διώξει. Και είχε δίκιο – η Ίντια έπρεπε να επιστρέψει στη θεία Φιλ για το καλό της Έμιλι. Αν επέμενε να μείνει, αν συνέχιζε αυτό το παιχνίδι λέγοντας ότι ήθελε να της εξασφαλίσει ο Νίκολας τα προς το ζην... δεν έσωζε ούτε την περηφάνια της. Το μόνο που θα πετύχαινε με αυτό ήταν να πονάει –λίγο περισσότερο κάθε φορά που θα τον άκουγε να της λέει πόσο ήθελε να φύγει– μέχρι που θα κατέληγε εντελώς συντετριμμένη.

Η σκέψη ότι θα άφηνε τον Νίκολας, ότι θα άφηνε την Έμιλι, τη συνέτριβε ήδη.

Κεφάλαιο 27

Όπως αποδείχτηκε, η απογευματινή συνάντηση ήταν πιο παραγωγική απ' όσο περίμενε ο Νικ. Ο άνθρωπος ενδιαφερόταν για το Τάγκαρτ. Ο Νικ πέρασε το βράδυ μαζί του συζητώντας πιθανούς όρους και διακανονισμούς, και επέστρεψε αργά – κουρασμένος, εξουθενωμένος και με έναν πόνο στο στήθος που τον δυσκόλευε να αναπνεύσει. Την επομένη θα έπρεπε να φύγει για το Τάγκαρτ προκειμένου να φροντίσει κάποια πράγματα πριν από την πώληση. Θα έπαιρνε μαζί του την Έμιλι. Όμως είχε κανονίσει να μείνει η Ίντια με την Ονόρια.

Το σπίτι του Τζέιμς ήταν ήσυχο καθώς ανέβηκε τη μεγαλόπρεπη σκάλα, πηγαίνοντας να πει τα νέα στην Ίντια. Το γεγονός ότι ο αδερφός του δεν βρισκόταν στην πόλη ήταν μια ανέλπιστη ευλογία. Έκανε τη διαμονή τους να μοιάζει λιγότερο με φιλανθρωπία, και επίσης έτσι ο Νικ απέφυγε την προσφορά του Τζέιμς να βοηθήσει την κατάσταση.

Ο Τζέιμς δεν καταλάβαινε γιατί ο Νικ αρνιόταν τόσο ξεροκέφαλα τη βοήθειά του. Όμως ο Τζέιμς δεν είχε ιδέα ότι ήταν ετεροθαλή αδέρφια. Και πως μόνο ο Τζέιμς Γουόρ συνδεόταν γενεαλογικά με το Κρόστον.

Ο Νικ σταμάτησε στο γνώριμο κεφαλόσκαλο και θυμήθηκε εκείνες τις εβδομάδες όπου είχε περάσει πολύ χρόνο σε αυτό το σπίτι, όταν όλη η Βρετανία πίστευε ότι ο Τζέιμς ήταν νεκρός μετά το ναυάγιο του πλοίου του Βασι-

λικού Ναυτικού στο οποίο ήταν καπετάνιος, στα ανοιχτά της Ισπανίας. Ο Νικ ήταν ο επόμενος στη σειρά για την κληρονομιά του τίτλου του Κρόστον.

Εκείνες ήταν οι χειρότερες εβδομάδες της ζωής του.

Και τώρα που ο Τζέιμς ήταν δικαίως ο δούκας του Κρόστον ξανά, ο Νικ δεν θα δεχόταν ποτέ έσοδα από το Κρόστον. Και δεν είχε καμία σημασία αν ο Τζέιμς πίστευε ότι δυσκόλευε τον εαυτό του εξαιτίας της περηφάνιας του.

Άρχισε να προχωράει προς τα διαμερίσματα όπου έμενε η Ίντια, αλλά την τελευταία στιγμή το σκέφτηκε καλύτερα. Έπρεπε να πάει να δει την Έμιλι. Καθώς όμως πλησίαζε στο δωμάτιο του κοριτσιού, είδε την πόρτα ανοιχτή και φως κεριού να τρεμοπαίζει. Σταμάτησε απέξω και άκουσε την Ίντια να μιλάει απαλά.

«Ω, *ναι*» έλεγε. «Είναι *πολύ* γενναίος.»

«Αλήθεια; Πες μου.»

«Κάποτε σαλπάραμε μαζί, με ένα καράβι» είπε η Ίντια.

Πρέπει να μιλούσε στην Έμιλι για τον Τζέιμς. Να πάρει ο διάβολος – ο Νικ δεν ήθελε να μάθει η Έμιλι για τον Τζέιμς. Όχι ακόμα, όχι προτού μεγαλώσει αρκετά ώστε να μπορεί να καταλάβει. Τώρα ήταν πολύ αργά, χάρη στην Ίντια και στη μεγάλη γλώσσα της.

«Ένα καράβι σαν αυτό με το οποίο φύγαμε από τη Γαλλία;»

«Ω, ένα πολύ πιο μεγάλο. Είχε τρία κατάρτια και μεγάλα, λευκά πανιά που ανέμιζαν και έμοιαζαν με καθαρά σεντόνια στον γαλάζιο ουρανό. Έσκιζε την αστραφτερή θάλασσα όπως το ζεστό μαχαίρι το βούτυρο.»

Η Ίντια είχε έναν τρόπο να κάνει τη θάλασσα να ακούγεται πολύ πιο υπέροχη από όσο ήταν στ' αλήθεια. Αλλά βέβαια εκείνη λάτρευε τη θάλασσα. Εκεί ήθελε να βρίσκεται και, αν ο Νικ δεν είχε κάνει αυτή την ανοησία, θα βρισκόταν ακόμα εκεί.

Όμως δεν βρισκόταν και η στερνή γνώση δεν μπορούσε να το αλλάξει αυτό τώρα.

«*Dit-moi*» την παρότρυνε η Έμιλι. «Τι έκανε;»

Θεέ και Κύριε. Η λίστα με τα θαλασσινά κατορθώματα του Τζέιμς θα έπαιρνε όλη τη νύχτα.

«Έκανε κάτι πολύ γενναίο, αφού πρώτα έκανα εγώ κάτι πολύ ανόητο και κινδύνεψα πολύ. Αντιμετώπισε έναν όχλο από εξαγριωμένους ναυτικούς που ήταν πολύ εκνευρισμένοι μαζί μου.»

Η καρδιά του Νικ σταμάτησε. Η Ίντια δεν μιλούσε για τον Τζέιμς.

«Πολέμησε για σένα;»

«Θα το είχε κάνει, αν χρειαζόταν. Όμως ο αδερφός σου είναι πολύ έξυπνος άνθρωπος. Ήξερε ποια πράγματα έπρεπε να πει. Με υπερασπίστηκε με σθένος.»

«Και σε έσωσε;»

«Ναι.»

«Όπως έσωσε εμένα.»

«Ναι, *ακριβώς* έτσι. Και τώρα, όχι άλλες ιστορίες. Είναι ώρα να πας για ύπνο.»

Ο Νικ απομακρύνθηκε από την πόρτα, με την καρδιά του να χτυπά τόσο δυνατά που την ένιωθε στο λαιμό του. Η Ίντια μιλούσε για *εκείνον*. Έλεγε στην Έμιλι ότι ήταν όλα εκείνα τα πράγματα. Ότι ήταν ο σωτήρας της.

Στράφηκε προς τα διαμερίσματά του. Δεν πρόλαβε να φτάσει και άκουσε πίσω του την πόρτα της Έμιλι να κλείνει κι έπειτα ένα απαλό: «Ω, Νίκολας.»

Όταν την άκουσε να λέει το όνομά του ένιωσε κάτι μέσα του. Ήταν ένας αναθεματισμένος ανόητος.

Στράφηκε, μερικούς πόντους πέρα από την πόρτα του δωματίου του. Η Ίντια κρατούσε ένα κερί που τρεμόπαιζε πάνω από το φαρδύ λευκό νυχτικό της. Τα μαλλιά της έπεφταν στον έναν ώμο της σε μια λαμπερή, χρυσαφένια πλεξούδα.

«Απλώς έλεγα... καληνύχτα στην Έμιλι» του είπε, κάνοντας μερικά βήματα προς τα εμπρός –η πόρτα του ήταν απέναντι από τη δική της– και ο Νικ είδε την απορία στα μάτια της. Το φόβο ότι μπορεί να την είχε ακούσει. «Την κράτησα ξύπνια μέχρι πολύ αργά γιατί παίζαμε.»

«Μόλις επέστρεψα από... κάποια δουλειά» της είπε.

«Ναι. Φυσικά.» Τον κοίταζε με ένα βλέμμα που δεν είχε ίχνος της συνηθισμένης περιπαικτικής αντιπαλότητάς της. Τίποτα από τον προσεκτικό υπολογισμό που χαρακτήριζε τα παιχνίδια τους στο Παρίσι.

Φαινόταν τόσο ευάλωτη χωρίς αυτό. Τόσο αληθινή.

«Βρήκα κάποιον που ενδιαφέρεται για το Τάγκαρτ» της είπε. «Συναντήθηκα μαζί του απόψε για να συζητήσουμε.» Το να μιλάει μεγαλόφωνα γι' αυτό ήταν πιο δύσκολο από όσο περίμενε και ξαφνικά έκλεισε ο λαιμός του.

«Ω» είπε εκείνη και φαινόταν σχεδόν... λυπημένη. «Δεν πήρε πολύ.»

Ίσως ήλπιζε ακόμα πως θα βρισκόταν κάποια άλλη λύση – κάποια που θα απέφερε περισσότερα χρήματα.

«Πρέπει να πάω στο Τάγκαρτ αύριο.» *Η Έμιλι και εγώ, ενώ εσύ θα μείνεις με την Ονόρια.* «Για λίγες μέρες. Για να κάνω τις προετοιμασίες.»

«Εντάξει.»

Μήπως αυτή η στάση της ήταν λίγη ακόμα από τη μουδιασμένη υποχωρητικότητα που ο Νικ έβλεπε σε όλο το ταξίδι από το Παρίσι; Πού ήταν η εριστικότητά της; Οι μπηχτές για τα προς το ζην; Ίσως ντρεπόταν που ο Νικ είχε ακούσει τους υπερβολικούς ισχυρισμούς της για εκείνον.

Η άμαξα της Ονόρια θα έρθει να σε πάρει το μεσημέρι, ήθελε να της πει. *Η αδερφή μου θα σε βοηθήσει να κάνεις τα απαραίτητα για να επιστρέψεις στο Παρίσι.*

Η Ίντια έτριψε ένα από τα νύχια της. Το νυχτικό της σχεδόν κατάπινε τη σιλουέτα της, αλλά οι υπόνοιες από τις καμπύλες της τον έβαλαν σε πειρασμό. Δεν ήθελε να τη στείλει

στο Παρίσι – ήθελε να την πάει στο κρεβάτι του, να της βγάλει εκείνο το νυχτικό και να ξεχυθεί μέσα της.

«Θέλω εσύ και η ΄Εμιλι να είστε έτοιμες στις επτά.» Οι λέξεις βγήκαν εκπλήσσοντάς τον και –από τον τρόπο που σήκωσε απότομα το κεφάλι της– εκπλήσσοντας και εκείνη.

«Μα νόμιζα...»

«Δεν έχω πού να σε αφήσω να μείνεις όσο θα λείπω...» *ψεύτη* «...και έχουμε μείνει πολύ καιρό εδώ.» Εντελώς ψέμα. Θεέ και Κύριε. Τι έκανε; Η ΄Ιντια έπρεπε να μείνει *μακριά* του.

΄Ομως δεν ήταν έτοιμος να την αφήσει να φύγει.

***

Αποφάσισα να επιστρέψω στο Παρίσι. Αυτό ήθελε να του πει. ΄Ομως έπειτα κατάλαβε ότι την είχε ακούσει να μιλάει στην ΄Εμιλι και ξαφνικά εκείνη ήταν εκεί με το νυχτικό της και εκείνον να την κοιτάζει, και το στόμα της στέγνωσε. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε σε ολόκληρο τον κόσμο ήταν να επιστρέψει στο Παρίσι. ΄Ετσι τον είχε αφήσει να μιλήσει πρώτος και τώρα...

Τώρα η άμαξά τους έφτανε στο Τάγκαρτ. Μια ματιά ήταν αρκετή για να καταλάβει η ΄Ιντια πως ήταν τεράστιο λάθος που πήγε εκεί. Η άμαξα βγήκε από το δάσος σε ένα ξέφωτο και η καρδιά της σφίχτηκε. Το Τάγκαρτ ήταν όλα όσα έπρεπε να είναι ένα παλιό εξοχικό σπίτι – τραχιές, καφετιές πέτρες με κληματσίδες κισσού να ανεβαίνουν μέχρι τους πιο ψηλούς ορόφους. Μεγάλες καμινάδες που σήμαιναν ζεστές φωτιές τις ψυχρές μέρες. Σειρές από παράθυρα που θα φώτιζαν τα δωμάτια.

΄Ενα μακρύ μονοπάτι οδηγούσε κατευθείαν στο μπροστινό μέρος, σε ένα μεγάλο ημικύκλιο, μέσα στο οποίο άνθιζε ένας κήπος με λουλούδια. Κάποιος φρόντιζε το μέρος. Στο βάθος, πέρα από το σπίτι, είδε την όχθη μιας λι-

μνούλας – όχι μία από τις συνηθισμένες, γεωμετρικές λίμνες, αλλά μια φυσική λιμνούλα περιστοιχισμένη εν μέρει από ένα δάσος και πλαγιές όπου φύτρωναν αγριολούλουδα.

Το φως του ήλιου έριχνε μια απαλή λάμψη στα λιβάδια, στο σπίτι, στα λουλούδια, στο απαλό γρασίδι στην όχθη της λίμνης. Και η Ίντια ήθελε να μείνει εκεί περισσότερο απ' όσο ήθελε οτιδήποτε άλλο ποτέ στη ζωή της – περισσότερο ακόμα κι από την περιπετειώδη ζωή πάνω στο *Ποζέσιον*.

Καλά καλά δεν τολμούσε να αναπνεύσει. *Δεν* μπορούσαν να μείνουν εδώ – ούτε ακόμα κι αν έλεγε στον Νίκολας ότι δεν ήθελε να πάει στο Παρίσι, ότι δεν ήθελε ένα καράβι, ότι δεν ήθελε ένα ανόητο εισόδημα που εκείνος δεν μπορούσε οικονομικά να της προσφέρει.

Τόλμησε να του ρίξει μια ματιά, όμως το βλέμμα του ήταν στυλωμένο έξω από το παράθυρο στο δρόμο πίσω τους.

Η άμαξα σταμάτησε στο μπροστινό μέρος του σπιτιού, όπου μια μεγάλη ξύλινη πόρτα φαινόταν σαν να είχε να ανοίξει εδώ και μισό αιώνα.

Η Ίντια κράτησε το χέρι της Έμιλι σφιχτά στο δικό της καθώς προχώρησαν στην είσοδο. Ο Νίκολας είχε ήδη εξηγήσει στην Έμιλι πως αυτό ήταν ένα σπίτι που θα πουλούσε και πως δεν θα έμεναν εκεί. Όμως τα καστανά μάτια της γούρλωσαν όπως είχαν γουρλώσει και στο σπίτι του αδερφού του στο Λονδίνο.

Ήταν φανερό πως το σπίτι ήταν κλειστό. Τα έπιπλα ήταν σκεπασμένα με σεντόνια. Ο Νίκολας πρόσταξε βλοσυρά τους υπηρέτες να ανεβάσουν πάνω τα μπαούλα τους, σαν να προτιμούσε να έμεναν αλλού.

«Τα δωμάτια δεν θα είναι έτοιμα» είπε, λες και μόλις το είχε σκεφτεί.

«Μπορούμε να βρούμε τα ασπρόρουχα» είπε η Ίντια. «Θα με βοηθήσει η Έμιλι.»

«Όχι» της είπε απότομα. «Θα τα βρει η δεσποινίς Ούρσουλα.»

Ο Νίκολας απόμεινε να κοιτάζει – η Ίντια δεν ήταν σίγουρη τι. Το βλέμμα του πλανιόταν πάνω από όλα: στην όμορφα σκαλισμένη κουπαστή που γυάλιζε από το χρόνο. Στα λιτά αλλά επιβλητικά γύψινα στο ταβάνι.

Η Έμιλι άφησε το χέρι της Ίντια και προχώρησε διστακτικά προς μια ανοιχτή διπλή πόρτα που οδηγούσε σε ένα φωτεινό σαλόνι. «Όμορφο» είπε στην Ίντια – ήταν μία από τις λέξεις που της είχε μάθει η Ίντια.

Ο Νίκολας την κοίταξε. «Σε παρακαλώ, πάρε έξω την Έμιλι.» Η δυσφορία του ήταν ολοφάνερη. Η φωνή του ακουγόταν πολύ βραχνή. Το πρόσωπό του ήταν τραβηγμένο. «Υπάρχει ένα περίπτερο δίπλα στη λίμνη – ίσως της αρέσει να το δει.»

Ένα περίπτερο. Η καρδιά της Ίντια σφίχτηκε λιγάκι. Φυσικό ήταν να υπάρχει περίπτερο.

«Ασφαλώς.» Να ψυχαγωγήσει την Έμιλι ήταν κάτι που μπορούσε να κάνει.

«Κατά πάσα πιθανότητα θα συναντήσετε τη δεσποινίδα Ούρσουλα. Αν τη δείτε, πείτε της να έρθει στο σπίτι.»

«Εντάξει.» Η Ίντια ευχήθηκε να μπορούσε να κάνει κάτι, να του προσφέρει λίγη παρηγοριά, όμως δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι να πει και εκείνος έτσι κι αλλιώς δεν την ήθελε εκεί από την αρχή.

Έπιασε το χέρι της Έμιλι και γύρισε να φύγει, αλλά την τελευταία στιγμή στράφηκε ξανά προς το μέρος του και τον άγγιξε στο μπράτσο.

Ο Νίκολας γύρισε απότομα τη ματιά του στο βλέμμα της.

Η Ίντια τράβηξε ήρεμα το χέρι της και έβγαλε έξω την Έμιλι.

***

Ο Νικ παρακολούθησε την ΄Ιντια και την ΄Εμιλι να βγαίνουν χέρι χέρι από την πόρτα, και χρειάστηκε όλες του τις δυνάμεις για να πάρει μια βαθιά ανάσα. Ο λαιμός του είχε σφιχτεί τόσο πολύ που τον πονούσε. Η επιδερμίδα του έκαιγε εκεί όπου τον είχε ακουμπήσει η ΄Ιντια, παρά τα ρούχα που φορούσε.

Δεν έπρεπε να την είχε φέρει. ΄Επρεπε να τις είχε αφήσει και τις *δύο* με την Ονόρια. Να επινοήσει μια ιστορία για την ΄Εμιλι – κάτι που η Ονόρια θα πίστευε.

Και τώρα δεν θα μπορούσε να σβήσει ποτέ την εικόνα των δυο τους να στέκονται εκεί, μάρτυρες της ντροπής του.

΄Επρεπε να βγουν έξω γιατί ήθελε τόσο πολύ να αγγίξει την ΄Ιντια ώστε δεν ήταν βέβαιος αν θα κατάφερνε να συγκρατηθεί και να μην το κάνει. Και τι δεν θα έδινε έστω και για μια μικρή γεύση από το ατίθασο πνεύμα της. Την ξεροκεφαλιά που την έκανε να κρυφτεί στη σοφίτα ενός αχυρώνα σκεπασμένη με σανό ή να μηχανεύεται σχέδια για να ανέβει κρυφά σε ένα καράβι στη Μασσαλία.

΄Ομως ακόμα και η ΄Ιντια θα δυσκολευόταν να βρει ελπίδες στην παρούσα κατάσταση. Ποτέ δεν ήταν πιο ξεκάθαρο ότι δεν είχε απολύτως τίποτα να της προσφέρει. Ούτως ή άλλως το μόνο που είχε ποτέ να της δώσει ήταν τα χρήματα του πατέρα της.

΄Οταν θα τέλειωνε αυτή η ιστορία, θα φρόντιζε να επιστρέψει η ΄Ιντια στη λαίδη Πένινγκτον στο Παρίσι. Και στο μεταξύ θα κρατούσε αποστάσεις. Γιατί αν την έπαιρνε αγκαλιά τώρα, δεν ήταν σίγουρος ότι θα την άφηνε να φύγει.

***

Βρήκαν το δρόμο για τη λιμνούλα. Η ΄Ιντια προσπάθησε να είναι εύθυμη για χάρη της ΄Εμιλι, όμως κάθε λέξη της έβγαινε με κόπο. Η καρδιά της πονούσε για τον Νίκολας,

καθώς τον φανταζόταν να περιπλανιέται μόνος μέσα στο Τάγκαρτ. Ενώ περπατούσαν, είχε τα μάτια της ανοιχτά για κάποιο ίχνος της δεσποινίδας Ούρσουλα, όμως το μόνο άτομο που είδε ήταν ένας ηλικιωμένος άντρας στην άλλη άκρη του ανθόκηπου, ο οποίος φρόντιζε τα φυτά.

«Ο αδερφός μου στενοχωριέται που θα αφήσει αυτό το σπίτι» είπε ήρεμα η Έμιλι καθώς περπατούσαν στο κατηφορικό λιβάδι προς τη λίμνη.

«Ναι, στενοχωριέται.» Και δεν ήθελε να προσθέσει στην ντροπή του την Ίντια. Θα ήταν διαφορετικό αν είχε πάρει τα χρήματα του πατέρα της όπως περίμενε. Θα μπορούσε να κρατήσει το Τάγκαρτ και η μόνη ντροπή που θα έπρεπε να κρύψει θα ήταν η Ίντια.

Όμως να έχει εκείνη σύζυγο ενώ είχε χάσει το Τάγκαρτ –για να μην αναφερόταν και στη φοβερή ντροπή που ήξερε ότι αισθανόταν εξαιτίας της καταγωγής του– παραπήγαινε.

Εκείνη παραπήγαινε.

Ένα σύντομο μονοπάτι μέσα από ένα αλσύλλιο έβγαζε στη λίμνη – η Ίντια έβλεπε το νερό να λάμπει ανάμεσα από τα δέντρα, ρυτιδιασμένο από ένα απαλό αεράκι και λουσμένο στο φως του ήλιου. Έφτασαν στην άκρη του και...

Ω. «Κοίτα» είπε στην Έμιλι. «Το περίπτερο.»

Βρισκόταν στο δικό του ύψωμα που εισχωρούσε στη λίμνη, έτσι ώστε όταν πήγαιναν εκεί το νερό θα τις περιέβαλλε από τρεις πλευρές. Το σπίτι δεν φαινόταν καθόλου από εκεί, όμως θα φαινόταν από την άλλη πλευρά της λίμνης, όπου ένα χορταριασμένο λιβάδι απλωνόταν προς ένα άλλο αλσύλλιο.

Περπάτησαν προς τα εκεί, και η Ίντια σκέφτηκε το μικρό περίπτερο που ήταν φωλιασμένο στο ποταμάκι στο εξοχικό σπίτι της θείας Φιλ... Αυτό εδώ, ήσυχο και γαλήνιο, είχε τη δική του λίμνη.

Μπήκαν μέσα και πήγαν κατευθείαν στο πίσω κιγκλίδωμα για να κοιτάξουν τα νερά.

«Des canards» είπε η ΄Εμιλι δείχνοντας.

«Ναι. Πάπιες» είπε τη λέξη στα αγγλικά η ΄Ιντια. Αναρωτήθηκε αν γινόταν να τους στείλουν τσάι στο περίπτερο, όμως δεν φαινόταν να είναι κανένας στο σπίτι για να το φέρει, και ο Νίκολας σίγουρα θα είχε αντίρρηση. Από κάτω τους, μια βάρκα με τα κουπιά της βρισκόταν στην όχθη. ΄Ισως...

Όχι.

Δεν είχαν πάει εκεί για να διασκεδάσουν.

Είχαν πάει για να μπορέσει ο Νίκολας να τελειώσει τις δουλειές του και να πει αντίο. Και ήδη η ΄Ιντια συνειδητοποιούσε –πολύ καλά και πολύ αργά– πόσο φρικτό πρέπει να ήταν αυτό.

«Πάπιες» επανέλαβε προσεκτικά η ΄Εμιλι, προσπαθώντας να μιμηθεί την προφορά. Και έπειτα είπε *«J'adore les... πάπιες.»*

Η ΄Ιντια δεν μπόρεσε να μη γελάσει. «Αγαπώ... τις... πάπιες» μετέφρασε αργά.

Η ΄Εμιλι το επανέλαβε. Και έπειτα είπε, λίγο αβέβαια: «Αγαπώ... τον αδερφό μου.» Κοίταξε την ΄Ιντια, περιμένοντας τη διαβεβαίωση ότι το είχε πει σωστά.

Όμως ξαφνικά η ΄Ιντια δεν μπορούσε να μιλήσει.

«Νικολά» είπε η ΄Εμιλι, λέγοντας το όνομα με γαλλική προφορά. «Αγαπώ... τον Νικολά.»

«Oui, je sais» είπε η ΄Ιντια και την τράβηξε στην αγκαλιά της. *Το ξέρω.* «Και εκείνος σε αγαπάει.»

«Και σένα» είπε η ΄Εμιλι κοιτάζοντάς την.

Η ΄Ιντια κοίταξε γρήγορα αλλού. Όχι, ο Νίκολας δεν την αγαπούσε. ΄Εσφιξε τους ώμους της ΄Εμιλι και έδειξε τις πάπιες. «Κοίτα, νομίζω ότι καβγαδίζουν.»

Η ΄Εμιλι χαμογέλασε βλέποντας τα καμώματά τους και η ΄Ιντια ανέπνευσε λίγο πιο εύκολα.

Αγάπη.

Μίλησε με την ΄Εμιλι για τις πάπιες και για το τι μπο-

ρεί να έλεγαν η μια στην άλλη, για το τοπίο, το κτήμα και για όλα όσα είχαν δει στο ταξίδι τους, καθώς τα αθώα λόγια της Έμιλι ρίζωναν μέσα της.

Ο Νίκολας δεν την αγαπούσε. Δεν μπορεί να την αγαπούσε, αφού την είχε δει με το τρίκοχο και το κοντό παντελόνι στη Μάλτα, να ανεβαίνει στα ξάρτια στο καράβι του Γουίλιαμ, και την είχε βρει κρυμμένη στη σοφίτα ενός αχυρώνα σκεπασμένη με σανό μόνο και μόνο για να το σκάσει από κοντά του.

Όμως εκείνη... Ο Θεός να τη βοηθούσε, γιατί...

Εκείνη τον *αγαπούσε.*

***

«Το έχεις χάσει εντελώς; Μοιάζω με υπηρέτρια κυριών;»

Η Ίντια σταμάτησε απότομα στο κατώφλι του Τάγκαρτ, ξαφνιασμένη από τη βραχνή γυναικεία φωνή που αντηχούσε στον προθάλαμο.

«Δεν σου ζητώ να γίνεις υπηρέτρια κανενός» ακούστηκε η εκπληκτικά ήρεμη φωνή του Νίκολας. «Μόνο να ετοιμάσεις τα δωμάτια.»

«Και μετά θα φέρεις την κυρία Ποτς να μαγειρέψει» είπε επικριτικά η γυναίκα. «Ξέρω να μαγειρεύω.» Έπειτα πρόσθεσε: «Ποια είναι αυτή;»

Ήταν πολύ πιο φωτεινά έξω από όσο μέσα, όμως η Ίντια είδε τους δυο τους να στέκονται στο κάτω μέρος της σκάλας, και τότε συνειδητοποίησε ότι κοιτούσαν εκείνη και την Έμιλι.

«Αυτή είναι η... λαίδη Ίντια» απάντησε ο Νίκολας. Η λαίδη Ίντια, όχι η λαίδη Τάγκαρτ. «Και η Έμιλι.» Έκανε τις συστάσεις. «Η δεσποινίς Ούρσουλα, η επιστάτισσα του Τάγκαρτ.»

Αυτή ήταν η δεσποινίς Ούρσουλα; Η Ίντια έπιασε το χέρι της Έμιλι και προχώρησε, βλέποντας τώρα ότι το άτο-

μο που στεκόταν δίπλα στον Νίκολας ήταν σχεδόν σίγουρα ο κηπουρός που είχε δει νωρίτερα – και δεν ήταν άντρας: Σγουρά γκρίζα μαλλιά πετάγονταν κάτω από έναν πλεκτό σκούφο. Ένα βρόμικο παλιό σακάκι ήταν κουμπωμένο πάνω από ένα σκούρο γιλέκο και ένα λεκιασμένο καφέ κοντό παντελόνι με σκούρες κάλτσες. Στα πόδια της φορούσε ένα ογκώδες ζευγάρι γρατζουνισμένα καφέ παπούτσια.

Και μπορεί ο Νίκολας να μην ήθελε να είναι παντρεμένος μαζί της, και ίσως να μην της επέτρεπε να μείνει –ούτε στο Τάγκαρτ, ούτε στη ζωή του– όμως *ήταν* η σύζυγός του.

Και τον αγαπούσε. Και το να τον κοιτάζει ξέροντάς το αυτό, πονούσε περισσότερο από όσο είχε φανταστεί.

«Η λαίδη *Τάγκαρτ*» τον διόρθωσε. Αγνόησε το στιγμιαίο συνοφρύωμα του Νίκολας και πρόσφερε το χέρι της όπως θα είχε κάνει και στο κατάστρωμα ενός καραβιού. Ας πίστευε ό,τι ήθελε η δεσποινίς Ούρσουλα. «Χαίρομαι πολύ που σας γνωρίζω.»

Ένα ζευγάρι ζωηρά γαλάζια μάτια πλαισιωμένα από ένα ροδοκόκκινο πρόσωπο την κοίταξαν επιφυλακτικά. «Δεν είπες ότι παντρεύτηκες» είπε επικριτικά η δεσποινίς Ούρσουλα, κοιτώντας τώρα συνοφρυωμένη τον Νίκολας.

«Επειδή φοβόμουν το ξέσπασμα της ζήλιας σου» είπε ξερά εκείνος.

«Κουταμάρες!» Η δεσποινίς Ούρσουλα έτριψε με μανία τα χέρια στο σακάκι της. «Δεν μπορούσες να λείψεις κι άλλο; Τώρα έχεις γεμίσει λάσπες τον προθάλαμο και πρέπει να τις καθαρίσω εγώ.»

Η Ίντια κοίταξε κάτω, αλλά δεν υπήρχε ίχνος λάσπης.

«Πολύ καλά, θα φτιάξω τα κρεβάτια» είπε η δεσποινίς Ούρσουλα. «Αλλά μην περιμένεις να φτιάξω μαλλιά και τέτοια. Τριαντάφυλλα να φροντίσω, τα μαλλιά μιας κυρίας όχι.» Έπειτα από αυτό ανέβηκε αγανακτισμένη τη σκάλα.

Η Ίντια κοίταξε τον Νίκολας. Και ακριβώς εκεί, μπροστά στη σκάλα, πήρε την απόφασή της.

Δεν θα τον άφηνε να τη διώξει.

Ο Νίκολας μπορούσε να συνοφρυωθεί όσο ήθελε, όμως εκείνη δεν θα έφευγε.

«Να ανησυχώ για ένα ξέσπασμα ζήλιας;» ρώτησε, νιώθοντας κάπως ανέμελη εξαιτίας της απόφασής της.

Εκείνος κοίταξε ψηλά στη σκάλα, προς την κατεύθυνση όπου είχε εξαφανιστεί η δεσποινίδα Ούρσουλα. «Η δεσποινίς Ούρσουλα είναι στην υπηρεσία μου εδώ και δώδεκα χρόνια. Δεν της έχω πει ακόμα για την πώληση... Θα το εκτιμούσα αν δεν της έλεγες τίποτα.»

Η ανεμελιά της ξεθώριασε λίγο. Η καημένη η δεσποινίς Ούρσουλα θα ήταν στο έλεος του καινούργιου ιδιοκτήτη για την εργασία της. Και ο Νίκολας θα έμενε χωρίς καμία βοήθεια στο εξοχικό.

Έπιασε το χέρι της Έμιλι. «Έλα, Έμιλι, πάμε πάνω να βρούμε τα δωμάτιά μας.» *Και να βοηθήσουμε τη δεσποινίδα Ούρσουλα με τα κρεβάτια,* όμως κράτησε αυτό το κομμάτι για τον εαυτό της.

Πάνω, η Ίντια βρήκε τη δεσποινίδα Ούρσουλα να μουρμουρίζει μόνη της κουβαλώντας μια αγκαλιά σεντόνια. «Θα πάθει τίποτα η μέση μου... Όχι, ντε, μην τα πάρεις αυτά!» Όμως ήταν ήδη πολύ αργά – η Ίντια πήρε τη μισή στοίβα από τα χέρια της δεσποινίδας Ούρσουλα, αγνοώντας την.

«Η Έμιλι κι εγώ θα στρώσουμε το κρεβάτι εδώ μέσα.» Μπήκε στο πιο κοντινό δωμάτιο. Αμέσως είδε το μπαούλο του Νίκολας στο πάτωμα. Το βλέμμα της έπεσε στο κρεβάτι.

Στο κρεβάτι *του.* Εκείνο στο οποίο κοιμόταν πάντα όταν βρισκόταν στο Τάγκαρτ.

Το κρεβάτι όπου, αν ήταν πραγματικά σύζυγοι, εκείνος ίσως...

«Δεν θα στρώσεις εσύ το κρεβάτι του λόρδου» ακούστηκε η βραχνή φωνή της δεσποινίδας Ούρσουλα καθώς μπήκε στο δωμάτιο κουνώντας τα χέρια της προς το μέρος της Ίντια. «Εμπρός! Δίνε του.»

Η Ίντια άφησε τα σεντόνια σε μια καρέκλα αλλά δεν έφυγε. «Έχω ξαναστρώσει κρεβάτια...» δηλαδή το δικό της, στο καράβι, και σπάνια «...και ξέρω τι να κάνω.» Περίπου.

«Δεν έχει σημασία αν ξέρεις τι να κάνεις. Οι κυρίες δεν στρώνουν κρεβάτια.» Η δεσποινίδα Ούρσουλα πέρασε μπροστά από την Ίντια και τράβηξε τα σκεπάσματα του κρεβατιού.

Η Ίντια αναρωτήθηκε αν έπρεπε να πιέσει τα πράγματα ή...

«Λοιπόν;» Η δεσποινίδα Ούρσουλα έβαλε τις γροθιές στους γοφούς της. «Σκοπεύεις να στέκεσαι εκεί όλη μέρα ή θα με βοηθήσεις να στρώσω;»

...ή θα τη βοηθούσε.

Η Ίντια ξεδίπλωσε το σεντόνι και οι τρεις τους το έστρωσαν στο κρεβάτι, ενώ η δεσποινίδα Ούρσουλα μουρμούριζε για τις κυρίες που έστρωναν κρεβάτια και που έκαναν δουλειές σαν να ήταν απλοί άνθρωποι.

«Έκανα πολλά περισσότερα από αυτό όταν ζούσα πάνω σε καράβι» της είπε η Ίντια. «Παρότι είναι πολύ πιο εύκολο όταν φοράς παντελόνια.»

«Σιγά μη φορούσες παντελόνια.»

«Μπορείτε να ρωτήσετε το λόρδο Τάγκαρτ.»

Η δεσποινίδα Ούρσουλα ξεφύσηξε δύσπιστα.

Όμως η Ίντια απλώς αποφάσισε με ακόμα περισσότερο σθένος πως δεν θα άφηνε τον Νίκολας να τη διώξει. Δεν θα ήταν σε θέση να κρατήσει υπηρέτες. Δεν χρειαζόταν μια διακοσμητική σύζυγο. Θα είχε ανάγκη από μια σύντροφο. Η Ίντια είχε πολύ μεγάλη εμπειρία από τη ζωή για να την τρομάξουν το στρώσιμο των κρεβατιών, η μπουγάδα και το μαγείρεμα, παρότι δεν είχε μαγειρέψει ποτέ στη ζωή της...

«Δεσποινίς Ούρσουλα» είπε καθώς πήγαν στο επόμενο δωμάτιο να στρώσουν το κρεβάτι της Έμιλι. «Θα με μάθετε να μαγειρεύω;»

«Να μαγειρεύεις! Όχι δα! Δεν θα σου μάθω να μαγειρεύεις. Οι κυρίες δεν μαγειρεύουν.»

Όμως η Ίντια *δεν* θα γινόταν κυρία. Θα γινόταν *σύζυγος*. Μια συνηθισμένη σύζυγος. Η σύζυγος του Νίκολας.

Πώς θα μπορούσε να ντραπεί για εκείνη τότε; Θα ήταν όπως της είχε πει κάποτε – δεν θα υπήρχαν σουαρέ, ούτε χοροί, ούτε επίσημα δείπνα. Ούτε δημόσια ζωή στην οποία το ιστορικό της θα του προκαλούσε ντροπή.

Και αν η Ίντια μπορούσε να τον βοηθήσει αρκετά στο σπίτι, ίσως ο Νίκολας παράβλεπε την ανικανότητά της να διαβάζει.

Θα έπρεπε να την παραβλέψει, διότι δεν σκόπευε να του αφήσει καμία επιλογή. Ο Νίκολας μπορούσε να της μιλήσει με το χειρότερο ύφος, να της ρίξει τις πιο παγερές ματιές, όμως θα πήγαινε μαζί με εκείνον και την Έμιλι στο αγροτόσπιτο που θα έβρισκε. Αν μπορούσε να τραβήξει σκοινιά, να σηκώσει πανιά και να σφουγγαρίσει καταστρώματα, θα μπορούσε και να ταΐσει κοτόπουλα, να βράσει πατάτες και να τρίψει πατώματα.

Ο Νίκολας τη χρειαζόταν. Ναι. Αρκεί να την άφηνε να το αποδείξει και θα το καταλάβαινε κι εκείνος.

Κεφάλαιο 28

«Σου είπα ότι δεν ήθελα να βοηθήσεις τη δεσποινίδα Ούρσουλα να στρώσει τα κρεβάτια» της είπε αργότερα ο Νίκολας όταν τον βρήκε στη βιβλιοθήκη να ασχολείται με έγγραφα στο γραφείο του.

«Δεν θα στεκόμουν να τη βλέπω να τα στρώνει μόνη της, τη στιγμή που εγώ και η Έμιλι μπορούμε...»

«Δεν θέλω να στρώνει κρεβάτια η Έμιλι» της είπε απότομα.

«Και τι θέλεις να κάνουμε; Να καθόμαστε και να πίνουμε τσάι ενώ η δεσποινίδα Ούρσουλα τα κάνει όλα μόνη της; Ούτως ή άλλως, ούτε αυτό μπορούμε να κάνουμε, αφού όλα τα έπιπλα είναι σκεπασμένα – ή πρέπει να πάρουμε την άδειά σου για να μετακινήσουμε *αυτά* τα σεντόνια ώστε να μπορέσουμε να καθίσουμε;»

Εκείνος σήκωσε το βλέμμα του –μόνο το βλέμμα του– ενώ τα χέρια του έμειναν ακίνητα. Η Ίντια μισόκλεισε τα μάτια της, αρνούμενη να κοιτάξει αλλού. «Κάτι θα υπάρχει που μπορώ να κάνω για να βοηθήσω.»

Τον παρακολούθησε και ένιωσε το βάρος αυτού που έπρεπε να γίνει. *Μακάρι να μη χρειαζόταν να το περάσεις αυτό,* ήθελε να του πει. *Μακάρι ο πατέρας μου να ήταν εδώ ώστε να μπορούσες να κρατήσεις αυτό το μέρος.*

Και παρά τα όσα είχε κάνει ο Νίκολας, παρά τα όσα είχε υπομείνει η Ίντια εξαιτίας του... το εννοούσε.

«Εντάξει, λοιπόν» είπε τελικά εκείνος. «Αν θέλεις να βο-

ηθήσεις...» Ο Νίκολας πήρε μερικά χαρτιά, τους έριξε μια ματιά και της τα πρόσφερε. «Πάρε αυτή τη λίστα. Σιγουρέψου ότι έχουν αναφερθεί όλα. Αν βρεις κάτι που δεν υπάρχει στη λίστα, γράψ' το στο κάτω μέρος.»

Η Ίντια κοίταξε τα χαρτιά στα χέρια του.

«Εκτός αν δεν είχες υπόψη σου να κάνεις *τόσο* πολλή δουλειά» παρατήρησε ο Νίκολας.

Η Ίντια πήρε τα χαρτιά. «Και βέβαια είχα.» Τα ξεφύλλισε όπως είχε κάνει εκείνος, σαν να διάβαζε τις λέξεις στα πεταχτά. Όμως η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, και το μόνο που σκεφτόταν ήταν αν εκείνος μπορούσε να καταλάβει πως δεν διάβαζε στ' αλήθεια. Τα νεύρα της τέντωναν όλο και πιο πολύ, και ήταν αδύνατον να διαβάσει τώρα – ακόμα και τις λέξεις που ήξερε, από τις οποίες σίγουρα θα υπήρχαν κάποιες.

«Να σημειώνεις το καθετί όταν το βρίσκεις» της είπε. «Αν τα νούμερα είναι διαφορετικά –σαράντα πιρούνια αντί τριάντα πέντε για παράδειγμα– κάνε τη διόρθωση.»

Η Ίντια ένευσε καταφατικά, εξακολουθώντας να κοιτάζει το χαρτί, τρομοκρατημένη μήπως κάτι στη συμπεριφορά της την πρόδιδε. Δεν υπήρχε κανένας εκεί εκτός από τον Νίκολας και την Έμιλι – κανένας στον οποίο να μπορούσε να απευθυνθεί κρυφά για βοήθεια. Εκτός, ίσως, από τη δεσποινίδα Ούρσουλα, και ήταν πολύ εύκολο να φανταστεί τη βροντερή φωνή της να ανακοινώνει σε ολόκληρη την κομητεία την ανικανότητά της.

Θέλεις να σου διαβάσω αυτά; Δεν μπορείς να τα διαβάσεις μόνη σου;

Πήρε μια ανάσα, σήκωσε το κεφάλι της και προσπάθησε να χαμογελάσει. Ο Νίκολας ήταν τόσο όμορφος ώστε η καρδιά της πόνεσε μόνο που τον κοίταξε. Ευχήθηκε να ήθελε να την κρατήσει στο μισό από όσο ήθελε να κρατήσει το Τάγκαρτ.

***

Υπήρχαν μερικές λέξεις στον κατάλογο τις οποίες η Ίντια γνώριζε. Το *πιρούνι* για παράδειγμα, και το *κουτάλι*. Ίσως και καμιά δεκαριά ακόμα – σύντομες λέξεις. Από αυτές που τις θυμόταν κανείς εύκολα. Όμως υπήρχαν κι άλλες μεγαλύτερες για τις οποίες δεν ήταν σίγουρη. Μπορούσε να υποθέσει, αλλά τι θα γινόταν αν έκανε λάθος; Μακάρι να υπήρχε χρόνος για περισσότερες επισκέψεις στον νεαρό κύριο Γουίγκινς στο Λονδίνο.

Θα ήταν πολύ πιο εύκολο να βοηθήσει με τα ασπρόρουχα, ή ίσως να πακετάρει ό,τι ήθελε να πάρει μαζί του ο Νίκολας, ή ακόμα και να βοηθήσει έξω τη δεσποινίδα Ούρσουλα.

Μια επιστολή είχε έρθει από το Παρίσι. Η Ίντια είχε αναγνωρίσει το γραφικό χαρακτήρα της Μίλι. Είχε καταφέρει να το κρύψει προτού τη ρωτήσει γι' αυτό ο Νίκολας – δόξα τω Θεώ, το είχε παραλάβει η δεσποινίδα Ούρσουλα. Όμως δεν της είχε δοθεί χρόνος να κάνει κάτι παραπάνω από το να το μελετήσει και να εφαρμόσει μερικές από τις τεχνικές που είχε αρχίσει να της διδάσκει ο νεαρός κύριος Γουίγκινς. Η προτεραιότητά της ήταν η λίστα.

Την επόμενη μέρα, η Ίντια άρχισε με τα πράγματα που μπορούσε να διαβάσει. Η Έμιλι την ακολουθούσε από δωμάτιο σε δωμάτιο και τη βοηθούσε να μετράει. Και όσο περισσότερο χρόνο περνούσε μέσα σε αυτό το σπίτι –έστω κι αν ήταν παλιό και είχε μεγάλη ανάγκη από φροντίδα– τόσο περισσότερο ευχόταν να μπορούσαν να μείνουν εκεί.

Τώρα καθόταν σε μια αποθήκη στον τελευταίο όροφο και μετρούσε σεντόνια. Μικρά παράθυρα με θέα προς τα έξω. Από κει, μπορούσε να δει τις κορυφές των δέντρων, τη λιμνούλα, τον ανθόκηπο στο μπροστινό μέρος. Υπήρχε απόλυτη ησυχία.

Ασφάλεια. Γαλήνη.

Και τότε... ακούστηκαν βήματα. Βαριά βήματα που τα αναγνώρισε αμέσως – ήταν του Νίκολας. Έφυγε από το παράθυρο και ξανάπιασε δουλειά, όμως έχασε το λογαριασμό και συγκεντρώθηκε πλήρως στον ήχο των βημάτων που πλησίαζαν.

Και τότε ο Νίκολας εμφανίστηκε στο κατώφλι. Χρειάστηκε να σκύψει στην πόρτα και το κεφάλι του σχεδόν ακουμπούσε στο χαμηλό, επικλινές ταβάνι.

«Πώς πάει η καταμέτρηση;» Η φωνή του ήταν κάπως βραχνή.

«Καλά.» Φαινόταν να γεμίζει το δωμάτιο και την παρακολουθούσε με συννεφιασμένα μάτια, πράσινα σαν τη θάλασσα μια μέρα με φουρτούνα. «Πολύ καλά» πρόσθεσε. Ο Νίκολας δεν ήταν αρκετά κοντά για να την αγγίξει, όμως η Ίντια τον ένιωθε στην επιδερμίδα της λες και τα χέρια του πίεζαν τη σάρκα της.

«Πρέπει να τσεκάρω κάτι στη λίστα» της είπε.

«Α...» Η Ίντια κοίταξε τα χαρτιά στο χέρι της. Του τα έδωσε.

Εκείνος προχώρησε προς τα εμπρός, τα πήρε, και τώρα βρισκόταν ακόμα πιο κοντά.

Μελέτησε τη λίστα, ξεφυλλίζοντας μέχρι τη δεύτερη σελίδα. Η Ίντια παρακολουθούσε τα χέρια του – εκείνα τα δυνατά, σταθερά δάχτυλα που την είχαν αγγίξει τόσο προσωπικά στη Γαλλία. Και της ήταν αδύνατον να μη φανταστεί τι μπορεί να συνέβαινε αν την άγγιζε ξανά. Ίσως ακόμα και εκεί. Τώρα.

Της κόπηκε η ανάσα.

«Τα κηροπήγια είναι στην τραπεζαρία» είπε ξαφνικά εκείνος, σηκώνοντας το κεφάλι του. «Τα είδα σήμερα το πρωί.»

Τα κηροπήγια; Η προσοχή της στράφηκε πάλι στη λίστα στα χέρια του. «Ναι... Τα είδα κι εγώ.» Κηροπήγια.

«Έλεγξες την τραπεζαρία χθες» της είπε. «Δεν μέτρησες όλα τα πράγματα;»

«Πρέπει να ξέχασα να τα σημειώσω.» Η Ίντια κράτησε το βλέμμα της στυλωμένο στα χαρτιά που κρατούσε ο Νίκολας. «Θα τα ελέγξω ξανά μόλις τελειώσω από δω.»

Τα σωθικά της είχαν γίνει κόμπος όσο εκείνος τσέκαρε τη λίστα. «Είδα και τα ασημένια μαγκάλια. Και... για όνομα του Θεού, Ίντια. Δεν είναι άξιο απορίας που αργείς τόσο πολύ. Ούτε το κελάρι τέλειωσες, ούτε τα ασπρόρουχα που βρίσκονται στο ισόγειο.»

Ω, Θεέ μου. Η Ίντια έκανε ένα βήμα πίσω.

«Δες εδώ τώρα» είπε εκείνος εκνευρισμένος.

Μούδιαζε. Η Ίντια ένιωσε τον εαυτό της να μουδιάζει.

«Περιμένω να έχεις τελειώσει μέχρι αύριο το βράδυ. Αν δεν μπορείς να κάνεις αυτή τη δουλειά όπως πρέπει...»

Τότε θα μείνεις εδώ χωρίς βραδινό μέχρι να την κάνεις.

«...τότε να μου επιστρέψεις τη λίστα και θα την κάνω μόνος μου.»

Η Ίντια τον κοίταξε.

Ο Νίκολας συνοφρυώθηκε και της έδωσε τα χαρτιά. «Δεν νιώθεις καλά;»

Τι... «Όχι, όχι, μια χαρά είμαι. Ναι, θα τελειώσω μέχρι αύριο» είπε, παίρνοντας τα χαρτιά και αφήνοντάς τα παράμερα. «Σου είπα ότι θα το κάνω.» Πρότεινε το πιγούνι της ενώ ταυτόχρονα το στομάχι της σφίχτηκε. «Αλλά, φυσικά, αν προτιμάς να το κάνεις εσύ, αρκεί να μου το πεις και είμαι σίγουρη πως η δεσποινίς Ούρσουλα θα μου βρει κάτι να κάνω στον κήπο. Ή στην κουζίνα.»

«Δεν πρόκειται να κάνεις τίποτα στην αναθεματισμένη κουζίνα.»

Δεν μπορούσε να φέρει εις πέρας ούτε τη μια δουλειά που της είχε αναθέσει. Φαντάσου πόσο ακόμα θα μετάνιωνε ο Νίκολας που είχε μείνει εκεί η Ίντια αν διαπίστωνε πόσο λίγο μπορούσε να βοηθήσει στ' αλήθεια.

Ξαφνικά ο Νίκολας κοίταξε πίσω της, προς το μικρό παράθυρο. «Ένας καβαλάρης.»

***

Η ΄Ιντια αναστέναξε, τρέμοντας από ανακούφιση, όταν εκείνος έφυγε. Μέτρησε τα υπόλοιπα από αυτά που ήξερε να μετρήσει στην αποθήκη, και έπειτα επέστρεψε στην τραπεζαρία και μέτρησε τα κηροπήγια και τα ασημένια μαγκάλια, γράφοντας πολύ μικρά νούμερα στην κάτω γωνία της λίστας, αφού δεν ήξερε πού ακριβώς να τα βάλει.

Ο καβαλάρης είχε φύγει, αλλά η ΄Ιντια δεν έμαθε τι ήθελε.

Τη στιγμή που έβγαινε από την τραπεζαρία, κατέβηκε από τη σκάλα η ΄Εμιλι. «Πού είναι ο αδερφός μου;» ρώτησε.

Η ΄Ιντια δεν ήξερε, έτσι κοίταξαν στη βιβλιοθήκη και πήγαν στους στάβλους, όμως δεν ήταν ούτε εκεί, οπότε αποφάσισαν να πάνε στη λίμνη.

Τον εντόπισαν ανάμεσα στα δέντρα, να στέκεται εκεί όπου το μονοπάτι κατέληγε σε ένα ξέφωτο, με τα χέρια του να κρέμονται στο πλάι. Ακίνητος. Η ΄Ιντια υπέθεσε πως αποχαιρετούσε αυτό το όμορφο μέρος το οποίο πρέπει να αγαπούσε περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο πάνω στη γη.

Περπάτησε πιο αργά και κράτησε πίσω την ΄Εμιλι, νιώθοντας ξαφνικά ότι ενοχλούσαν. ΄Ομως εκείνος πρέπει να τις άκουσε, γιατί γύρισε προς το μέρος τους.

Η ΄Εμιλι του κούνησε το χέρι της.

Εκείνος της χαμογέλασε ελαφρά – στην ΄Εμιλι, όχι στην ΄Ιντια. Άρχισαν να προχωράνε ξανά και έφτασαν κοντά του στη λιακάδα. Η ΄Ιντια μετά βίας τόλμησε να τον κοιτάξει. Το μυαλό της προσπαθούσε να βρει κάτι κατάλληλο να πει, κάτι που δεν θα τα έκανε όλα χειρότερα.

Η ΄Εμιλι τον έπιασε από το χέρι. Η ΄Ιντια κοίταξε κάτω και είδε τα μακριά δάχτυλά του να τυλίγονται γύρω από τα δαχτυλάκια του κοριτσιού. Τα δικά της δάχτυλα μυρμήγκιασαν από την επιθυμία της να του πιάσει το άλλο χέρι. Αντιθέτως έσφιξε το χέρι της σε γροθιά.

«Μπορούμε να μπούμε στη βάρκα;» ρώτησε η Έμιλι, δείχνοντας τη βάρκα με τα κουπιά.

«Έχει λίγο αέρα σήμερα» της είπε ο Νικ.

«Φαντάσου να είχαμε ένα μικρό ιστιοφόρο» είπε η Ίντια «πόσο διασκεδαστικό θα ήταν.»

Ο Νίκολας την κοίταξε. Εκείνη συνειδητοποίησε πολύ αργά την απερισκεψία της. «Φυσικά, ένα ιστιοφόρο παιχνίδι θα ήταν πολύ καλύτερο» είπε γρήγορα. «Δεν βρέχεται ποτέ κανείς και θα ήταν το πιο σπουδαίο καράβι που υπήρχε, με τρία κατάρτια και πενήντα μικρά κανόνια, και θα μπορούσες να το πάρεις όπου ήθελες – ακόμα και σε ένα εξοχικό.»

Εκείνος κοίταζε ξανά το νερό. Ένας μυς στο σαγόνι του τρεμόπαιζε.

«Πρέπει να πουλήσεις αυτό το μέρος;» τον ρώτησε η Έμιλι στα γαλλικά.

«Ναι.» Ο Νίκολας κοίταξε κάτω και χάιδεψε το μάγουλό της. «Πρέπει. Αλλά θα έχουμε ένα δικό μας εξοχικό σπίτι, βολικό και ασφαλές. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς.»

«Σκέψου πόσο ωραίο θα είναι το εξοχικό, Έμιλι» είπε η Ίντια. «Μπορεί να υπάρχει ένα πελώριο δέντρο, και ο Νίκολας θα σου φτιάξει μια κούνια, όπου θα κουνιέσαι με τις ώρες παρακολουθώντας τα πουλιά να παίζουν στα κλαδιά. Και μπορούμε να φυτέψουμε όμορφα λουλούδια γύρω από το σπίτι, και θα έχεις ένα ολόδικό σου δωμάτιο που θα το λούζει ο ήλιος. Και τις συννεφιασμένες μέρες, η μυρωδιά του ψωμιού που θα ψήνεται στην κουζίνα θα πλημμυρίζει όλα τα δωμάτια.»

«Αλήθεια;» είπε η Έμιλι κοιτώντας τον Νίκολας.

Μπορεί να έρθει μαζί μας η Ίντια; τη φαντάστηκε η Ίντια να ρωτάει. Όμως η Έμιλι δεν ήξερε ότι η Ίντια δεν θα πήγαινε μαζί τους – ο Νίκολας δεν της το είχε πει ακόμα.

Και τότε εκείνος κοίταξε την Ίντια με μια έκφραση που δεν μπορούσε να ερμηνεύσει. Ίσως είχε κάνει κι άλλο λά-

θος, περιγράφοντας με αυτό τον τρόπο τη ζωή στο εξοχικό σπίτι.

Όμως ο Νίκολας πέρασε το μπράτσο του γύρω από την Έμιλι και της έτριψε τον ώμο. «Ναι, αλήθεια. Το εξοχικό θα είναι πολύ ωραίο. Θα δεις.»

***

Αργά τη νύχτα, ο Νίκολας στεκόταν στην κρεβατοκάμαρά του με το πουκάμισο, το κοντό παντελόνι και τις κάλτσες του, διαβάζοντας ξανά το μήνυμα που είχε φέρει ο καβαλάρης, και αναρωτήθηκε τι στο καλό ήθελε τόσο βιαστικά ο δικηγόρος του.

Δεν είχε χρόνο για ένα ταξίδι στο Λονδίνο, αλλά θα έπρεπε να το κάνει την επόμενη μέρα. Θα πήγαινε με άλογο το πρωί –νωρίς– και θα επέστρεφε μέχρι το βράδυ.

Άλλη μια χαμένη μέρα, μαζί με τόσες άλλες.

Οι δουλειές στο Τάγκαρτ έπρεπε να τελειώσουν γρήγορα. Σε δύο μέρες το πολύ. Έπειτα θα επέστρεφαν στο Λονδίνο, εκείνος θα άρχιζε να ψάχνει για ένα εξοχικό σπίτι και η Ίντια...

Θεέ μου. Η Ίντια.

Είχε κάνει τη ζωή στο εξοχικό να φανεί τόσο φανταστική ώστε σχεδόν το είχε πιστέψει και ο ίδιος. Οποιαδήποτε άλλη νεαρή γυναίκα θα είχε τρομοκρατηθεί από την κατάσταση στην οποία ήταν το Τάγκαρτ. Οποιαδήποτε άλλη νεαρή γυναίκα θα ήθελε να μείνει στο σπίτι του Τζέιμς στο Λονδίνο – κατά πάσα πιθανότητα θα ικέτευε να μείνουν εκεί, μόνο και μόνο για να τηρηθούν τα προσχήματα.

Όμως η Ίντια είχε βοηθήσει τη δεσποινίδα Ούρσουλα να αλλάξει τα αναθεματισμένα *σεντόνια* στα αναθεματισμένα *κρεβάτια*.

Η Ίντια ήθελε να *βοηθήσει*.

Και ο Νικ την ποθούσε τόσο πολύ ώστε είχε σκεφτεί να κλείσει την πόρτα εκείνου του δωματίου στη σοφίτα και να την πάρει επιτόπου. Και το ήθελε αυτό παρότι ήξερε πολύ καλά ότι η Ίντια δεν ήθελε να βρίσκεται εκεί. Παρότι την έβλεπε να χάνεται μπροστά στα μάτια του, ακριβώς όπως ήξερε ότι θα γινόταν.

Περιπλανιόταν στο σπίτι, κάνοντας μια ανοργάνωτη απογραφή εδώ και κει;

Θυμήθηκε το άδειο βλέμμα της όταν τη ρώτησε για τις μεθόδους της. Και τελικά ίσως να *μην* ήθελε να βοηθήσει. Ίσως απλώς να προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο να περάσει την ώρα της.

Ένα ιστιοφόρο στη λίμνη. Θεέ και Κύριε. Φαντάσου να είχε ένα ο Νικ και να έμεναν εδώ. Φαντάσου την παγιδευμένη για πάντα στη μικρή λιμνούλα του σε ένα μικροσκοπικό ιστιοφόρο.

Όμως δεν θα έμεναν. Η Ίντια δεν θα έμενε. Θα επέστρεφε στο Παρίσι, κι αν μη τι άλλο, εκεί θα ζούσε μια συναρπαστική ζωή. Μπορεί ο Νικ να είχε το νόμιμο δικαίωμα να την εμποδίσει, όμως αρκούσε να τη σκεφτεί παγιδευμένη σε κάποιο μελαγχολικό εξοχικό σπίτι για να ξέρει ότι ποτέ μα ποτέ δεν θα της το έκανε αυτό.

Η Ίντια ήταν ηλιόφως και ελευθερία.

Και εκείνος ήταν ένας άνθρωπος χωρίς πατρίδα, χωρίς σπίτι, χωρίς όνομα.

Ωστόσο με κάποιον τρόπο, εκείνη τη στιγμή, έπιασε τον εαυτό του να πετάει το γράμμα στο έπιπλο της τουαλέτας του και να παίρνει ένα κερί. Άνοιξε την πόρτα του, πήγε ξυπόλητος απέναντι στο διάδρομο και χτύπησε τη δική της... αναζητώντας λίγο από εκείνο το ηλιόφως, ακόμα κι αν ήταν μόνο για αυτό το βράδυ.

Η πόρτα της άνοιξε, λίγο μόνο –αρκετά ώστε να δει ο Νικ ένα μεγάλο τμήμα του φαρδιού λευκού νυχτικού της– και η Ίντια τον κοίταξε. Τα μάτια της ήταν τεράστια και τό-

σο, μα τόσο πολύ γαλάζια. Και τα χείλη της – η γλώσσα του θυμήθηκε τη γεύση της.

«Συμβαίνει κάτι;»

«Όχι.» Ο Νικ μετά βίας αναγνώρισε την ίδια του τη φωνή, βαριά από τον πόθο και την ανάγκη. «Θα ήθελα να έρθω μέσα.» Αν και ήξερε ότι δεν έπρεπε να το κάνει, αν και είχε υποσχεθεί στον εαυτό του πως δεν θα την άγγιζε ξανά επειδή δεν έπρεπε – όχι, δεν έπρεπε, αφού την είχε προστάξει να φύγει.

Όμως έπρεπε να το κάνει. *Έπρεπε.*

Στη λάμψη από το φως του κεριού, η κατανόηση σκούρυνε τα μάτια της. Εκείνα τα χείλη μισάνοιξαν και – συναίνεσαν. Η Ίντια έκανε πίσω και άνοιξε πιο πολύ την πόρτα.

Ο Νικ μπήκε μέσα. Άφησε το κερί του σε ένα τραπέζι και την κοίταξε. Τώρα έμοιαζε περισσότερο με παρθένα, με το φαρδύ νυχτικό και την πλεξούδα της, από όσο εκείνη τη νύχτα που *ήταν* παρθένα και που εκείνος τόσο ασυλλόγιστα την είχε διακορεύσει.

Και ήταν λάθος –μα τόσο λάθος– όμως ήθελε να της κάνει έρωτα χωρίς να υπάρχει τίποτα ανάμεσά τους.

Ήθελε να αισθανθεί τη γυμνή επιδερμίδα της πάνω στη δική του.

Ήθελε η Ίντια να ανοίξει τα πόδια της για εκείνον, ακόμα κι αν γνώριζε τα πάντα γι' αυτόν – την καταγωγή του, το οικονομικό χάλι του, το χωρίς ελπίδα μέλλον του.

Και έτσι την αγκάλιασε.

Τη φίλησε.

Και, Χριστέ μου – τώρα τον φιλούσε κι εκείνη, όχι όπως είχε κάνει στης μαντάμ Γκραβέλ, αλλά πιο γλυκά, πιο επίμονα, πιο...

Τα πάντα.

Έκλεισε το πρόσωπό της ανάμεσα στις παλάμες του, πίνοντας βαθιά από εκείνη τη γλύκα. Τα χέρια της τον αγκάλιασαν και ήταν πολύ απαλή και ευλύγιστη. Πίεσε το κορ-

μί της στο δικό του με έναν μεθυστικό σιγανό αναστεναγμό, και ο Νικ μπορεί να την είχε προστάξει να φύγει, αλλά τώρα χαιρόταν πολύ που εκείνη δεν το είχε κάνει.

Μείνε, ήθελε να της πει. *Μείνε μαζί μας. Μαζί μου.*

Αντίθετα, πέρασε το μπράτσο του κάτω από τα γόνατά της και τη σήκωσε στην αγκαλιά του. Έκλεισε την πόρτα πίσω τους με μια κλοτσιά και τη μετέφερε στο κρεβάτι. Την ξάπλωσε εκεί και ανέβηκε πάνω της, φιλώντας την πιο άγρια τώρα, πιο βαθιά, γεμίζοντας τα χέρια του με σάρκα καλυμμένη από απαλό βαμβακερό ύφασμα.

Κύλησε μαζί της, την έφερε από πάνω του και έλυσε την πλεξούδα της, τινάζοντας τα χρυσαφένια μαλλιά της ώστε να πέσουν στους ώμους της και πάνω στο στέρνο του. Άγγιξε το πρόσωπό της, έσυρε τον αντίχειρά του στα χείλη της, βύθισε τα χέρια του στα μαλλιά της και την τράβηξε κοντά του, φιλώντας την με μια ανάγκη τόσο έντονη που τον τρόμαξε.

Έσπρωξε το νυχτικό της, θέλοντας να αγγίξει γυμνή σάρκα. Την ένιωσε να του ανεβάζει το πουκάμισο – Χριστέ μου, ήθελε το άγγιγμά της. Το λαχταρούσε. Τράβηξε το νυχτικό της, τράβηξε το πουκάμισό του και τότε...

Ναι.

Θεέ μου.

Ήταν γυμνή. Γεμάτα, ελεύθερα στήθη. Χλομοί, καμπυλωτοί γοφοί. Επίπεδη κοιλιά πάνω από τις πιο απαλές σκούρες χρυσαφένιες μπούκλες οι οποίες ήδη ήξερε ότι έκρυβαν ένα κανάλι που θα τον δεχόταν με νοτισμένη, καυτή αντίσταση.

Την τράβηξε προς το μέρος του. Ένιωσε τα στήθη της πάνω στο γυμνό στέρνο του, τις σκληρές θηλές της να πιέζουν την επιδερμίδα του. Ήταν απαλή και γεμάτη καμπύλες, και ο Νικ την άγγιζε παντού – στα στήθη, στην κοιλιά, στους γοφούς, στους μηρούς.

Γλίστρησε τα δάχτυλά του στις πτυχές της και τις βρήκε ήδη νοτισμένες από την προσμονή.

Δεν του αρκούσε να την αγγίζει. Έσυρε τα χείλη του στο λαιμό της, στην κλείδα της, ενώ γέμισε τα χέρια του με τα στήθη της και τα έσπρωξε ψηλά, μαλάζοντας, θαυμάζοντας την ομορφιά των ρόδινων θηλών τους.

Πήρε μία στο στόμα του. Απόλαυσε τη σκληράδα της ανάμεσα στα χείλη του και την τράβηξε απαλά. Άκουσε την Ίντια να βογκάει και ένιωσε τον ανδρισμό του να πάλλεται. Πήρε την άλλη θηλή στο στόμα του.

Γύρισε την Ίντια έτσι που βρέθηκε ξαπλωμένη από κάτω του. Πίεσε τα στήθη της μεταξύ τους και ρούφηξε πρώτα το ένα και μετά το άλλο. Έπειτα άρχισε να τη βασανίζει με τους αντίχειρές του, νιώθοντας μια βαθιά ικανοποίηση όταν εκείνη άνοιξε τους μηρούς της και οι γοφοί της ανασηκώθηκαν προς το μέρος του.

Τη γέμισε φιλιά μέχρι την κοιλιά. Και, Θεέ μου –*Θεέ μου*– τα πέταλά της ήταν τόσο ρόδινα, τόσο ανοιχτά! Της άνοιξε περισσότερο τους μηρούς, έσκυψε ανάμεσά τους να τη γευτεί, και τα βογκητά της τον φούντωσαν. Τον έκαναν να θέλει να την καταβροχθίσει περισσότερο από όσο είχε θελήσει οτιδήποτε άλλο. Και το έκανε – η γλώσσα του χάραξε κύκλους πάνω στο φύλο της, βυθίστηκε μέσα της, βρήκε άλλη μια φορά το σφιχτό μπουμπούκι της. Την άρπαξε από τους γοφούς, όμως εκείνη τεντώθηκε, ξέπνοη, αγκομαχώντας, δείχνοντας ότι έφτανε πιο κοντά στην κορύφωση, πιο κοντά, πιο κοντά...

Και έφτασε, σφίγγοντας τα σεντόνια στις γροθιές της, με το φύλο της να δονείται και να πάλλεται γύρω από τη γλώσσα του. Και ήταν αβάσταχτο.

Έπρεπε να μπει μέσα της.

Τώρα.

Αμέσως.

Έβγαλε το παντελόνι του. Ανασηκώθηκε από πάνω της και άφησε τον ανδρισμό του να βρει το γλυκό σημείο όπου προηγουμένως βρισκόταν η γλώσσα του. Οι γοφοί της ανα-

σηκώθηκαν και ο Νικ γλίστρησε μέσα της και οδήγησε τον εαυτό του προς τα εμπρός...

Ω! Ω! Η Ίντια τον ένιωσε να πάλλεται μέσα της, γεύτηκε το μόσχο της στο φιλί του, αναστέναξε καθώς γέμισε από εκείνον όπως λαχταρούσε να γίνει από εκείνη τη νύχτα στο Παρίσι.

Ο Νίκολας.

Ο άντρας της.

Η αγάπη της.

Της φάνηκε ότι η καρδιά της φούσκωνε καθώς εκείνος εισέβαλλε με δύναμη μέσα της ξανά και ξανά. Και ξανά. Ένωσε τη γλώσσα της με τη δική του, τον αισθάνθηκε να βυθίζει τα δάχτυλά του στα μαλλιά της, τον καλωσόρισε με ανοιχτούς μηρούς και ανασηκωμένους γοφούς.

Ήταν τόσο όμορφος! Σκούρα μάτια, χείλη που άσθμαιναν από την ένταση της ηδονής. Η Ίντια τα φίλησε και εκείνος ανταποκρίθηκε αμέσως. Η Ίντια προσπάθησε να πιέσει πιο κοντά του το κορμί της, να τον σφίξει πιο δυνατά, να τον τραβήξει μέσα της πιο βαθιά.

Σ' αγαπώ.

Κάθε ώθηση ενίσχυε πιο έντονα αυτό το γεγονός.

Σε.

Αγαπώ.

Και, ω ουρανοί, τώρα ο Νίκολας κύλησε μαζί της και την έφερε ξανά από πάνω του. Τα χέρια του οδήγησαν τους μηρούς της πάνω... κάτω... *Ω.* Η Ίντια κουνήθηκε πάνω του με αυτό τον τρόπο πιο δυνατά, πιο γρήγορα, παρακολουθώντας τον να ανασηκώνεται για να πάρει μία από τις θηλές της στο στόμα του, και η ηδονή κορυφώθηκε.

Στροβιλίστηκε πιο ψηλά.

Και τον ένιωσε απόλυτα μέσα της –ολόκληρο– και τώρα οι μυστικοί μύες ανάμεσα στους μηρούς της τον έσφιξαν, τον αγκάλιασαν, οδηγώντας την στη γλυκιά λήθη που την έκανε να φωνάζει ξέπνοη το όνομά του.

Νίκολας.

Ο Νίκολας ήταν εκεί, την κρατούσε από τους γοφούς, καταχτώντας την, γεμίζοντάς την.

Και η Ίντια κατέρρευσε πάνω του, βαριανασαίνοντας πάνω στη βάση του λαιμού του, μυρίζοντας την ευωδιά του ενώ οι μηροί της ίππευαν ακόμα το κορμί του. Έμειναν έτσι επί πολλή ώρα, προτού εκείνος τελικά γυρίσει μαζί της στο πλάι, και η Ίντια τον ένιωσε να γλιστράει από το κορμί της. Κοίταξε το πρόσωπό του – τα όμορφα πράσινα μάτια του, τη σμιλεμένη τέλεια μύτη του, τα κρουστά χείλη του.

Εκείνος την αγκάλιασε και την κράτησε σφιχτά σαν να μην ήθελε να την αφήσει να φύγει ποτέ.

Μακάρι να ήταν αλήθεια αυτό.

***

Ο Νικ ξύπνησε σιγά σιγά και άνοιξε τα μάτια του. Ένιωσε δίπλα του την Ίντια με το χέρι της περασμένο πάνω από το γυμνό του στέρνο. Χρειάστηκε μια στιγμή για να επιστρέψουν οι αναμνήσεις, αλλά επέστρεψαν.

Έρωτας. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε κάνει κάτι σαν αυτό που είχαν κάνει αυτό το βράδυ. Δεν ήξερε ότι ήταν δυνατόν να έρθει τόσο... *κοντά* με μια γυναίκα.

Γύρισε το κεφάλι του στο μαξιλάρι και κοίταξε τα χείλη της πάνω στα οποία υπήρχε ένα γαλήνιο χαμόγελο από την ικανοποίηση και τον ύπνο.

Τουλάχιστον προς το παρόν.

Ένα αίσθημα αναδεύτηκε στο στέρνο του – η επιθυμία να την τραβήξει πιο κοντά, να την αγκαλιάσει, να την ξυπνήσει και να της κάνει έρωτα ξανά, αλλά πιο αργά αυτή τη φορά. Εκείνο το βλέμμα στα μάτια της όταν ήταν βυθισμένος μέσα της...

Θα έβλεπε εκείνα τα μάτια με το μυαλό του για την υπόλοιπη ζωή του.

Ήταν ήδη ερεθισμένος. Γλίστρησε αργά, προσεκτικά στην άκρη του κρεβατιού. Ευτυχώς εκείνη δεν ξύπνησε.

Αυτό δεν έπρεπε να είχε συμβεί ποτέ. Τώρα που όμως είχε...

Να πάρει η ευχή.

Θα έπρεπε να προσποιηθούν ότι δεν είχε συμβεί. Τίποτα δεν είχε αλλάξει – εξακολουθούσε να μην έχει χρήματα, και εκείνη συνέχιζε να θέλει την ελευθερία της περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, εκτός ίσως από κάποια από τα χρήματα που ο Νικ δεν είχε.

Τι ωραία!

Πήρε το παντελόνι του από το πάτωμα και το φόρεσε αθόρυβα.

Ένα κερί τρεμόπαιζε πάνω στο γραφειάκι του δωματίου. Ίσα που έκαιγε, είχαν μείνει κάνα δυο πόντοι ακόμα. Πήγε να το σβήσει και είδε ένα γράμμα εκεί. Ήταν για την Ίντια, από τη δεσποινίδα Ζερμέν, με ημερομηνία μετά την αναχώρησή τους από το Παρίσι.

Ο Νικ έκανε να σβήσει το κερί.

Διάβασε πεταχτά την πρώτη πρόταση και έπειτα τη δεύτερη. Μερικές από τις λέξεις είχαν σημαδάκια από μολύβι πάνω τους. Περίεργο.

Διάβασε την τρίτη πρόταση και έπειτα ολόκληρη την αναθεματισμένη επιστολή.

...κάτι τρομερό θα σου εξομολογηθώ, και φοβάμαι πως δεν θα με συγχωρέσεις ποτέ. Από τη στιγμή που συναντηθήκαμε με τον Γουίλιαμ και το λόρδο Τάγκαρτ, ήξερα πως δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα εναντίον τους, όμως δεν είναι δικαιολογία αυτό... Η μόνη άμυνά μου είναι η απόγνωσή μου. Ξέρεις ότι η αισιοδοξία δεν είναι το δυνατό σημείο μου. Τον βοήθησα, Ίντια. Ο λόρδος Τάγκαρτ ήρθε να με βρει όταν ήμαστε στο καράβι του Γουίλιαμ και μου πρόσφερε εκατό λίρες για να τον

βοηθήσω να εξασφαλίσει πως δεν θα του το έσκαγες από τη Γαλλία. Και ο Θεός να με βοηθήσει, ήμουν τόσο τρομοκρατημένη ώστε συμφώνησα. Ξέρω ότι η φιλία μας δεν θα αποκατασταθεί ποτέ έπειτα από αυτό που έκανα. Ίσως είναι μια παρηγοριά να μάθεις πως τα χρήματα που τελικά μου έδωσε μου τα έκλεψαν από τα χέρια αμέσως μόλις έφυγα από εκείνον. Τώρα εξαρτώμαι αποκλειστικά από τη γενναιοδωρία της Φιλομένα, η οποία φοβάμαι πως θα λήξει σύντομα. Ελπίζω να βρω μια υποφερτή δουλειά στο Παρίσι σύντομα...

Υπήρξε μια ξαφνική κίνηση από το κρεβάτι. Ο Νικ σήκωσε απότομα το βλέμμα του.

«Τι κάνεις;» Η Ίντια πήγε να σηκωθεί από το κρεβάτι, συνειδητοποίησε ότι δεν φορούσε ρούχα, άρπαξε τα σκεπάσματα και τα τράβηξε πάνω στο στήθος της. «Αυτή η επιστολή είναι προσωπική!»

Ήταν, και ο Νικ δεν σκόπευε να τη διαβάσει.

Αλλά... Να πάρει ο διάβολος. Η Ίντια ήξερε ότι είχε δωροδοκήσει τη δεσποινίδα Ζερμέν. Δεν είχε πει ούτε λέξη γι' αυτό νωρίτερα – από την άλλη, δεν της είχε δώσει καμία ευκαιρία.

«Συγχώρησέ με» της είπε.

«Δεν θα σε συγχωρέσω γι' αυτό.»

Ο Νικ προσπάθησε να καταλάβει αν εννοούσε πως δεν θα τον συγχωρούσε που είχε διαβάσει την επιστολή ή που είχε πληρώσει τη Μίλι για να τον βοηθήσει στη Γαλλία.

«Ίντια, σχετικά με αυτά που έγραψε η δεσποινίς Ζερμέν...»

«Ξέρω τι έγραψε.»

«Πρέπει να ξέρεις ότι εκμεταλλεύτηκα την απόγνωσή της. Αν κάποιος φταίει, αυτός είμαι εγώ.»

«Δεν αμφέβαλλα ποτέ ότι φταις για όλα, κύριε Γουόρ.» Η Ίντια σύρθηκε στην άκρη του κρεβατιού και σηκώθηκε,

τραβώντας μαζί της τα σκεπάσματα, και άρπαξε το νυχτικό της από το πάτωμα.

Κύριε Γουόρ. Λίγες ώρες νωρίτερα ήταν ο Νίκολας. Όχι ότι ο Νικ έπρεπε να περιμένει να κρατήσει αυτό, έστω και υπό τις καλύτερες συνθήκες – και αυτές δεν ήταν οι καλύτερες.

Αν μη τι άλλο, της χρωστούσε μια εξήγηση. Η Ίντια κράτησε τα σκεπάσματα με το ένα χέρι και πέρασε το νυχτικό πάνω από το κεφάλι της με το άλλο. Το κεφάλι της βγήκε από το άνοιγμα στο λαιμό, κι έπειτα ένα χέρι ξεπρόβαλε από ένα μανίκι. «Όταν της ζήτησα να με βοηθήσει, ήξερα ότι δεν θα αρνιόταν ποτέ αυτό που της πρόσφερα» είπε εκείνος.

Η Ίντια σταμάτησε με το άλλο χέρι της μισοβγαλμένο από το μανίκι και τον κοίταξε.

Ήταν έξαλλη, φυσικά. Είχε κάθε δίκιο να είναι.

«Ήξερα ότι η δεσποινίδα Ζερμέν ήταν η καλύτερη ελπίδα μου για να σε κρατήσω κοντά μου.»

Η Ίντια πέρασε το χέρι της από το μανίκι. Ο Νικ περίμενε την επίθεσή της καθώς άφησε το νυχτικό της να πέσει και έριξε τα σκεπάσματα σε ένα σωρό πάνω στο κρεβάτι.

«Δεν περιμένω να με συγχωρέσεις» της είπε. «Και ίσως να μην υπάρχει λόγος να συγχωρέσεις ούτε εκείνη...» δεν θα της έλεγε ότι η δεσποινίδα Ζερμέν είχε προσπαθήσει να τον εκβιάσει με την πληροφορία που η Ίντια της είχε δώσει αναμφίβολα εμπιστευτικά «...αλλά όπως σου είπα, *εγώ* ήμουν εκείνος που την πλησίασα με μια πρόταση την οποία δεν ήταν σε θέση να απορρίψει.»

«Κατάλαβα.» Φαινόταν κουρασμένη. Σχεδόν... αποσβολωμένη. Αν δεν ήξερε, ο Νικ θα σκεφτόταν πως η Ίντια δεν γνώριζε τίποτα μέχρι εκείνη τη στιγμή. «Και πόσα της πρόσφερες;»

Ο Νικ στεκόταν εκεί, μισόγυμνος μπροστά στο κρεβάτι που ήταν αναστατωμένο από τον έρωτά τους, από τον ύπνο

του ενός στην αγκαλιά του άλλου, και συνειδητοποίησε...

Πως η Ίντια *δεν* ήξερε. Η επιστολή ήταν εκεί –ήταν προφανές πως την είχε διαβάσει– αλλά δεν ήξερε.

Έπειτα θυμήθηκε το Παρίσι, εκείνη τη νύχτα στο σαλόνι, όταν η ευγνωμοσύνη στο πρόσωπό της ήταν δυσανάλογη αυτού που είχε κάνει ο Νικ.

Την είχε σώσει από το να διαβάσει μεγαλόφωνα. Αυτό είχε κάνει.

Και ήταν και η λίστα – η απογραφή του Τάγκαρτ την οποία η Ίντια είχε αρχίσει τόσο ανοργάνωτα, πηγαίνοντας από δωμάτιο σε δωμάτιο χωρίς να τελειώνει ό,τι άρχιζε.

Όχι επειδή ήταν ανίκανη ή επειδή δεν έπαιρνε στα σοβαρά την κατάσταση, αλλά επειδή...

Επειδή δεν ήξερε να *διαβάζει.*

Και τι στα κομμάτια υποτίθεται ότι έπρεπε να της πει τώρα ο Νικ; *Κρίμα που δεν ξέρεις να διαβάζεις. Όμως έκανες εξαιρετική δουλειά στο κρεβάτι.*

«Εκατό λίρες» απάντησε τελικά. Και το ποσό είχε *κλαπεί.* Το στομάχι του ανακατεύτηκε.

Ήθελε να απλώσει τα χέρια του στην Ίντια, να την πάρει αγκαλιά. Άραγε ήταν τόσο ανυπότακτη, ακόμα και ως παιδί, ώστε είχε αρνηθεί τους δασκάλους της; Της είχε στερήσει τη μόρφωση ο Κάντγουελ;

«Καταλαβαίνω» είπε εκείνη άχρωμα. Τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα από πόνο και προδοσία, κι αυτό τον έκανε ακόμα περισσότερο να θέλει να την αγκαλιάσει.

«Υποτίθεται ότι θα της εξασφάλιζαν ένα μέλλον όταν εγώ κι εσύ θα παντρευόμασταν.»

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου.»

«Ίντια...»

«Θα ήθελα να μείνω μόνη μου, παρακαλώ» είπε εκείνη καθώς στεκόταν άκαμπτη δίπλα στο κρεβάτι.

Και χωρίς λόγια για να δικαιολογήσει αυτό που είχε κάνει, μην έχοντας ιδέα πώς να μιλήσει γι' αυτό που εκείνη σί-

γουρα είχε καταλάβει ότι ήξερε πλέον ο Νικ... προτίμησε να σεβαστεί το αίτημά της.

***

Η Ίντια έκλαψε όταν έφυγε ο Νίκολας.

Είχε δει την επιστολή. Είχε υποθέσει ότι εκείνη την είχε διαβάσει.

Είχε δει τα ανόητα, άχρηστα σημάδια που της μάθαινε ο κύριος Γουίγκινς να βάζει και που μπορεί, τελικά, να είχαν βοηθήσει, όμως μόλις είχε αρχίσει να μαθαίνει να τα χρησιμοποιεί και δεν είχε τον απαιτούμενο χρόνο στη διάθεσή της.

Και τώρα ο Νίκολας ήξερε. Δεν το είχε πει, αλλά η Ίντια το είχε δει στα μάτια του.

Πράγμα που σήμαινε πως όποια ελπίδα είχε να αλλάξει γνώμη και να την αφήσει να μείνει –που ήταν έτσι κι αλλιώς μια ανόητη ελπίδα την οποία μόνο η πιο ανόητη γυναίκα στον κόσμο μπορούσε να έχει– είχε χαθεί.

Η Μίλι βοηθούσε τον Νίκολας. Είχε δεχτεί *χρήματα* από εκείνον.

Η Ίντια γύρισε πίσω στο χρόνο, σκέφτηκε όλο το ταξίδι τους από τη Μασσαλία. Υπήρχε η ιστορία με τη μοδίστρα – το σχέδιο της Ίντια να αποπλανήσει τον Νίκολας, το οποίο είχε πάει πολύ, μα πάρα πολύ στραβά.

Η Μίλι δεν είχε φέρει αντίρρηση. Η Ίντια απλώς είχε υποθέσει ότι αυτό οφειλόταν στην απόγνωσή της.

Και έπειτα ήταν το πρωινό μετά την απελευθέρωσή της από την υπηρέτρια. Η Μίλι ήταν εκείνη που την είχε πείσει να ανέβει ξανά στην άμαξα του Νίκολας.

Και ήταν και ο ξαφνικός πονοκέφαλος της Μίλι και η εξαφάνισή της από την Πον Νοτρ-Νταμ.

Η Ίντια κάθισε.

Η Μίλι την είχε προδώσει. Αυτή η αλήθεια θρονιάστηκε

βαριά στο στήθος της, όμως δεν είχε νόημα να αναστατωθεί τώρα. Η εξαπάτηση της Μίλι την είχε οδηγήσει στην αγκαλιά του άντρα που μόλις της είχε κάνει έρωτα. Του άντρα που κρατούσε την καρδιά της αλλά που δεν το ήξερε.

Του άντρα του οποίου τα μάτια είχαν μαλακώσει από τον οίκτο όταν κατάλαβε ότι η Ίντια δεν μπορούσε να διαβάσει ούτε ένα απλό γράμμα, ότι δεν μπορούσε να είναι η σύντροφος που χρειαζόταν.

Η Ίντια ακούμπησε πάλι το κεφάλι της στο νοτισμένο μαξιλάρι και έκλαψε μέχρι που αποκοιμήθηκε.

Κεφάλαιο 29

Η Μίλι κοίταξε τη Φιλομένα, στο καθιστικό του πάνω ορόφου το οποίο μοιραζόταν με την Ίντια προτού ο λόρδος Τάγκαρτ την πάρει μακριά, χωρίς να καταλαβαίνει τι της έλεγε. «Δουλειά;»

«Ναι. Και είναι μια εξαιρετική θέση – κατά πάσα πιθανότητα καλύτερη από όσο σου αξίζει.»

Παρότι δεν έπρεπε, μια σπίθα ελπίδας άναψε μέσα της.

«Ο δούκας του Γουίνστον...» άρχισε η Φιλομένα.

«Ο δούκας» τη διέκοψε απότομα η Μίλι. Η σπίθα έσβησε.

Η Φιλομένα ανασήκωσε το φρύδι της. «Ναι. Τραυματίστηκε πριν από λίγες μέρες σε ένα τρομακτικό ατύχημα όταν ένα κομμάτι μιας πρόσοψης έπεσε από ένα κτίριο κοντά στο παλάτι.» Η Φιλομένα ρίγησε. «Πολύ τραγικό. Ο άντρας που στεκόταν δίπλα του σκοτώθηκε. Φαντάζομαι τι επίδραση είχε αυτό στον ψυχισμό του καημένου του Γουίνστον.» Η Μίλι συγκράτησε μια ανατριχίλα τρόμου, αλλά δεν μπορούσε να δεχτεί πως το *«καημένος»* ήταν ακριβής περιγραφή. «Όπως και να 'χει» συνέχισε η Φιλομένα «τα τραύματα καθυστέρησαν τα σχέδιά του για ένα ταξίδι στην Ελλάδα, και χρειάζεται ένα βοηθό με ιατρικές γνώσεις να τον συνοδεύσει. Του είπα ότι γνωρίζω τον τέλειο υποψήφιο.»

Η Μίλι ήδη κουνούσε αρνητικά το κεφάλι της. Δεν μπορούσε να γίνει –*δεν* θα γινόταν– ο προσωπικός υπηρέτης

ενός δούκα. «Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Ξέρεις ότι δεν μπορώ.»

«Δεν αδιαφορώ εντελώς για τα αισθήματά σου» είπε η Φιλομένα. «Του είπα ότι ο υποψήφιος είναι κάποιος κύριος Μάιλς Ζερμέν, τον οποίο γνωρίζω από το Λονδίνο και που τον συνάντησα συμπτωματικά εδώ στο Παρίσι. Αν είσαι προσεκτική, δεν χρειάζεται να μάθει ποτέ πως δεν είσαι αυτό που ισχυρίζεσαι.»

«Εκτός αν του αρέσουν οι νεαροί άντρες» είπε απότομα η Μίλι.

Η Φιλομένα γέλασε. «Σε διαβεβαιώ πως δεν υπάρχει απολύτως καμία αμφιβολία ότι ο Γουίνστον είναι ένας άριστος γνώστης των γυναικών.»

Πράγμα που ήταν *χειρότερο.* «Δεν είναι δυνατόν να πιάσει.» Ήδη είχε αρχίσει να την καταλαμβάνει πανικός. «Δεν έχω τη διάθεση να κάνω ό,τι θέλει ένας κακομαθημένος, εγωκεντρικός...»

«Το ερώτημα, Μίλισεντ, είναι ποια επιλογή έχεις. Χρειάζεσαι μια δουλειά» είπε η Φιλομένα «και ο δούκας θα σε ανταμείψει αδρά.»

«Ναι, αλλά τι θα *θέλει* από μένα;»

«Ένας Θεός ξέρει! Σίγουρα θα θέλει να ανακατεύεις παρασκευάσματα και καταπλάσματα – τέτοια πράγματα. Να τον ακούς ενώ θα εκφράζει τα παράπονά του. Αλλά φυσικά δεν ξέρω *ακριβώς* τι θέλει – αυτό θα πρέπει να το μάθεις από εκείνον, πράγμα που θα κάνεις αύριο. Του είπα ότι θα είσαι εκεί για μια συνέντευξη αύριο στις έντεκα και μισή.»

Μια συνέντευξη. *Αύριο.*

«Και σε συμβουλεύω να επιστρατεύσεις τους καλύτερους τρόπους σου» την προειδοποίησε η Φιλομένα και έπειτα χαμογέλασε. «Αλλά σκέψου κάτι... όταν θα τελειώσει η εργασία σου για τον Γουίνστον, θα βρίσκεσαι στην Ελλάδα – ουσιαστικά δίπλα στη Μάλτα και σε εκείνη τη χειρουργι-

κή σχολή.» Χτύπησε απαλά το χέρι της Μίλι. «Δεν μπορώ να φανταστώ πιο τέλεια κατάσταση. Εσύ;»

***

Μισή ώρα αφότου έφτασε στο Λονδίνο, ο Νικ κοίταξε το δικηγόρο του αποσβολωμένος. «Δεν καταλαβαίνω.»

Προσπάθησε να κατανοήσει τα λόγια που μόλις είχε ξεστομίσει εκείνος ο άνθρωπος, αλλά δεν μπόρεσε.

Ο δικηγόρος κοίταξε συνοφρυωμένος τα χαρτιά μπροστά του, που ήταν απλωμένα μέσα σε ένα χάος από φακέλους και βιβλία. «Σήμερα είναι τα τριακοστά πέμπτα γενέθλιά σας, σωστά;»

Ο Νικ ένευσε καταφατικά και σκέφτηκε ότι μπορεί να του ερχόταν εμετός.

«Τότε πρέπει να διαμοιραστούν τα κεφάλαια.»

Τα κεφάλαια. «Είστε... απολύτως βέβαιος ότι δεν έχει γίνει κάποιο λάθος;»

Έβλεπε ότι ο δικηγόρος αξιολογούσε ήρεμα την αντίδρασή του, το γεγονός δηλαδή ότι ο Νικ δεν είχε την παραμικρή ιδέα. «Η μητέρα σας ήταν ξεκάθαρη. Να σας δοθεί το καταπίστευμα όταν θα κλείνατε τα τριάντα πέντε.»

«Ο Τζέιμς δεν ανέφερε ποτέ ότι έλαβε κάτι στα τριάντα πέντε. Αλλά υποθέτω πως μόνο η Ονόρια και εγώ...»

«Το μόνο καταπίστευμα για το οποίο μου μίλησε ο δικηγόρος της μητέρας σας ήταν αυτό εδώ, μόνο για εσάς. Έφερα έναν κατάλογο των ακινήτων του καταπιστεύματος και άλλων περιουσιακών στοιχείων...» Ξεφύλλισε τα χαρτιά. «Θα διαπιστώσετε ότι είναι πολύ σημαντικά, κύριε.»

Τα αυτιά του Νικ βούιζαν. «Πόσο σημαντικά;»

***

Όταν ο Νικ έφυγε από το γραφείο του δικηγόρου, δεν

ήξερε τι να πιστέψει. Το μυαλό του γύριζε, προσπαθώντας να επεξεργαστεί όσα είχε ακούσει.

Η λέξη *σημαντικά* δεν ήταν αρκετή για να περιγράψει όσα του είχε αφήσει η μητέρα του. Πώς ήταν δυνατόν να μην ξέρει τίποτα;

Στάθηκε έξω από το κτίριο, εμβρόντητος ακόμα έστω και για να φωνάξει μια άμαξα. Θα έπρεπε να μείνει άλλη μια μέρα στο Λονδίνο. Τουλάχιστον. Έπρεπε να μιλήσει με τον Χόλισγουελ. Και με το δεξί χέρι του Κάντγουελ.

Εκεί, στο πεζοδρόμιο, ο Νικ άρχισε να γελάει.

Θεέ και Κύριε! Δεν χρειαζόταν να τον απασχολεί κανένας από τους δύο σήμερα. Τα χρέη του θα εξαφανίζονταν, το Τάγκαρτ θα ήταν ασφαλές και η Ίντια...

Το γέλιο του κόπηκε. Η Ίντια θα εξακολουθούσε να θέλει την ελευθερία της. Την ελευθερία που της είχε υποσχεθεί ότι θα της έδινε όταν θα αποκτούσε τη δυνατότητα.

Ένα ρίγος τον διαπέρασε, και τελικά μπήκε σε μια άμαξα και ξεκίνησε για τον Χόλισγουελ.

Απαλλαγμένος από αυτό το φορτίο, σταμάτησε για να ενημερώσει τον άνθρωπο του Κάντγουελ ότι δεν θα ήταν απαραίτητες άλλες συναλλαγές ανάμεσα σε εκείνον και τον Κάντγουελ, και πως έπρεπε να πληροφορήσει τον Κάντγουελ ότι ο Νικ δεν ενδιαφερόταν πλέον για τη συμφωνία τους.

Προτού βγει από το γραφείο του Λάντλοου, ο Νικ σταμάτησε. «Τι μπορείτε να μου πείτε για τη μόρφωση της λαίδης Ίντια;»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Πολύ λίγα.»

«Υπέπεσε στην αντίληψή μου πως η μόρφωσή της ίσως να μην είναι... πλήρης.»

«Ναι;»

«Ή μήπως δεν ήταν επιμελής μαθήτρια;»

«Σας ενοχλεί αυτό;»

Ο άνθρωπος ήξερε κάτι και ο Νικ αποφάσισε πως δεν θα έφευγε από εκείνο το γραφείο αν δεν ανακάλυπτε τι συνέ-

βαινε. «Εδώ που τα λέμε, ναι. Με ενοχλεί πολύ να φαντάζομαι ότι μπορεί να της *αρνήθηκαν* να μορφωθεί.»

Είδε ότι ο Λάντλοου σκεφτόταν πώς να απαντήσει σε αυτό. «Δεν απορροφούν όλα τα παιδιά σαν σφουγγάρια τις διδαχές των δασκάλων τους, κύριε Γουόρ. Εγώ το ξέρω πολύ καλά αυτό. Έχω ένα αγόρι δέκα χρονών που προτιμά να παίζει ξιφομαχία με ένα μολύβι παρά να γράφει με αυτό.»

«Λέτε δηλαδή ότι η λαίδη Ίντια είχε πρόβλημα με τους δασκάλους της;»

Ο άντρας τον κοίταξε. «Η μόρφωση της λαίδης Ίντια...»

«Η μόρφωση της κόρης μου» ακούστηκε η ειρωνική φωνή του Κάντγουελ πίσω από τον Νικ. «Αυτό κι αν είναι οξύμωρο.»

Ο Νικ στράφηκε απότομα. Ο Κάντγουελ. Εδώ; «Μου είπαν ότι φύγατε για τις αποικίες.»

«Έφυγα. Έπιασε φουρτούνα αμέσως μόλις βγήκαμε από το Κανάλι... Δέσαμε στη Γαλλία και επέστρεψα στην πατρίδα. Οι αποικίες μπορούν να περιμένουν.» Μπήκε στο δωμάτιο. «Γιατί ρωτάς για τη μόρφωση της Ίντια, Τάγκαρτ; Τη δίνω όπως είναι. Δεν θα την επιστρέψεις, όποιο μειονέκτημα κι αν έχει.»

Ο τόνος του Κάντγουελ έκανε τον Νικ να σφίξει το σαγόνι του. «Γιατί είναι οξύμωρο θέμα η μόρφωση της λαίδης Ίντια;»

Ο Κάντγουελ πήρε μια εφημερίδα από το γραφείο του Λάντλοου και της έριξε μια πεταχτή ματιά. «Η Ίντια δεν μάθαινε ποτέ τίποτα. Από καιρό σε καιρό πέρασαν από το σπίτι μου όλοι οι δάσκαλοι του Λονδίνου. Κανείς δεν έκανε το παραμικρό. Τεμπέλικο παιδί. Ποτέ δεν ήταν από εκείνα που μαθαίνουν.» Πέταξε παράμερα την εφημερίδα.

«Αν κατάλαβα καλά, παρά το γεγονός ότι είχε όλους τους δασκάλους του Λονδίνου, η Ίντια δεν πήρε καμία μόρφωση;»

«Ω, πήρε. Το αν τη δέχτηκε, είναι άλλο ζήτημα. Πο-

λύ κλάμα... Θα νόμιζε κανείς ότι τη βασάνιζα. Ακόμα και ο πολυδιαφημισμένος Γουίγκινς δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα μαζί της. Και φυσικά εγώ έκανα ό,τι περνούσε από το χέρι μου για να της δώσω να καταλάβει τη σημασία των σπουδών της – της στέρησα οτιδήποτε μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως παιχνίδι, έφτασα να της στερώ ακόμα και γεύματα... Μόνο οι γυναίκες του Ερρίκου 8ου πέρασαν περισσότερο χρόνο κλειδωμένες. Όμως αυτό δεν έχει σημασία. Η Ίντια είναι δικό σου πρόβλημα τώρα, Τάγκαρτ.»

Ο Νικ θυμήθηκε κάτι που του είχε πει η δεσποινίδα Ζερμέν.

Υπόσχεσαι να μην την κλειδώσεις ποτέ κάπου;

«Ναι» είπε ξερά ο Νικ, θέλοντας να φύγει –γρήγορα– προτού μαυρίσει το μάτι ενός ανθρώπου που θα έβλεπε διαρκώς στη Βουλή των Λόρδων. «Είναι.» Έφυγε και πρόσταξε τον αμαξά να επιστρέψει στο σπίτι του Τζέιμς.

Δεν άντεχε να σκέφτεται τι είχε περάσει ως κορίτσι η Ίντια στα ανελέητα χέρια του Κάντγουελ. Και ήταν πολύ εύκολο να φανταστεί τι θα σκέφτηκε η Ίντια το προηγούμενο βράδυ, όταν εκείνος ανακάλυψε άθελά του ότι δεν ήξερε να διαβάζει. Άραγε πίστευε ότι θα της φερόταν με τον ίδιο τρόπο που της είχε φερθεί ο Κάντγουελ;

Τώρα ο Νικ υπέθεσε ότι ακριβώς αυτό φοβόταν η Ίντια. Και ή θα επέστρεφε τώρα στο Τάγκαρτ και θα της έλεγε ότι ποτέ, μα *ποτέ* δεν θα τη φυλάκιζε γι' αυτό ή για κανέναν άλλο λόγο, και θα περνούσε ολόκληρη τη ζωή του προσπαθώντας να της αποδείξει ότι έλεγε την αλήθεια, καθώς εκείνη θα μαράζωνε περιορισμένη στο Τάγκαρτ...

Ή, μπορούσε να κάνει αυτό που της είχε υποσχεθεί.

Μπορούσε να της δώσει την ελευθερία που ήθελε.

***

Ο Νικ έφτασε στο σπίτι του αδερφού του και διαπίστωσε ότι ο Τζέιμς είχε επιστρέψει στο Λονδίνο την προηγούμενη μέρα. Του είπε τι είχε μάθει από το δικηγόρο – δεν θα το έκρυβε. Όμως δεν είπε στον αδερφό του το λόγο για τον οποίο υποψιαζόταν ότι η μητέρα του είχε αφήσει μια κληρονομιά τέτοιου μεγέθους μόνο σ' εκείνον.

Ακόμα κι αν ο Τζέιμς ήξερε κάτι για την καταγωγή του Νικ, δεν το έδειξε. Σίγουρα υπέθετε πως η μητέρα τους είχε προνοήσει να εξασφαλίσει το δεύτερο γιο της.

Έτσι λοιπόν κάθισαν στη βιβλιοθήκη με τα κονιάκ τους, ενώ ο Νικ προσπάθησε να φανταστεί πως έλεγε στον Τζέιμς την αλήθεια – όμως δεν μπόρεσε να το κάνει. Το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν πως θα έχανε την Ίντια, και δεν άντεχε να χάσει επίσης τον Τζέιμς και την Ονόρια.

«Έχεις τρελαθεί» είπε ο Τζέιμς, κοιτάζοντάς τον με ανασηκωμένα φρύδια και δύσπιστο βλέμμα. «Θα δώσεις στην Ίντια ένα καράβι; Δικό της; Θα είναι νεκρή μέσα σε ένα χρόνο.»

Ο Νικ εκνευρίστηκε. «Είναι πιο ικανή απ' όσο νομίζεις.»

«Να με συγχωρείς, αλλά δεν συμφωνώ. Μια νεαρή κυρία δεκαεννέα ετών δεν ανήκει στις ανοιχτές θάλασσες, καπετάνισσα σε δικό της καράβι.» Ο Τζέιμς, φυσικά, μπορούσε να το γνωρίζει αυτό αφού ο ίδιος ήταν ένας πασίγνωστος καπετάνιος.

Παρ' όλα αυτά ο Νικ είπε: «Για όνομα του Θεού, και η δική σου γυναίκα ακριβώς αυτό έκανε.»

Ο Τζέιμς γέλασε κοφτά. «Η Κάθριν και η Ίντια είναι πολύ διαφορετικές.»

Ο Νικ θυμήθηκε πόσο καλά τα είχε πάει η Ίντια στο καράβι του Γουίλιαμ και αναρωτήθηκε ακριβώς πόσο διαφορετικές ήταν οι δυο γυναίκες. Αν αποκτούσε δικό της καράβι τώρα, μέχρι να έφτανε στην ηλικία της Κάθριν θα ήταν εξίσου ικανή με εκείνη.

Το μυαλό του προχώρησε μπροστά στο χρόνο. Μέχρι τό-

τε, η Έμιλι θα είχε την ηλικία της Ίντια, ίσως να είχε παντρευτεί κιόλας.

Και ο Νικ θα ήταν μόνος του στο Τάγκαρτ.

Ήπιε μια γουλιά από το κονιάκ του. «Λέει ότι της κατέστρεψα τη ζωή» είπε, διαγράφοντας με το ποτήρι του μικρούς κύκλους πάνω στην επιφάνεια του τραπεζιού. «Αρχίζω να πιστεύω πως έχει δίκιο.»

«Της κατέστρεψες τη ζωή προσφέροντάς της ένα καθωσπρέπει σπίτι;»

«Το γεγονός ότι θα κρατήσω το Τάγκαρτ δεν θα αλλάξει τίποτα για εκείνη. Την ξέρεις – έχεις ταξιδέψει μαζί της. Είναι πολύ ελεύθερο πνεύμα, πολύ... σαγηνευμένη από τα θαύματα αυτού του κόσμου. Για την Ίντια, η ζωή στο Τάγκαρτ είναι σαν... σαν να την έχουν κλειδωμένη κάπου.»

«Ω, για όνομα του Θεού...»

«Ποτέ δεν ήθελε αυτόν το γάμο, Τζέιμς.» Ο Νικ έγειρε μπροστά. «Εγώ την ανάγκασα να τον κάνει. Κυριολεκτικά. Την έσυρα σε μια εκκλησία με τον Γουίνστον και τον Βερνιέ για μπράβους και την υποχρέωσα να δώσει τους όρκους. Ο γάμος μας δεν είναι καν νόμιμος.»

«Ποιος θα τον αμφισβητήσει;»

Ο Νικ γέλασε και ήπιε κι άλλο κονιάκ. «Άραγε πόσες φορές απείλησα την Ίντια ακριβώς με αυτά τα λόγια;»

Ο Τζέιμς αναστέναξε. «Οπότε θα της δώσεις ένα καράβι. Θα σαλπάρει και έξι μήνες αργότερα θα μάθεις ότι πέθανε σε ένα ναυάγιο. Πώς θα νιώσεις τότε για την απόφασή σου;»

Δεν θα συγχωρούσε ποτέ τον εαυτό του. Όμως είπε: «Την παρακολουθώ τις τελευταίες μέρες – είναι αβάσταχτο. Έχει χαθεί το φως από μέσα της. Αν την αναγκάσω να μείνει στο Τάγκαρτ, πάλι θα τη δω να πεθαίνει, απλώς θα είναι πιο αργό και επώδυνο. Και θα ξέρω ότι είναι δικό *μου* λάθος – όλα.» Η Ίντια είχε καταβάλει τεράστια προσπάθεια για χάρη της Έμιλι –και οι δύο είχαν κάνει– αλλά με κάποιον τρόπο αυτό έκανε την κατάσταση ακόμα πιο τραγική.

«Δεν θα είναι ποτέ ευτυχισμένη μαζί μου, Τζέιμς. Οι αμαρτίες μου απέναντί της είναι πολύ μεγάλες.»

***

Ενώ η ΄Εμιλι έσκαβε το χώμα σε ένα μικρό κομμάτι του κήπου που της είχε παραχωρήσει η δεσποινίδα Ούρσουλα, η ΄Ιντια προχώρησε πιο πέρα στον κήπο, εκεί όπου η δεσποινίδα Ούρσουλα κλάδευε τα μαραμένα τριαντάφυλλα από τις τριανταφυλλιές. Το γράμμα της Μίλι ήταν χωμένο στο μανίκι της. Στάθηκε εκεί και παρακολούθησε τη δεσποινίδα Ούρσουλα να δουλεύει.

Τσακ. Τσακ.

΄Ηταν κακή ιδέα. Δεν μπορούσε να ξέρει τι μπορεί να έλεγε η δεσποινίδα Ούρσουλα. ΄Ισως να μην ήξερε ούτε εκείνη να διαβάζει.

Τσακ. Τσακ τσακ.

Η ΄Ιντια έβγαλε το γράμμα. ΄Ετρεμε στα χέρια της καθώς το ξεδίπλωνε, και όλη η κατάσταση την οποία είχε περιγράψει ο Νίκολας για τη Μίλι ήρθε ξανά στο μυαλό της. ΄Ηθελε να ακούσει τα λόγια της Μίλι.

Η δεσποινίδα Ούρσουλα έριξε μια χούφτα από μαραμένα λουλούδια σε έναν κουβά. «Τι θα γίνει; Θα στέκεσαι εκεί όλη μέρα, ή θα μου πεις τι γράφει αυτό το γράμμα;»

Η ΄Ιντια ξεροκατάπιε. «Αυτό... είναι το πρόβλημα. Δεν... δεν είμαι σίγουρη τι γράφει το γράμμα. Με ακρίβεια.»

Τσακ-τσακ-τσακ. Τρία μαραμένα τριαντάφυλλα έπεσαν στον κουβά.

Η ΄Ιντια έκανε μια νευρική κίνηση. «Αναρωτιόμουν αν... αν μπορείτε να μου το διαβάσετε.»

Τσακ.

Η δεσποινίς Ούρσουλα έριξε ένα τελευταίο τριαντάφυλλο στον κουβά και πήρε το γράμμα. Το κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια της στην αρχή, έπειτα συνοφρυώθηκε, και στη

συνέχεια συνοφρυώθηκε κι άλλο. «Θέλεις να το διαβάσω μεγαλόφωνα;»

«Ναι, παρακαλώ.»

Η δεσποινίς Ούρσουλα την κοίταξε –διαπεραστικά– και προχώρησε με κόπο σε ένα κοντινό παγκάκι, λέγοντας: «Δεν μπορώ να τα διαβάσω όρθια όλα αυτά.»

Η Ίντια κάθισε δίπλα της και την άκουσε να διαβάζει μεγαλόφωνα το γράμμα. Η καρδιά της πόνεσε για τη Μίλι. «Η καημένη η Μίλι.» Αναστέναξε όταν τέλειωσε.

Πονούσε, αλλά ήξερε πολύ καλά τη Μίλι για να τη μισήσει. Η Μίλι φοβόταν να είναι μόνη και ανίσχυρη σε έναν κόσμο άσπλαχνων αντρών. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να μπορούσε να αντισταθεί στην προσφορά του Νίκολας.

Είπε στη δεσποινίδα Ούρσουλα για τη Μίλι, για την κλοπή του *Ποζέσιον* και για τα σχέδια που είχαν. «Υποθέτω πως μπορώ να το καταλάβω» είπε η δεσποινίς Ούρσουλα. «Ναι, υποθέτω πως μπορώ. Αλλά ποτέ δεν θα σταύρωνα για κάτι τέτοιο το λόρδο» πρόσθεσε, εξακολουθώντας να είναι συνοφρυωμένη.

«Πονάει, αλλά... δεν μπορώ να τη μισήσω γι' αυτό.»

«Και το λόρδο;»

Η Ίντια κοίταξε τα χέρια της. Ούτε εκείνον μπορούσε να τον μισήσει – ούτε καν έπειτα από αυτό. Το γεγονός ότι είχε προσφέρει στη Μίλι εκείνα τα χρήματα... ήταν μέρος του ίδιου πράγματος, της απόγνωσής του να κρατήσει το Τάγκαρτ. «Όχι, δεν τον μισώ.»

Η δεσποινίς Ούρσουλα ξεφύσηξε. «Και βέβαια δεν τον *μισείς*. Νομίζω ότι μάλλον συμβαίνει το αντίθετο, έτσι που γυρίζετε ο ένας γύρω από τον άλλον σαν αλεπούδες που περικυκλώνουν ένα κοτέτσι.»

«Το Τάγκαρτ θα πουληθεί, δεσποινίς Ούρσουλα» είπε η Ίντια.

Η δεσποινίς Ούρσουλα έβγαλε έναν ήχο και κούνησε απαξιωτικά το χέρι της.

«Ακόμα κι αν δεν πουλιόταν, ο Νίκολας δεν με θέλει για σύζυγό του.»

«Άκου να σου πω» είπε η δεσποινίς Ούρσουλα, κουνώντας το ροζιασμένο δάχτυλό της. «Γνωρίζω το λόρδο πολλά χρόνια –δώδεκα, για την ακρίβεια– και ξέρω πότε είναι ευτυχισμένος και πότε δεν είναι.»

«Δεν με θέλει. Μόλις πουληθεί το Τάγκαρτ, εκείνος και η ΄Εμιλι θα μετακομίσουν σε ένα εξοχικό σπίτι, και ήδη ντρέπεται για μένα...»

«Ντρέπεται για σένα!»

«...και δεν θέλει να πάω μαζί τους. Πάντα με ήθελε μόνο για τα χρήματα που νόμιζε ότι θα έπαιρνε αν με παντρευόταν. Το έχει ξεκαθαρίσει αυτό. Και τώρα ξέρει ότι δεν μπορώ να διαβάσω, και έπρεπε να δείτε την έκφραση στο πρόσωπό του – δεν νομίζω ότι μπορώ να τον αντικρίσω ποτέ ξανά.» Η ΄Ιντια σηκώθηκε. «Πρέπει να φύγω από το Τάγκαρτ. Πρέπει να φύγω προτού επιστρέψει.»

«Τρελάθηκες! Θα παρατήσεις τη δεσποινίδα ΄Εμιλι;»

΄Οχι. ΄Οχι, δεν μπορούσε να το κάνει αυτό. Αλλά...

Στην άλλη άκρη του κήπου, η ΄Εμιλι σηκώθηκε και έδειξε το μονοπάτι. «Ο Νίκολας!»

Η ΄Ιντια γύρισε. Τον είδε να έρχεται με το άλογο προς το μέρος τους. Η καρδιά της σκίρτησε και ταυτόχρονα σφίχτηκε.

΄Εμεινε να παρακολουθεί από τον κήπο, ενώ η ΄Εμιλι έτρεξε να τον συναντήσει. Ο Νίκολας κατέβηκε από τη σέλα, άρπαξε την ΄Εμιλι από τη μέση, τη σήκωσε στον αέρα και τη στριφογύρισε καθώς την αγκάλιασε.

Η ΄Ιντια μπορούσε να δει το χαμόγελό του από εκεί όπου στεκόταν. Τον είδε να λέει κάτι στην ΄Εμιλι και το κορίτσι να ενθουσιάζεται και να περνάει τα μπράτσα του γύρω από το λαιμό του.

Ο Νίκολας πήγε το άλογό του στους στάβλους, κρατώντας την ΄Εμιλι από το χέρι, και η ΄Ιντια τους παρακολούθη-

σε να απομακρύνονται, θέλοντας όσο τίποτε άλλο στον κόσμο να πάει μαζί τους.

Όμως περίμενε μέχρι που μπήκαν στο σπίτι και η Έμιλι έτρεξε πάνω για να βγάλει τη λερωμένη ποδιά κηπουρικής. Τον πλησίασε στον προθάλαμο.

«Πώς ήταν το Λονδίνο;» Βλέποντάς τον τώρα, όλα όσα είχαν κάνει την προηγούμενη νύχτα της ξανάρθαν στο μυαλό – κάθε χάδι, κάθε άγγιγμα της επιδερμίδας του πάνω στη δική της, κάθε πολύ προσωπική κίνηση.

«Ήταν... εκπληκτικό.» Ο Νίκολας έγειρε πίσω το κεφάλι και κοίταξε το ταβάνι και τα παράθυρα στο μπροστινό μέρος του σπιτιού. «Έχω καλά νέα.»

«Τι νέα;» Ο Νίκολας δεν φαινόταν σαν άνθρωπος με καλά νέα. Φαινόταν... θλιμμένος.

Σχεδόν τόσο θλιμμένος όσο φαινόταν προτού φύγει.

«Τελικά δεν θα χρειαστεί να πουλήσω το Τάγκαρτ.»

Τα νέα έκοψαν την ανάσα της. «Ο βοηθός του πατέρα μου...»

«Ούτε καν.» Το πανωφόρι του γύρισε γύρω από τα πόδια του καθώς ο Νίκολας έκανε έναν κύκλο, σαν να έβλεπε το Τάγκαρτ για πρώτη φορά. «Φαίνεται πως η μητέρα μου είχε βάλει κάτι στην άκρη για μένα, και αφού χθες ήταν τα τριακοστά πέμπτα γενέθλιά μου...»

«Χθες είχες γενέθλια;»

«Ναι.»

«Γιατί δεν μου το είπες;»

«Δεν ήταν σημαντικό.»

Για εκείνη ήταν.

«Όπως και να έχει» συνέχισε ο Νίκολας «φαίνεται ότι έχω μια αρκετά μεγάλη περιουσία μέσω ενός καταπιστεύματος που άφησε η μητέρα μου για μένα.»

«Ω, Νίκολας, αυτό είναι υπέροχο!»

«Ναι.» Ο Νίκολας σταμάτησε να κοιτάζει ολόγυρα και κοίταξε εκείνη. «Ναι, είναι. Έχω περισσότερα από αρκετά

για να πληρώσω το χρέος μου στον Χόλισγουελ, να κρατήσω το Τάγκαρτ και... για ό,τι άλλο μου αρέσει, υποθέτω.» Σταμάτησε, κοιτώντας την. «Όπως για ένα καράβι.»

Ένα καράβι...

«Σταμάτησα για να δω έναν άνθρωπο που διαχειρίζεται στο Λονδίνο τις υποθέσεις ενός φίλου του αδερφού μου που έχει ναυπηγεία στην Τουρκία και στο Λονδίνο. Το έφερε η τύχη και κοντεύουν να τελειώσουν την κατασκευή ενός μικρού μπρικιού για έναν επενδυτή που δεν μπόρεσε την τελευταία στιγμή να το αγοράσει. Κατάφερα και έκανα μια συμφέρουσα συμφωνία. Μου είπαν ότι θα είναι έτοιμο σε δυο εβδομάδες.»

«Θα είναι έτοιμο...» Δεν ήταν δυνατόν να εννοεί πως...

Η ανόητη υπόσχεσή του, που είχε γίνει –όπως νόμιζε η Ίντια– πάνω στα νεύρα του. Εκείνη σχεδόν την είχε ξεχάσει. Αλλά τώρα...

Καυτός πόνος διαπέρασε το στήθος της καθώς το μυαλό της χώνεψε αυτά που της έλεγε ο Νίκολας.

«Και για να σε αποζημιώσω κι άλλο για την αναστάτωση που προκάλεσα στη ζωή σου» συνέχισε εκείνος προτού η Ίντια προλάβει να σκεφτεί τι θα έλεγε «σκοπεύω να σου δώσω πέντε χιλιάδες λίρες, αντί για τις πεντακόσιες που θεώρησες τόσο προσβλητικές.» Την κοίταξε, με το πρόσωπό του προσεκτικά ανέκφραστο. «Λυπάμαι μόνο που δεν μπορώ να σου επιστρέψω την ελευθερία που σου έκλεψα τις τελευταίες εβδομάδες. Δεν μπορώ να το αλλάξω αυτό. Ούτε το γάμο μπορώ να ακυρώσω...» ακολούθησε μια παύση εξαιτίας της ανάμνησης εκείνης της φοβερής συνάντησης με τον επίσκοπο στο Λονδίνο «...αλλά μπορώ να κάνω αυτό που ζήτησες.»

Είχε χρήματα τώρα, χρήματα δικά του και το Τάγκαρτ ήταν ασφαλές. Και θα την έδιωχνε. Και βέβαια θα την έδιωχνε. Ο Νίκολας ήξερε την αλήθεια – ήξερε ότι η Ίντια δεν θα ήταν ποτέ μια κατάλληλη οικοδέσποινα για το Τάγκαρτ.

Το σχέδιό της να επιμείνει να πάει μαζί τους στο εξοχικό κατέρρευσε. Ήταν πολύ διαφορετικό από το να επιμείνει να παραμείνει εκεί ως λαίδη Τάγκαρτ. Μπορεί να ήταν μια κατάλληλη οικοδέσποινα για το εξοχικό, αλλά τώρα δεν θα υπήρχε κανένα τέτοιο.

Τώρα θα υπήρχαν χοροί. Σουαρέ. Πιθανόν να υπήρχε ένα σπίτι στο Λονδίνο, δείπνα με τους υπόλοιπους λόρδους της Βουλής, κοινωνικές εκδηλώσεις στις οποίες ο Νίκολας θα ήταν οικοδεσπότης.

Αυτή είναι η σύζυγός μου – τη θυμάστε; Η κόρη του Κάντγουελ, η νεαρή γυναίκα που συμφώνησα να παντρευτώ μες στην απόγνωσή μου, τον φαντάστηκε να λέει. *Ξέρετε, αναγκάστηκα να τη σύρω μακριά από το κλεμμένο καράβι. Όταν τη βρήκα ήταν σε ένα καπηλειό, ντυμένη σαν άντρας. Προσπάθησε να μου ρίξει στην κοιλιά με το πιστόλι της. Ω, ναι – και δεν θα μας διαβάσει ποίηση απόψε. Δεν μπορεί.*

Και βέβαια της είχε αγοράσει ένα καράβι. Ήταν το μοναδικό πράγμα που πίστευε ότι ήθελε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Το μοναδικό πράγμα που θα εξασφάλιζε ότι η Ίντια θα μάζευε τα πράγματά της και θα έφευγε από το Λονδίνο γρήγορα, για να μην ξαναγυρίσει ποτέ.

Μόνο που...

Εκείνη δεν ήθελε να φύγει με ένα καράβι και να μην ξαναγυρίσει ποτέ.

«Αισθάνεσαι καλά;»

Όχι. Κατέρρεε μέσα της. Αλλά είπε: «Ναι. Ναι, φυσικά. Εγώ...» Δεν μπορούσε να του πει ότι τον αγαπούσε. Ότι ήθελε να μείνει στο Τάγκαρτ. «Απλώς δεν το περίμενα. Ύστερα από όλα όσα συνέβησαν, πίστευα ότι δεν θα επέστρεφα ποτέ πια στη θάλασσα.»

Μια απόγνωση εντελώς διαφορετική φούντωσε μέσα της. Όμως δεν μπορούσε να αρνηθεί το καράβι, τα χρήματα, χωρίς να του αποκαλύψει τα αισθήματά της.

Και αν το έκανε αυτό, εκείνος θα γελούσε, ή ίσως τη λυπόταν, ή κάτι ακόμα χειρότερο.

Απέξω ακούστηκε ένας θόρυβος. Το κροτάλισμα άμαξας και ο καλπασμός αλόγων. Ο Νίκολας πήγε στα παράθυρα.

«Περιμένεις επισκέπτες;» ρώτησε η Ίντια.

«Όχι» είπε εκείνος και έπειτα βλαστήμησε χαμηλόφωνα. «Είναι ο Κάντγουελ.»

Κεφάλαιο 30

Ο πατέρας της.

Μα... «Νόμιζα ότι είχε πάει στις αποικίες» είπε η Ίντια, ακούγοντας τη νότα του πανικού στην ίδια της τη φωνή.

«Τον είδα στο Λονδίνο» είπε βλοσυρά ο Νίκολας. «Πήγαινε στη βιβλιοθήκη, θα του μιλήσω εγώ.»

Η Ίντια δίστασε. Από τα παράθυρα, είδε τον πατέρα της να πλησιάζει στην πόρτα.

«Ίντια, πήγαινε.»

Κι έτσι έφυγε. Πέρασε γρήγορα μπροστά από τη σκάλα, πήγε προς τη βιβλιοθήκη και πέρασε το κατώφλι, ακριβώς τη στιγμή που άκουσε τον Νίκολας να δέχεται τον πατέρα της.

«Δεν θα δώσεις στην κόρη μου ένα αναθεματισμένο καράβι.»

«Τα δώρα που επιλέγω να χαρίσω στη γυναίκα μου αφορούν μόνο εκείνη και εμένα» είπε ξερά ο Νίκολας.

Τι θα γινόταν αν ο Νίκολας αποφάσιζε να τη στείλει πίσω στον πατέρα της; Κρυμμένη στη βιβλιοθήκη αισθανόταν εννιά ετών αντί για δεκαεννιά.

Πάψε να φέρεσαι σαν ανόητη και αντιμετώπισέ τον.

Τα πόδια της δεν κουνήθηκαν.

«Όταν χαρίζεις στην κόρη μου το μέσο για να σκοτωθεί, Τάγκαρτ, αφορά και *μένα.* Σου ζήτησα να την παντρευτείς και να τη φέρεις πίσω στην Αγγλία – *ασφαλή.* Εξυπακούεται ότι στη συμφωνία συμπεριλαμβανόταν η ιδέα πως δεν θα την έστελνες πίσω στη θάλασσα να πεθάνει.»

«Να με συγχωρείτε» είπε ψυχρά ο Νίκολας «αλλά πλέον δεν έχουμε καμία συμφωνία...»

«Για τα χρήματα πρόκειται; Προσπαθείς να με εκβιάσεις, Τάγκαρτ; Γιατί έπιασε. Θα σου δώσω τα αναθεματισμένα χρήματα.»

«΄Ισως είναι προτιμότερο να τα δώσετε στην ΄Ιντια. Τα κατάφερνε μια χαρά όταν τη βρήκα, και περιμένω ότι θα το κάνει ξανά.»

Αυτό δεν ήταν απολύτως αλήθεια.

«Η κόρη μου ανήκει στα σαλόνια, όχι στο κατάστρωμα ενός μπρικιού με δεκαέξι κανόνια!»

«Τότε θα χαρείτε όταν μάθετε πως το καράβι που θα κυβερνάει θα έχει μόνο δέκα.»

«Είναι κορίτσι... Και μάλιστα όχι ιδιαίτερα έξυπνο. Δεν μπορεί να κυβερνήσει ένα καράβι.»

«Το γεγονός ότι την κυνήγησα μέχρι τη Μάλτα αποδεικνύει το αντίθετο.»

«Καταλαβαίνεις ότι η ΄Ιντια δεν ξέρει ούτε να διαβάζει...»

«Και κατά πάσα πιθανότητα χάρη σε σας.»

«Σε *μένα;*» βρυχήθηκε ο πατέρας της. «΄Εκανα ό,τι μπορούσα να σκεφτώ για να πάρει στα σοβαρά τη μόρφωσή της. Φαντάσου πόσο εύκολα μπορεί να ξεγελάσει κανείς ένα τόσο ανόητο κορίτσι. Φαντάζεται μήπως ότι θα καταδεχτεί κανένας να κάνει *δουλειές* μαζί της; Θεέ και Κύριε! Πες μου τι χρειάζεται για να αλλάξεις γνώμη.»

«Δεν πρόκειται να αλλάξω γνώμη. Η ΄Ιντια θα έχει το καράβι της, θα είναι δικό της να το κάνει ό,τι της αρέσει και το θέμα τελειώνει εδώ.»

Παραπήγαινε. Η ΄Ιντια όρμησε έξω από τη βιβλιοθήκη και πήγε στον προθάλαμο. «Τι περίμενες όταν αποφάσισες να μου βρεις ένα σύζυγο με αυτό τον τρόπο;»

«΄Ιντια» είπε απότομα ο πατέρας της.

«Συμφώνησε με την απαίσια συμφωνία σου μόνο και μό-

νο εξαιτίας των χρημάτων, και τώρα που δεν χρειάζεται πια τα χρήματά σου, εκπλήσσεσαι που δεν θέλει ούτε εμένα; Και μετά αποκαλείς *εμένα* ανόητη.»

«Ίντια!»

Όμως εκείνη είχε ήδη ανέβει τη μισή σκάλα. Στο διάβολο και ο πατέρας της και ο Νίκολας.

***

Ο Νικ παρακολούθησε την Ίντια να ανεβαίνει τρέχοντας τη σκάλα.

Δεν θέλει ούτε εμένα. Τι στο διάβολο...

«Ίντια!» φώναξε ο Κάντγουελ, κάνοντας να την ακολουθήσει, όμως ο Νικ μπήκε μπροστά του.

«Η δουλειά σας εδώ τέλειωσε.»

«Δεν θα είναι τόσο εύκολο όσο νομίζεις» είπε ο Κάντγουελ. Τα μάτια του σκλήρυναν – γαλάζια μάτια στο ίδιο χρώμα με εκείνα της Ίντια. «Εκείνο το καράβι δεν πρόκειται να ετοιμαστεί γρήγορα.»

Ξαφνικά ο Νικ δεν ήταν σίγουρος ότι αυτό είχε σημασία. *Δεν θέλει ούτε εμένα;* Το μάτι του πήρε το εμβρόντητο πρόσωπο της Έμιλι να κρυφοκοιτάζει από την κουπαστή, παρακολουθώντας την Ίντια να εξαφανίζεται. Της έκανε νόημα να επιστρέψει στο δωμάτιό της καθώς πήγαινε τον Κάντγουελ στην πόρτα. «Θα σας συνοδεύσω στην άμαξά σας.»

Ο Κάντγουελ έκανε μεταβολή. Ο Νικ τον ακολούθησε έξω – την ίδια στιγμή που κατέφτανε μια δεύτερη άμαξα.

«Νομίζω ότι είναι ο Κρόστον» είπε ο Κάντγουελ, τη στιγμή που ο Νικ είδε το θυρεό στην πόρτα της άμαξας.

Να πάρει η ευχή. Ήταν ο Τζέιμς.

Και το χειρότερο, όπως ανακάλυψε λίγο μετά καθώς απομακρυνόταν η άμαξα του Κάντγουελ, ήταν και η Ονόρια μαζί του.

«Νίκολας» είπε η Ονόρια καθώς ο Νικ τη βοήθησε να βγει από την άμαξα «τι είναι αυτά που ακούω, ότι η λαίδη Ίντια θα μπαρκάρει σε καράβι;»

***

Το δείπνο τους ήταν φτωχικό και το ετοίμασε η δεσποινίδα Ούρσουλα, η μοναδική υπηρέτρια που είχε ο Νικ.

Βούτηξε το κουτάλι του σε μια σούπα που είχε φτιαχτεί πολύ γρήγορα – ένα αραιό ζουμί, όμως γεμάτο λαχανικά και κρέας, με γεύση καλύτερη από την όψη του. Σκέφτηκε την Έμιλι, μόνη στο δωμάτιό της με το δίσκο του φαγητού. Είχε καταφέρει να ζητήσει συγγνώμη λίγο νωρίτερα για να ανέβει πάνω και να της εξηγήσει τι είχε συμβεί, όμως τα μπάλωσε όπως όπως, γιατί πώς μπορούσε να της εξηγήσει χωρίς να της τα πει όλα; Δεν ήταν κατάλληλο θέμα για το μυαλό ενός εντεκάχρονου παιδιού.

Αριστερά του, η Ονόρια άφησε το κουτάλι της στην άκρη του πιάτου της. Ο θόρυβος ήταν εκκωφαντικός.

Δεξιά του, ο Τζέιμς έτρωγε σιωπηλός.

Και στην απέναντι άκρη του τραπεζιού...

Η Ίντια φαινόταν να λάμπει στο φως των κεριών. Σήκωσε το κουτάλι στα χείλη της, μια τέλεια λαίδη με ένα από τα μεταποιημένα φορέματα από το Παρίσι.

Ο Νικ παρακολούθησε εκείνα τα χυμώδη ροζ χείλη να κλείνουν γύρω από το κουτάλι και χρειάστηκε να κοιτάξει αλλού.

Δεν του είχε δοθεί η ευκαιρία να μιλήσει μαζί της προσωπικά μετά την επίσκεψη του πατέρα της.

«Πού σχεδιάζεις να πας;» ρώτησε ο Τζέιμς την Ίντια.

«Στην Αθήνα» του απάντησε, γέρνοντας προσεκτικά το κουτάλι της για να αφήσει λίγη σούπα να πέσει μέσα, κρατώντας το βλέμμα της χαμηλωμένο. «Ίσως στην Κωνσταντινούπολη.»

«Η Κάθριν είπε να σου θυμίσω έναν έμπορο στην Κωνσταντινούπολη ονόματι Ασκάν.»

Η Ίντια σκέφτηκε για μια στιγμή. «Α, ναι. Σ' ευχαριστώ.»

Η Ονόρια άφησε κάτω το κουτάλι της. «Το να μείνεις με τον Νίκολας θα ήταν εξαιρετικό πλάνο, επίσης» είπε εκνευρισμένη.

«Θα...» άρχισε να λέει ο Τζέιμς.

«Ε, θα ήταν. Σίγουρα το Τάγκαρτ είναι πιο μεγαλόπρεπο από οποιοδήποτε καράβι, ακόμα κι αν χρειάζεται μερικές επισκευές. Ο Νίκολας θα φέρει σύντομα ένα στρατό από υπηρέτες, και θα είναι τόσο άνετα εδώ όσο οπουδήποτε αλλού. Ίντια, απλώς δεν μπορώ να σε καταλάβω.»

«Ονόρια» είπε ο Νικ «η Ίντια δεν *θέλει* να ζήσει στην Αγγλία.»

«Μα είστε παντρεμένοι.»

Τώρα ήταν η Ίντια που άφησε το κουτάλι της. «Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια, λαίδη Ράμσεϊ, αλλά δεν ήταν γάμος από έρωτα.»

Και βέβαια ήταν.

Η σκέψη πέρασε από το μυαλό του Νικ και το χέρι του έμεινε ακίνητο με το κουτάλι στα μισά προς το στόμα του.

Αργά, σκόπιμα, συνέχισε και γεύτηκε τη σούπα του. Έπειτα άφησε το κουτάλι.

Έρωτας.

Κοίταξε την Ίντια, που καθόταν απέναντί του και φαινόταν ευάλωτη και ταυτόχρονα ανυπάκουη, και ξαφνικά την είδε ξανά στην άκρη του τραπεζιού στο καράβι του Γουίλιαμ, με τα δάχτυλα των ποδιών της στην καρέκλα του, να του λέει περιπαιχτικά ότι την αγαπούσε μέχρι θανάτου.

Και να τον έπαιρνε ο διάβολος αν αυτό δεν ήταν αλήθεια.

Την αγαπούσε.

Και δεν πρόσεξε τη δεσποινίδα Ούρσουλα που πλησία-

ζε μέχρι που εκείνη βρέθηκε πίσω του και του ψιθύρισε κάτι στο αυτί.

Πέταξε την πετσέτα του παράμερα και σηκώθηκε απότομα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ίντια.

«Το έσκασε η Έμιλι.»

***

Η Ίντια αρνήθηκε να μείνει πίσω και να αφήσει τον Νίκολας και τον κάπτεν Γουόρ να κάνουν την έρευνα. Η Έμιλι δεν ήταν στον κήπο, ούτε στο σπιτάκι της δεσποινίδας Ούρσουλα.

Έτρεμαν για το θέαμα που ίσως αντίκριζαν όταν θα έφταναν από το δασωμένο μονοπάτι στη λίμνη. Έτρεχαν τόσο γρήγορα ώστε ήταν αδύνατον να προσέχουν – η Ίντια ένιωσε τα φουστάνια της να πιάνονται σε ένα θάμνο και άκουσε το ύφασμα να σκίζεται.

Ο Νίκολας κρατούσε ένα φανάρι, φωνάζοντας το όνομα της Έμιλι. Μπροστά τους, μια δέσμη του φεγγαρόφωτου έσκιζε τη μαύρη λίμνη.

Η Ίντια άκουσε έναν παφλασμό. «Εκεί είναι!» Πέρασε μπροστά από τον Νίκολας και τον κάπτεν Γουόρ, ανασήκωσε τα φουστάνια της και έτρεξε. «Έμιλι!»

Ξεπρόβαλαν από το αλσύλλιο στις χορταριασμένες όχθες της λίμνης. Και η Έμιλι ήταν εκεί, σκυμμένη πάνω από το νερό με ένα μεγάλο μουσκεμένο πανί στα χέρια της...

Και έτριβε.

Κοίταξε πίσω της, τους είδε, αλλά απλώς συνέχισε να τρίβει πιο μανιασμένα. Η Ίντια έτρεξε προς το μέρος της, με τον Νίκολας ξοπίσω της.

«Έμιλι, ανησυχήσαμε πολύ» είπε η Ίντια.

«Qu'est-ce que tu fais?» ρώτησε απότομα ο Νίκολας, αλλά ήταν προφανές τι έκανε η Έμιλι.

Τότε εκείνη σηκώθηκε όρθια και οπισθοχώρησε, προσπαθώντας να τραβήξει το βρεγμένο ύφασμα –το κεντητό σκέπασμα του κρεβατιού της, όπως είδε η Ίντια– από τη λίμνη. Το φως από το φανάρι του Νίκολας φώτισε τα νοτισμένα μάγουλα και τα έντρομα μάτια του κοριτσιού.

«C'est rien – c'est rien!» μουρμούρισε. *Δεν είναι τίποτα.* «Έχυσα τη σούπα μου, αλλά το έπλυνα. Είναι καθαρό τώρα.»

Ο Νίκολας την τράβηξε στην αγκαλιά του, και η Ίντια πήρε το βρεγμένο κάλυμμα από το χέρι της. Ο κάπτεν Γουόρ πήγε κοντά τους και πήρε το φανάρι από τον Νίκολας.

«Κοντέψαμε να πεθάνουμε από το φόβο μας» είπε ο Νίκολας στην Έμιλι, κρατώντας την σφιχτά παρότι και η ίδια ήταν βρεγμένη. «Δεν πρέπει να ξανάρθεις ποτέ στη λίμνη τη νύχτα – *c'est trop dangereux.*»

«Mais le couvre...»

«Δεν είσαι εδώ για να πλένεις σκεπάσματα.» Ο Νίκολας τραβήχτηκε και έπιασε απαλά το πιγούνι της. «*Comprends?* Δεν είσαι πλύστρα πια. Είσαι...»

«Είσαι εδώ για να μείνεις» διέκοψε γρήγορα η Ίντια, ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο της Έμιλι. «Όχι για να πλένεις.» Στράφηκε στον κάπτεν Γουόρ. «Στο καράβι, φυσικά, είχε μια δουλειά να κάνει, αλλά εδώ...»

«Ίντια» είπε κουρασμένος ο Νίκολας. «Δεν είναι απαραίτητο αυτό.»

Εκείνη τον κοίταξε, κοίταξε τις σκούρες κηλίδες από το νερό στο μπροστινό μέρος του σακακιού και του γιλέκου του, εκεί όπου είχε αγκαλιάσει την Έμιλι. Κοίταξε τα μάτια του και κατάλαβε τι σκόπευε να κάνει.

«Με συγχωρείτε» είπε ο κάπτεν Γουόρ. «Μου διαφεύγει κάτι;»

***

Ο Νικ έστειλε την Έμιλι στο δωμάτιό της με την Ίντια και ζήτησε από την Ονόρια και τον Τζέιμς να πάνε μαζί του στη βιβλιοθήκη. Έβαλε πόρτο σε τρία ποτήρια, προσπαθώντας να βρει τα λόγια που θα χρειαζόταν.

Είχε κουραστεί πολύ, μα πάρα πολύ να ζει σε ένα ψέμα.

«Τι τρομάρα!» είπε η Ονόρια. «Σε κανέναν δεν αρέσει να σκέφτεται ένα παιδί μόνο του έξω τη νύχτα, ειδικά στην εξοχή, όπου μπορεί να καραδοκεί κάθε λογής άγριο ζώο.»

Ο Τζέιμς ήπιε μια γουλιά από το πόρτο του, παρατηρώντας τον Νικ πάνω από το χείλος του ποτηριού του.

«Τι στο καλό έπιασε το παιδί και πήγε τέτοια ώρα στη λίμνη;» συνέχισε η Ονόρια. «Αν και, με τα ορφανά, ένας Θεός ξέρει πώς έχουν ανατραφεί. Δεν μπορεί να τα κατηγορήσει κανείς που δεν έχουν ιδέα από τρόπους, τα κακόμοιρα. Ωστόσο είμαι σίγουρη ότι θα γίνει εξαιρετική υπηρέτρια, με την κατάλληλη εκπαίδευση...»

«Η Έμιλι δεν είναι υπηρέτριά μου.»

Η Ονόρια ανασήκωσε τα φρύδια της. «Δεν είναι.» Και έπειτα από το βλέμμα της φάνηκε ότι κατάλαβε. «Ω. Ω, Νίκολας...» Η ματιά της στράφηκε στον Τζέιμς, του οποίου η έκφραση δεν άλλαξε.

Και ο Νικ κατάλαβε αμέσως τι σκέφτονταν. «Η Έμιλι δεν είναι παιδί μου.» Πήρε μια ανάσα. «Είναι αδερφή μου.»

Τώρα ανασηκώθηκαν τα φρύδια του Τζέιμς. «*Αδερφή* σου.»

«Νίκολας, αυτό δεν είναι δυνατόν, εκτός αν ο πατέρας... Τζέιμς, θα μπορούσε ο πατέρας...»

«Δεν ήταν ο πατέρας» είπε αναστενάζοντας ο Νικ, τρίβοντας το μέτωπό του. «Ήταν η μητέρα.»

«Μα η μητέρα...» Ο Τζέιμς σταμάτησε καθώς ο Νικ τον είδε να αντιλαμβάνεται τι συνέβαινε.

«Η Έμιλι είναι κόρη μιας Παριζιάνας πλύστρας, ή αυτό υποθέτω – η μητέρα της είναι νεκρή. Πατέρας της είναι ένας ιερέας ο οποίος δεν έχει αντίρρηση να γεύεται τις απολαύ-

σεις της πόλης του.» Ο Νίκολας τους κοίταξε. «Και σύμφωνα με τη μητέρα ήταν και δικός μου πατέρας.» Ορίστε. Η αλήθεια, στην επιφάνεια έπειτα από δεκατέσσερα χρόνια.

Η Ονόρια τον κοίταξε με σαστισμένα, δύσπιστα μάτια. Ο Τζέιμς απλώς ήπιε μια γουλιά από το πόρτο του.

Ο Νικ τον κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια του. «Το ήξερες;»

«Όχι.»

«Πότε σου το είπε αυτό η μητέρα, Νίκολας;» ρώτησε απαλά η Ονόρια.

«Το απόγευμα που πέθανε.»

«Και το κρατούσες μέσα σου τόσο καιρό;» Άπλωσε το χέρι της προς το μέρος του, αλλά εκείνος ήταν πολύ τσιτωμένος για να δεχτεί το χάδι της – πολύ φοβισμένος γι' αυτό που θα συνέβαινε όταν θα κατανοούσαν πλήρως τι σήμαιναν όλα αυτά.

«Δεν περιμένω να είναι ίδια τα πράγματα ανάμεσά μας» είπε κοιτάζοντας τον Τζέιμς.

«Για όνομα του Χριστού, Νικ. Μη λες βλακείες.» Ο Τζέιμς στράγγιξε το ποτήρι του και πήγε στο μπουκάλι.

«Τα πράγματα δεν είναι ίδια. Και ούτε θα είναι ποτέ – είναι ένα απλό γεγονός. Όμως σκέφτηκα ότι αξίζατε και οι δυο να μάθετε την αλήθεια.»

«Και νομίζεις ότι ξέρεις ήδη την επίδραση που θα έχει» είπε ο Τζέιμς, κοιτώντας τον με το μπουκάλι στο χέρι.

«Νίκολας... τι φοβερό, τι απαίσιο πράγμα. Δεν ξέρω τι να πω.»

«Δεν ξέρεις τι να πεις;» επανέλαβε η Ίντια, μπαίνοντας στο δωμάτιο και, να πάρει ο διάβολος, ο Νικ ήξερε εκείνο τον τόνο και εκείνη την έκφραση.

«Ίντια...»

«Θα σου προτείνω εγώ κάτι» είπε ψυχρά η Ίντια. «Ίσως "Τι υπέροχο που έχεις μια αδερφή" ή "Είσαι ακόμα ο αδερφός μου, Νίκολας". Αν τον απορρίψεις τώρα –αν τους απορ-

ρίψεις και τους δύο– θα είναι για κάτι για το οποίο δεν φταίει κανείς τους.»

«Ίντια...» προσπάθησε ξανά ο Νικ.

«Και θα χάσεις εσύ» συνέχισε η Ίντια, πηγαίνοντας να σταθεί ακριβώς μπροστά του σαν να τον προστάτευε από μια επίθεση «γιατί η Έμιλι είναι το πιο γλυκό, το πιο ευγενικό παιδί που έχει γεννηθεί ποτέ, και ο Νίκολας είναι ο πιο άξιος άνθρωπος.» Ήταν; «Ακόμα κι αν δεν έπαιρνε ποτέ εκείνα τα χρήματα, ακόμα κι αν χρειαζόταν να πουλήσουμε το Τάγκαρτ και να ζήσουμε στην πιο βρόμικη καλύβα, θα ήμουν περήφανη να τον αποκαλώ σύζυγό μου.»

Θα ήταν;

«Πόσο περισσότερο περήφανη θα έπρεπε να ήσουν *εσύ* να τον αποκαλείς αδερφό σου;»

Επικράτησε νεκρική σιγή, εκτός από τη βουή των παλμών του Νικ στα αυτιά του.

Κοίταξε την Ίντια.

Έπειτα τον Τζέιμς και την Ονόρια και είπε: «Μας συγχωρείτε μια στιγμή.»

***

Η καρδιά της Ίντια χτυπούσε ξέφρενα καθώς ο Νίκολας την οδήγησε έξω από το δωμάτιο.

Ήταν έξαλλος. Η Ίντια είχε ξαναδεί αυτή την έκφραση. Εκείνη τη μέρα στη μοδίστρα, όταν δεν είχε φορέσει εσάρπα. Εκείνη τη νύχτα στης μαντάμ Γκραβέλ. Πριν από λίγο, στην άκρη της λίμνης όταν βρήκαν την Έμιλι.

Ο Νίκολας σταμάτησε έξω από το δωμάτιο και τη γύρισε προς το μέρος του.

«Συγχώρησέ με, σε παρακαλώ» του είπε. «Μίλησα χωρίς να σκεφτώ...»

«Δεν σου δίνω εκείνο το καράβι.»

Και τη φίλησε. Και ήταν σαν να της έδινε την ίδια του την

ψυχή, την οποία η Ίντια ήθελε περισσότερο από οποιοδήποτε καράβι. Και έπρεπε να του πει πώς ένιωθε, δεν μπορούσε να τον αφήσει να τη διώξει χωρίς να του πει τουλάχιστον αυτό.

«Σ' αγαπώ» της είπε βραχνά πάνω στα χείλη της και τραβήχτηκε αρκετά ώστε να την κοιτάξει. «Αγαπώ το ότι είσαι ατρόμητη, αγαπώ την αφοσίωσή σου και την καρδιά που έχεις για την Έμιλι, ακόμα και για τη δεσποινίδα Ούρσουλα, και δεν θέλω να πας στη Μεσόγειο – σε θέλω *εδώ*. Μαζί μου. Κάθε μέρα για την υπόλοιπη ζωή μου.»

Τον κοίταξε – σε εκείνα τα απολύτως σοβαρά πράσινα μάτια που έκρυβαν τόσο πολλά. Τώρα δεν έκρυβαν τίποτα... Όλα όσα ένιωθε για εκείνη έκαιγαν πίσω τους καθώς περίμενε.

Περίμενε να πει κάτι η Ίντια.

Εκατό συναισθήματα και σκέψεις είχαν μαζευτεί στη γλώσσα της, αλλά εκείνο που ξεστόμισε ήταν: «Δεν ξέρω να διαβάζω.»

Τα χέρια του σφίχτηκαν γύρω από το πρόσωπό της. «Δεν με νοιάζει, Ίντια.»

«Προσπάθησα – προσπάθησα σκληρά. Πήγα σε ένα δάσκαλο στο Λονδίνο, αλλά μπόρεσα να τον δω μόνο δυο φορές προτού έρθουμε στο Τάγκαρτ...»

«Θα τον φέρω εδώ.»

«Μα δεν θα είμαι καλή...»

«Θα σε βοηθήσω *εγώ*. Και αν δεν τα καταφέρεις ποτέ, θα σου διαβάζω εγώ. Θα προσλάβω δέκα υπηρέτες να σε ακολουθούν παντού και να σου διαβάζουν όλες τις λέξεις του κόσμου. Όμως δεν θα σου αγοράσω ένα καράβι για να φύγεις μακριά μου. Αν θέλεις να φύγεις, θα πρέπει να βρεις άλλον τρόπο.»

«Δεν θέλω να φύγω.»

Κοίταξε το πρόσωπό της. «Σε ανάγκασα να με παντρευτείς.»

«Δεν με νοιάζει αυτό. Σ' αγαπώ.»

«Σου πήρα την παρθενιά σε ένα αναθεματισμένο *μπορντέλο.*»

«*Εγώ* σου την έδωσα σε ένα μπορντέλο» του αντιγύρισε, χωρίς καλά καλά να καταλαβαίνει τι συνέβαινε. «Και θα σου την έδινα ξανά αν μπορούσα, δέκα φορές, και όπου σου άρεσε – στο Τάγκαρτ, σε ένα αγροτόσπιτο... ακόμα και σε ένα αχυροκρέβατο. Γιατί σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ, Νίκολας, και δεν θέλω να σε αφήσω ποτέ.»

Το στόμα του κάλυψε ξανά το δικό της – σκληρά, κτητικά, απαιτώντας όλα όσα είχε η Ίντια.

«Α, Τζέιμς» ακούστηκε η απαλή φωνή της Ονόρια πίσω της. «Τελικά νομίζω πως η Ίντια δεν θα πάει στη Μεσόγειο.»

Επίλογος

Η Ίντια καθόταν δίπλα στον Νίκολας στη βάρκα, γελώντας καθώς κωπηλατούσε με το ένα κουπί και με το άλλο εκείνος, ενώ η Έμιλι καθόταν χαχανίζοντας στην πλώρη.

«On fait des circles» είπε η Έμιλι.

«Ναι» μούγκρισε ο Νίκολας, ανασηκώνοντας το φρύδι του στην Ίντια «*κάνουμε* κύκλους, γιατί *κάποιος* δεν ξέρει να κωπηλατεί.»

«Εγώ ξέρω πώς να κωπηλατώ» είπε εύθυμα η Ίντια, βουτώντας το κουπί της στο νερό. «Είμαι θαλασσόλυκος.» Βούτηξε γρήγορα το χέρι της στη λίμνη και τον κατάβρεξε.

«Θα το πληρώσεις αυτό.»

«Ελπίζω να μην είναι άλλη μια από τις κούφιες απειλές σου αυτή, κύριε Γουόρ.» Η Ίντια τεντώθηκε για να του δώσει ένα σκαστό φιλί στο μάγουλο και η Έμιλι έπνιξε ένα νέο κύμα χαχανητών πίσω από το χεράκι της.

«Αυτό θα το δούμε» είπε ο Νίκολας μέσα από τα δόντια του και η Ίντια κοκκίνισε.

Στην πλώρη, η Έμιλι έπιασε το σακούλι με τις μπουκιές μπαγιάτικου ψωμιού που της είχε δώσει η δεσποινίδα Ούρσουλα και έριξε μερικές στις πάπιες, που μαζεύτηκαν αμέσως τριγύρω. Προς το παρόν, δεν χρειαζόταν να κωπηλατούν. Οι πάπιες έκρωζαν και τίναζαν νερά, κυνηγώντας τα κομμάτια του ψωμιού.

Η Ίντια κοίταξε τον Νίκολας και ήταν λες και ολόκληρος ο κόσμος ζούσε μέσα στα μάτια του.

Εκείνος έγειρε και άγγιξε πεταχτά τα χείλη της με τα δικά του. «Ήθελα να σε ρωτήσω κάτι» μουρμούρισε.

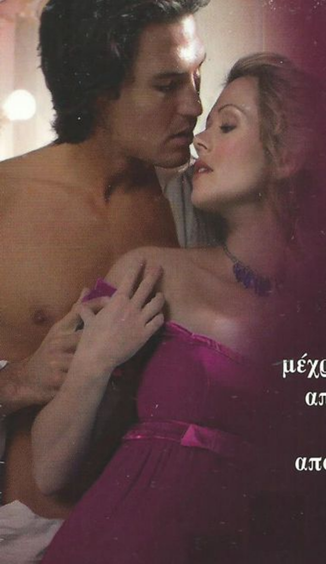
«Τι;»

Ο Νίκολας τραβήχτηκε πίσω, άγγιξε το μάγουλό της και την κοίταξε βαθιά στα μάτια, ενώ η Έμιλι γέλασε και πέταξε ψωμί, κάνοντας τη βάρκα να ταρακουνηθεί ελαφρά. «Θα με παντρευτείς;»

Της κόπηκε η ανάσα.

«Qu'est-ce qu'il a dit?» ρώτησε η Έμιλι ξεσηκωμένη, στρέφοντας ξαφνικά την προσοχή της πάνω τους, απαιτώντας να μάθει τι είχε πει ο Νίκολας. *«Qu'est-ce qu'il a dit?»*

«Θέλει να μάθει αν θα τον παντρευτώ» είπε η Ίντια, χαμογελώντας σαν ανόητη στον Νίκολας. «Και λέω ναι.»

Στις Θάλασσες του Έρωτα
ΒΙΒΛΙΟ 2

Μία ατίθαση γυναίκα...

Η Λαίδη Ίντια Σινκλέρ θα κάνει τα πάντα προκειμένου να ζήσει τη ζωή της με τους δικούς της όρους – φτάνοντας μέχρι το σημείο να κλέψει ένα καράβι και να αποδράσει στη Μεσόγειο. Επιτέλους μόνη της, ελεύθερη να κάνει ό,τι θέλει, είναι αποφασισμένη να χαράξει δική της πορεία. Υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα...

Ένας αποφασισμένος ευγενής...

Ο Νίκολας Γουόρ έχει κάνει μια συμφωνία. Για να σώσει το κάστρο του και την περιουσία του, θα πρέπει να βρει τη Λαίδη Ίντια, να την παντρευτεί και να τη φέρει πίσω στην Αγγλία, κατ' εντολή του πατέρα της. Με τόσα να διακυβεύονται, δεν ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τη γνώμη της κακομαθημένης λαίδης περί γάμου. Παρά τις αντιθέσεις τους, όμως, η μεταξύ τους έλξη είναι αδιαμφισβήτητη... και αυτός ο γάμος που τόσο φοβούνται και οι δύο μπορεί να οδηγήσει στην αγάπη που κυνηγούσαν μια ζωή.

€ 5,20 005/02-16
Συμπεριλαμβάνεται Φ.Π.Α.